

Sevginin Son Dileği

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBBIE MACOMBER

Hasret's Sisters Planet

Çeviren: Nilgün Birgöl

Sevğinin Son Dileği

DEBBIE MACOMBER

Hayat Aşkla Yeniden Başlar

*Sevgilim,
Bu mektubun seni çok şaşırtacağımı biliyorum...*

Michael, genç yaşta kanserden kaybettiği eşinin bıraktığı ve ölümünden bir yıl sonra okumasını istediği mektupla neye uğradığını şaşırır. Hayatını yalnızca sevdiği kadına adayan Michael, eşinin şok etkisi yaratan istekleri karşısında yaşamına nasıl devam edeceğini bilemez. Onun sağduyusundan bir an olsun şüphe duymayan Michael, kendisine yeni bir hayatın kapılarını açacak maceraya ister istemez dahil olur.

Okurlarını her zaman aşka, umuda ve yeni başlangıçlara sürükleyen Debbie Macomber, *Sevğinin Son Dileği*'nde kaybedilenlerin ardından hayata tutunmaya çalışan insanlara mutluluğun işaretini sunuyor.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

t17

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-123-2

9 786053 481232

Her hafta 1000'li okunuyor

Sevginin Son Dileği

Debbie Macomber

1. Baskı: Mayıs 2013

ISBN: 978-605-348-123-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© DEBBIE MACOMBER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B.V./S.à.r.l'den alınmıştır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın kısmen ya da tamamen hiçbir yolla çoğaltılamaz. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür, gerçek hayattaki kişi ve kurumlara olan benzerlikler ise tamamen rastlantıdır.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Saniyî Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Hannah's List

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Nilgün Birgül

Editör : Rose Mary Samanoğlu

Dizgi : Elif Yavuz

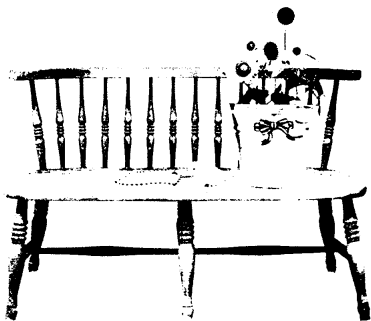
Kapak : Yasin Öksüz

Redaksiyon : Kerem Yıldız

Son Okuma : Sibel Çelik

Hayat Aşkla Yeniden Başlar

Sevğinin Son Dileği

DEBBIE
MACOMBER

Çeviren: Nilgün Birgül

Sevgili dostlarım,

Okurlarım, bir öykünün nasıl ortaya çıktığını öğrenmek-ten keyif aldıklarını söylüyorlar. *Sevginin Son Dileği*, Eylül 2008’de Paul ve Maggie (Peale) Egbert ile yemek yerken ortaya çıktı. Maggie bana ölmek üzere olan bir arkadaşından söz etti. Karakterim Hannah gibi, kocasına iyi bir ikinci eş olacağını düşündüğü kadınların listesini vermişti. Duyduklarımdan çok etkilendim ve bir anda böylesi bir mektubun nasıl bir sevgi ürünü olduğunu hissettim. Bu fikri biçimlendirmek fazla uzun sürmedi. Çok geçmeden ana karakter Michael, çocuk hastalıkları doktoru olan genç bir adam ortaya çıktı. Geri kalanı ise... okuyacağınız bu öykü.

Çevre olarak, bir Blossom Sokağı kitabı olsa da, Lydia Goetz’in tuhafiyesi Bir Yumak Mutluluk’tan uzakta, *Bir Dilekle Başladı Her Şey*’e daha yakın. Blossom Sokağı kitaplarını okuduysanız, Fransız Kafesi’nin sahibi Winter Adams’ı hatırlayacaksınız ve doğal olarak, sevdiğiniz bazı karakterlerle ilgili yeni gelişmelerden haberdar olacaksınız. Yine de, bu kitap Michael’a ve pek çok bakımdan, öyküyü yazdıkça daha çok sevdiğim ve takdir ettiğim Hannah’ya ait.

Hannah, sessiz katil olarak bilinen yumurtalık kanserinden ölüyor ve *Sevginin Son Dileği*, ölümünden bir yıl sonra başlıyor. Yumurtalık kanseri, perşembe sabahı çay grubumun ilk üyelerinden arkadaşım Stephanie Cordall'ı da bizden almıştı. Bu hastalık hakkında bilgi sahibi olmanız çok önemli, bundan dolayı özellikle hastalığın belirtileriyle ilgili bir ön araştırma yapmanızı öneririm.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularımdan gelen mektuplar çok hoşuma gidiyor. Bunca yıldır, kariyerimi sizin düşünceleriniz yönlendirdi. Bana PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresinden, ya da www.debbiemacomber.com internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

Sevgilerimle,

Debbie Macomber

*Maggie Peale Everett,
harika fikrin için minnettarım...*

1

Duygusal bir adam değilim. Anneler Günü'nü unutmakla tanınırım. Hatta bir kez, Hannah'yla flört ederken, Sevgililer Günü bile farkında olmadan geçip gitmişti. Neyse ki Hannah bu hatamı fazla ciddiye almamış, duygularımın bir yansıması olarak görmemişti. Yıldönümleri ve doğum günleri söz konusu olduğunda ümitsiz vakayım. Aslında, o kadar şamata koparılmasa Noel kutlamalarını bile gözden kaçırabilirim. Bencil olduğumdan değil... Şey, belki öyleyim, ama hepimiz biraz değil miyiz?

Bana göre, doğum günleri olduğu için insanlara ya da uydurulmuş özel günlere fazladan ilgi göstermek anlamsız. Birini seviyorsan, o sevgiyi her gün göstermek gerekir. Eşinize çiçek vermek için neden yılın belirli bir gününü bekleyesiniz ki? Sevgiyle ilgili nedensiz bir şey yapmak güzeldir. Sadece istediğiniz için. O kişiyi önemseddiğiniz için.

Hannah bana bunu öğretti. Geçen sene bugün, 8 Mayıs'ta, otuz altı yaşındaki güzel karımı kaybettim. Şimdi bile, ölümünün üstünden geçen koca bir yılın ardından, ne zaman onu düşünsem boğazıma bir yumruk oturuyor.

Bir yıl. Üç yüz altmış beş yalnız gün ve boş gece.

Ölümünden birkaç gün sonra, Hannah'mn tabutunun başında durup mezara indirilişini izledim. Bir kürek dolusu toprağı mezarına ilk ben attım. O sesi asla unutamayacağım. Tabutun parlak yüzeyine çarpan toprağın boşlukta yankılanan sesi.

Hannah aklıma gelmeden geçen tek bir saat yok. Aslında, bu bir gelişme. İlk aylarda onu bir dakika bile zihnimden uzaklaştıramıyordum. Gördüğüm ya da duyduğum her şey bana Hannah'yı hatırlatıyordu.

Onu sevdiğimi söylemek, duygularımın derinliğini ifade etmek de yetersiz kalıyor. Hannah her anlamda beni tamamlıyordu. Onsuz dünyam renksiz ve kasvetli; daha binlerce sıfat, o gittiğinden beri hissettiğim boşluğu anlatamıyor.

Sık sık onunla konuşuyorum. Sanırım bunu kimseye söylememeliyim. Bu tek taraflı muhabbet, bana son kez gülümseyip ruhunu teslim ettiği andan beri sürüyor.

İşte bir yıl sonra buradayım. Seattle Mariners'ın beyzbol maçından keyif alıyormuş gibi yapıyorum, aklımda karımdan başka bir şey olmadığı halde. Bir yıldır ölü olan karım.

Ritchie, Hannah'nın ağabeyi ve en yakın arkadaşım, maç için locadan bilet almıştı ve izlemek için beni davet etti. Aptal değilim. Kayınbiraderim, benim beyzbol düşkünü ol-

duğum gibi bir fikre kapılmış değil. Sadece, bugün neyin yıl dönümü olduğunu çok iyi biliyor.

Duygusal biri olmayabilirim, ama *asla* unutamayacađım bir gün varsa, ište bugün.

Bir doktor, bir çocuk hastalıkları uzmanı olarak ölüme alışkırım. Pek çok kez şahit oldum ve hiçbir zaman kolay değildir; hele çocuklar söz konusu olduğunda. Final, Hannah'nın ölümü gibi huzurlu ve dingin olsa da, kaybettiğimi, aldatıldığımı hissediyorum.

Büyüme çağımda spora düşkündüm. Sonbaharda futbol, kışın basketbol, ilkbaharda beyzbol oynar, yaz boyunca cankurtaran olarak çalışırdım. Rekabetçi ruh benim doğal bir parçam. Kaybetmeyi sevmiyorum ve rakibim ölüm, dürüst bir oyuncu değil. Ölüm Hannah'yı benden, hepimizden çok erken ayırdı. Tanıdığım en neşeli, hayat ve sevgi dolu kadındı. Gittiği günden beri amaçsız sürüklenip duruyorum.

Doktor olduğum günden itibaren ölümle mücadele ettiğim halde –doktor olma *sebebim* buydu– onu daha farklı, daha karmaşık bir biçimde anlamayı öğrendim. Düşman olduğu halde ölümün dost olabileceğini öğrendim. Ölüm döşesinde uzanırken, beni koşulsuz seven ve tanıyan Hannah bana bu nihai gerçeği gösterdi.

Bir yıllık süre, karıma kötölük ettiğimi anlayacak bakış açısını kazanmamı sağladı. En büyük pişmanlığım, onun ölmek üzere olduğu gerçeğini kabullenmeyişim. Sonuç olarak ona olması gerekenden daha fazla tutundum. Kendini beni terk etmeye hazır hissettiğinde ondan vazgeçmeyi red-

dettim. Gitmesine izin veremedim.

Bilincini yitirdiğinde dahi, bir mucizenin gerçekleşmesinin şaşkınlığı içinde gece gündüz başucunda oturup bekledim. Aptalca bir durum, bir doktor olarak kuşkusuz bundan daha iyisini yapabilirdim. Yine de ona yapışıp kalmıştım. Şimdi fark ediyorum ki inatçılığım, onu Tanrı'ya teslim etmeye gönülsüz olmam, ruhunu engellemiş. Onu dünyaya bağlamış. Ve bana.

Davranışımın yersizliğini idrak ettiğimde Hannah'nın annesine, babasına ve Ritchie'ye ne yaptığımı fark ettiğimde gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Hannah'nın odasından çıktım ve kendimi tuttum. Günlerdir uyumamış, ağzıma bir lokma koymamıştım. Tıraş da olmadığım için muhtemelen hissettiğimden daha içler acısı görünüyordum. Eve döndüm, duşa girdim, zorla bir kâse çorba içip üç saat deliksiz uyudum. Geri döndüğümde, birinci dereceden akrobalar başucunda toplanmıştı. Hannah'nın kalp atışları iyice yavaşlamıştı, artık an meselesiydi. Sonra, ölmeden hemen önce gözlerini açtı ve doğrudan bana bakarak gülümsedi. Elini tutup dudaklarıma götürürken gözlerini kapadı ve... gitti.

O son tebessüm sonsuza kadar benimle yaşayacak. Her gece başımı yastığa koyduğumda zihnimdeki son görüntü daima Hannah'nın veda tebessümü oluyor.

"Hey Michael, biraya ne dersin?" diye sordu Ritchie. Bana Mike demez, hiç kimse demez. Çocukken bile hiç Mike olmadım.

"Elbette." Aslında aklım maçta ya da başka bir şeyde

değildi. Kimin önde olduğunu söyleyebilmek için skor tabelasına bakmam gerekiyordu. Hareketleri izliyor, Ritchie havaya zıpladığında aynısını yapıyordum. Kalabalığa uyarak bağırıp çağırıyor ama aslında maçı umursamıyordum. Uzun süredir hiçbir şeyi umursamıyordum, işim dışında. İşim, kurtuluşum olmuştı.

“Maçtan sonra yemeğe ne dersin?” diye sordu Ritchie, buz gibi bira şişesini bana uzatırken.

Tereddüt ettim, ama beni bekleyen tek şey bomboş bir ev ve Hannah’nın anılarıydı.

“Elbette.” Aslında pek iştahım yoktu, son zamanlarda nadiren oluyordu zaten.

“Harika.” Birasından kocaman bir yudum alıp dikkatini tekrar maça verdi.

Maça gelmeyi kabul ederek kayınbiraderime iyilik yapmamıştım. Üstelik bunlar ucuz koltuklar değildi. Ritchie, kale arkasındaki koltuklara dünyanın parasını ödemişti ama maç benim umurumda değildi. Bir bahane bulup bileti başkasına vermesini sağlamalıyđım, ama yalnız kalmak istemiyordum. Bugün değil. Yılın her günü kendimle beraber olmaktan şikâyetim yoktu ama bugün değil.

Maç bitmiş olmalıydı, çünkü ben farkına varana kadar insanlar dağılmaya başlamışlardı.

“Harika maçı,” kendimi zorlayarak.

“Kaybettik,” diye mırıldandı Ritchie.

\\ Skorla pek ilgilenmediğim açıktı.

Ritchie sırtımı sıvazlayıp stadın çıkışına doğru ilerledi.

Bu davranışıyla beni anladığını söylemeye çalışıyordu.

Yarım saat sonra, Safeco Field'dan fazla uzak olmayan taraftarların toplandığı bir bardaydık. İştahımı biraz açmasını umarak mönüye göz attım. Geçtiğimiz yıl yaklaşık dokuz kilo kaybetmiştim. Gıda zorunluluktan ve beni ilgilendiren tek kısmı buydu. Genellikle düşünmeden ve ilgisizce ayaküstü atıştırıyordum. Mideme bir şeyler girmesi gerektiğini hissettiğimde bir enerji içeceği ya da protein yüklü bir gofret ile durumu geçiştiriyordum. Amaca hizmet ediyordu, zevk almamı gerektiren bir durum yoktu.

Hannah, tıpkı Blossom Sokağı'ndaki Fransız Kafesi'nin sahibi olan kuzeni Winter Adams gibi mutfakta çok yetenekliydi. Yeni denemeler yapmayı sever ve yemek hazırlamaktan keyif alırdı. Hannah'nın akşam yemeği partileri arkadaşlarımız arasında efsaneydi. Ev sahibesi olarak doğuştan yetenekliydi, büyüleyici ve zarifti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ritchie.

Mönüye baktığımı fark edinceye kadar bu soru beni şaşırttı. “Izgara somon,” diye karşılık verdim.

“Benim gönlüm sığır pirzolasından yana,” dedi.

Pirzolayı daima coşkuyla karşılardım ama coşmayı düşünecek bir gün değildi.

Onun kanserle savaşını kaybettiğini kabullenmediğim dönemlerde bile, Hannah gidişinin ardından yas tutmamı istemediğini söylemişti. Cenaze töreninin de en az verdiği partiler kadar neşeli olmasını istiyordu. O dönemler onun ölümünden söz etmesini istemiyordum. Daha o zaman Hannah ka-

derine boyun eğmişti, benim ise bunu yapacak cesaretim yoktu.

Garson siparişimizi aldı, ikimize de birer bira getirip uzaklaştı. Kehribar renkli şeyeyi parmaklarımla kavrayıp kaşlarımı çatarak masaya baktım. Keşke Ritchie'ye daha iyi eşlik edebilseydim.

“Bir yıl oldu,” diye mırıldandı kayınbiraderim.

Sözlerini anladığımı ifade ederek başımla onayladım, ama ayrıntıya girmedim.

“Onu özlüyorum.”

Tekrar başımla onayladım. Hannah hakkında konuşmak büyük acı verse de bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum. Fiziksel değil, duygusal anlamda ona tutunmak istiyordum; hayır, aslında ihtiyaç duyuyordum.

“On iki ay geçtiğine inanmak zor.” Sesimdeki acıyı duydum ama saklama gereği duymadım.

“İyi misin?” diye sordu Ritchie.

Gerçeği söylemektense omuz silktim, iyi değildim. Hâlâ divane gibiydim. Böyle bir şey, Hannah gibi muhteşem bir kadının başına *ne hakla* gelebilirdi? Ne hakla benim başıma gelebilirdi?

Hannah'yla tıp fakültesini bitirir bitirmez evlenmiştik. Staj dönemimin gerçek anlamda aile olmamıza izin vermediğini düşünmüştük. Hannah, yerel bir alışveriş merkezinin satınalma bölümünde işe başladı ve işini çok sevdi. Düşünemeyecek kadar yorgun bir halde eve döndüğüm akşamlarda karşılaştığı insanların öyküleriyle beni eğlendirdi. İsimlerini hemen unuttuğum, ama özellikleri hep akılda ka-

lan insanlar. Küçücük bir olay, hınzır gözlemlerle tamamlanan kocaman bir anekdota dönüşüyordu. En sıradan ayrıntıları bile etkileyici hale getirme yeteneği vardı. Gözlerimi kapadığımda hâlâ onun kahkahasını duyabiliyorum. Evliliğimizin ilk yıllarını, göğüs gerdiğimiz zorlukları ve keyif aldığımız şeyleri hatırlayarak gülümsüyorum. Hannah olmadan geçen bu ilk yıl boyunca hatıralar ayakta kalmamı sağladı.

İhtisasımı bitirip Seattle’da pratisyenliğe başladığım gün Hannah doğum kontrol haplarını bıraktı. Hiç durmadan ailemiz hakkında konuşuyorduk. Çocukları severim, Hannah da seviyordu. Üç çocuk istiyordu, bana iki tane de yeterdi. Tek sayıların daha iyi olduğunu düşünüyordu, o yüzden üç çocuğa rıza göstermiştim.

Oysa Hannah hamile kalamadı. Çok kolay olacağını sanıyorduk. Sürekli endişeliydi ve ben asıl sorunun stresinden kaynaklandığına emindim. On sekiz ay sonra bir doğum uzmanına görünmek istedi, kabul ettim. Hannah’nın hamile kalamamasının en küçük sıkıntımız olduğunu işte o zaman öğrendik. Uzmanı ziyaretimizin ilk haftasında Hannah’ya dördüncü evre yumurtalık kanseri tanısı kondu. Bunu öğrendiğimizde onu kurtarmak için artık çok geçti.

Anlamalıydim, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeliydim diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir doktor olarak, Hannah’nın hastalığını bu kadar geç öğrenmekten kendimi sorumlu tutuyorum. Daha dikkatli olsaydım ipuçlarını yakalardım diye söyleniyordum kendi kendime. Çok

meşguldüm, kendimi işime adamıştım. Kafamda başka şeyler vardı.

Arkadaşlarım –benim gibi çocuk hastalıkları uzmanı ve ortağım olan Patrick O'Malley gibi– benimle tartışıyorlardı. Bana sürekli –Hannah'nın da yaptığı gibi– yumurtalık kanserinde, iş işten geçene kadar belirtilerin fark edilemediğini hatırlatıyorlardı. Bunların hepsini biliyordum. Kendimi suçlu hissetmeye, cezalandırmaya *ihtiyaç duyduğumu* fark etmiştim. Sanırım gözden kaçırdığım için kendimi suçladığımda daha iyi hissediyordum.

“Steph’le beraber sizi yemeğe davet ettiğimiz akşamı hatırlıyor musun?” diye sordu Ritchie, düşüncelerimin arasına dalarak. “O son geceyi?”

Başımila onayladım. Bir cuma akşamıydı, çift olarak dışarı çıktığımız son akşam. Aynı gün, dünyamızı yıkan haberi almıştık. Testlerin sonuçları gelmişti; kemoterapi, hastalığın seyrini yavaşlatmakta fazla yararlı olmamıştı.

Yıkılmış halde yemeği iptal etmek istemiştım ama Hannah gitmek için ısrar etmişti. En parlak tebessümlerinden biriyle, sanki hiçbir şey olmamış gibi ağabeyinin ve yengesinin evinin yolunu tutmuştu. Ben duygusal bir enkaz halindeydim ve gecenin sonunu zor getirmiştım. Hannah ise tam tersi davranmıştı. Bilmesem, hiçbir şeyden şüphelenmezdim.

“Evet, hatırlıyorum.”

“O gece kendisi için bir şey yapmamı istemişti,” dedi Ritchie.

“Hannah mı?” Şaşkınlığımı gizlemeyi başaramadan

lan insanlar. Küçük bir olay, hınzır gözlemlerle tamamlanan kocaman bir anekdota dönüşüyordu. En sıradan ayrıntıları bile etkileyici hale getirme yeteneği vardı. Gözlerimi kapadığımda hâlâ onun kahkahasını duyabiliyorum. Evliliğimizin ilk yıllarını, göğüs gerdiğimiz zorlukları ve keyif aldığımız şeyleri hatırlayarak gülümsüyorum. Hannah olmadan geçen bu ilk yıl boyunca hatıralar ayakta kalmamı sağladı.

İhtisasımı bitirip Seattle’da pratisyenliğe başladığım gün Hannah doğum kontrol haplarını bıraktı. Hiç durmadan ailemiz hakkında konuşuyorduk. Çocukları severim, Hannah da seviyordu. Üç çocuk istiyordu, bana iki tane de yeterdi. Tek sayıların daha iyi olduğunu düşünüyordu, o yüzden üç çocuğa rıza göstermişim.

Oysa Hannah hamile kalamadı. Çok kolay olacağını sanıyorduk. Sürekli endişeliydi ve ben asıl sorunun stresinden kaynaklandığına emindim. On sekiz ay sonra bir doğum uzmanına görünmek istedi, kabul ettim. Hannah’nın hamile kalamamasının en küçük sıkıntımız olduğunu işte o zaman öğrendik. Uzmanı ziyaretimizin ilk haftasında Hannah’ya dördüncü evre yumurtalık kanseri tanısı kondu. Bunu öğrendiğimizde onu kurtarmak için artık çok geçti.

Anlamalıyım, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeliydim diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir doktor olarak, Hannah’nm hastalığını bu kadar geç öğrenmekten kendimi sorumlu tutuyorum. Daha dikkatli olsaydım ipuçlarını yakalardım diye söyleniyordum kendi kendime. Çok

meşguldüm, kendimi işime adanmıştım. Kafamda başka şeyler vardı.

Arkadaşlarım –benim gibi çocuk hastalıkları uzmanı ve ortağım olan Patrick O'Malley gibi– benimle tartışıyorlardı. Bana sürekli –Hannah'nın da yaptığı gibi– yumurtalık kanserinde, iş işten geçene kadar belirtilerin fark edilemediğini hatırlatıyorlardı. Bunların hepsini biliyordum. Kendimi suçlu hissetmeye, cezalandırmaya *ihtiyaç duyduğumu* fark etmiştim. Sanırım gözden kaçırdığım için kendimi suçladığımda daha iyi hissediyordum.

“Steph'le beraber sizi yemeğe davet ettiğimiz akşamı hatırlıyor musun?” diye sordu Ritchie, düşüncelerimin arasına dalarak. “O son geceyi?”

Başımınla onayladım. Bir cuma akşamıydı, çift olarak dışarı çıktığımız son akşam. Aynı gün, dünyamızı yıkan haberi almıştık. Testlerin sonuçları gelmişti; kemoterapi, hastalığın seyrini yavaşlatmakta fazla yararlı olmamıştı.

Yıkılmış halde yemeği iptal etmek istemiştim ama Hannah gitmek için ısrar etmişti. En parlak tebessümlerinden biriyle, sanki hiçbir şey olmamış gibi ağabeyinin ve yengesinin evinin yolunu tutmuştu. Ben duygusal bir enkaz halindeydim ve gecenin sonunu zor getirmiştım. Hannah ise tam tersi davranmıştı. Bilmesem, hiçbir şeyden şüphelenmezdim.

“Evet, hatırlıyorum.”

“O gece kendisi için bir şey yapmamı istemişti,” dedi Ritchie.

“Hannah mı?” Şaşkınlığımı gizlemeyi başaramadan

gözlerimi önümdeki biradan kaldırdım.

Bakışlarını kaçırma sırası Ritchie'deydi. "Sen Max'le birlikte video oyunu oynarken Hannah benimle özel bir konuşma yaptı."

Oturduğum yerin ucuna kadar kaydım. Bar tezgâhının üstünde asılı duran televizyondan yayılan gürültü yavaşça yok olarak geri planda kaldı. Ritchie'nin bana ne söyleyeceğini biliyordum gibi vücudumdaki bütün kaslar gerildi.

"Doktorların kötü bir haber verdiğini söyledi."

Dikkatimi salonun öbür ucundaki boş bir bar taburesine verdim. "Yemeği iptal etmek istemiştin. Hannah izin vermedi."

"O gece gelmek istemesinin iyi bir sebebi vardı," diye açıkladı Ritchie. "Bana hiç umut kalmadığını ve ölümü kabullendiğini söyledi."

Bunları duyacak halde değildim.

Ritchie gürültüyle soluğunu koyverdi. "Ölmekten korkmuyordu, anlarsın ya..."

"Neden korksun ki? Cennet, Hannah gibi insanlar için yaratılmış."

Aynı fikirde olduğunu başıyla onaylayarak gösterdi. "O gecedен çok daha önce Tanrı'yla barış imzalamıştı. Kadercі biri değildi, yaşamak istiyordu. Her şeyden çok, yaşamak istiyordu."

Bundan şüpheliydim. "Onu Avrupa'ya götürmek için yalvardım. Orada deneysel bir tedavi uygulandığını duymuştum. Gitmek istemedi."

“Çok geçti,” dedi Ritchie basitçe. Bira şişesini kavrayan elini biraz daha sıktı. “Biz bilmesek de o biliyordu.”

İşte Hannah buydu; sadece akıllı değil, aynı zamanda nesneldi. O kaçınılmazı kabullenmeye çalışırken, ben her umut kırıntısına tutunmuyor, saatlerce tıbbi makaleleri hatmediyor, uzmanları arıyor, internette araştırma yapıyordum. Ne yazık ki onu tedavi etmek için giriştiğim bu çılgın çaba hiç işe yaramamıştı. Sonunda Hannah haklı çıkmış, dönülmez noktaya erişmişti. İki aydan daha kısa bir sürede ölüvermişti.

Şu an bile, bu kadar çabuk kayıp gittiğine inanamıyordum. Evliliğimiz süresince ona gerçekten kızdığım tek andı. Hannah’nm kanserle mücadele etmesini istiyordum. Bağırıyor, volta atıyor, duvarları yumrukluyordum. Kanayan parmaklarımı usulca avuçlarına alıyor, öperek acımı hafifletmeye çalışıyordu. Beni terk etmesinin vereceğı acıyı hafifletecek hiçbir şey olmadığını anlamıyor gibi görünüyordu.

Garson yemeklerimizi getirdi, ama öleceğimi bilsem bile tek lokma yutacak halim yoktu. Ritchie de benim gibi hissediyor olmalıydı ki dakikalarca pırzolasına dokunmadı.

“Hannah, bunu sana vermemi istedi,” dedi kayınbiraderim sonunda. Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı.

“Bir mektup mu?”

“Ölümünden sonra tam bir yıl beklememi istedi. Ancak o zaman bunu sana verebilecektim. Kız kardeşimin benden son dileğı bu oldu.”

Ritchie’ye baktım. Bunu benden saklayabildiğine inan-

makta güçlük çekiyordum. Yıllardır haftanın üç günü aynı spor salonuna gidiyorduk. Tüm bu aylar boyunca elinde böyle bir mektup olduğunu hissettirmemişti.

“O gece bunu sana vereceğime dair söz verdim,” dedi Ritchie. “Mektubu kasaya koydum ve bekledim, yapmamı istediği gibi.”

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden mektubu aldım.

Kısa süre sonra bardan çıktık. Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Bir an Seattle’da bir otoparktaydım, bir diğerinde ise evin garaj yolunda.

İçeri girdikten sonra anahtarları mutfak tezgâhının üstüne atıp salona geçtim. Kanepenin kenarına oturup zarfa bakmaya başladım. Hannah zarfın üstüne tek bir sözcük yazmıştı.

Michael.

Keder dalga dalga vücuduma yayılırken büyülenmiş gibi zarfın üstündeki ismime bakıyordum. İnanılmaz gibi görünse de bana olan aşkıyla zarf titreyiyor gibiydi.

Zarfın arkasını çevirip dikkatle açarken ellerim titriyordu.

Açacak cesareti bulmadan önce, mektuba ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Dört sayfadan oluşuyordu.

Dikkatimi çeken ilk şey tarihi. 13 Mart. Zihnime kazanmış bir diğer tarih, sağlık ekibiyle buluşup kahredici haberi aldığımız cuma günü.

Hannah mektubu o gün mü yazmıştı? Bu mümkün değildi. Randevumuzdan Ritchie ve Steph'le buluşmamıza kadar her dakika yanındaydım. Bunun anlamı...

Sırtımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapadım. Hannah mektubu randevudan *önce* yazmış olmalıydı. Son sözleri duymadan önce bile biliyordu. Hep biliyordu. Sanırım bir şekilde ben de biliyordum ama yüzleşmeye gücüm yoktu. Gün gibi ortada olan bir şeyi kabullenmeyi reddediyordum.

Dikkatimi tekrar mektuba verdim. El yazısıyla yazmıştı, akıcı ve zarif bir dille. Bir zamanlar aşına olduğum bu yazıyı

görmek içgüdüsel bir tepkiye yol açtı. Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Michael, Sevgilim,

Bu mektubun seni çok şaşırtacağımı biliyorum ve bunun için özür dilerim. Aradan bir yıl geçti, senin için ne kadar zor bir yıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Annemiz, babamız ve Ritchie için de aynı şey geçerli. Seni bu kederden kurtarmak için her şeyimi feda edebilirdim.

Ölümün kıyısında bile kendini değil beni, ailemizi, ağabeyini, onu ne kadar sevdiğimizi ve nasıl özlediğimizi düşünüyordu.

Son birkaç haftadır söylemek istediklerim ve son sözlerimin ne olacağı konusunda hayli kafa yordum. Kafamda çok fazla şey olduğu için lütfen bana katlanmaya çalış.

İlk görüşte aşk deyince insanların güldüğünü biliyorum. Tanıştığımızda sadece on sekiz yaşındaydım, ama ne kadar genç olursam olayım, âşık olacağım adamın sen olduğunu anında anlamıştım... ve öyle oldu, o andan itibaren. Öleceğim güne kadar ve ondan sonrasında seni seveceğim. Yüreğim, senin de beni seveceğini söylüyor. Beni sevdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Kanser teşhisi konduğu andan itibaren yaşadığım süreçte kendini bana adayışın, hayatımın en büyük armağanı. Beni çok mutlu ettin Michael.

Gözlerimi tekrar kapadım, devam edecek gücü kendimde bulacağımdan emin değildim. Ritchie mektubu verdiğinde okumanın zor olacağını biliyordum ama bu kadar zor olacağını tahmin etmiyordum. Derin bir soluk alıp devam ettim.

Evliliğimizin ilk yılları hayatımın en muhteşem dönemiydi. Çok az şeyimiz vardı ama birbirimize yetiyorduk. Seni çok seviyordum ve çocuk hastalıkları uzmanı olmandan gurur duyuyordum... duyuyorum. Sen doktor olmak için doğmuşsun Michael. Ben ise, seni sevmek için. Sen de beni sevdiğin için minnettarım, bana kendini adadığın için; özellikle şu son birkaç ay boyunca. Hayatımın en güzel ayları olmasını sağladın.

Ölmek istemiyorum, Michael. Bununla savaştım. Gerçekten yaptım. İçimdeki her şeyi bu uğurda harcadım. Hiçbir şey beni seninle birlikte yaşlanmaktan daha mutlu edemezdi. Bunun için çok üzgünüm, benim sonum geldi çattı.

Sakin yenilgiyi kabullendiğimi düşünme. Teşhis konulduğunda savaşıp kazanmaya kararlıydım. Kanserin benden daha güçlü olduğunu daha geçen hafta fark edebildim. Öyle değılmiş gibi davranmanın anlamı yok.

Bir kez daha ara vermek zorunda kaldım. Avrupa'da görmesini istediğim deneysel tedavi için Hannah'ya yaptığım baskılar yüzünden pişmanlık duyuyordum. Artık çok geçti. Kendime gelmem biraz zaman aldı, sonra mektuba geri döndüm.

Ritchie'den, ölümünden bir yıl sonra bu mektubu sana vermesini rica ettim. Seni kendim kadar iyi tanıyorum ve işe gömüldüğünden eminim. Günün on iki saatini klinikte geçirip ayaküstü atıştırdığından şüpheleniyorum. Bu sağlıklı bir yaşam biçimi değil aşkım. Umarım hâlâ Ritchie ile haftanın üç günü spor salonunda buluşuyorsunuzdur.

Gülümsedim. Evet, Hannah benimle ilgili her şeyi biliyordu. Uzun iş saatlerinden ihmal edilen yemeklere kadar. Arkadaşlarla perşembe akşamları yaptığımız poker partilerinden vazgeçtiğim gibi spor alışkanlığımdan da kurtulmayı denedim, ama Ritchie izin vermedi. Orada boy göstermek, mazeret bulmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Hannah'nın cenaze töreninden iki hafta sonra Ritchie eşofmanlarıyla kapıma dayanmış ve beni zorla spor salonuna sürüklemişti. Kayınbiraderimin sabahın köründe beni birkaç kez aramasının ardından onu daha fazla başımdan savamayacağımı anlamıştım ve düzenli spor yapmak tekrar hayatımın bir parçası haline gelmişti.

Mektubumun bundan sonraki bölümü, benim için yazması en zor kısım. Acı verse de artık umut kalmadığını kabullenmek zorundayım. Ölümle karşı karşıya kalındığında pişmanlıkların su üstüne çıkması sanırım doğal; hele sona bu kadar yaklaşmışken. Benim en büyük pişmanlıklarımdan biri, sana bir çocuk verememek. Bu benim için kanserin son aşamasında olduğumu keşfetmekten bile daha acı. Senin bebe-

đini doğurmayı öylesine istiyordum ki Michael. Kendi çocuğum, evet, ama aynı zamanda senin de çocuğun. Sen baba olmalısın. Harika bir baba olacaksın. Ah Michael, çocuğum olmasını o kadar çok istedim ki.

Boğazımda bir yumruk düğümlendiği için tekrar durmak zorunda kaldım. “Ben de çocuk istedim,” diye fısıldadım. Mektubu dizlerimin üstüne koyup ağlamadan sonuna kadar okuyup okuyamayacağımı merak ettim. Okumak zorundaydım. Hannah’ın bana söylediği son sözleri merak ediyordum.

Senden son bir dileğim var aşkım. Dilerim bunu benden esirgemezsın.

“Ne olursa.” Hannah için yapmayacağım bir şey yoktu.

Senden isteğim, ihtiyaç duyduğum şey, canım aşkım... tekrar evlenmen.

Soluğum kesildi. Asla! Bunu düşünmüştüm ama yapmam mümkün değildi. Hayatımın aşkını bulmuştum ve bunun tekrar olacağına inanacak kadar budala değildim. Tekrar evlenirsem sevmeyi taahhüt ettiğim yeni kadını kandırmış olurum. İkimizi de kandırmış olurum, çünkü kalbim sadece ve sadece Hannah’ya aitti.

Başını iki yana salladığını, bunun mümkün olmadığına ısrar ettiğini görür gibiyim. Michael, seni tanıyorum. İtirazların adeta kulağıma geliyor. Ancak bu önemli, o yüzden lütfen, lütfen dinle. Bir başka kadını sevmek bizim sevgimizi eksiltmez ya da beni daha az seveceğin anlamına gelmez. Ben daima senin bir parçan olacağım, sen de benim bir parçam olarak kalacaksın.

Hatırlamak zorunda olduğun şey, benim yolculuğumun sona ermiş olması.

Seninki devam ediyor.

Yapman gereken hâlâ pek çok şey var ve benim için yas tutarak tek bir dakika daha harcamanı istemiyorum. Beni çok mutlu ettin, başka bir kadına da aynısını vereceğini biliyorum.

Hannah'yla aynı fikirde olduğumu, başka bir kadını aynı yoğunlukta ve aynı şiddette sevebileceğimi de sanmıyordum. Benden ne istediğinin farkında değildi. Başka bir kadınla hayatımı tekrar paylaşmaya niyetim yoktu.

Ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden, biraz yardım gerekeceğini düşündüm. O yüzden, dikkate almanı istediğim bir aday listesi hazırladım.

Ne? Liste mi? Hannah bana yedek listesi mi hazırlamıştı? Bu kadar afallamış olmasam kahkaha atardım. Yine de merak baskın geldi.

Kuzenim Winter Adams'ı hatırlıyor musun? Düğünü-

müzde nedimemdi. Winter'ın kocaman bir yüreği vardır ve çocukları çok sever. Sana mükemmel bir eş olur Ayrıca çok iyi bir aşçıdır ve sana inanılmaz yemekler hazırlar. Kuzenim olmasının yanı sıra çok iyi bir arkadaşı. Onu ciddi olarak düşünmeni istiyorum.

Winter'ı elbette hatırlıyordum. Hannah ile ikisi çok yakındı. İşyerime oldukça yakın olan Blossom Sokağı'ndaki Fransız Kafesi'ni açtığından beri pek sık görüşemiyorduk. Hannah ile birlikte birkaç kez ziyaretine gitmiş, kahve ve kruvasanların tadım çıkarmıştık. Onun çoğunlukla telefonda Hannah'yla sık sık konuştuğunu hatırlıyordum. Yanılmıyorsa, Hannah'ya teşhis konulmasından kısa süre önce ciddi bir aşk krizi yaşamış ve Hannah, Hannah olduğunu gösterek onu rahatlatıp yüreklendirmeye çalışmıştı.

Winter cenazeye gelmiş ve mezarı başında gözyaşlarına boğulmuştu. Hannah'yı gömdükten sonra gönderdiği taziye kartını hayal meyal hatırlıyordum ama o günden beri kendisinden haber almamıştım.

Winter'ı severdim ama ilgimi çekmiyordu. Hannah'nın potansiyel bir eş olarak kuzenine duyduğu güvene rağmen, tekrar evlenmeye niyetim yoktu. Üstelik Winter'la tek ortak yanımız Hannah ile ilgili anılarımızdı.

Dikkate almanı istediğim ikinci aday, Leanne Lancaster.

İsim bir yerden tanıdıktı ama hemen çıkaramadım. Hannah'nın hatırladığım arkadaşlarından biri değildi.

Leanne benim onkoloji hemşiremdi. Bana karşı daima çok nazik ve şefkat doluydu. Bir hemşire olarak, senin doktor olarak karşı karşıya kaldığın gerilimleri iyi anlayacaktır. Leanne ve ben biraz konuştuk ve eğer... eğer şansım olsaydı, Leanne'le iyi arkadaş olabilirdik. Onun duygusal direncini takdir ediyorum. Boşanmış ve çok zor bir dönem yaşamış. Onu Winter kadar iyi tanımasam da kalbim sana uygun olduğunu söylüyor. Onunla görüş Michael, yakından tanımaya çalış. Bütün istediğim bu.

Leanne ile görüş, onu yakından tanı. Hannah'mn ne istediğini gerçekten bildiğinden şüpheleniyordum. Bu kadının peşine düşmek ya da her ne ise başka bir şey yapmak istemiyordum. Zihnimi biraz zorlayınca onkoloji hemşiresini hatırladım. Hannah haklıydı. Leanne nazik ve ilgili biriydi, ama bu onu daha yakından tanımam anlamına gelmiyordu!

Listemdeki üçüncü kişi Macy Roth. Onu tanıdığını sanmıyorum. Hâlâ çalışabildiğim dönemlerde arkadaş olduğum, yarı zamanlı bir mankendi. Katıldığım bir moda gösterisi ve şirket için hazırladığı bir katalog sayesinde karşılaşmıştık. Macy hastanede olduğumu öğrendiğinde cesaret veren mesajlar göndermeye başladı; kedilerinin eskizlerini çizerek kendi eliyle hazırladığı şirin kartlardan bahsediyorum. Hatırladın mı? Ayrıca kemoterapi aldığım dönemde giydiğim

şalı ve çorapları o örmüştü. Zeki, neşeli ve çok yeteneklidir; mankenlik ve duvar resmi yapmasının yanı sıra birkaç işte daha çalışıyor. Bu listeyi düşünürken aklıma onun ismi geldi, çünkü seni gülümsetebileceğini biliyorum. Hayatına denge getirecektir Michael. Ben gittikten sonra fazla ciddileşeceğinden korkuyorum. Gülmeni ve hayatın tadını çıkarmamı istiyorum. Tıpkı Macy'nin pervasızca yaptığı gibi.

Hannah yine haklıydı, son iki yıldır pek gülmemiştim. İşin gerçeği en son ne zaman kahkaha attığımı hatırlamıyordum. Hayat *ciddiydi*. Eşimi kaybetmiştim ve samimi olmak gerekirse gülmek bir yana, tebessüm etmek için bile bir nedenim yoktu.

Hannah'yla anıları olduğundan kuşku duymasam da Macy'yi hatırlamıyordum. Armağanlara gelince –taslaklar ve çoraplar– Hannah'nın hastaneden getirdiğim eşyaları arasında olmalıydı. Her şeyi bir kutuya doldurmuş ve bir dolabın dibine tıkmıştım. Bir daha da hiç bakmamıştım.

Sana üç isim verdim Michael. Her biri, tanıdığım ve güvendiğim insanlar. İçlerinden herhangi biri sana iyi bir eş, yoldaş olacaktır ve hak ettiğın babalığı tattırarak çocuklar verecektir.

Cennetin kapılarından aşağı bakıp seni izliyor olacağım. Seçimini iyi yap.

*Seni seven eşin,
Hannah*

Okuduklarımı hazmetmeye çalışırken sayfaları katlayıp sehpanın üstüne koydum. Hannah'mn o dönemde bu mektubu yazmış olması bile şok ediciydi. Sonra tekrar evlenmemi önermesi –bana üç kadın ismi verecek kadar ileri gitmesi– başa çıkabileceğimden çok fazlaydı.

Eğer yukarıdan beni izliyorsa, onsuz geçen bu ilk yılın nasıl bir cehennem azabı olduğunu da bilmek zorundaydı.

İçkiyle arası olan biri değilim. Bir spor karşılaşmasının akşamında, arkadaşlarla toplandığımızda içtiğim birkaç bira genellikle sınırimdır. Birdenbire çok daha sert bir şeye ihtiyaç duydum.

Mutfakta bir yerde, dolapların birinde bir şişe viski olmalıydı. Mezuniyetimde babam vermiş ve “ilaç” niyetine olduğunu söylemişti. Eğer ilaç niyetine bir şey içmem gerekiyorsa tam zamanıydı.

Şişeyi bulmak neredeyse on beş dakikamı aldı. Hannah onu bakmayı düşünceğim son yere, kilere kaldırmıştı. Malt viski olması şaşırtıcı değildi, yani babamın tek tercihi. Üstelik en sevdiği marka, The Glenlivet.

Etiketine bakınca on sekiz sene yıllandırılmış olduğunu gördüm ve en az on yıldır bendeydi.

Bulaşık makinesinden temiz bir bardak alıp içine iki buz parçası attım ve yirmi sekiz yıllık viskiden iki parmak koyarak kanepeye geri döndüm. Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı sehpaye uzatıp Hannah'nm mektubunu tekrar elime aldım. Açık bir zihinle tekrar okumalı ve son isteğini yerine

getirip getiremeyeceğimi düşünmeliydim. Hiç sanmıyordum. Hannah, ihtiyacım olan tek kadındı. Âşık olduğum tek kadın. Kimi bulursam bulayım ne yazık ki bunlardan yoksun olacaktı, eşimin benim için özenle seçtiği üç kadın bile.

3

Çarşamba sabahı saat altıda spor salonundaydım. Yanındaki alete çıktığımda Ritchie iPodunun kulaklığını takmış halde yürüyüş bandının üstündeydi.

Beni görünce beklentiyle yüzüme baktı. Soyunma odasına döner dönmez sorguya çekileceğimi biliyordum, çünkü pazartesi sabahı ortalıkta görünmemiş ve iki gündür telefonlarına cevap vermemiştim. Hannah'nın mektubu hakkında konuşmaya henüz hazır değildim, en iyi arkadaşım ile bile.

Ritchie programını benden önce tamamladı. Tahmin ettiğim gibi boynuna bir havlu atıp bankın üstüne oturmuş, soyunma odasında beni bekliyordu. Eğilip dirseklerini dizlerine dayamıştı, ben içeri girince bakışlarını kaldırdı.

“Telefonlarımı açmadın,” dedi sanki hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi.

“Meşguldüm.”

“Neyle?”

Herkesten çok onun anlayacağını bildiğim halde söylemekte gönülsüzdüm. “Pazar günü eve döndükten sonra sarhoş oldum,” diye itiraf ettim. Pazartesi günü akşamdan kalmaydım ve tek kelimeyle korkunçtu. O günden itibaren biraya sadık kalacaktım. Babam sert içkiye dayanıklı olabilirdi ama ben değildim.

“Hannah’nın mektubu yüzünden mi?”

Başımınla onaylayıp banka oturdum. Eğilip kayınbiraderimin pozisyonunu aldım. “Hannah yeniden evlenmemi istiyor.”

Ritchie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yok artık!”

Benim duygularım da aynıydı. “Bir liste yapacak kadar ileri gitmiş.”

Ritchie’nin ağzı bir karış açıldı. “Liste mi? *Kadın* listesi mi demek istiyorsun?”

Tekrar başımınla onayladım.

“Neden böyle bir şey yapsın?”

Hannah’nın gerekçesini açıklamak beni aşırıyordu. Mektubunu defalarca okumama rağmen kendim bile anlamamıştım.

“Hannah, yalnız başa çıkamayacağımı ve bir eşe ihtiyacım olduğunu düşünüyor olsa gerek.” Baba olmamı istediği kısımdan söz etmedim.

“Gerçekten bir liste mi yapmış?” Mektubu ilk okuduğumda yaşadığım şaşkınlığın aynısını yaşıyordu.

Cevap vermedim.

“Kimmiş? Tanıdığım biri var mı?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Kuzenin Winter.”

“Benim kuzenim mi?” diye tekrarladı.

“İsmi Winter olan başka birini tanıyor musun?” diye terslendim, sonradan söylediğime pişman olarak.

“Hayır,” dedi süklüm püklüm. “Başka?”

“Leanne Lancaster. Hannah’nın onkoloji hemşiresi.”

“Onu hatırlamıyorum. Nasıl biriydi?”

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. “Sessiz. Nazik. İyi bir hemşire. Hannah onu gerçekten severdi.”

“Hadi be!”

Onu duymazdan geldim.

“Başka?”

“Hiç tanımadığım biri. Macy Roth adında birlikte çalıştığı bir manken.”

Ritchie hafiften bir ıslık koyverdi. “Bir manken ha?”

“Hannah, Macy’nin beni güldüreceğini söylüyor,” dedim dalga geçtiğimi saklamadan. “Aynen böyle yazmış.”

Kayınbiraderim kıkırdadı. “Başına bir şey gelecek olsa, Steph’in bana bir mankenle evlenmemi söylemeyeceğine bahse girerim.”

Ritchie’nin şaka yaptığını biliyordum ama yine de bu yorumu kayıtsız kalamadım. “Dua et, bir şey olmasın.”

Kayınbiraderim kaşlarını çatı. “Sadece şakaydı Michael. Rahatla biraz.”

Haklıydı. Her söyleneni ciddiye almam gerekmiyordu. “Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Ritchie beni hafifçe dürttü. “Yapacak mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Şüpheliyim.”

“Neden?”

Cevabın gayet açık olması gerekiyordu. “Hazır değilim.”

“Hazır olacağın bir gün gelecek mi?”

İyi soruydu. “Muhtemelen hayır,” dedim dürüstçe. Eşimi kaybetmişim, ruh ikizimi. Bunu hiçbir zaman unutamamış ya da pek çok dostumun ve iş arkadaşımın söylemeye çok meraklı olduğu gibi kaygısızca “hayata devam” edememişim.

“Böyle diyeceğini biliyordum,” dedi Ritchie. “Hannah kalan hayatında kabuğuna çekileceğini biliyordu, o yüzden bu konuyu gündeme getirdi. Kız kardeşim seni seviyordu ve...”

“Bak Ritchie, bana nutuk atma.”

“Öyle bir niyetim yok. Tek bir soruya cevap ver, sonra susacağım.”

“Peki tamam, sor öyleyse,” dedim. İstedikini söyleyene kadar beni rahat bırakmayacağını biliyordum.

Bir süre ısrarla yüzüme baktı. “O mektubu yazmanın Hannah için kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

Oturuşum birden dikleşti.

“Hangi kadın kocasını bir başkasıyla düşünebilir?”

“İki soru oldu,” dedim.

“İkisi tek ve aynı soru,” diye karşı çıktı.

Gözlerimi kapadım. Öyle duyarsız bir ahmaktım ki, o mektubu yazdığında Hannah’nın neler hissettiğini aklıma bile getirmemişim.

“Eğer durum tersi olsaydı, ona uygun koca listesi yapabilir miydin?”

Bu söylediğini düşünmeme hiç gerek yoktu. “Hayır.”

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Ritchie. “Bu durumda, en azından mektupta yazılanlara kulak verip bu kadınlarla görüşebilirsin.” Kıkırdadı. “Yerinde olsam mankenle başladım.”

Çok komik. Bir kadına çıkma teklif etmeyeli yıllar olmuştu. Bunu nasıl yapacağımdan bile emin değildim. “Görüşmek mi... ben mi?”

Hannah da neredeyse aynı şeyi söylemişti.

“Winter’ı zaten tanıyorsun. Onunla daha rahat edecek sen bir arayıver.”

“Peki ne diyeceğim?” Korkum, tek ortak noktamızın Hannah olmasıydı. Yemeğe çıkacak olsak Hannah’dan başka konuşacak konu bulamazdık ve daha ana yemek gelmeden çorba aşamasında gözyaşlarına boğulurduk.

“Kahretsin, ne bileyim.”

“Hep Hannah’dan bahsetmek isterim.”

Ritchie bunun o kadar da korkunç olmadığını düşünür gibiydi. “Winter da öyle. İyi arkadaşlardı. Çocukken bile giysilerini değıştokuş eder, geceyi birbirlerinin evinde geçirirlerdi.” Gülümsedi. “Bir keresinde, hepimiz daha yeniyetmeyken ailelerimiz kamp yapmaya gitmişti. Umumi tuvalet kampın öbür ucundaydı.

Gece yarısı Hannah ve Winter’m fısıldaştığını, çok sıkıştıklarını ve tuvalete gitmek zorunda olduklarını duydum.”

Ritchie'nin gözleri hınzırca parladı. "İkisi de kampın öbür ucuna giden uzun yolu yürümek istemiyordu, o yüzden hemen yakınımızdaki fundalığı tercih ettiler."

Ardından ne geleceğini biliyordum.

"Külotlarını indirmelerini bekleyip el fenerimi üstlerine tuttum."

Sırıttım. Ritchie her zaman becerikli bir şakacı olmuştu.

"Nasıl çılgılık attıklarına inanamazsın," dedi gülerek. "Kampın yarısını ayağa kaldırdıklarına bahse girerim. İnsanlar ortalıkta bir ayı dolaştığını sandı. O iki kız tek başlarına büyük bir paniğe sebep oldular."

Yıllar önce ilk flört etmeye başladığımızda Hannah bana bu öyküyü anlatmıştı. Komik olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştım. Oysa şimdi hafifçe gülümseyebiliyordum ancak. Belki haklıydı, belki artık gülmek için bir sebep bulmanın zamanı *gelmişti*.

"Winter'ı ara," diye üsteledi Ritchie.

Çok kolaymış gibi söylüyordu, ama değildi. Ona ne diyeceğim, nasıl yaklaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Onu sık görüyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Ritchie. "Hayat tuhaf, anlarsın ya?"

"Bilmez miyim!" diye homurdandım.

"Çocukken ailelerimiz yakındı. Seattle'da yaşıyor ve çalışıyoruz, ama sadece düğünlerde ve cenazelerde birbirimizi görebiliyoruz."

Yüzünü buruşturmasından bu durumdan hoşnut olma-

dığmı görebiliyordum.

“Benim kuzenlerle de durum aynı,” dedim. Hiçbir sebebi yoktu ama zaman içinde yollarımız ayrı düşmüştü. Hayatın yoğunluğu içinde insanlar dağılmış, bağları sıkı tutmak zorlaşmıştı.

“Onu ara,” diye üsteledi Ritchie bir kez daha.

Eğer Hannah hakkında konuşabileceksek, bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

“Daha da iyisi...” dedi Ritchie doğrudan bana bakarak.

“Ne?”

“Ona uğra.”

“Evine mi?” Kulağa son derece patavatsızca geliyordu.

“Hayır... restoranına. Adını ıkaramadım.”

“Fransız Kafesi,” dedim.

“Doğru. şimdi hatırladım. Neden böyle dediğini bilmiyorum. Geçmişimiz İngiliz, Fransız değil.”

Ben mnyle ilgili olduğunu düşünüyordum. “Harika kruvasan yapıyorlar.”

Bu Ritchie’nin dikkatini çekmişti. “Yani daha önce oraya gittiğini mi söylüyorsun?”

“Hannah ile. Birkaç kez uğramıştık. Blossom Sokağı’nda.”

“İyi işte uzak değilmiş. İşe giderken öylesine uğrayabilirsin. Onu ararsan daha önemli bir mesele gibi görünür. Oysa restoranına uğramak çok daha doğal olur.”

“Haklısın,” dedim. Karar verilmişti.

“Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?”

“Hayır.” Kayınbiraderimin elimi tutmasına ihtiyacım yoktu. İşe yararsa iyi olurdu, yaramazsa da iyi olurdu.

Duş alıp işe gitmek üzere giyindik ve yola çıktık. Ritchie masördür. İşyeri kasabanın kuzeyinde kalır. Benimki ise 5. Cadde’ye çok yakındır. Blossom Sokağı benden sadece birkaç sokak ötede, Virginia Mason, İsveç Hastanesi ve diğer tıbbi tesislerin yer aldığı Pill Hill civarındadır.

Hızlı adımlarla yürümeye başladım. İşyerim saat sekizde açılıyordu, fazla vaktim yoktu ve bu işten kurtulmak istiyordum. Blossom Sokağı’nın köşesini döner dönmez Fransız Kafesi’ni gördüm. İki kişi içeri girerken, üç kişi çıkıyordu. Mekân sabah sabah hayli yoğundu. Böylesine başarılı olduğunu görmek beni mutlu etti; Hannah da aynı şeyi hissederci.

Çizgili tentesi ve dışarı atılmış masalarıyla atmosfer hoşuma gitti. Hannah ile daha önceki ziyaretlerimizde bu masaların olmadığından emindim. Kuyruğa girdiğimde önümde yaklaşık on kişi vardı; sadece tek bir kasiyer ve tezgâhtar hizmet veriyordu. Sabırsızca saatime baktım. Zamanım yoktu ama çıkıp gidemiyordum. Dikkatim cam dolaba kaydı. İçinde kruvasandan çöreğe, kurabiyeden lokmaya uzanan sayısız hamur işi vardı. Bir kruvasan ve bir lattede karar kıldım.

Bununla beraber aklım siparişte değildi. Nihayet kasanın önüne ulaştığımda kendimi sersemlemiş hissediyordum ve midem bulanıyordu. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu tezgâhtar.

“Kahve ve kruvasan,” dedim çabucak. Latte uzun sürecekti.

“Kahveniz hangi boy olsun?”

“Şey, orta.”

“Krema için yer bırakayım mı?”

“Sade içiyorum,” dedim ve cüzdanıma uzandım. Kalbim hızla çarparken elemana sordum, “Winter burada değil sanırım?” Boğazım öyle kurumuştı ki zor konuşuyordum.

Tezgâhtar bana baktı. “Bir dakika, hemen bakayım.”

Diğer müşterilerin onları beklettiğim için hoşnut olmadığının farkındaydım, o yüzden tezgâhtar mutfağa gittiğinde ödeme yapmak için kenara çekildim. Az sonra geri dönen kız başını iki yana salladı. “Henüz gelmemiş.”

“Ya.” Bu tepki bana bile çok aptalca gelmişti.

“Not bırakmak ister misiniz?”

“Şey... tabii.”

Kız bir kalem ve bloknot alarak bana uzattı. Kahvemle beraber onları da alıp boş bir yer buldum. Bir şeyler yazmaya çalışmaktan vazgeçtiğimde kahvem ılınmıştı. İşe geç kalmıştım ve soğuk bir ter alnımı ıslatmıştı. Bu saçmaydı. Kadına söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Masanın üstünde buruşturulmuş bir tomar kâğıt vardı, kendimi zavallı hissediyordum ve Ritchie’yi dinlediğim için öfkeliydim. Bunu yapmayacak kadar aklım olmalıydı.

Sonunda tezgâha gidip boş bloknotu iade ettim. “Winter’a Doktor Michael Everett’in uğradığını söylersiniz,” dedim.

“Yapacağım,” dedi canayakın tezgâhtar.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp buruşturulmuş kâğıtları

öp kutusuna attım, Blossom Sokağı'nda Winter'la karşılaşmamayı umarak kapıya yürüdüm.

Boş zaman harcadığımı düşünerek kliniğe doğru adımlarımı sıklaştırdım. Üç ortaktık –Patrick O'Malley ve Yvette Schauer diğer doktorlardı– ve üçümüzün de ayrı muayenehanesi ve hemşiresi vardı. Hemşirem Linda Barclay, ilk günden beri benim yanımda çalışıyordu. Diğer elemanlar ise ortaktı; bir sekreter, bir kayıt memuru ve sigorta şirketlerinden hükümet idaresine kadar her tür işle ilgilenen iki görevli.

Dakikalarca gecikmiş olarak içeri daldığımda Linda endişeyle yüzüme baktı. Nerede olduğumu sormadığı için minnettardım. O kadar uzun süredir gecikmiyordum ki, geç kalınca bunun önemli bir nedeni olduğunu tahmin ederdi. Beyaz önlüğüme uzanıp giydim ve hiçbir şey söylemeden ilk hastamın beklediği muayene odasına doğru yöneldim. Hannah'nın kuzeniyle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ve randevularıma yoğunlaşmaya çalıştım. Sıra dışı bir şey yoktu; birkaç aşı, genel kontrol, bir boğaz ağrısı.

Günün sonunda, ikindinin büyük bölümünü alan telefon konuşmalarımı yapmak üzere ofise girdim. Yazılması gereken reçeteleri genellikle bu saatlerde kontrol eder, laboratuvar sonuçlarını ve diğer mesajları incelerdim. Elemanlar çıktıktan sonra yaklaşık iki üç saatimi masamda geçirirdim. Eve dönmek için acelem olmadığından bu beni rahatsız etmezdi. Günün telaşının ardından bu dinginlik bana soluk aldırırdı.

Pek çok pembe mesaj notu özenle masama konmuştu. İşlerimi bitirdikten sonra onlara bakacaktım.

Son mesaja sıra geldiğinde saat altıyı geçmişti. Linda'nın dikkat çekici el yazısıyla not alınmıştı: *Winter Adams telefon etti. Özel bir konu olduğunu söyledi. Altına telefon numarasını yazmıştı.*

Macy Roth, yatak odasındaki karmaşada kendini paralıyordu. Fırfırlı Meksika eteği buralarda *bir yerde* olmalıydı. Her şeyi bir düzene sokmalıydı, bunu yapmalıyım diye kendine söz verdi, en kısa zamanda. Çılgın gibi beyaz eteğini ararken odanın içinde hızla hareket ediyor, işe yaramayan giysileri kenara atıyordu. Kurutucudan henüz çıkmış ve yatağının üstünde duran çarşaf, onu sermesi gerektiğini söylüyordu, sadece eve saat kaçta döneceğinden emin değildi. Sıkıcı ev işlerinin arasında en nefret ettiği şey yatağını yapmaktı; bu ona hep çok gereksiz geliyordu, çünkü gece yine yatacak ve yine darmadağın olacaktı. Aynı şey bulaşıklar için de geçerliydi. Çaresi yoktu, ev işinin doğası buydu.

“Kartopu!” diye haykırdı, uzun beyaz tüylü kedisi ter temiz çarşafların üstüne zıplayıp ılık kumaşın keyfini sürmeye karar verince. Macy kollarını sallayarak bağırdı, “Pist!

Hemen yaylan buradan.”

Her zaman olduğu gibi, kedinin umurunda değildi. Kartopu’nun Macy’nin sesine kulak verdiği tek an, mama saati geldiğinde onu mutfağa çağırđı andı. “Pekâlâ, senin adını değiştireceğim.” Snowball’u tüy yumağı halinde minicik bir yavruyken almıştı. Kedinin erkek olduğunu sonradan anlamıştı ve hayvan kendine konan isimden bir türlü hoşlanmamıştı. “Bunu düşüneceğim ahbap, tamam mı? Şimdi çarşaf-larımın üstünden çekil.”

Şamatayı duyan koşarak yatak odasına girdi ve tek harekette yatağın üstüne zıpladı. Onu Lovie izledi. Şimdi üç kedi birden kurutucudan yeni çıkmış ılık çarşaf-ların üstünde yuvarlanıyor, karmakarışık ettikleri yastık kılıflarının arasında boğuşuyorlardı. Çok eğlendikleri belliydi. Acelesi olmasaydı Macy onlarla oynamaya vakit ayırabilirdi.

“İçinizde eteğimi nereye koyduğumu bilen var mı?” diye sordu.

Kediler onu umursamadı.

“Biriniz onu sürüklemiş olabilir mi?” diye ısrar etti.

Yine umursayan olmadı. “Nankör canavarlar,” diye mırıldanırken fırının zamanlayıcısı öttü. “Güveç!” Tanrım, onu tamamen unutmuştu. Aceleyle mutfağa koşup fırın eldivenlerini taktı ve tepsiyi fırından çıkardı. Bu tarif yeniydi ve muhteşem kokuyordu.

Fırını kapatıp bir sürü çamaşırın üst üste yığıldığı arka verandaya doğru yürüdü. Ev işlerine gerçekten zaman ayırması gerekiyordu, bir gün bunu yapacaktı. Ancak şimdi be-

yaz eteğini bulması, güveci Harvey'ye götürmesi ve kayıt stüdyosuna gitmesi gerekiyordu. Hepsinden önemlisi bunları zamanında yapmalıydı. Mesleği buna bağlıydı.

Kirli çamaşır yığınını eşeleyip içinde eteğini bulunca rahatlayarak iç çekti. Şöyle bir baktı, bir kez daha giyilebileceğine karar verip üstüne geçirdi, belini ayarlayıp rengârenk bluzunu içine tıktırdı. Şu an tek ihtiyacı olan şey sandaletleriydi.

Yatak odasına doğru giderken banyo aynasındaki görüntüsüne baktı. Kaşlarını çatarak kıvrıcık kızıl saçlarını şöyle bir fırçaladı, sol tarafı bir tokayla kulağının üstünde topladı. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu, ama radyo reklamının parasını almadan bunu yaptırmasına imkân yoktu.

Bir önceki hafta bir başka radyo spotu için birkaç dakika geciktiğinde yapımcı onu uyarmıştı. İyi bir mazereti vardı ama Don Sharman'ın umurunda değildi. Eğer zamanında gelemeyecekse, başkasını bulacağını söyleyip duruyordu. Onun açıklamalarını dinlemeye niyetli görünmüyordu, mesanesinde enfeksiyon olan Snowball'u veterinerine götürmek zorunda kalmıştı.

Hayır, bu işi gözden çıkaramazdı. Onun için çok uygundu. Sesinin melodi gibi çıktığını söylemişlerdi. Bu doğru olmalıydı ki söz konusu ajans için sayısız radyo reklamı okumuştı. Parası da fena değildi. Şu an yerel bir ecza firması Elburn's tarafından üretilen bir hemoroit ilacı olan Preparation H. reklamlarını radyoda okurken, kendi sesini duymaktan büyük keyif alıyordu.

Büyükannesi Macy'ye ruj sürmeden asla evden dışarı çıkmaması gerektiğini öğretmişti, o yüzden dudaklarını biraz renklendirdi. Hâlâ aynanın karşısındayken, yeşil gözlerini biraz daha ortaya çıkaracak bakır tonda bir far sürdü. Büyükannesini mutlu etmenin verdiği keyifle sandaletlerini ayağına geçirdi.

“Bu güveci Harvey'ye bırakmalıyım,” dedi, yataktan inip etrafında toplanan kedilere. “Eve göz kulak olun.”

Cam tencereyi kaplan desenli fırın eldivenleriyle kavrayan Macy, tel kapıyı kalçasıyla açıp ön kapı merdiveninden inmeye başladı. Alt basamaktaki bisikletini kollayarak çimenlikten geçen kestirme yola saptı ve Harvey'nin evine doğru koşmaya başladı.

İkinci Dünya Savaşı gazisi Harvey, kırk yıldan uzun bir süredir büyükannesinin komşusuydu. Daima iyi komşu ve iyi dost olmuşlardı ve her ne kadar itiraf etmeseler de Macy onların aralarının –büyükannesinin ifadesiyle– “şeker” gibi olduğundan emindi.

Ön kapı açıldı, o yüzden Macy seslendi. Normalde kapı zilini çalmak ve geldiğini haber vermek gibi formalitelerle uğraşmazdı, ama elinde sıcak güveç tenceresiyle tel kapıyı açmak zordu.

“Git buradan,” diye mutfaktan Harvey'nin sesi geldi.

“Gidemem.”

“Nedenmiş?” diye haykırdı adam.

Macy, onun aksiliğinin altında sevgi dolu, cömert bir yüreği olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Görünüşe ba-

kılırsa, bu dünyadaki görevi o yüreği gizlemekti.

“Akşam yemeğini getirdim.”

“Daha öğlen bile olmadı,” diye bağırdı.

“Biliyorum ama yemek saatinde evde olmayacağım,” diye bağırdı. Açmak için tel kapıyı zorladı ama kilitliydi.

“Hadi Harvey, kapıyı aç.”

“Kilitli olmasının sebebi var.” Hiç acele etmeden salona geçti ve gönülsüzce kapıyı açtı. Onu gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. “Kapı açmaktan daha önemli işlerim var, biliyorsun.”

“Elbette biliyorum.” Yanından geçip mutfağa yürüdü. Gazete masanın üstünde idi, çapraz bulmacanın yarısı çözülmüştü. Harvey gazeteyi her gün son sayfasına kadar satır satır okurdu.

Macy güveci ocağın üstüne koydu, fırın eldivenlerini çıkarıp kenara bıraktı.

“Nedir bu?” diye sordu başıyla tencereyi işaret edip abartılı bir tiksintiyle yüzünü buruşturarak.

“Yemek.”

“Ukalalık etme küçükhanım.”

Macy sırttı. “Yeni bir tarif.”

“Ben senin kobay farenim yani.”

“Sözün gelişı.” Harvey son yıl kilo kaybetmişti. Giysileri üstünden dökülüyor ve Macy onun için üzülmeden edemiyordu. Altmış sekiz yaşındaydı ve artık yaşını göstermeye başlamıştı. Yıl boyunca arka bahçesinde çalışır ve yaptığı işten, çiçek tarhlarından gurur duyardı. Oysa şu ana kadar

Macy iki kez çimleri onun yerine biçmiş, adam farkına varırsa bile bir şey söylememişti. Macy'nin büyükannesine ait eski bir çim biçme makinesi vardı ve onunla çalışmak, spor salonuna gitmekten daha iyiydi. Üstelik daha masrafsız.

Macy, elektrik ve su gibi kaçınılmaz ödemeler dışında her tür düzenli masraftan kaçınmaya çalışıyordu. Sürekli bir işi olmadığı için düzenli bir geliri yoktu. Cüzdanının dibindeki son kuruşlara muhtaç kaldığı sayısız ay geçirmişti.

"Güzel kokuyor," dedi Macy. Tencereye doğru eğildi ve beğeniyle kokuyu içine çekti.

"İçinde ne var?" diye sordu adam şüpheyle.

"Et ve pirinç."

"Ne çeşit bir et?"

"Tavuk," dedi Macy. "Sen ne zaman bu kadar seçici oldun?"

"Kendimce standartlarım var," diye üsteledi adam.

Macy gülümsedi, doğru söylüyordu ancak bu standartlar giderek kaybolmaya başlamıştı. Evyenin içine yığılmış bu laşıkları gördü. Kendi evi için normal bir durumdu ama bu Harvey'ydi. Macy dağınıklığın ortasında rahat ederken, Harvey düzenli olmaktan hoşlanırdı, ona iyi gelirdi. *Rahat etmek* biraz abartılı kaçmış olabilirdi, dağınıklığa alışkın demek daha uygundu. Bir gün gerçekten her şeyi düzene sokmaya niyeti vardı; Harvey'den ona düzenli olmayı öğretmesini isteyecekti.

"Bana dadılık etmene ihtiyacım yok," dedi. "Yaşlı bir adamı beslemekten daha iyi bir işin yok mu?"

“Pek sayılmaz,” dedi. Aslında stüdyoya yetişmesi gerekiyordu ama Harvey’nin önceliği vardı. Büyükannesi Macy’den ona göz kulak olmasını istememiş olsa bile, aynı şeyi yine yapardı. “Ayrıca, *sana* ihtiyacı olan *benim*.”

Harvey kabaca gülerek tekrar masasına geri döndü, kalemını eline aldı. “Bütün gün seninle tartışacak halim yok.”

“Güzel.” Macy fırın eldivenlerini kolunun altına sıkıştırdı. “Bana yemeğini yiyeceğine söz ver.”

Adam öfke dolu gözlerle ona bakıp başını iki yana salladı.

Macy karşısındaki koltuğa çöküp içini çekti.

“Bu arada, büyükannenin sevdiği şu şarkıcının adı neydi? Yedi harfli?”

“Manilow?”

“Evet, işte o.” Harvey karelerin içini doldurdu, sonra yeni bir cevap için başka bir bölümü taramaya başladı.

Macy hâlâ orada olduğunu hatırlatmak için gürültüyle soluğunu koyverdi.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye homurdandı adam, kısaca ona bakarak.

“Yeni tarifimi deneyeceğine söz verene kadar burada oturuyorum.”

“İyi, çok beklersin. Beş yıldır hiç acıkmadım.”

“Zamanım çok,” diye yalan söyledi.

“Bugün işin var sanıyordum.”

“Evet, var.”

“Geç kalacaksın.”

“O zaman bir daha benimle çalışmak istemezler.” Aslında bu neredeyse kesin gibiydi. Sharman’ın dünyasında, sürekli tekrarladığı gibi zaman para demektir.

Harvey bir kez daha homurdandı. “Bu işi kaybedersen korkarım beni suçlayacaksın.”

“Muhtemelen her şeyi kaybedeceğim,” dedi Macy dramatik bir sesle.

“Sanatını daima satabilirsin. Tabii bir projeyi bitirmeyi başarabilirsen.”

Macy omuz silkti. “Bizim ekonomik sistemimizde benim sanatım için uygun pazar yok.”

Harvey dışlerinin arasından bir şeyler mırıldandı. “Eğer kabul edersem –eğer diyorum– bir oturuşta hepsini bitirmek zorunda mıyım?”

“Saçmalama.”

“Sen saçmalama,” dedi. “Neden yaşlı bir adamı yalnız bırakamadığımı bilmiyorum.”

“Ama Harvey, sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“Ben ve sürekli beslediğin şu kediler. Senin köpeğe ihtiyacın var.”

“Kedileri tercih ediyorum.” Aslında pek öyle değildi. Kediler onu tercih ediyordu. Evde baktığı Snowball, Peace ve Lovie dışında, mama için düzensiz aralıklarla ziyaretine gelen dört ya da beş kedi daha vardı. Macy’yi sahiplenmiş görünüyorlardı. Macy hiçbir zaman kendine bir ev hayvanı aramamıştı, ama gelip onu buluyorlardı.

“Dışarı,” dedi Harvey iki elini birden ona doğru sallayarak.

arak. “Hadi. Çık dışarı.”

“Kusura bakma. Söz verene kadar bunu yapamam.”

“Büyükannen kadar kötüsün.”

“Daha beter,” diye karşılık verdi Macy. “Bunu defalarca söyledin.”

“Tamam, daha beter. Kelime oyunu yapmaya gerek yok. Büyükannen gelene kadar burası huzur dolu, sakın bir mahalleydi. Burayı *sana* vasiyet etmiş olması ne şans. İkiniz yüzünden kırk yıldır soluk alacak fırsat bulamadım.”

“Beni seviyorsun.” Harvey bunu son nefesine kadar inkâr edecekti ama Macy gerçeği biliyordu. Büyükannesini de sevmiştı, hem de hiç itiraf edemediği kadar.

“Hayır, sevmiyorum,” dedi düşüncelerini sezerek. “Sana katlanıyorum. Büyükannen iyi bir arkadaştı ama senin sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var. O kişi ben değilim.”

“Birbirimize ihtiyacımız var,” dedi Macy, bunu samimiyetle söylüyordu. Harvey, sevgili büyükannesi ile arasındaki son bağdı. Lotty Roth, Macy’ye hayrandı; onun kırmızı buklelerine ve alışılmadık kişiliğine bayılırdı. Macy her zaman... farklı olmuştı. Diğer çocuklar spor, müzik ve dansla uğraşırken, Macy büyükannesinin dediği gibi özgür ruhundan hiç taviz vermezdi. Organize etkinliklere hiç ilgi duymamıştı ve sanatsal yetenekleri kendiliğinden gelişmişti. Sınıfta ressamın tekniklerini analiz etmektense bir galeri ya da müzede bir tablonun önünde durup onun güzelliğini ve yansıttığı yeteneği içine çekmeyi tercih ederdi.

Altıncı sınıftayken, İç Savaş’la ilgili cevaplaması gere-

ken bir tarih sorusu sorulduğunu hatırlıyordu. Masasının yanında sessizce dikilirken öğretmen sorusunu tekrarlamıştı. Macy cevabı biliyordu ama o anda kafası çok daha önemli bir şeyle meşguldü, kedisinin resmini çizmek için sınıftan çıkar çıkmaz Prenses bir kalem ve resim defteriyle baş başa kalmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünüyordu. Öğretmen cevap için ısrar edince Prenses ve onun maskaralıklarını anlatmaya başlamış, sınıftaki herkesi güldürmüştü; sınıfta düzeni bozduğu için onu müdürün odasına gönderen Bayan Moser hariç. Babasının hep kederle söylediği gibi, Macy'nin birkaç tahtası eksikti.

Macy'nin tek bir arkadaşı bile yoktu ama büyükannesi daima yanında olmuştu. Lotty Nine'nin evi onun sığınağıydı. Macy gibi, Lotty Roth'un da içinde sanatçı bir ruh vardı ve onlar için bu ortak bir paydaydı. Hayvanlara olan tutkularından, alışılmadık yerlere ve kişilere olan sevgilerine kadar dünyaya benzer açılardan bakıyorlardı. Büyükannesi iki sene önce öldüğünde evini Macy'ye bırakarak herkesi şaşırtmıştı.

Macy aşırı süslü bu eski evi seviyordu ve duvarlarını hemen sarıya, panjurları ise parlak kırmızıya boyamıştı. Beyaz çit hâlâ beyazdı, ama sadece boyası kalmadığı için. Harvey, yan tarafa şeker dünyasından birileri taşınmış gibi görüldüğü için sürekli bu evden şikâyet ediyordu.

"Geç kalacaksın," dedi.

"Sanırım," dedi Macy abartılı bir esnemeyle.

"Bir kez daha geç kalırsan seni kovacaklarını söylememiş miydin?"

“Evet. Bay Sharman aynen böyle dedi.”

Harvey gözlerini kapatıp başını arkaya attı. “Evi satmak zorunda kaldığında, arkadaki boş odalarımın birinde kalmak istediğini söyleyeceksin.”

“Kalabilir miyim?” diye sordu neşeyle.

“Hayır,” diye azarladı Harvey.

“Bu büyük değişikliği engellemenin tek yolu basit bir söz.”

“Bu şantaj.”

“Kendi iyiliğin için.” Saatine baktı. “Bu işi kaybedersen çok yazık olacak, radyo reklamlarındaki muhtemel kariyerimden söz etmiyorum bile.”

“Canına yandığım,” dedi Harvey ve kalemını sertçe masaya çarptı. “Pekâlâ, güveçten biraz yiyeceğim.”

Rahatlayan Macy sırttı, koltuktan zıplayıp onun köseleye dönmüş çenesini öptü. “Teşekkürler Harvey.”

Yaşlı adam öpücüğü temizlemek istemiş gibi çenesini ovalarken kaşlarını çatıp ona baktı.

Oysa Macy, bundan daha keyifli olamazdı.

“Acele etmem gerek,” dedi kapıya doğru koşarken. “Sonra görüşürüz.”

“Geri gelmekte acele etme,” diye bağırdı arkasından.

Macy sırttı. Harvey onu büyükannesini sevdiği kadar seviyordu. Ne kadar çok söylenirse sevgisinin o kadar derin olduğunu yıllar önce keşfetmişti.

Eve dönen Macy çantasını ve arabasının anahtarlarını

kaparak aceleyle dışarı çıktı. Bütün yeşil ışıkları yakalarsa, beş dakikadan fazla gecikmezdi.

Bay Sharman bunun farkına bile varmazdı.

5

Winter'ı aramadım, o da tekrar bana ulaşmaya çalışmadı. İşin gerçeği bu flört işlerinde pek iyi değildim. Hannah ile tanıştığımızda her şeyi kolaylaştıran oydu. Ben onun cazibesine kapılmıştım, o ise benim. Ben bu tür bir dürüstlüğü ve samimiyeti seviyorum. Bunu çocuklarda daha çok görürsünüz, yetişkinlerde ise azdır. Pediatri dalını seçme sebeplerimden biri de budur. Başka bir alanda çok daha iyi para kazanabilirdim, ama sadece çocuklarla çalışmak istiyordum.

Samimi olmak gerekirse, Fransız Kafesi'ne gittiğime pişmandım. Dünyaya açılmaya hazır değildim, hayat zaten yeterince karmaşıktı. Yine de Winter'ın telefon numarası masamın köşesinde duruyor ve benimle alay eder gibi görünüyordu. Ona bakarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Sonra kararsızlık yine baskın geldi ve bakışlarımı uzaklaştırdım.

En kötüsü cuma akşamlarıydı. Hannah ve ben cuma akşamları özel bir şeyler yapmayı alışkanlık haline getirmiştik. Hannah bunlara flört akşamlarımız derdi. Bunun anlamı şatafatlı akşam yemeklerine ya da dansa gitmek değildi. İlk yıllarımızda bu tür masrafları karşılayamazdık, ama ne olursa olsun cuma akşamlarını birlikte geçirirdik. Bizim “flört” anlayışımız kanepede sarılmak, pizza siparişi verip kiraladığımız bir filmi seyretmek gibi şeyler veya –özellikle ilerleyen yıllarda– birkaç arkadaşımızla beraber dört dörtlük akşam yemeği ziyafetleriydi.

Hannah parti vermekten hoşlanırdı. Yemek pişirmeyi ve arkadaşlarını davet etmeyi seviyor, her şeyin kolayca, kendiliğinden oluvermiş gibi görünmesini sağlıyordu. İnsanları rahat ettirmek onun özel yeteneğiydi. Bu özel durumları tahmin ettiğimden daha fazla sevmeye başlamıştım.

Oysa şimdi, Hannah’nın olmadığı cuma akşamları yalnız ve kasvetliydi. O yüzden Seattle’da ilçe merkezindeki bir sağlık kliniğinde, cuma akşamları gönüllü çalışmaya başladım. Genellikle saat altı civarı orada oluyor, saat sekize ya da dokuza kadar kaldıktan sonra yorgunluktan bitap düşmüş halde eve dönüyordum. Bu uzun çalışma saatleri, bir zamanlar karım ve benim için özel olan akşamlarla başa çıkmamı sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda deliksiz bir uykuyu da garantiliyordu.

Bu tür yararlarının yanı sıra, derinlerde bir yerde Hannah’nın gönüllü çalışmamı onayladığını biliyordum.

Masamda oturdum ve üstünde Winter’ın telefon nu-

marası yazılı olan pembe not kâğıdının beni rahat bırakmayacağını anladım. Sürekli yanıp sönen bir neon ışık dikkatimi ancak bu kadar çekebilirdi. Sanki Hannah'nın son dileğini hatırlatmaya çalışır gibiydi.

“Peki, tamam,” diye mırıldandım, kâğıt parçasını elime alıp tavana baktım. “Umarım mutlusundur.”

Daha önce söylediğim gibi Hannah ile sık sık konuşurum. Bu bizim sırrımızdı; onun ve benim. Bunu başka hiç kimseye itiraf etmemiştim, Ritchie'ye bile, çünkü ölü karım ile konuşmaktan vazgeçmemi önermelerinden korkuyordum. Bana hayata devam etmemi ve Hannah'nın ölümünü artık kabullenmemi söyleyeceklerdi. Pekâlâ, bunu kabul etmiştim, onunla konuşmaktan vazgeçecek değildim çünkü beni rahatlatıyordu. Sayamayacağım kadar çok biçimde, hâlâ yanımda olduğunu hissediyordum.

İçimi çekerek telefonu elime aldım. Winter cevap verirse ne diyeceğimi bilmiyordum. Anlaşılan o da aynı sorunu yaşıyordu ki beni tekrar aramamıştı. Onun da benim kadar huzursuz olup olmadığını merak ettim ve muhtemelen öyle olduğuna karar verdim.

Telefon bağlandığında nefesimi bıraktım ve ilham gelmesi için dua ettim.

“Fransız Kafesi,” dedi kulağa hoş gelen bir ses.

“Şey, merhaba,” demeyi başardım. “Ben Doktor Michael Everett. Winter Adams'la konuşabilir miyim?”

“Merhaba, ben Alix. Winter arayacağınızı söylemişti.”

Bu cesaret vericiydi.

“Ne yazık ki şu an burada değil.”

“Ya.” İkinci bir ertelemeyle rahatlamıştım. Gülümse-
dim. Üstüme düşeni yapmıştım, Hannah çaba göstermediğim
için beni suçlayamazdı.

“Winter, arayacak olursanız size cep telefonu numara-
sını vermemi söyledi.”

Dişlerimi gıcırdattım. Erteleme yoktu. Mesajına karşılık
vermek üç günümü almıştı ve şimdi durum daha da uzaya-
caktı. “Pekâlâ,” dedim, “Numarayı verin.”

Alix numarayı söyledi, ben not alıp tekrarladım. “Doğru
mu?” diye sordum.

“Evet,” diye onayladı Alix. “Winter sizinle konuşmak
için sabırsızlanıyor.”

Aman ne iyi, şimdi gerilim daha da artmıştı. Winter onu
aramamı bekliyordu. “Onu hemen arayacağım,” deyip tele-
fonu kapadım.

Ya dediğimi hemen yapmalıydım ya da numara hafta
sonu boyunca masamda beklerdi. Birkaç gün daha geçtikten
sonra durum daha da zorlaşırdı. Telefonu yerine koyup ar-
kama yaslandım.

Ellerimi ensemden birleştirip seçeneklerimi değerlendir-
dim. Yapacağımı söylediğim gibi Winter’ı hemen arayabilir-
dim. Ancak acele etmek zorundaydım çünkü kliniğe gitmek
için on dakika sonra çıkmam gerekiyordu. Yine de o süre
içinde pek çok şey söylenebilirdi.

Havadan sudan konuşmak ancak bir dakika alırdı, bile-
medin iki. Nasıl olduğunu soracaktım, iyi olduğunu söyle-

yecekti. Bana nasıl gidiyor diyecekti, yalan söyleyecek ve her şey yolunda diyecektim. Tekrar taziyelerini sunabilirdi ve sonra... Ne? Sessizlik mi?

Hannah'nın mektubundan söz etmeyecektim. Kafe hakkında sorular sorardım. Böylece bir dakika daha geçerdı. Er ya da geç onu arama sebetime gelecektim. Ritchie'nin mektubu vermesinin üstünden neredeyse bir hafta geçmişti ve şimdi, ilk okuduğum anda olduğum kadar ne yapacağımı bilemez durumdaydım. İşin gerçeği ise yeniden evlenmeye niyetim yoktu ve düşünmek bile istemediğim bir şeye zorlandığım için içerliyordum. Uğruna böyle aptalca bir şeyi yapabileceğim dünya üstündeki tek kadın Hannah'ydı.

Winter'ın cep telefonu numarasına o kadar uzun bakmışım ki, saatime göz attığımda ne söyleyeceğime karar vermek için uğraşırken kalan on dakikamın doluverdiğini gördüm. Artık aramak için geç kalmıştım. Kliniğey doğru yola çıkarken üstüme bir çeşit rahatlama çökmüştü.

Beş katlı kliniğın arkasında ücretsiz park yeri vardı. Birkaç doktorun arabası çalındığından, ben sokağay bırakmayı tercih ediyordum. Düşük gelir ve yüksek suç oranı kafa kafaya gidiyordu. Zamanımı riskeye atmayı önemsemiyordum, güvenliğimi ve aracımı riskeye atmış oluyordum.

İçeri adımımı attığımda, Seattle İlçe Merkez Sağlık Kliniğı ağızına kadar doluydu. Gönüllü elemanlar, durumun aciliyetine göre görülmesi gereken vakaları sıraya koymuşlardı. Çocukları olabildiğince bana kaydırmaya çalışıyorlardı, ama bana da birkaç yetişkin düştüğü oluyordu.

İlk hastam, sağ gözü balon gibi şişmiş Shamika Wilson adında genç bir kadındı. Kliniğe kolunun kırık olduğunu düşündüğü için gelmişti. Dosyasına baktım, merdivenden yuvarlandığı için yaralandığını iddia ediyordu. Birden uyarı sinyalleri devreye girdi. Anlaşıldığı kadarıyla Shamika Wilson “merdivenden yuvarlanmayı” alışkanlık haline getirmişti, çünkü son aylar içinde muhtemel kırık şüphesiyle kliniğe üçüncü geliyordu.

Soru sormaya başladığımda genç kadın yüzüme bakmamakta ısrar ediyordu.

“Merdivenden mi düştünüz?” diye üsteledim.

Başıyla onayladı.

Bunun kaç kere tekrarlandığını dile getirmekten kaçındım. “Kaza... ne zaman oldu?”

“Çarşamba gecesi.”

İki gün önce. “Kliniğe gelmek için neden bu kadar beklediniz?” diye sordum çektiği acıyı düşünerek.

Shamika yere baktı. “İyileşir diye düşündüm... ama ağrı daha da arttı.”

Kolundaki şişlik ve parmak uçlarımla dokunduğumda attığı çığlık, kadının iki gündür içinde olduğu ıstırapı açıkça gösteriyordu. “Röntgen istiyorum,” dedim.

Dudağını ısırp başıyla onayladı. Benim kadar Shamika da röntgeni çekebilmek için teknisyenin kolunu oynatmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu onun acısını işkenceye dönüştürecekti, ama gelişme kaydetmek için neyle karşı karşıya olduğumu bilmek zorundaydım.

“Sizi kliniğe biri mi getirdi?

“Şey... kocam.”

“Şu an bekleme salonunda mı?” diye sordum. Öfkem su yüzüne çıkmak üzereydi ve bastırmak için mücadele ediyordum. Bu hiddetin hedefinin kim olduğundan emin değildim. Genç kadın, merdivenden düşme masalını bana yutturamadığının farkında olmalıydı. Kocasından söz ederken göz temasından kaçınmıştı bu da yalan söylediğinin başka bir işaretiydi. Koca, kendi ezikliğini karısını kum torbası gibi kullanarak kapamaya çalışan bir zavallıydı.

“Evet, Kenny beni bekliyor,” dedi Shamika, yine yüzüme bakmadan.

“Birkaç dakika sonra döneceğim,” diyerek odadan çıktım. Bir gönüllüden Shamika’ya röntgen odasına kadar eşlik etmesini rica ettim. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz bekleme odasına gidip Kenny ile konuşmak istediğimi söyledim. Cı-lız, kürdan gibi bir adam öne çıktı. “Shamika nasıl?” diye sordu.

Kapı aralığında dikilip gözlerinin içine baktım. “Röntgen istedim, ama kolun kırık olduğundan neredeyse eminim. Alçı gerekecek.”

İçini çekti. “Ne kadar sürer?”

“Röntgeni görene kadar bir şey söyleyemem.” Kalabalık bekleme salonuna göz gezdirdim. “Shamika ısrarla merdivenden düştüğünü söylüyor. Bu çok ilginç çünkü son aylarda tam üç kez merdivenden düşmüş.”

Kocası omuz silkti. “Ne diyebilirim? Sürtük sakarın teki.”

Shamika'ya sürtük dememiş olsa konuyu kapatıp gidecektim. “*Sakar mı?* şimdi beni dinle Kenny. İkimiz de bu merdiven hikâyesinin yalan olduğunu biliyoruz. Bir karın olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?” Yasal olarak evli olup olmamalarının –olmadıklarını düşünüyordum– konuyla ilgisi yoktu.

Bana baktı, meydan okurcasına gözlerini kıstı. Neredeyse devam etmem için kafa tutuyordu ve ben bu uyarısını görmekten çok memnun olmuştum.

“İyi bir kadının var ve ona böyle mi davranıyorsun?” dedim sıkığım dişlerimin arasından. “Bir kadına vurmak hoşuna mı gidiyor?”

Cevap vermedi.

Bekleme salonundaki herkesin dikkatini çekmiştik. İstediğim de buydu.

“Hak etmişti. Sürtük sırf çene.”

“Ve ben sırf öfke,” diyerek adamı yakasından tuttuğum gibi havaya kaldırarak ayaklarını yerden kestim. Yaptığımdan kendim bile şok olmuştum. Bu gösteri sonunda klinikten ayrılmamı isteyeceklerini biliyordum ama o anda umurumda değildi. Adamın bir karısı vardı ve ben Hannah'yı geri getirmek için her şeyi feda etmeye razıyken, bu adam ona kötü davranmayı tercih etmişti.

“Sen sefil bir adamsın,” diye haykırdım. “Karına defalarca vurduğun için seni pişman edeceğim. Yeterince açık mı?” Her sözü üstüne basarak telafuz ediyordum ki ciddi olduğum konusunda şüphesi kalmasın.

Elimden kurtulmak için çabalıyordu ama yakasına sım-sıkı yapışmıştım.

“Birbirimizi anlıyor muyuz?” diye sordum onu duvara yapıştırarak.

Başıyla evet demeye çalıştı, ama gömleği gırtlakđını sık-tığı için nefes bile almakta güçlük çektiğinden, bunu yapması pek kolay olmadı.

“İyi,” dedim öfkeyle. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki bu-runlarımız birbirine dokunabilirdi.

“Doktor Everett.” Kliniğin işletmecisi Mimi Johnson elini koluma dayamıştı. İsmimi üçüncü kez tekrarlıyordu.

Ne zamandan beri orada durduğunu, başka neler söyle-diğini bilmiyordum.

İstemeyerek Kenny’yi serbest bıraktım, ama duruşumu bozmadım. Öfkeyle onu süzmeye devam ederek geri çekil-mediğimi anlatmaya çalışıyordum. Öte yandan, elimden bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

Pislik herif elini gırtlakđına götürerek sanki ölümcül bir durumu varmış, boğuluyormuş gibi kavradı. Eğer Shami-ka’yı tekrar incitecek olursa, bunu ona ödetmekten en ufak vicdan azabı duymayacaktım. Shamika’nın ondan şikâyetçi olacağından emin değildim. Bu tür olaylara çok sık rastla-mıştım; kabadayılar ve tacizciler nadiren hak ettikleri cezayı alırlardı.

Normal koşullarda şiddet yanlısı bir adam değildim, ama sabrım taşmıştı. Kenny’nin küçük düşmesini ve utan-masını istemiştim. Aynı zamanda tekrar bu kadına vurduğunu

duyarsam peşini bırakmayacağımı anladığından emindim. Polise rapor edebilirdim, ama Shamika şikâyetçi olmadığı sürece pek işe yaramazdı.

Bir süre öfkeyle birbirimizi süzdük, ardından kapıyı adam arkasından çarparak hızla salonu terk etti.

Mimi beni ofisinde görmek istediğini söyledi, öyle yaptım. Ardından gelen nutuğun tamamen haklı olduğunu söylemeye gerek yok. Onu dinledim ve uygun zamanlarda söylediklerini başımla onayladım. Benim işim yargılamak değildi, elimden geldiğince hasta ve yaralılara elimden geldiğince yardım etmektir. Ev içi şiddet konusuyla yetkililer ilgilenirdi. İş kendi başıma çözmeye çalışmak benim haddim değildi.

“Anlıyor musun?” diye sordu Mimi.

“Evet,” dedim, tekrarlanmayacağından emin olmasam da.

“Eğer bu agresif tavrın tekrarlanırsa,” diye uyardı Mimi, “Kliniğimiz için uygun olmadığını düşünmek zorunda kalacağım.”

Bir şey söylemedim.

“Gitmek ister misin? Yerine başkasını alayım mı?”

“Uslu duracağım,” diye garanti verdim, tövbekâr bir yeni yetme gibi.

“Güzel.” Rahatlayarak içini çekti.

İkimiz de yeni birini bulmanın kolay olmadığını biliyorduk, hele şu an olduğu gibi son dakikada.

Vardiyamı olaysız bitirdim ve Mimi ya da diğerleriyle konuşmadan çıktım. Arabamı evin önüne çektiğimde hâlâ yaptığımın şokunu yaşıyordum. Tıp alanında geçirdiğim

bunca yıl boyunca dün akşamki gibi çizgiyi aştığım hiç olmamıştı. Çekilme zamanı gelmişti ve Mimi bunu fark etmişti. Ben de fark etmiştim. Pazartesi günü istifa mektubumu gönderecektim.

Eve girince arabanın anahtarlarını tezgâhın üstüne atıp kanepenin ucuna oturdum. “Kaybettim,” dedim Hannah’ya. “Kenny söylediğim ve yaptığım her şeyi hak etmişti, bu anlamda pişman değilim. Ancak oraya hasta ve yaralıları tedavi etme amacıyla çağrılmışım, kesinlikle başka hiçbir şey için değil.

Klinikten eve dönerken genelde yolda yiyecek bir şeyler alırdım. Öğle vaktinden beri hiçbir şey yemediğim halde gece boyunca yemek aklıma gelmemişti. Şimdi ise midem gurulduyordu.

Bir kutu konserve çorba buldum ve ısıtarak mutfak evyesinin üstünde yedim. Bitirdiğimde kâseyi içine bıraktım ve öylece dikildim kaldım. Hâlâ öfkeliydim. Ellerim hâlâ yumruk halindeydi.

“Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim,” dedim Hannah’ya.

Onu nasıl da özlüyordum, ona nasıl da ihtiyacım vardı... Shamika’ya yapılan düzenli saldırılar onu dehşete düşürürdü ve benim normal olmayan kontrol kaybımdan endişe duyardı. Kuşku yok ki beni rahatlatmak için en doğru sözcükleri bulmayı başarırdı.

Ancak Hannah burada değildi. Bir daha asla olmayacaktı ve bu gibi durumlarla yalnız başa çıkmak zorundaydım. Yanlış davranmışım. Sinir krizi geçirdiğim için pişman

olsam da, karısını döven herifi tehdit ettiğim için hiçbir pişmanlık duymuyordum.

Yatağa gidecek kadar sakinleştiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu, ama hâlâ uykum yoktu. Bir süre çarşafların içinde dönüp durduktan sonra bir şeyler okumaya karar verdim. Bu da işe yaramadı ve bütün umutsuzluğumla Hannah'nın fotoğrafına uzandım. En sevdiğim fotoğraflarından biriydi, yeni açmış kır çiçekleriyle kaplı bir çayırdaki yürüyordu. Bu fotoğrafı yıllar önce Hurricane Ridge gezimiz sırasında çekmiştim. Çerçeveleterek özenle yatağımın başucunda sakladığım resmi alıp yanımdaki yastığın üstüne koydum.

Tahmin ettiğim gibi Hannah'nın resmi beni sakinleştirdi ve sonunda uyuyakaldım.

Sabahın parlak ışığı beni uyandırdı, sırtüstü uzanıp tavana bakarak bir önceki gece olanları aklımdan geçirdim. Hannah'ın fotoğrafını alıp yerine koymak için başımı çevirdiğimde orada olmadığını görmek beni şaşırttı.

Oturup etrafa baktım. Birkaç dakika sonra gece yatakta dönerken yere düşürdüğümü fark ettim.

Almak için yere uzandığımda camının kırıldığını ve çerçevenin parçalandığını gördüm.

6

Haftanın üç günü spor salonuna giderim, ama cumartesi günleri genellikle koşarım. Sekiz kilometrelik koşunun ardından duşa girdim ve zihnim düşüncelerle çalkalanırken suyun sırtımı dövmesine izin verdim. Hannah'nın kırık fotoğrafının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Sanki dileğini yerine getirmediğim için ne kadar üzüldüğünü söyler gibiydi. Üstelik... cam paramparça olmuştu. Daha önce de defalarca boş yastığın üstüne koyduğum halde neden *şimdi*, bilmek istiyordum.

Batıl inançları olan biri değilim, bilimselliğe ve rasyonel davranış biçimine inanırım. Yine de Winter'ın telefon numarasının aniden aklıma gelmesinin Hannah yüzünden olduğunu düşünmemek elde değil. Kuşkusuz dün akşam on dakika boyunca gözümü ayırmadan numaraya bakmamın da bir katkısı olsa gerek.

Saatin dokuz buçuk olmasını bekledikten sonra numarayı çevirdim. İkinci çalışta Winter cevap verdi.

“Alo.”

“Selam Winter, ben Michael,” dedim. Aslında telesekreterin cevap vermesini ve böylece konuşmaktan kurtulmayı umuyordum. Şansım yoktu.

“Michael! Sesini duymak ne güzel. Nasılsın? Hayır, söyleme, nasıl olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Hannah’yı özlüyorsun. Ah Michael, ben de öyle.”

Demek ki haklıydım. Sohbetimizin ana konusu Hannah olacaktı.

“Bir yıl olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandım. Oysa pek çok anlamda, daha uzun gibi geliyordu.

“Kafeye uğradığını duydum,” diye devam etti Winter. “Görüşemediğimize üzüldüm. Umarım tekrar gelirsin.”

“Elbette.”

“Şimdi gelmeye ne dersin?”

“Şimdi mi?” diye tekrarladım.

“Başka planların yoksa tabii. Kahve içer, biraz gevezelik ederiz.”

Bir an önce bu işten kurtulmak belki de en iyisiydi. Görevimi tamamlayıp Hannah’yı özlemeye devam edebilirdim. Böylece çaba göstermediğim için beni suçlayamazdı. “On beş dakikaya kadar orada olurum.”

“Harika. Kahveni nasıl istersin?”

“Sade,” dedim.

“Taze kahve koyayım. Sen geldiğinde hazır olsun. Kruvasan ister misin?”

Bunu geri çeviremeyecektim. “Harika olur.”

“Çok iyi. Görüşürüz.”

“Hoşça kal.” Kapatıp neler olduğunu düşünmek için durdum. Bütün hafta boyunca ne söyleyeceğime kafa patlatıp durmuştum, oysa şu ana kadar söylemem gereken bir şey olmamıştı. Bir yıldan uzun bir süredir görüşmediğimiz halde Winter, sesimi duymaktan memnun, hatta heyecanlanmış gibiydi.

Birdenbire aklıma bir şey geldi. Hannah aynı zamanda listedeki üç kadına da mektup yazmış olabilir miydi? Daha önce bunu düşünememiştım ve birden felç geçirdiğimi hissettim.

Birkaç dakika sonra bir eylem planı yapmaya karar verince kalp atışlarım yavaşladı. Winter’ın ağzını arayabilirdim. Elbette bunu dikkatlice yapacaktım. Hannah sadece bana mektup yazmışsa, bunu Winter’ın –ya da başka kimse- nin– bilmesini istemiyordum. Ritchie’nin haberi vardı kuşkusuz, ama ağzını sıkı tutma konusunda ona güvenebilirdim.

Evden çıkıp on dakikadan daha kısa bir sürede Blossom Sokağı’na ulaştım. İşyerleri açılmış, kasaba merkezi çoktan yaşam belirtileri göstermeye başlamıştı. Fransız Kafesi’nin karşısındaki tuhafıye dikkatimi çekti ve önündeki boş alana arabamı park ettim. Cody Goetz hastamdı, annesi ve dükkân sahibi Lydia ile çeşitli zamanlarda karşılaşmıştım. Aile geç-

tiğimiz günlerde on iki ya da on üç yaşında bir kız çocuğunu evlat edinmişti. Hannah örgü öğrenmeyi çok istemişti. Be-beğimize bir battaniye örmek istiyordu ve kanser olduğunu öğrenmeden önce Bir Yumak Mutluluk'taki kursa kayıt yaptırmıştı. Hannah o battaniyeyi örmeyi çok istediği halde dersler unutulmuştu...

Bir bebek battaniyesi!

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Şu an içinde olduğum bunalım yeterliydi, daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Dikkatsizce yolun karşısına geçip restorana girdim ve Winter'ı hemen gördüm.

"Michael!" Tezgâhın arkasından çıkıp kollarını uzatarak bana doğru yürüdü, yaklaşınca beni kucakladı.

"Merhaba Winter."

Kollarımı yana sarkıtmış budala gibi dikilirken o sımsıkı bana sarılıyordu. Bir an sonra ben de onu kucakladım.

Gülümsedi. "Seni görmek harika."

"Seni de." Sesime biraz coşku katmaya çalışıyordum.

Sevimliydi, Hannah ile aralarında bir benzerlik bulmaya çalışsam da hiç yoktu. Winter sarışın ve mavi gözlüydü. Hannah'nın koyu renk saçları, kahverengi gözleri vardı. Yaklaşık aynı boydaydılar, ama bütün benzerlikleri buydu. Daha dikkatli inceledikçe Hannah'nın o çok sevdiği, kendininkine hiç benzemeyen anlamlı ve değişken yüzü keşfetmeye başladım.

"Gel, şuraya otur." Winter beni pencere kenarında bir masaya götürdü. Hava kapalıydı, yoksa dışarıda oturmayı tercih ederdim. Bununla beraber çiçekli masa örtüleri, rahat

sandalyeleri ve yumuşak ışığıyla kafenin davetkâr bir atmosferi vardı.

Oturmak için bir sandalye çekerken, Winter tezgâha gidip genç ve hamile bir kadının getirdiği dumanı tüten iki fincan kahveyle bir tabak kruvasanı aldı.

“Güzel bir yerin var,” dedim kahveme uzanırken. “Geçen gün uğradığımda hayli kalabalıktı.”

“İyi iş yapıyoruz,” dedi. “Ekonomik krizin neler getireceğini bilemiyordum, ama benim için hoş bir sürpriz oldu.”

Fiyatlar uygundu. Yakınlarda çalışan şanslı kişilerin, işe giderken durup bir kahve içmesi için uygun bir yerdi.

“Çalışma saatlerin nedir?” diye sordum.

“Erken açıyoruz,” diye cevap verdi. “Fırıncımız Alix –bize servis yapan kadını işaret etti– sabah beş gibi gelir, kruvasanlar dahil her şeyi o pişirir. Sonra altıda Mary burada olur ve sabah izdihamıyla o boğuşur. Düzenli müşterilerimiz vardır.”

Başım la onayladım.

“Sabahın ilerleyen saatlerinde ortam biraz sakinleşir, öğle vakti yine yoğun olur. Çorba, salata ve sandviç servisi-miz de var.”

Günün mönüsü kapı önündeki karatahtada duyuruluyordu. Bugün zencefilli pancar çorbası ile rokforlu ve kurutulmuş yaban mersinli salata vardı. *Renkli ve yaratıcı*, diye düşündüm.

“Dokuz buçuğa kadar açığız,” dedi.

“O halde akşam yemeği de veriyorsunuz.”

“Öğle ve akşam mönüsü aynı,” diye açıkladı. “Akşamları iş yapabileceğimizi sanmıyordum ama yanılmışım. Çevrede geç saatlere kadar çalışanlar var ve burada kalmaya değişiyor.”

“Bu harika.” Hayranlıkla çevreme baktım. Eyfel Kulesi’nin, Sen Nehri’nin resimleri ve diğer Fransa manzaraları süslüyordu duvarları.

“Kafenin başarılı olması için çok çalıştım,” dedi Winter, sesinde gurur vardı. “Hannah beni çok teşvik etti...” Sesi birden soldu.

Kahveme baktım. “Dediğin gibi, Hannah’nın gidişinin üstünden bir yıl geçtiğine inanmak çok zor.”

“Öyle,” diyerek bana katıldı Winter.

Soluğumu tuttum. “Ona ait eşyaları toparlamaya başladım,” diye yalan söyledim göz göre göre. “Almak istediğin bir şey var mı diye sormak istedim.”

Winter’ın gözleri buğulandı ve elini kalbine götürdü. “Ah Michael, ne kadar düşüncelisin.”

“Hannah seni severdi. En sevdiği kuzeniydin.”

Winter ağlayacakmış gibi görünüyordu. Hannah dışında hiç kimsenin duygularıyla başa çıkmayı beceremezdim. Onun ölümünden bu yana kendimi sürekli başkalarını teselli ederken buluyordum. Kendi acım beni bu kadar zayıf düşürmüşken başkasının acısını dindirmek zordu.

“Özel bir şey var mı? Önem verdiğin?” diye sordum.

Winter başını iki yana salladı. “Ben kuzenime önem verirdim. Gidene kadar da ne kadar önem verdiğimin farkında değildim.”

Bu duyguyu anlıyordum. Bir kruvasan alıp böldüm, ama yiyemedim. Geçmişin hatıralarına biraz daha dalarsak ikimizin de moralinin bozulacağını düşünüyordum.

“Ne isteyeceğimi bilemiyorum. Vermek isteyeceğın herhangi bir şey bana uyar.”

“Neden Fransa?” diye sordum konuyu değiştirmek için.

Winter uzun süre dikkatle bana baktı. “Oraya Pierre’le birlikte gitmiştim.”

“Pierre?”

“Pierre Dubois. Biz... biz beraberdik.”

“Fransa’da mı tanıştınız?” Hannah’nın bundan söz edip etmediğini hatırlamaya çalışıyordum. İsim yabancı gelmiyordu.

“Hayır, burada tanıştık. Bir dönem beraber çalıştık, ama asırlar önceydi,” dedi. Sesi biraz alçalmıştı. “Pierre’in ailesiyle tanışmak için Fransa’ya uçtum ve orada geçirdiğim her dakikayı çok sevdim; yemekler, kültür, insanlar. Orası bana ilham verdi. Kendi yerimi açmaya karar verdiğimde anıları canlandırmak istedim.”

Kendimi onun anlattıklarına kaptırarak gülümsedim. Hannah, bana Winter ve Fransız sevgilisinden söz etmişti. Sosyetik bir restoranda beraber çalışıyorlardı. Aynı adam onu çok üzmüştü.

“Sanırım benim ve Pierre’in durumunu merak ediyorsun?” diye sordu Winter. “Hannah ile verdiğiniz akşam yemeği ziyafetlerine hiç katılamadığımız için üzgünüm. Çalışma saatlerimiz hiç uymamıştı. Belki öylesi daha iyi olmuş.”

“Ya...” Nasıl tepki vereceğimi bilememiştim.

“Biz biraz mola verdik,” dedi Winter.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum.
“Mola mı?”

“Birkaç ay,” dedi dikkatle. “Bir kez ayrılmış, sonra tekrar barışmıştık. Ancak aynı sorunlar tekrar baş gösterdi. Yaptığımız tek şey tartışmak gibiydi.” Üstüne bir hüznün çöktü. “Galiba bazı insanlar birlikte olmak için yaratılmış, bazıları ise, aralarındaki çekim ne kadar güçlü olursa olsun yürütemiyor.” Bunun ne kadarının doğru olduğundan emin değilmiş gibi başını iki yana salladı.

Eğer doğru anlamışsam, Winter uzun bir ayrılıktan sonra Pierre ile tekrar bir araya gelmişti ve bir süre önce tekrar ayrılmışlardı. Hannah’nın mektubu ilk ayrılıktan sonra yazdığı çok açıktı. “Bu mola süresince başkasıyla çıkma fikrine ne dersin?” diye sordum dobra dobra.

“Şey, henüz öyle bir durum olmadı, ama sorun yaratacağını sanmam.”

“Anladım. Eğer birileri seni teşvik ederse, mesela benim gibi biri, böyle bir şey yapmaya gönlün olur mu?” diye sordum. Anlamaya çalıştığım şey, Hannah’nın ona ikimiz arasında bir ilişki ima eden –ya da öneren– bir mektup yazıp yazmadığıydı.

“Biri beni teşvik ederse mi?” Merakla bana baktı. “Mesela kim?”

“Anlarsın ya. Bir arkadaş ya da...” duraksadım, “ya da belki bir akraba?”

“Ritchie’den mi söz ediyorsun?”

“Tam olarak değil.” Bilgiye ulaşmak tahminimden de zordu.

“Kimsenin beni teşvik etmesine ihtiyacım yok Michael,” dedi gülümseyerek. “Sana her zaman hayranlık duymuşumdur.”

Bir teşekkür tebessümüyle karşılık verdim, ama başka ne söyleyebileceğim hakkında bir fikrim yoktu. Aslında ona çıkma teklif etmemiştim –en azından kasıtlı olarak– ama o bir ilişki başlatmaya çalıştığımı düşünmüştü. Bu utanç vericiydi. Kendimi içine soktuğum bu zor durumdan nasıl çıkacağımı bilemiyordum.

Durumu yoruma açık bıraktık, böylece beni arayabilirdi. Bir süre sonra kafası karışık ve şaşkın bir halde oradan ayrıldım.

Daha iyi bir seçeneğim olmadığı için Ritchie’nin evine gittim. Kayınbiraderim garajdaydı, kapı açık olduğu için içerde dolaştığını gördüm. Beni karşılamak için dışarı çıktı. “Hey, bu ne sürpriz. Ne var ne yok?”

“Winter’la kahve içmekten geliyorum.”

“Demek sonunda buluşabildiniz.” Peşinden garaja girdim ve tezgâhın üstüne yaslandım.

“Steph ile Max nerede?” diye sordum.

“Alışverişe gittiler. Max’in bu öğleden sonra beyzbol maçı var, oraya götüreceğim. Takılmak ister misin?”

Max’i görmek için bahaneye ihtiyacım yoktu. Yeğenime çok düşkündüm. Sırf Xbox’ı çok sevdiği için video oyunu

becerilerimi geliştirmiştim; böylece saatlerce birbirimizle sa-
vaşabiliyorduk. Beni hep yeniyordu ama mücadele etmedi-
đim için değil. Çocuğun doğuştan yeteneği vardı. “Mem-
nuniyetle,” dedim Ritchie’ye.

Bir süre konuşmadık. “Pekâlâ, beni daha fazla germe,”
dedi Ritchie kollarını göğsünde kavuşturarak. “Kuzenimle
buluşman nasıl gitti?”

Omuz silktim. “Sanırım fena değil.” Başka bir şey söy-
leyemeden Ritchie konuşmaya başladı.

“Hannah’nın mektubuyla ilgili söylediklerini dūřünü-
yordum.”

“Hangi konuda?”

“Kız kardeşimin Winter’ı en başa yazmasının bir sebebi
olmalı.”

“Ne gibi?” Bu mektup olayı konusunda sadece anlaş-
mayı kabul etmiştim, ama Hannah’nın istediği şeye ikna
olmuş değildim.

“Hannah, içlerinde en iyi Winter’ı tanıyordu ve...”

“Winter’ın Fransız bir adamla ilişkisi vardı,” diyerek sö-
zünü kestim. “Uzun bir süredir görüşüyorlarmış. Hannah’nın
onu neden listeye aldığını anlamıyorum. Pierre ile Winter be-
raberliklerine ara vermiş, ama yine de...” Diğer kadının
benim için ne kadar uygun bir eş olacağını duymak istemi-
yordum zaten; ne Ritchie’den, ne de Hannah’ dan.

“Başkasıyla mı berabermiş?” Ritchie’nin coşkusu bir-
den sönüvermişti. “Bu adamdan haberin var mıydı?”

“Belki. Hannah’nın bana ondan söz ettiğine eminim.

Ayrıldıklarından da, ama tekrar bir araya gelmişler. Sanırım Hannah öldükten sonra.”

Boş gözlerle bana bakınca açıklama yapmaya mecbur hissettim. “Bir süre görüşmeme kararı almışlar. Ayrılmamışlar, sadece mola vermişler.” Farkı vurgulamak için tekrarladım.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu.

“Biliyorsam ne olayım. Ancak bir kadının düşünebileceği bir şeye benziyor.”

“Bu mola ne kadar sürecekmış?”

“Birkaç ay dedi.”

“Bu geçici... molanın ne zaman başladığını da söyledimi?” diye sordu.

Sormak aklıma gelmemiştii. “Hayır ama,” dedim, “beni arayacak.”

Ritchie başıyla onayladı. “Sana söylemeye çalıştığım şey, bu ilişkide sorunlar olduğu,” diye bilgiç bir tavırla açıkladı sanki kadınları anlama konusunda ihtisas yapmış gibi.

“Sanırım öyle,” diye onayladım elimden gelen nezaketi göstererek.

“O halde araya girmekte özgürsün.”

“Hayır,” dedim otomatik olarak. “Sanmıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Aralarında sorun olsa da Pierre’e âşık.” En azından ikimiz de sevdiğimiz kişiler hakkında konuşabilmiştik ve bu kişiler birbirimiz değildik.

“Bu kadar çabuk teslim olma. Ona çıkma teklif et.”

Kıkırdayarak güldüm, Winter’la buluşmamızda nasıl çuvalladığımı itiraf etmeye gönüllü değildim. “Winter onu neden aradığımı aşağı yukarı tahmin etti, ama ona çıkma teklif etmedim.”

Ritchie başını bir tarafa eğdi. “Seni arayacağını söylediye bu ilgilendiğini gösterir. Yeterince açık değil mi?”

O anda benim için hiçbir şey açık değildi. “Sence Hannah birden fazla mektup yazmış olabilir mi?” Bu konuda Ritchie’nin görüşüne ihtiyacım vardı. Yazmadığını düşünüyordum, ama kayınbiraderim de onu iyi tanıyordu, en az benim tanıdığım kadar.

Bu soru karşısında duraksadı. Sonra başını salladı. “Mektupları kim götürecektir ki?”

“İyi tespit.” Bu zihnimi rahatlattı. Sadece bir mektup vardı.

“Hannah *sana* bu üç kadınla çıkmanı önermiş olabilir, ama onlara bundan söz ettiğini sanmam.”

Eliyle çenesini sıvazladı. “Hayır,” diye ekledi. “Hannah’ın sadece bir mektup yazdığına şüphem yok. Senin mektubun.”

Başımın hafifçe onaylayarak bu varsayımı kabullendim. Winter ve diğer kadınlarla karşılaşmalarım –eğer onları ararsam– Hannah’nın yazdığı başka mektuplar olmadan çok tuhaf kaçacaktı.

“Eğer Winter ilgilendiyse onunla çıkmanı öneririm,” diye üsteledi Ritchie.

“Hayır,” dedim inatla. “İkimiz için de zaman kaybı olur.”

“O kadar emin olma. Unutma, Hannah onun ismini listenin en başına yazmış, mutlaka bir bildiği vardır.”

İçimi çektim. “Evet, buna şüphe yok.”

“İstediği bu Michael. Kız kardeşimin son arzusunu görmezden gelmeyeceksin, değil mi?”

Belden aşağı vurmaya Ritchie’ye bıraktım. “Bunu düşüneneğim,” diye mırıldandım. Oysa Winter’la mutluluğu yakalayamayacağımızı şimdiden hissediyordum.

Belki o kadar şaşırmamalıydı ama Michael'ı tekrar görmek güzeldi.

Winter Adams, kuzeninin kocasının uğradığını söylediklerinde ne yapması gerektiğini bilememişti. Onu hemen aramamıştı, aradığında ne söyleyeceğinden emin değildi. Michael'ı her zaman sevmişti ve Hannah'yı çok özlüyordu. Winter'ın samimiyeti Hannah ileydi ve genellikle akşam vardiyasında çalıştığı için, onlarla bir çift olarak bir araya gelme şansı fazla olmamıştı. Bu durum bir parça tedirginlik yaratmış gibiydi. Yine de Michael'ı aramakta tereddüt etmemişti.

“Sana çıkma teklif etti mi?” diye sordu Alix, tabağı ve iki fincanı bulaşık makinesine taşıırken.

Başıyla onayladı.

“Kabul edecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. Kafası hâlâ yaptıkları gö-

rüşmeyle meşgul olduğu halde ofisine girip kapıyı kapadı.

Michael onunla ilgileniyor olabilirdi, ama o sevdiği erkeğe aitti. Pierre Dubois. Onsuz geçen son üç hafta kâbus gibiydi. Bomboştı. Hayatı karmaşıktı ve durumu tam anlamıyla açıklamayarak Michael'a haksızlık etmiş olabilirdi. Üç aylık görüşmeme kararlarına rağmen uzun süredir Pierre'le beraberdi.

Michael'a da söylediği gibi bu ilk ayrılıkları değildi. Teknik olarak, ayrılık da değildi; ilişkilerinde yanlış giden şeyin ne olduğunu anlamak için verilmiş bir soluklanma süreciydi. İki yıl önce Pierre ile Winter ebediyen ayrılmışlardı. Sürekli tartıştıkları sürekli araları açık olduğu için yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna karar vermişler ve on beş ay boyunca hiç görüşmemişlerdi. Onsuz hayat, Winter için çekilmezdi.

Bu aylar içinde hem evde hem de hastanede sık sık Hannah'yı ziyaret etmişti. Michael'ın yoğun olduğu dönemlerde kuzeniyle birlikte oturur, ona içini dökerdi. Hannah harika bir dinleyiciydi. Bir gün onu mutlu edecek erkeği bulacağını hiç bıkmadan söyleyip dururdu.

Sonra, Hannah'nın ölümünden kısa süre sonra, Seattle'da Pierre'le karşılaşmış ve onu görür görmez kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Pierre'i özlemeden geçirdiği tek bir gün yoktu, ama kendini işe verip onsuz daha iyi olduğuna inanmaya çalışmıştı. İlk karşılaşmaları biraz tuhaf olmuş, hal hatır sorup yollarına devam etmişlerdi.

Sadece birkaç dakika sonra bir alışveriş merkezinde tek-

rar karşılaşmışlardı. Biraz gergin de olsa gülüşmüşler, şaka-
laşmışlar ve yine herkes kendi yoluna gitmişti; ta ki mağaza
çıkışında üçüncü kez karşılaşana kadar. Pierre gülmüş ve
Starbucks'ta bir kahve içmeyi teklif etmişti. Üç saat boyunca
konuşmuşlar ve Pierre onu düşünmekten hiç vazgeçemediğini
söylemişti. Winter da baş başa geçirdikleri sessiz akşamları
ya da televizyonun önünde birbirlerine sarılıp programın far-
kına bile varmadan mönüleri ve pişirme tekniklerini tartış-
tıkları akşamları ne kadar özlediğini itiraf etmişti. Yemeğe,
mükemmeliyetçiliğe ve aşçılığa olan tutkuları ortaktı; önce-
likle bu ortak ilgi alanı onları birbirine yaklaştırmıştı. Ne
yazık ki ikisi de inatçıydı ve –yiyecek, hayat ve geri kalan
her şey hakkında– kendi görüşlerinden eminlerdi, o yüzden
çatışmalar kaçınılmazdı. Winter uzlaşmaz biri olduğunun far-
kındaydı ama Pierre kadar değil!

Günün sonunda bir kez daha denemeye karar vermiş-
lerdi. Eğer samimi olarak çaba gösterirlerse başaracaklarını
ve ardından evlenebileceklerini düşünüyorlardı. Kafeden sar-
maş dolaş ayrılmışlardı.

Dokuz ay sonra tatsızlıklar tekrar başlamıştı. Winter
bunun nedenini bilmiyordu. Sadece ikisinin de mutsuz oldu-
ğunu biliyordu; beraberken de, ayrıyken de mutsuzlardı.

Geçmişe bakarak kendilerine üç aylık bir “izin dönemi”
vermişlerdi. Pierre son kararı verecekleri tarihi belirleyecek
kadar ileri gitmiş, Winter bu tarihi takvimde yuvarlak içine
almıştı. Sonra hiç görüşmemişlerdi. 1 Temmuz'da ya birlikte
devam edecekler ya da sonsuza kadar ayrılacaklardı. Bu kez

geri dönüş yoktu. Birbirlerini seviyorlardı, ama bu sevgiyi yürütmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu; onlara mutluluk ve tatmin getirecek bir yol.

İlk karşılaştıklarında Winter bir aşçılık okulundan yeni mezun olmuştu, Pierre ise –lüks bir zincirin halkası olan– özellikle turistlere yönelik bir deniz ürünleri restoranında onun patronuydu. Fransa’daki eğitimini tamamladıktan sonra bu zincir tarafından işe alınmıştı. Aile üyeleri de aşçıydı ve Pierre henüz ergenlik çağındayken, birkaç yıllığına Seattle’a taşınmışlardı. Sonra aile Fransa’ya geri dönmüş ama Pierre evi gibi gördüğü Seattle’da kalmayı tercih etmişti.

Bir gece, sahildeki restoran kapandıktan sonra Pierre ile Winter oturmuş ve saatlerce konuşmuşlardı. Konuşmuşlar ve... öpüşmüşlerdi. Winter, hayalindeki restoranı açma fikrini onunla paylaşmıştı.

Pierre onu teşvik etmiş, iş planlarında yardımcı olmuş ve kredi başvurularını doldurmuştu. Proje üstünde haftalarca çalıştıktan sonra artık birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Bankadan haber beklerken, Pierre onu “mutfak tatili” adını verdiği Fransa gezisine götürmüştü. Bu gezinin içinde, Winter’ın hayran kaldığı ailesini ziyaret de vardı. Fransızcası berbat olduğu halde yabancılık çekmemiş ve sevildiğini hissetmişti. Neyse ki hepsi mükemmel İngilizce konuşuyordu. Bistrolarda, restoranlarda ve aile evinde sayısız güzel yemekler yemişlerdi.

Winter, yeni işletmesinin adını Pierre ve ailesinin onuruna Fransız Kafesi koymaya karar verdiğini açıkladığında

Pierre çok mutlu olduğunu söylemişti.

Sonra tam olarak anlayamadığı ve değiştiremediği sebeplerle, ilişkileri duzenli olarak yokuş aşağı gitmeye başlamıştı. Bir sure beraber yaşamışlar ama işe yaramamıştı. Çalışma saatleri birbirleriyle çakışıyordu. Winter kafedeki uzun bir vardıyanın ardından eve dnp ona akşam yemeği hazırlıyordu, ama Pierre onun bu çabalarını takdir edermiş gibi grnmyordu. Bu durum canını sıkıyordu. Ya surat asıyor ya da küçük dşşrc szler sylyordu; Pierre ise aynı biçimde karşılık veriyordu.

Bazen gününün nasıl geçtiğini anlatırken, Pierre başka işlerle ya da kendi mutfağıyla öyle meşgul oluyordu ki, onu dinlemiyor ya da dinleyemiyordu. Çok geçmeden dalaşmaya, birbirlerini suçlamaya başlıyorlardı.

Sonunda olan olmuş ve ayrılmışlardı. Tekrar grşene kadar aradan bir yıl geçmiş, ikisi de hata yaptıklarını itiraf etmişti. Bu ayrılık surecinde, kendi davranışlarını gözden geçirme fırsatı bulmuşlardı. Yine de değişen bir şey olmamış ve her şey baştan başlamıştı.

Sorun birbirlerine çok benzemeleriydi, ikisi de mkem-meliyeti ama aynı zamanda tutarsızdı. Er ya da geç, genellikle geç olmadan, tartışma çıkması kaçınılmazdı.

Tekrar bir araya geldikten birkaç ay sonra başa dnmşlerdi. İlişkilerini yürütmeye kararlı oldukları halde değişen hiçbir şey yoktu.

Bu kez ayrılmayı öneren Winter'dı ve Pierre çoktan gönüllü gibiydi. ekip gitmesini izlemek Winter'm kalbini kır-

mişti. Birbirine bu kadar düşkün iki insanın, öylece ayrıl-
vermesini aklı almıyordu.

Her ikisi de bu ayrılık sürecinde yanlışlarını düzeltecek
bir yol bulacaklarını umuyorlardı.

Bu ikinci ayrılığın başlangıcında Pierre'in hayatından
çıkması onu rahatlatmış, gerilimin birden azalması omuzla-
rından büyük bir yük kaldırmıştı. Günün sonunda eve dönüp
onu kızdıracak bir şey yapma veya söyleme endişesinden
kurtulmak güzeldi. Kavga etmeden istediği müziği dinleye-
bilir, istediği TV kanalını seyredebilirdi. Şikâyetlere maruz
kalmadan canı ne yemek istiyorsa onu pişirebilirdi.

Pierre'siz geçen güzel günler iki hafta kadar sürdü. Ar-
dından onsuz hayatın ne kadar boş olduğunu hissetmeye baş-
ladı.

Pierre'in iş değiştirdiğini duymuştu. Aralarındaki sorun-
ların, aşçıbaşı olarak çalıştığı deniz ürünleri lokantasında ya-
şadığı gerilimle ilgisi olup olmadığını merak etmeden dura-
mıyordu. Sonra ortak bir iş arkadaşlarından onun Hilton Ote-
li'nin şef aşçısı olduğunu öğrenmişti. Bu pozisyon çok daha
büyük sorumluluk, daha geniş bir eleman kadrosu, devasa
yemek davetleri ve daha az yaratıcılık anlamına geliyordu.
Pierre'in böyle esaslı bir iş değişikliği yapması için buna de-
ğecek bir ücret alıyor olmalıydı. Bu kararla ilgili ona hiçbir
şey söylememesine gücenmişti. Yine de bu kararı birlikte al-
dıklarını kendine hatırlattı. Hiç bağlantı kurmayacaklardı.

Winter anlaşma koşullarını dile getirdiğinde Pierre'in
buna uymayacağından adı gibi emindi. Daha önceki bütün

anlaşmaları bozmuştu. Aynı evi paylaştıkları dönemlerde ara sıra yemek pişirdiği olurdu; ama hiçbir zaman düzenli olarak değil. Genellikle ya çok yorgun olur ya da unutturdu. O yüzden mutfak işi çoğunlukla Winter’a kalırdı. Takvime işaretleyip notlar bıraksa bile işe yaramazdı.  st ne düşen diğer ev işleriyle de ilgilenmezdi. Eğer Pierre  orabını bile kaldırmaktan  cizse, ilerde bir eş ya da baba olmakla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu.

Anlaşmalarına rağmen onunla görüşmek için hiçbir çabada bulunmaması Winter’ı rahatsız ediyordu. Kendisi de onu görmek için girişimde bulunmamıştı, ama bunun sebebi ilk hareketin hep Pierre’den gelmiş olması, kavgalardan sonra barışmaya  abalayanın hep o olmasıydı. O yüzden, itiraf etse de etmese de aramasını *umuyordu*.

Pierre aniden parlar, bir yanardağ gibi patlardı; ama öfkesi yatıştığında her şeyi geride bırakır,  p ş p sevişmeye hazır olurdu. Winter  yle değildi. Esip yağmaya başladığında sonunu bir türlü getirmezdı. Bitirdiğinde bile henüz her şey sona *ermemiş* olurdu. Pierre’in tepki göstermesini, öğrenmesini ve büyümesini isterdi. Oysa Pierre, Winter kendi ifadeyiyle “mantıklı” düşünmeye başlayana kadar çekip giderdi. Bu “mantıklı” aşamaya ulaştıklarını anlayana kadar çeşitli girişimlerde bulunur, ortalığın yatıştığını anlayınca hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ederdi. Bir sonraki kavgaya kadar...

Oysa şimdi beklenmedik bir şey olmuştu ve Winter bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Michael onu ziyarete

gelmiş ve kendisiyle ilgilendiğini açıkça belli etmişti. En azından Winter öyle olduğunu sanıyordu. Anlaşma kurallarını koyarken ne Pierre, ne de Winter bu ihtimali düşmüştü. Soru zihnini kurcalamaya devam ediyordu. Kuzenin kocası ile çıkmak istiyor muydu? Winter hâlâ bilmiyordu.

Öğleden sonra, Pierre'le olan anlaşmasını bozup onu aramaya karar verdi. İyi bir mazereti vardı. İtiraf etmeye niyeti olmasa da asıl amacı Pierre'i görebilmektir. Son birkaç hafta, kendisi için aydınlanma dönemi gibi olmuştu.

Pierre'i özlemişti. Onu seviyordu ve ayrı kaldıkları süre bunu değiştirmemişti. Gözlerini kapadı, onun aksanlı sesini duyar gibi oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Dokunuşlarını, sabah erkenden uyanıp kulağına bir şeyler fısıldamasını ve öpmesini özlemişti. Çılgınca olsa da, birlikte yaşadıkları heyecanı, daha doğrusu kavgaları bile özlemişti. Sonuç olarak onsuz hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Şimdi Michael, Pierre'i görmesi için ona kusursuz bir bahane sunmuştu. Gururunu ayaklar altına almadan Pierre'e bu yeni durumdan söz edebilir ve onun duygularını tartabilirdi. Eğer Winter'ı gerçekten seviyorsa, sorunlarını çözmek için dünyayı yerinden oynatırdı. Bir başka adamın ona ilgi göstermesi kendi duygularını açığa çıkarmasını sağlayacaktı. Amacı onu kıskandırmak değildi, sadece gerçek duygularının farkına varmasını istiyordu. Bunu düşününce Winter daha da umutlandı.

Masasına oturdu, Pierre'in cep telefonu numarasını çevirdi. Bir kez çaldıktan sonra hemen kapadı. Asıl istediği

–*ihtiyaç duyduğu*– onu görmekti. Tek bir bakış, onun da kendisi kadar özleyip özlemediğini anlatırdı.

Kararını veren Winter, öğle ve akşam yemekleri arasındaki ikinci vaktini bekledi. Hilton’u arayıp Pierre’in o gün çalıştığını onaylattıktan sonra, mutfaktan içeri girdiği ve Pierre’in başını kaldırıp göz göze geldikleri anı kafasında canlandırdı. Her ne yapıyor olursa olsun bırakacak, görülmez bir iple çekiliyormuş gibi ona doğru gelecekti. Sonra Winter kendini onun kollarına atarken, Pierre onsuz hayatın ne kadar boş olduğunu söyleyecekti.

Henüz zamanı olduğunu gören Winter biraz alışveriş yapmak üzere Anne Marie Roche aracılığıyla tanıdğı Barbie Foster’ın Blossom Sokağı’ndaki sosyetik butiğine gitti. Anne Marie, kafenin çaprazındaki kitabevinin sahibiydi ve Alix’in de arkadaşıydı. Ani bir hevesle yeni bir elbise aldı. Klasik “cici bir siyah elbise”. Seksi ve şıktı. Fiyatı uçuktu, ama ona hissettirdikleri düşünülürse her kuruşuna değerdı. Unuttuysa bile, Pierre’e yokluğunda neler kaçırdığını göstermek istiyordu.

Üstünü değiştirip bir taksi ile Hilton’a gitti. Yemek salonu personelinden birine kendini tanıttı.

“Ben Winter Adams, Pierre Dubois’nın bir arkadaşıyım,” diye açıkladı. “Burada olduğumu söylerseniz beni görmek isteyecektir.”

Birkaç dakikadan fazla beklemedi. O süre içinde söyleceklerini içinden tekrarladı. Eleman geri döndü ve ona gülümsedi. “Şef Dubois sizi ofisinde kabul edecek.”

“Teşekkürler.” Winter mutfağa doğru ilerleyen kadını takip etti.

Bu mutfağın büyüklüğünün yanında kendi mutfağı zavallı kalırdı. Winter’ın gördüğü personel sayılamayacak kadar çoktu. Herkes yemek hazırlamakla meşguldü. Bir şey çok açıktı, Pierre gerçekten yoğundu. En azından bu deneyim onun organizasyon becerisini geliştirdi ki Winter’ın gözünde Pierre’in bu konuda hali içler acısıydı.

Karşılama –ve gelişmiş organizasyon– konusunda yanıldığını anlaması sadece iki saniye sürdü. Pierre’in masasında tam bir karmaşa hüküm sürüyordu.

Winter içeri girdiğinde ayağa kalktı ama ona doğru herhangi bir harekette bulunmadı. Daha kötüsü, yüzünde onu görmekten mutlu olduğuna dair bir işaret yoktu. Üstündeki beyaz üniforması ve aşçı şapkasıyla tam bir iş görüntüsü içindeydi. Bunca hafta sonra, onu neden ziyaret ettiğini merak eder bir hali yoktu.

Winter gözlerini kırıştırdı, yumuşak ve duygularını ele veren bir sesle, “Merhaba Pierre,” dedi.

Pierre onun selamını duymazdan geldi ve eliyle oturma-sını işaret etti. Koltuğun kataloglar, mönüler ve başka evrakla dolu olduğunu görünce hepsini kucaklayıp masanın köşesine koydu. Yiğın masanın üstünden kaydı ve yere dağıldı.

Winter etrafa saçılan kâğıtları toplamasına yardımcı olmak için eğildi.

“Bırak,” dedi sert bir sesle. Bir odayı toplamak istediğinde de Pierre hiç hoşlanmazdı.

Yutkunarak doğruldu, Pierre yerdeki kâğıtlarla uğraşırken koltuğa oturdu.

Kâğıtları topladığı süre boyunca Pierre hiçbir şey söylemedi. Winter da öyle.

İşi bitince Pierre kendini koltuğuna attı. Oda çok büyük değildi ama kafedeki minik odasından çok daha ferahtı.

“Nasılsın?” diye sordu Winter, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Meşgul.”

Bir başka deyişle sadede gelmesini ve sonra çekip gitmesini söylüyordu.

“Senden haber alamadım,” dedi, sesinin rahat ve kaygısız çıkmasına gayret ederek.

“Bağlantı kurmamaya karar vermiştik. Hatırladığım kadarıyla senin fikrindi.”

“Aynen öyle,” dedi başıyla onaylayarak. Bunun kesinlikle iş konuşması olmasını istiyorsa, Winter da öyle davranacaktı. “Bu durumda, önemli bir şey olmasa buraya gelmeyeceğimi tahmin edersin.”

Pierre gözlerini kıstı. “Hamile misin?”

Winter duyduğuna inanamayarak bakakaldı. “Böyle bir şey sormaman gerektiğini gayet iyi biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

“Evet,” diye parladı. Bu konudan *bizzat* sorumluydu. Daha ilk haftanın ardından doğum kontrolünü kendisinin üstlenmesi gerektiğini anlamış ve haplarını hiç ihmal etmemişti; hatta saçma bile olsa, birbirlerine dokunmadıkları son haftalarda bile.

“Hamile değilsen, günün ortasında –üstelik cumartesi günü– işimi bölmenin sebebi nedir?”

Winter, onun hafta sonu için en az iki ya da üç farklı ziyafet hazırlaması gerektiğini düşündü.

Yine de devam etti. “Seninle konuşmam gereken ilginç bir durum ortaya çıktı.”

“Şüphesiz,” diye mırıldandı Pierre kinayeli bir ifadeyle.

“Kuzenim Hannah’nm kocası...”

“Ölen kuzenin mi?”

“Evet, Hannah’nm kocasının ismi Michael. Beni görmeye geldi.”

“Ve?” diye araya girdi Pierre, ondan bir an önce kurtulmaya çalıştığı çok açıktı.

“Benimle çıkmak istiyor.” İşte söylemişti. Pierre’den bir tepki umuyorsa umduğu olmamıştı, ifadesi değişmemişti bile. Sanki havadan sudan bahsetmiş, “bu bahar hava normalden daha soğuk” demiş gibiydi.

Pierre ona bakmaya devam ediyordu. “Bu konuyu hiç konuşmamıştık,” diye hatırlatmak zorunda hissetti Winter.

“Ne kadar budalayız,” diye karşılık verdi Pierre açık bir aşağılamayla.

Winter bu tatsız cevaba tepki göstermedi. “Yani?” diye üsteledi.

Pierre omuz silkti. “Bence sorun yok.”

“Umurunda değil mi?” deyiverdi, ne kadar incindiğini saklayamayarak.

“Neden olsun?”

“Ama...” Hissettiği acı ve hayal kırıklığı göğsünde toplandı. Bir açıklama yapmak ya da bu umursamazlığının ve ilgisizliğinin onu ne kadar yaraladığını göstermek yerine, Winter kalkıp kapıya yöneldi.

“Winter...”

“Bir kez olsun adam gibi konuşabiliriz sanmıştım,” dedi Winter öfkesini bastırmaya çalışarak.

“Haftalarca sessiz kaldıktan sonra başka biriyle çıkmak için iznimi istemeye mi geliyorsun?”

“Böyle bir şey demedim!”

“Aslına bakarsan, dedin.”

“Dedin demedin tartışmasına mı gireceğiz?” diye sordu Winter. Aynı kısrıdöngüye ne çabuk girmişlerdi. Daha birkaç dakika önce Winter’ın beklentileri vardı, oysa şimdi gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

“Eğer bu adamla çıkmak istiyorsan, benim gölge etmeme izin verme.”

“Vermeyeceğim,” dedi ve bütün şirinliğiyle gülümsedi. “O bir doktor.”

“Kimin umurunda?”

“Ah, ne olgun bir davranış!”

“Bana bir doktorla çıkacağını söylemen kadar olgun bir davranış. Winter, pişman olacağım bir şey söylemeden çık git.”

“Ben pişmanım Pierre. Buraya asla gelmemeliydim, ayrılığın bir şeyler değiştireceğini asla ummamalıyım. Hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Seni sevdiğimi sanıyor-

dum... senin de beni sevdiğini sanıyordum, ama yanıldığım ortada.” Öfke ve üzüntüyle kör olmuş bir halde mutfığa daldı ve neredeyse koşarak çıkışa doğru ilerledi.

Pierre arkasından gelmedi, böylesi daha iyiydi. Sorulmamış sorusunun cevabını almıştı. Pierre ona karşı tamamen ilgisizdi. Tek merak ettiği şey hamile olup olmadığıydı. Bir eş ya da aile babası olmaktan çok... iskele babası olmaya uygundu.

Sokağa fırlayan Winter’ın kalbi hızla çarpıyor, kulakları uğulduyordu. Soluk soluğa binanın duvarına yaslandı ve elini kalbine götürdü.

Görüşme umduğundan da kötü gitmişti. Pierre’in ilişkileri hakkında karar vermesi için üç ay beklemeye ihtiyacı yoktu. Görünüşe bakılırsa üç haftaya bile ihtiyacı yoktu. Pierre kararını çoktan vermişti. Bu, kendi kararını da vermesi anlamına geliyordu.

Bitmişti.

Pierre’le olan hayatı sona ermişti.

Doktor Michael Everett onunla bir ilişki yaşamayı akıldan geçiriyorsa, Winter bu ihtimale yüreğini açabilirdi.

Ritchie'yle pazartesi sabahı spor salonunda bir araya geldik. Cumartesi öğleden sonra onunla vakit geçirmek beni kendime getirmişti. Max'in maçı iyi gitmişti, takımı kazanmıştı ve ailenin diğer fertleriyle tribünde oturup yeğenim için tezahürat yapmak iyi hissetmemi sağlamıştı. Max, artık dokuz yaşına gelmiş harika bir çocuktur. Daha sonra ikimiz, Steph bizi akşam yemeği için aşağı çağırana kadar Xbox oynamış, yemek biter bitmez tekrar yukarı çıkarak kaldığımız yerden oyuna devam etmiştik. Bir süre sonra Ritchie de bize katılmıştı, ama onun uzmanlığı da ancak benimki kadar olduğundan Max ikimizi de yenmişti.

Hannah ufaklığı çok sever, onunla vakit geçirmekten çok hoşlanırdı. Ona kitaplar alır, sinemaya götürür, her fırsat bulduğunda maçlarına giderdi. Sevgili halasını kaybetmek Max için de çok zor olmuştu ve bir daha Hannah'dan söz et-

memiştii. Bu beni rahatsız etmiyordu. Benim gibi, onun da Hannah'nın hatırasına saygı gösterdiğini biliyordum. Beyzbol kartları koleksiyonunu bana gösterdiği bir gün, yatak odasında Hannah'nın fotoğrafını görmüştüm. Bakışlarım oraya takılınca, duyarlı ve nazik Max hiçbir şey söylemeden gelip sadece sarılmıştı. Ben de ona sarıldım. Konuşmaya ihtiyacımız yoktu; o kucaklayış, sözlerden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

“Winter'dan haber aldın mı?” diye sordu Ritchie spor salonundan çıkarken.

Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum. Çaktırmadan bu soruyu savuşturmayı planlasam da, kayınbiraderimin buna izin vermeyeceğini bilmeliydim.

“Pazar öğleden sonra mesaj bıraktı.”

“Bana söylemeyecektin, değil mi?” diye azarladı Ritchie.

“Hayır.” Yalan söylemenin anlamı yoktu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Park yerine doğru yürürken konunun burada kapanmış olmasını diliyordum. Tabii bu benim hüsnükuruntumdan başka bir şey değildi.

“Bir girişimde bulunmadın, değil mi?” diye sordu ben ayrıntılara girmeyince.

Ritchie'nin davranışlarımı hiç şaşmadan öngörebilmesi beni hayrete düşürüyordu. Sanki aynı odada beraber yaşıyorduk. “Hayır,” diye itiraf ettim isteksizce.

“Ne dedi?”

Omuz silktim. “Fazla bir şey değil. Uygun olduğumda

aramamı söylemiş.”

“Uygun olman için sence ne kadar süre geçmesi gerekiyor?”

Erteleme taktiklerim yeterince başarılı gitmiyordu. “Bu öğleden sonra aramayı düşünüyordum.” Belki. Hannah öyle düşünse bile Winter’la iyi bir ikili olacağımızı sanmıyordum.

“Beni hayal kırıklığına uğratma,” diye uyardı Ritchie.

Arabama ulaşınca şükrettim, bu anlamsız sohbet nihayet sona erecekti.

“Perşembe akşamı pokere ne dersin?” diye sordu Ritchie.

Bazen radarı olduğuna ve nereye kadar zorlaması gerektiğini tamı tamına bildiğine yemin edebilirdim.

“Steve’in bir toplantısı varmış,” diye devam etti. “O yüzden gelemeyecek.”

Başımı iki yana salladım. Eskiden her perşembe Ritchie ve çocuklarla poker oynardık. Aslında, diğerlerini poker için ayartan bendim. Ortaklarımdan Patrick O’Malley, iç hastalıkları uzmanı Steve Ciletti, Ritchie ve ben, her hafta poker için bir araya gelirdik. Önceleri sırayla ev sahipliğı yapıyorduk, ama daha sonra evleri merkezde olduğu ve herkes daha rahat ulaşabildiğı için Ritchie ve Steph’in evinde toplanmaya karar vermiştik. Asla gece yarısından sonraya kalmazdık, bahisler de dost işiydi. Hannah’ya kanser tanısı konduktan sonra, dikkatimi dağıtacak diğer şeylerle birlikte pokeri de bırakmışım.

“Sanmıyorum,” dedim otomatik olarak.

“Bill iki yıldır senin yedeğin olarak oynuyor. Gruba tekrar katılmanın zamanı gelmedi mi?”

“Belki katılırım,” dedim. Neden çekindiğimi bilmiyordum. Poker akşamlarından keyif alırdım, isteksizliğimi anlayamıyordum.

O sabah hastanede vizitelerim vardı. Bunu rotasyon biçiminde yapıyorduk ve sıra bana gelmişti. Hannah hastanede çok fazla zaman geçirdiği için durumu iki farklı açıdan görme fırsatım olmuştu; ilki doktor, ikincisi ise hasta eşi olarak. Öğrendiklerimle bir kitap yazabilirdim.

Hastaneye vardığımda, yıllık piknik ilanlarının bütün çevreye asıldığını gördüm. Çocuk koğuşu her yıl büyük bir yardım etkinliği düzenliyordu, özellikle kanserli çocuklar için tasarlanmış bir etkinlikti. Öncelikli amaç onların çocuk olmalarına izin vermek, kemoterapi ve ameliyatı zihinlerinden bir günlüğüne uzaklaştırabilmektir. Hannah ve ben yıllarca bu etkinlikte gönüllü olmuştuk, onkoloji bölümünden her zaman bir ya da iki hastam olduğundan bu bizim için son derece özeldi.

“Michael.” Seslenen, koridorda bana doğru yürüyen Patrick O’Malley idi. Onu görmeyi beklemiyordum, hastalarından biri için gelmiş olmalıydı. “Seninle ilgili duyduğum şey nedir?” diye sordu.

“Ne?” Birilerinin benimle ilgili bir şey konuştuğundan haberim yoktu. Özellikle sosyal etkinlikler söz konusu olduğunda algım son derece düşüktü.

“Klinikteki cuma akşamı.”

“Ha, o mu!” Aslında bu anlaşmazlık beni utandırmıştı ve serinkanlılığımı koruyabilmeyi dilerdim. Ben sadece... azarlamıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ve o günden beri pişmandım.

“Duyduğuma göre herifin birini öldürmene ramak kalmış.”

Bu konuda konuşmak istemiyordum. “Karısı *merdivenlerden yuvarlanmış...*” parmaklarımla tırnak işareti yaptım “...üç ayda üç kere. Birilerinin bir şeyler yapması gerektiğini düşündüm.”

“Kadın suç duyurusunda bulunmamış mı?”

“Göründüğü kadarıyla hayır. Adamın ona dokunduğunu bile itiraf etmiyor.” Profesyonel duruşumu bozmayabilirdim, ama kadının çizelgesi her saldırı ile birlikte durumunun daha da kötülediğini gösteriyordu. O sürüngenin yanında durmaya devam ettikçe, Shamika hayatını tehlikeye attığının farkına varmıyordu. Yine de, kendi davranışından dehşete düşmüş-tüm, sergilediğim küstahlık kesinlikle daha önce yaptığım bir şey değildi.

“Hepimizin, defalarca yapmak isteyip yapamadığımız şeyi yapmışsın.”

Ne olursa olsun, çizgiyi aşmıştım. “Kliniğin beni geri isteyeceğini sanmıyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Patrick. Gönüllü bulmak zor. En azından bu seferlik görmezden geleceklerdir.”

Ben de öyle düşünüyordum, ama kararımı vermiştim. İstifa edecektim. Bu beklenmedik şiddet gösterisi beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Mimi’nin söylediğine göre, zaten ye-

rime biri bulunmuştı, ama Patrick'e bundan bahsetmedim.

"Gönüllü olmaktan söz etmişken," dedi Patrick, kordorda asılı ilanlara bakarak, "Piknik cumartesi günü."

"Bu yıl biraz erken, değil mi?" diye sordum, zaman kazanmak amacıyla.

"Pek sayılmaz, her yıl mayısta olur."

Geçen seneki pikniğe katılmamıştım. Hannah'nın cenazesi kalkalı daha birkaç hafta olmuştu ve henüz üstesinden gelememişim.

"Birkaç gönüllü daha iyi olurdu."

"Başka planlarım var," dedim, doğru olmadığı halde. Bir kez daha, isteksizliğim beni şaşırtıyordu. Hannah'nın hastalığı ve ölümüne kadar, bu etkinliğin bir parçası olmaktan keyif alıyordum.

"Planlarını değiştiremez misin?" diye sordu Patrick. "Gerçekten zor durumdayız. Oyunlarda yardımcı olacak birine ihtiyacımız var."

İçimi çektim.

"Daha çok ilgini çekiyorsa, hamburgerleri kızartacak birine de ihtiyacımız var."

Patrick'in işimi kolaylaştırmayacağını görebiliyordum. "Belki gelebilirim."

"Bulabildiğimiz herkese ihtiyacımız var."

"Ne kadar kalmak zorundayım?" diye sordum, her ihtimale karşı. Bu işten sıyrılabilmenin bir yolunu bulursam, çok mutlu olacaktım.

Patrick omuzlarını silkti. "Birkaç saat yeter."

“Pekâlâ, duruma bir bakayım,” dedim saçmalamayı sürdürerek. Cumartesi günü için tek programım, standart sekiz kilometrelik koşuydu.

“Teşekkürler ahbap.” Sırtıma vurup yanımdan uzaklaştı.

Kanserli çocuklar etkinliği için gönüllü olduğum haberi orman yangınından daha hızlı yayılmıştı. Anlaşılan Patrick hiç vakit kaybetmemişti.

Vizitelerim süresince, birkaç doktor yanıma gelip tekrar aralarına katılmama ne kadar sevindiklerini söylediler. Bir hayır etkinliğinde gönüllü olmam resmi duyuru haline getirilmemeliydi bence.

Ayrıca, kimsenin arasına katılmıyordum. İyi bir amacı olduğunu düşündüğüm etkinlikte, yardım etmem için baskı yapılmıştı. Eğer Patrick beni köşeye sıkıştırıp neredeyse şantaj yapmasa katılmak aklıma bile gelmeyecekti. Doğal olarak bunu söyleyemezdim. Doktorlara gülümsedim ve bir an önce işime dönebilmek için sohbeti hemen kestim.

Henüz birkaç adım atmıştım ki birkaç hemşirenin kafa kafaya verip fısıldaştığını gördüm. Onlara yaklaştığımda biraz suçlu gibi bana bakınca benden söz ettiklerini tahmin etmek zor olmadı.

“Günaydın Doktor Everett,” dedi bir tanesi. İnanılmaz genç ve enerji dolu görünüyordu.

“Günaydın,” diye karşılık verip adımlarımı sıklaştırdım. Geçtiğimiz yıl boyunca tıp camiasındaki bazı kadınlardan oldukça ilgi görmüştüm. Henüz genç sayılırdım ve elim yüzüm düzgündü... Üstelik uygundum, en azından teorik olarak.

Duygusal olaraksa yeni bir ilişkiye dünyalar kadar uzaktım. Winter’la görüşmeyi teklif etmiş olmam bile zihnimi bulandırıyordu.

Bazı insanların olayın üzerinden bir yıl geçtiği için yas tutma süremi sona erdiğini düşünmelerine içerliyordum. Sanki Hannah’nın ölümünden bir yıl sonra uyanıp hayatıma kaldığım yerden “devam etmem” gerekirmiş gibi düşünüyorlardı; bu ifadeden artık nefret etmeye başlamıştım. İnsanların, onun yokluğuna alışmam için gereken tek şeyin üç yüz altmış beş gün olduğunu varsaymalarından da nefret etmeye başlamıştım. Üç yüz altmış altıncı gün –derin bir nefes alarak– neşe içinde etrafta koşturmam ve karımın ölümünün üzüntüsünden kurtulmam gerekiyordu.

“Siz de pikniğe gidiyormuşsunuz,” dedi aynı genç hemşire. Bana ayak uydurabilmek için neredeyse koşuyordu.

Konuyu uzatmamak için sadece başımla onayladım.

“Bizim bütün vardiya gönüllü oldu. Ne harika bir fikir, değil mi?”

Başımla tekrar onayladım.

“Orada görüşürüz,” dedi soluk soluğa. Bir şey söylememe fırsat kalmadan hızla yön değiştirip bir hasta odasına daldı.

Viziteyi bitirip evrak işini tamamladım ve başım dönerrek hastaneden ayrıldım. Önce Hannah, sonra Ritchie ve şimdi Patrick. Herkes bana yardımcı olmaya çalışıyordu ve bu çabalarını takdir etsem de hiçbirine hazır değildim. Hastaneden işyerime doğru yola koyuldum. Personel kapısından

içeri girdiğimde Linda Barclay bana baktı.

“Günaydın Michael.”

İşyerinde bana ilk adımla hitap eden tek kişi olan Linda, hemşirelik, dadılık ve arkadaşlık özelliklerinin hepsini bir araya toplayan orta yaşlı bir kadındı.

“Günaydın Linda.” Onun yanından geçtim, sonra geri döndüm. “Neden,” diye sordum, hâlâ sabah hastanede olanların etkisiyle, “herkes yeterince yas tuttuğumu düşünüyor? Hangi yazılı olmayan kararname bir yılın yeterli olduğunu söylüyor?”

“Aha...” Gözleri açılmıştı, bu sorunun onu şaşırttığını görebiliyordum.

“Anlaşılan cumartesi günü çocukların pikniğinde gönüllü olacağım,” dedim derin bir iç çekerek.

“Bu iyi işte. Zamanı gelmişti.”

“*Sen de mi, Brütüs?*” diye mırıldandım, Linda güldü.

“Ailem, yeni birini bulmam için beni sıkıştırıyor,” dedim ciddileşerek. Linda beni anlayabilirdi. “Henüz hazır değilim.”

“Elbette değilsin.”

Huzur veren sesi bütün sıkıntımı alıp götürdü.

“Özellikle Hannah’nm kuzeniyle çıkmam konusunda baskı görüyorum.”

“Restoran sahibi olan mı?”

Linda’nın hatırlamasına şaşırarak başımla onayladım.

“Yapacak mısın?”

“Hayır.” İşte söylemiştim. Kararımı vermiştim. İnsan-

ların isteklerinin beni kontrol etmesine izin vermeyecektim, bu kişi ölen karım bile olsa.

Hannah'yı seviyordum –her zaman sevecektim– ama bu, Hannah istedi diye Winter ya da bir başkasıyla beraber olmam anlamına gelmiyordu. Linda'ya söylediğim gibi buna hazır değildim ve ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum.

Güne Ritchie'nin beni Winter'ın mesajı hakkında sorgulamasıyla tatsız başladığım için bütün gün huysuzdum belki. Onu aramayı düşünmüyordum. Fransız adama âşık olduğu çok açıktı ve ben hâlâ Hannah'nın hatırasına bağlıydım.

Eve ulaştığımda sinirli, yorgun ve açtım. Buzdolabı ve raflar, üzgün gözlerle çabucak hazırlanacak hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Her fırsatta hazır yiyecekler tüketmemem gerektiğini biliyordum, ama bu akşam olduğu gibi, dondurucudan çıkardığım bir pizzayı memnuniyetle fırına attığım akşamlar hayli çoktu.

Markete gitme zamanının geldiği çok açıktı. Sonunda akşam yemeği olarak peynirli bir sandviç ve sütsüz mısır gevreği yedim. Hayatımın en lezzetli akşam yemeği değildi ama midemi doldurmuştu. İşim bitince bilgisayarın karşısına geçip e-postalarımı gözden geçirmeye başladım.

Tekrar insan olduğumu hissetmeye başlıyordum ki, sinirimi bozan bir sesle telefon çaldı. Sanki kötü bir şey olmuş ya da olacakmış gibi ısrarla çalıyordu.

Ekrandaki numara arayanın Winter Adams olduğunu gösteriyordu. Bir süre baktım ama telefonu açmadım.

Winter mesaj bırakmayarak beni rahatlattı. Kaba olmak istemiyordum; sadece biraz huzur ve sessizlik istiyordum. Tamam, pıslığın teki *olabilirdim*, ama bu tamamen kendimi korumak içindi. *Hazır değilim* nakaratı kafamın içinde yay-gara koparıp duruyordu ve onu göz ardı edemiyordum.

Macy, klozetin üstüne yerleşip dişlerini fırçalarken onu seyreden Snowball'a "Nedir bu gürültü?" diye sordu. Geç olmuştı ve yorgundu. Sabah fotoğraf çekimleri vardı, yarım saat kadar örgü örüp uyumayı düşünüyordu.

Yakınlarda bir yerde bir araba ısrarla kornaya basmış, onu acı bir fren sesi izlemişti.

Macy musluğu kapadığında aynı ses tekrarlandı, sürücü ısrarla kornaya basmaya devam ediyordu.

Fırçayı dişlerinin arasına sıkıştırıp yalınayak salondan geçti ve ne olduğuna bakmaya karar verdi. Ön pencereden uzanıp baktığında far ışıklarının etkisiyle donup kalmış iri bir köpeğin yolun ortasında durduğunu gördü. Jackson Bulvarı sakin bir mahallede olduğu halde, gece bile yoğun bir trafik vardı. Hayvan orada durmaya devam ederse er geç bir araba ona çarpacaktı. Birilerinin bir şeyler yapması gereki-

yordu, ama bütün gürültüye rağmen ortalıkta kimse yoktu.

Üstündeki pamuklu pijaması ve ağızındaki diş fırçasına aldirmeden kapıyı açıp hızla dışarı çıktı. Titreyen köpeği ensesinden kavrayıp kaldırıma çekti. Hayvanı evinin ön basamaklarına doğru götürürken kalbi deli gibi çarpıyordu. Hayvan öyle ürkmüştü ki sürüklenirken itiraz etmeye bile gücü yoktu. Macy onu içeri sokup kapıyı kapadı. Uzun tüylü, cinsi belirsiz, kocaman bir köpekti. İçeri girdikten sonra gözlerini kaldırıp öyle bir hüzünlü baktı ki, en katı yürek bile bu bakışlar karşısında eriyebilirdi. Üzgün kahverengi gözleri onu kurtardığı için minnetle bakıyordu. Macy başını okşamak için uzandığında köpek hâlâ titriyordu.

Macy ağızındaki diş fırçasını çıkarınca hayvan uzun uzun fırçaya baktı. “Hayır, bunun pek lezzetli olduğunu sanmıyorum,” diyerek fırçayı kulağının arkasına taktı, köpek kuyruğunu sallamaya başladı.

“Kimsin sen ahbap?” diye sordu. Tasmasız olması Macy’yi şaşırtmadı, muhtemelen damgası ya da numarası da yoktu.

Zavallı hayvan sonsuzluk kadar uzun bir süredir kayıp-mış gibi görünüyordu. Bir deri bir kemikti, tüyleri çamur ve pislikten matlaşmıştı.

“Açsın, değil mi?”

Köpek oturup güven dolu gözlerle ona baktı.

“Mutfağa gelebilirsin. Bakalım senin için ne bulabiliriz, ancak uyarıyorum, sadece kedi maması var.” Sanki her sözü anlamış gibi köpek kalkıp onu takip etti.

Snowball önce mama kabını korumaya aldı, sonra köpeğ e şöyle bir bakarak kamburunu çıkarıp tısladı.

“Sus,” dedi Macy. Elini köpeğ in başına koydu. “Snowball’un saygısızlığını mazur gör. Lütfen üstüne alınma.”

Raftan küçük bir kutu çıkardı. “Kusura bakma, bundan başka bir şey yok. Umarım somon seviyorsundur.” Köpeğ in görünüşü o anda her şeyi yiyebileceğini gösteriyordu.

Haklıydı.

Kedi maması, daha kaşı kâğı t tabağ a değ er değ mez mi-deye yuvarlanmış tı. Kuru mama da aynı hızla tükendi ve iş i bittiğ inde biraz daha isteyen gözlerle ona baktı.

“Zavallı çocuk,” diye fısıldadı Macy. Lovie ve Peace mutfağ a girip yeni geleni incelemeye başladı. Öte yandan Snowball onu saldırgan gördüğ ü için hiç ilgilenmiyordu.

Lovie köpeğ e iyice yanaşı p mırlamaya başladı. İyi bir köpeğ e benziyordu. Burada kalabilir miydi?

“Hayır, kalamaz,” dedi Macy. “Kaybolmuş. Sahibini bulmak zorundayız, eğ er sahibini bulamazsak başka bir ev bulmalıyız.”

Peace arkadaşına katıldı, belli ki köpeğ in tarafını tutuyordu.

“Sende mi!” diye gürledi Macy. “Tamam, ama sadece bu gece. Hepsi bu.” Köpeğ e bir kez daha baktı. İğ renç görünüyordu. “Bununla beraber,” diye ekledi, “Eğ er bu gece kalmana izin vereceksem yıkanmak zorundasın.”

Lavabonun altından kedilerin şampuanını alıp kapağ ını açınca kedilerin ikisi de bir kaçış tı. “Sizden söz etmiyor-

dum,” dedi Macy gülerek. Lovie ve Peace sudan nefret ederdi, oysa Snowball suyla oynamaktan hoşlanır gibiydi. Sık sık ağzını ya da patilerini musluğun altına sokardı. Macy bu davranışın, evdeki iki dişiye karşı cesur bir gövde gösterisi olduğunu düşünürdü. Ancak banyo yapmayı sevdiği söylene-
mezdi. Bazen firar ettiği yağmurlu ve çamurlu akşamlarda, eve döndüğü zaman bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı, aynı antiseptik kokulu şampuanla suya daldırılmak gibi.

Köpek başını bir yana eğdi.

“Sana bir isim lazım,” dedi Macy. Neden hayvanların hep onun evini bulduğunu anlayamıyordu. Onları sevdiğini, değer verdiğini, varlıklarından keyif aldığını anlar gibiydiler. Fare ve örümcekler diğer bütün aile üyelerini dehşete düşürürken Macy onları büyüleyici bulurdu. İçinde hayvan yaşamayan bir evi, ya da kendini hayvan beslemeden düşünemezdi.

“Sammy’ye ne dersin?” diye köpeğin fikrini sordu.

Köpek soğuk mutfak zeminine uzanıp çenesini patilerinin üstüne koydu.

Macy onun başını okşadı. “Peki, Sammy olsun. Merak etme, sana harika bir ev bulacağız.” Bu kadar iyi huylu bir hayvanın başına ne gelmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Acaba kapıyı açık bulup evden uzaklaşmış mıydı? Belki de kilometrelerce öteden gelmişti. En kötüsüye terk edilmiş olma ihtimaliydi, çünkü insanlar bazen hayvanlara izin verilmeyen bir eve taşınırken onları geride bırakıyorlar-

dı. Eğer bir sahibi varsa –ve sahibi de onu arıyorsa– onu bulmak için elinden geleni yapacaktı, ama bundan pek emin değildi.

“Seni temizleyip harika görünmeni sağlayacağız,” diye mırıldandı. Kedi maması yemekten şikâyet etmemiştı, şampuanlanmaktan yana da bir sorunu varmış gibi görünmüyordu.

Macy onu koridordan geçirip banyoya götürdü. Snowball, Sammy’yi *kendi* bölgesine girmemesi için Macy’nin yatağından tıslayarak uyardı.

“Açıkçası Snowball, tıslaman ısırmandan daha beter. Şimdi kibar ol. Sammy bizim misafirimiz.” Ayağının dibindeki köpek eşliğinde banyoya girdi ve küveti ılık suyla doldurdu. Şampuanın üstündeki etiketi okudu, neyse ki pireleri de yok ediyordu.

Sammy’yi, yıkanmaya ihtiyacı olduğuna ikna etmek için biraz dil dökmek gerekti. İşi bittiğinde Macy baştan ayağı ıslanmıştı ve banyo, içinden kasırğa geçmiş gibi görünüyordu. Bütün havlular yere inmiş, duvarlar tavana kadar çamur olmuştu. Sammy’nin tüylerini fırçalamak imkânsız başarmak gibiydi, o yüzden Macy eline bir makas alıp yere oturdu ve gereğini yaptı.

Sammy nispeten temiz ve taranmış hale geldiğinde saat biri bulmuştu. Üç kedi uyumaya gitmiş, Sammy de yorgunluktan bitap düşmüştü. Yine de Macy onun minnettar olduğunu biliyordu çünkü dönüp yüzünü yalamıştı.

“Yatakta uyumana izin verebilirdim, ama bunun iyi bir

fikir olduğundan emin değilim,” dedi ıslak havluları toplarken. “Snowball’un kıskançlığı tuttu. Bu konuda üzgünüm.” Mutfakta battaniyeden yumuşak bir yatak yaptı, Sammy hemen üstüne kıvrılıp içini çekti ve gözlerini kapadı.

“İyi geceler Sammy,” dedi esneyerek, ardından ışıkları söndürdü.

Macy, bitkin bir halde hemen uyuyakaldı ve alarmin sesiyle uyandı. Yatak odasının penceresinden sızan güneş yüzüne vuruyordu. Üç kedisi, başının etrafındaki yastıklara çöreklenmişti.

Snowball aşağı atlayıp dışarı çıktı. Macy onun Sammy’nin hâlâ evde olup olmadığını kontrol etmeye gittiğini düşündü. Birkaç dakika geçmeden Snowball misafir hakkındaki fikrini yüksek sesle beyan ederek geri koştu, miyavlayarak bir dizi şikâyet sıraladı.

“Burada kalmayacak,” diye söz verdi Macy. “Kaybolmuş. Kaybolsan *sen* nasıl hissederdin?”

Karşılık olarak Snowball arkasını döndü ve Macy’ye kulak asmadığını gösterdi.

“Peki, nasıl istiyorsan öyle yap.”

Macy beyaz blucinini ve zeytin yeşili kazağını giyip kırmızı buklelerini –Sammy için kullanmadığı bir fırçayla– tataradı. Makyajı sonra yapılacaktı. Saat on birde, bir yün kataloğu için fotoğraf çekimleri vardı. Radyo reklamlarını daha çok seviyordu, ama kedilerin karnını modellik işi doyuruyordu.

Sammy’yi arka bahçeye saldı, köpek rahatlamak için

çitin üstünü tercih edince Harvey henüz dışarı çıkmadığı için dua etti. Çok geçmeden Sammy geri döndü, Macy mama kaplarını doldurup kendine bir kahve yaptı. Kahve fincanını alıp sabah ritüelini tamamlamak üzere dışarı çıktı. Sammy kahvaltısını midesine indirmekle meşguldü.

Harvey dışarı çıkmış, elinde bir çapayla yabancı otları ayıklıyordu. Macy basamaklara oturup serin ilkbahar havasını içine çekti.

“Günaydın Harvey,” diye onu neşeyle selamladı.

Harvey onu görmezden gelip çapalamaya devam etti. Bir iki dakika sonra mırıldandı. “Aydınlık bir şey göremiyorum. Benim için her zamanki sabahlardan biri.”

“Dün gece bir konuğum vardı,” dedi Macy.

“Tanıdığım biri mi?”

“Sanmıyorum, ama gerçekten çok tatlı.”

Harvey sırtını doğrultarak çapaya yaslandı, sonra kaşlarını çatı. “Küçük evine bir adam mı sakladın?”

“Erkek olduğuna eminim.”

“Korkarım bir sokak hayvanı daha buldun. Kaç kedi daha besleyeceksin? Evinin kedi toplama kampına döndüğünü görseydi büyükannen şok geçirirdi.” Bir şeyler daha homurdandı ama Macy pek duyamadı.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Yapamam,” dedi Harvey ve bahçeyi çapalamaya geri döndü. Tamamen irtibatı kesmek ister gibi şapkasını da gözlerinin üstüne indirdi.

“Kedi değil,” dedi çite doğru yürüyüp kahvesini yudum-

larken. Sahibini ya da yeni birini bulana kadar, Sammy' ye göz kulak olacak biri gerekiyordu. Harvey'nin de bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Macy bunun er geç olması gerektiğini düşünüyordu. Birbirlerine çok yakışacaklardı.

“Bir adam olmadığına da bahse girerim,” dedi Harvey. “Yani *işine yarayacak* bir şey. Senin derdin ne anlamıyorum.”

İlişki konusunda sorun yaşadığını itiraf etmek zorundaydı. Pek çok adamla çıkmış, hatta bir iki kere âşık bile olmuştu. Ancak nedense erkeklerin ona olan ilgisi bir süre sonra kayboluyordu. Onu fazla uçuk, dağınık ve delişmen buluyorlardı. Alışılmadık doğası başta onların ilgisini çekiyordu, ama sonra içlerinden birinin de söylediği gibi, daha “dokuz-beş tarzı bir kadın” tercih ediyorlardı.

“Benimle ilgili bir sorun yok.”

Harvey güldü.

“Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Sana güveniyordum, Harvey.”

“Umurumda değil. Yapmayacağım. Beni kurduğun komploya dahil edemeyeceksin, o yüzden sorma bile.”

Sammy başıyla arka kapıyı itip dikkatle dört basamağı çıkmaya başladı.

“Harvey, Sammy'yle tanış,” dedi köpeği işaret ederek.

Harvey onun gösterdiği yana bakıp gözlerini devirdi. “Kedileri beslediğin yetmiyormuş gibi hayvanat bahçene bir de köpek eklemiştin.”

“O bir sokak köpeği. Ona bir bak. Senin de yüreğini eritmiyor mu?”

“Ona bu komik tıraşı sen mi yaptın?”

“Başka şansım yoktu, tüyleri düğüm olmuştu.”

“Yoksa banyo da mı yaptırdın?”

“Mecburdum, çok pisti.”

“Eminim pire doludur.”

“Belki, ama dün gece onlardan kurtulduk.”

“Sana göre.”

“Dinle, birkaç dakika sonra çıkmak zorundayım. Sana sözünü ettiğim yün firması için katalog çekimim var. Saç ve makyaj için saat onda orada olmalıyım.”

“Ben sana engel olmayayım. Git,” dedi elini havada sallayarak.

“Sammy’yi burada yalnız bırakamam.”

“Nedenmiş o?”

Harvey çapasıyla ilerlerken Macy çit boyunca onu izlemeye devam etti. “Snowball onu sevmedi.”

“En azından kedilerinden biri zekâ belirtisi göstermiş.”

“Harvey, ben yokken ona göz kulak olur musun, lütfen?”

İhtiyar adam başını ilgisizce salladı. “Olamam.”

“Sadece birkaç saat.”

“Onu arka bahçene bağla.”

Bunu Macy de düşünmüştü. “Boynuna ip bağlasalar hoşuna gider miydi?” Ne yazık ki Macy’nin arka bahçesi tamamen kapalı değildi.

Harvey cevap vermedi.

“Sammy kaybolmuş ve çok korkmuş.”

“Snowball o uğursuz gözleriyle baksa ben de korkardım.”

“İki saatçık,” diye yalvardı mırıldanarak. “En fazla üç.”

“On.”

“On ne?”

“Saat. Senin çalışma tarzını biliyorum Macy Roth. Zaman kavramı diye bir şey yok. Bir saat ya da altı saat, senin için hepsi aynı. O köpeğe bakmayacağım, bunu hemen kabullensen iyi olur.”

Sammy çite doğru koşup Harvey’ye bakmaya başladı.

“Sakın *başlama*.” Parmağını azarlar gibi köpeğe salladı, sonra Macy’ye döndü. “Hayatta kalan son arkadaşı benmişim gibi bakmayı ona sen mi öğrettin?”

“Bunu ne zaman yapacaktım?”

“Eve dön, çünkü boşuna nefes tüketiyorsun. Pire torbası bir ite dadılık yapacak değilim.”

Macy eğilip Sammy’nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

“O uyuz hayvana ne söyledin?”

“Hiçbir şey.”

“Evet, söyledin,” diye ısrar etti. “Dudaklarını kıpırdattığını gördüm.”

“Mutlaka bilmek istiyorsan, söylediklerini umursamayıp ziyaretine gitmesini söyledim.”

Harvey çapasını toprağa gömdü. “Neden söylediğim hiçbir şey kulağına girmiyor? Seninle neden konuştuğumu

bile bilmiyorum.”

“Çünkü beni seviyorsun.”

“Hayır, sevmiyorum. Şimdi bu yaşlı adamı yalnız bırakma nezaketini göster.”

“Bunu yapamam, kusura bakma. Ne yazık ki telefon edip fotoğraf çekimini iptal etmek zorunda kalacağım.”

Harvey şapkasını çıkarıp kaşlarını sıvazladı. “Beni tekrar aynı oyunla kandıramazsın, o yüzden unut gitsin. İşini kaybetmen umurumda değil.” İşaretparmağını ona doğru salladı. “Ayrıca, büyükannenin evi elden gittiğinde buraya taşınıyorsun. Bana şantaj yapmana izin vermiyorum.”

“Dert etme. Sammy’ye burada kalıp sana göz kulak olmasını söylerim.”

Harvey ters ters baktı. “Çitin öbür yanında durduğu sürece dert değil, ama bahçemi eşelemesine izin vermeyeceğim.”

“Burada beklemesini ve seni buradan gözlemesini isteyeceğim.”

“Bunu yapsam iyi olur, çünkü bahçemde tek bir patisini görürsem köpek toplayıcılarını çağırırım.”

“Harvey, bunu yapamazsın.”

“Beni zorlama.”

Macy gözlerini devirdi. “Birkaç saate kadar dönerim.”

“Bana ne.”

“Benim için ona göz kulak ol Harvey.”

“Sana hayır dedim ve yapmayacağım.”

Macy bunlara rağmen Sammy’nin komşusunu dize ge-

tireceğini tahmin ediyordu. Bu işi halletmeyi ikisine bırakacaktı. Sırt çantasını alıp kapıdan çıkmadan önce kedilerin suyunu tazeledi ve kirli havluları çamaşır makinesine attı. Aksini iddia etmesine rağmen Harvey'nin yufka yüreğine güvenerek Sammy'yi arka bahçede bıraktı. Kediler nasılsa evdeydi.

Arabayı çalıştırdığında benzinin bitmek üzere olduğunu gördü. Güzel bir gün olduğunu düşünerek bisikletiyle gitmeye karar verdi.

Garajdan çıktı, kasabaya doğru pedal çevirmeye başladı. Gerçekten güzel bir sabahtı.

Çocukların nasıl bu kadar akıllı olabildiklerine hep şaşarım, özellikle kanser olanların. Hayatları un ufak olduğu halde her zaman çarpıcıdırlar. Kendi gözlemlerime göre iyimser ve ailelerinden çok daha gerçekçi olmak çocukların doğasında var. Bu pikniği dört gözle beklemiyordum, ama gerekçelerimin çocuklarla bir ilgisi yoktu.

Benim sorunum iş arkadaşlarımlaydı. Bazılarının –Patrick gibi olanlar– beni bir arkadaşlarına yamamak için bu durumu fırsat bilmelerinden korkuyordum. Endişelerim yersiz değildi, katılacağımı söylediğimde gösterdikleri tepki yeterliydi.

Cumartesi sabahı saat on buçuk civarı parktaydım. Yağmur ihtimaline karşı çok büyük bir çardak kurulmasına karşın hava iyiydi. Yaban gülleri ve açelyalar tamamen çiçeklenmişti, Hannah'nın evdeki bahçesinde olduğu gibi. Çevredeki

renk cümbüşü bana Monet tablolarını hatırlatıyordu. Bir kısmı saçlı, diğer kısmı saçsız çocuklar ortalıkta koşuşturuyordu. Bugün eğlence ve kahkaha, oyun ve ödül, yiyecek ve arkadaşlık günüydü. Bu kısa sürede kanserle ilgili her şeyi unutabilirlerdi. Anne babaları da tüm endişelerini bir kenara bırakıp sadece günün tadını çıkarabilirlerdi.

Piknik alanına doğru yürürken, Patrick O'Malley'in bana doğru geldiğini gördüm. Selam vermek için sırtarak elini kaldırdı. Meslektaş olmamıza karşın konuşmak için fazla fırsat bulamazdık. Patrick'e borçluydum. Özellikle Hannah'nın son dönemlerinde, onunla daha fazla beraber olabilmem için yerime bakmıştı. Bu yüzden ricasını kırmak neredeyse imkânsız gibi bir şeydi. Patrick benden yardım istemişti ve başka seçeneğim yoktu.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Patrick yanıma gelince. "Ve tebrikler. Fischer-Newhart'ın Yılın Çocuk Doktoru adaylarından biri olmuşsun. Bu çok önemli!"

Bu övgüye omuz silktim. Çocuk sağlığı konusunda ilaç üreten firma, her yıl ülkenin dört bölgesinde önemli bir ödül verirdi. Bu benim ilk adaylığımdı ve *çok* önemliydi. Elbette Linda'nın ve ailemin haberi vardı, ama başka kimseye söylememiştim. Aday olmak beni bir şekilde utandırmıştı. Hep öyle olmuştu. Hedefim doktor olmak ve çocukları iyileştirmekti. Hepsi bu. Bunun halka *açık* onayına ihtiyacım yoktu.

Ödül gecesi, herkesin gitmekten nefret ettiği ama katılmak zorunda hissettiği türden büyük bir ziyafet verilecekti. Bütün gece tek başıma oturmanın hiçbir cazip yanı yoktu.

Birini davet edebilirdim; sadece kimi davet edeceğimi bilmiyordum.

Ellerimi ovuşturdum, bir an önce çocukların arasına karışmak istiyordum. “Bana en çok nerede ihtiyacınız var?”

“Oyunlar için biri gerekli,” dedi Patrick, bana ilk ricasını hatırlatarak.

“Harika.”

“*Sonra* hamburgerleri çevirirsin.” Sevgiyle sırtımı sıvazladı.

Birkaç dakika sonra çocuklarla gülüşüyor, şamata yapıyorduk. Hafta başındaki huysuzluğum yüzünden pişman olmuşum. Bunun için Hannah’nın mektubunu suçluyordum. Onunla tartışmak, ona dış dünyadan olabildiğince uzak durmaya çalıştığımı söylemek istiyordum, ama o zaten farkında gibiydi. Az da olsa, gideli bir yıl olmuş bir kadının bana istemediğim şeyler yaptırmaya gücü olmasına içerliyordum. Yine de onu nasıl reddedebilirdim ki?

Birkaç saat sonra yorgunluktan tükenmişim. Muhtemelen on ikinci yaşını göremeyecek olan James ile takım olup üç ayak yarışmasına katılmışım. Varış çizgisini ilk biz geçtik ve James mavi kurdelesini gururla taktı.

İki arada bir derede, yumurta atma yarışında altı yaşındaki lösemili Kellie ile eşleştim. Kaybettik, yumurta ellerimde kırıldı ama Kellie çok eğlendi. Su balonu atma yarışmasında da şanssızdım, neyse ki yeterince hızlı zıplayarak ıslanmaktan kurtulabildim. Daha sonra, üstüme En Kral Aşçı yazan bir önlük geçirip barbekünün başındaki yerimi aldım

ve hamburgerleri kızartmaya başladım. James köfteleri gövdeye indirirken annesi gözyaşları içinde onu izliyordu. Onun uzun süredir ilk defa iştahla bir şeyler yediğini tahmin edebiliyordum.

Çok tuhaftı. Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyordum. O sabah, her sabah olduğu gibi uyanmış ve bir anda Hannah'nın gittiğini fark etmiştim. Her sabah düşündüğüm ilk kişi, her gece düşündüğüm son kişi oydu. Her zamanki gibi göğsüme bir yumruk oturmuştu. Yine de sadece birkaç saat sonra buradaydım ve onun benimle birlikte güldüğünü, eğlendiğini, etkinlikten keyif almam için beni teşvik ettiğini hissediyordum.

Çocuklarla beraber olmanın verdiği keyif bir yana, bugün bana bir başka şeyi, kendi çocuğumun olmayacağını da hatırlattı. Hannah mektubunda en çok bir çocuğumuzun olmayışına üzüldüğünü yazıyordu. Bu benim için de büyük üzüntüydü, çünkü Hannah'nın ne kadar iyi bir anne olduğunu görme fırsatını kaçırmıştım. Hannah'nın mektubuna ve verdiği listeye karşın, yeniden evlenmeye niyetim, dolayısıyla da baba olma şansım yoktu. Yine de parkın içinde gülüp oynayan çocukları seyrederken, acaba Hannah haklı mı diye düşünmeden edemiyordum, en azından geçmişi bırakıp geleceğe bakmak konusunda.

Mektubunu o kadar çok okumuştum ki, neredeyse ezberlemiştim. Kendimi geçmişin zincirlerinden *kurtarıp* ileri bakmam gerekiyordu belki de. Ancak bu durumun evliliği de kapsadığından emin değildim. Sanırım en büyük korkum,

karımla paylaştığım o özel bağı bir daha başkasıyla yakalamanın imkânsız olmasıydı. Her kadını Hannah ile karşılaştırmaktan korkuyordum. Bu hem Hannah'ya, hem de diğerkadına haksızlık olurdu.

Aşçılık işim sona erince kendime kâğıt bir tabağın içinde hamburger servisi yaptım. Patates salatası en favori yiyeceklerimden biriydi ve ondan da bir kaşık dolusu aldım. Yanma da kocaman bir salatalık turşusu ile biraz mısır cipsi koydum.

Çayırda bir boşluk bulup oturdum ve tabağımı uzattığım bacaklarımın üstüne yerleştirdim. Hamburgerimi kavrayarak ilk ısırığımı aldım. Parka bir göz attığımda, pek çok arkadaşımı ve başka gönüllüleri gördüm. Hepsinin yanında biri vardı. Geldiğimden beri ilk kez ne kadar yalnız olduğumu hissediyordum.

Patrick karısı Melanie ile birlikte oturuyordu, beni görünce onlara katılmam için eliyle işaret etti. Paldır küldür araya girmekten nefret ediyordum, ama tek başıma kalmak istemediğimden kalkıp onlara doğru yürüdüm.

“Seni görmek ne güzel,” dedi Melanie, yanlarına çökerken. Patrick’in karısı hastanede hemşireydi ve tanıdığım en nazik insanlardan biriydi.

Ne kadar lezzetli olduğuna şaşırarak hamburgerimden bir ısırık daha aldım. Üstelik açtım; çocuklar beni epey yormuştu. Bu lezzetin *tadını çıkarıyor* ve Hannah’nın ölümünden beri bu duyguyu ilk kez yaşıyordum.

“Şu kim?” diye sordu Melanie, uzakta tek başına oturan birini işaret ederek.

Patrick, eşinin işaret ettiği yöne baktı, ben de öyle. Kadını bir yerden gözüm ısıırıyordu, çocuklarla oynarken de onu görmüştüm. O zaman da onu tanıdığımı düşünmüş, ama çıkaramamıştım.

“Leanne Lancaster değil mi?” diye sordu Melanie kocasına.

Neredeyse hamburgerimi düşürecektim. “Leanne Lancaster mı?” diye tekrarladım.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Melanie.

Başımla hafifçe onayladım ve bütün vücuduma yayılmaya başlayan bir uyuşukluk hissettim. “Hannah’nın onkoloji hemşirelerinden biriydi.” Daha da ötesi, Hannah’ın listesindeki ikinci isimdi. Çaktırmamaya çalışarak yan gözle ona baktım. Leanna farklı görünüyordu; solgun, kuru ve sıskaydı. O yüzden onu hemen tanıyamamıştım herhalde.

“Onun yalnız yediğini görmekten nefret ediyorum,” dedi Melanie. Bana döndü, sonra ayağa kalktı. “Yanına gidip onunla oturacağım.”

“Neden bize katılmasını söylemiyorsun?” diye sordu Patrick. “Sakıncası var mı Michael?”

“Patrick,” diye usulca uyardı Melanie.

“Ne?”

“Michael’m çöpçatanlık yaptığımızı düşünmesini istemem.”

“Sorun değil,” dedim araya girerek. Hannah’nm bunu çoktan yaptığından haberleri yoktu. “İstersen buraya davet edebilirsin.” Leanne’i bir yıldır görmemiştim. Karşılaşmamız

tesadüften başka bir şey değildi. Yine de Hannah'nın bir dolap çevirdiği düşüncesini aklımdan çıkaramadım.

Melanie onunla konuşmak için giderken Patrick sordu. "Leanne'i ne kadar tanıyorsun?"

"Sadece profesyonel anlamda," dedim, bir çöpçatanlık girişimini başlamadan önlemek için.

"Çok zor günler geçirdi."

"Ya." Neden söz ettiğini bilmiyordum. "Nasıl yani?"

"Boşanması," deyince Hannah'nın mektuptaki yorumunu hatırladım.

"Kocası Mark Lancaster'dı," diye devam etti Patrick.

İsim ilgimi çekmişti. "Konu neydi?" diye sordum. "Adam kimdi?" Hannah boşanma konusundaki ayrıntılara girmemişti.

"Birkaç yıl önce hastanenin düzenlediği hayır etkinliklerinin parasını zimmetine geçiren adam. Muhasebeciydi ve fonları yönetmeye gönüllü olmuştu. Bir ay sonra hesaplar denetlenince yirmi beş bin doların ortadan kaybolduğu ortaya çıktı. Tahmin edersin ki Mark parayı "ödünç" almıştı."

Başımlla onayladım. Bu skandal hastane camiasını sarsmıştı, ama ben o zamanlar kendi derdimize düştüğümden üstünde durmamıştım.

"Sonucu bilmiyorum," dedi Patrick, "Leanne'in yaşadığı utanç ve boşanma dışında."

Hannah'nm, Leanne'in yaşadığı bütün sıkıntıları bildiğini tahmin ettim; insanların içini dökmekten hoşlandığı biriydi.

Melanie ile Leanne beraber yanımıza gelince düşüncelerimden uzaklaştım ve ayağa kalktım.

“Michael Everett’i hatırlıyorsun, değil mi?” diye Leanne’e sordu Melanie.

“Evet, tabii. Tekrar merhaba.”

Sevimli bir tebessümü olduğunu fark ettim. Ayrıca ne kadar değiştiğini de. Birkaç yıl öncesine göre koyu renk saçları daha kısaydı ve... çok hüzünlü görünüyordu. Tarzı Hannah’dan çok farklıydı –“umarsız ve sıradan” diyebilirdim– ve ondan daha uzun boyluydu.

Birden onu incelemekten vazgeçtim. Yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapıyor, sadece görüntüsüyle bile olsa onu Hannah’yla kıyaslıyordum.

“Hâlâ onkoloji merkezinde mi çalışıyorsun?” diye sordum, onu son gördüğüm yeri işaret ederek. Hannah’nm ölümünden yaklaşık iki hafta önceydi. Hannah dahil herkes umut olmadığını biliyordu ve diğer uzmanlar çekilmeye başlamıştı. Bu duygusal mesafe, benim alanımda sıkça kullanılan bir korunma mekanizmasıydı. Oysa Leanne farklıydı. O, son ana kadar Hannah ile arkadaşlığını sürdürmüş, onunla sohbet etmiş, küçük armağanlar getirmişti. Çiçek, dergi, çikolata gibi şeyler. Ben ise onu kaybettiğim gerçeğiyle başa çıkmaya kendimi öylesine kaptırmıştım ki, o dönem buna fazla önem vermemiştim. Oysa şimdi hatırlıyordum ve minnettardım.

“Hâlâ hastanedeyim,” dedi Leanne.

“Bu yıl gönüllü organizasyonunu Leanne yaptı,” dedi

Patrick. “İkimiz de bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu biliyoruz.”

Yıllar önce, Patrick’le aynı şeyi beraber yapardık ve gerçekten zor bir görevdi. Neyse ki Melanie ve Hannah yardım eli uzatır ve bizim adımıza sayısız telefon konuşması yaparlardı.

“Herkes çok yardımcı oldu,” dedi Leanne övgüyü göz ardı ederek.

“Patrick *beni* zorla gönüllü yaptı,” dedim.

“Beni de,” diye sırttı Leanne ve gülmenin ona ne kadar yakıştığını kendime itiraf ettim. Yapması gerektiğinden daha az güldüğünü düşünüyordum. Onda sürekli bir hüznü hissediyor, bunun boşanmayla ilgili olup olmadığını merak ediyordum. Yaklaşık iki yıldan sonra bunu atlatmış olması gerekmez miydi? Birden onun hakkında başkalarının benim için düşündüğü gibi düşündüğümü fark ederek sarsıldım. Tuttuğum yas artık sona ermeliydi.

Dördümüz oturup bir süre konuştuk. Leanne bir kez bile Hannah’dan söz etmedi, bunun için minnet duydum. Onun hakkında konuşmak istemediğim için değil, Hannah daima aklımda ve kalbimdeydi; sadece onun hayatıyla ilgili anıları tercih ediyordum, ölümüyle ilgili olanları değil. Konuyu açmayarak Leanne diğer arkadaşlarımdan daha duyarlı olduğunu kanıtlamıştı. Tanıdıklarımın çoğu ne kadar üzgün olduklarını söylemek zorunda hissediyorlardı kendilerini; özellikle cenaze törenine katılamamışlarsa. En çok neler hissettiğimi anladıklarını söylemelerinden nefret ediyordum.

Anlamıyorlardı; *anlayamazlardı*. Beni bu sıkıntılı yola sokmadığı için mutluydum. Leanne, kendi boşanmasından bahsetmemek için Hannah'nın ölümünden söz etmemeyi tercih ediyordu belki de. Her durumda piknikten, çocuklardan ve başka şeylerden konuştuğumuz için memnundum.

Yemeğimiz bittiğinde Patrick ve Melanie uzaklaştı ve Leanne ile baş başa kaldık. Yanımda arkadaş desteği olmadan ne söyleyeceğimi bilemediğim için kısa süreli bir panik yaşadım.

"Güzel bir gün," dedim ve ağzımdan çıkar çıkmaz bu kadar aptalca bir şey söylediğime pişman oldum. Görüldüğü kadarıyla, bulabildiğim en ilginç konu hava durumuydu.

"Buna seviniyorum. Mayısta piknik düzenliyorsanız, daima risk vardır."

"Öyleyse neden bu ay yapıyor?" diye sordum. "Ağustos sonu ya da eylül başında sıcak havada yapmayı düşünmeliyiz."

"Bunu düşündüm. Pikniğin ilk düzenlendiği yıl, park sadece mayıs ayında uygunmuş."

Başım la onayladım; parkın ne kadar popüler olduğu düşünülürse, diğer organizatörler rezervasyonlarını çok daha erken yapmış olmalıydı.

"Daha sonra, komite rezervasyonu başka bir aya almayı düşündü ve ne yazık ki yollarına bir sürü engel çıktı," diye açıkladı. "O yüzden, mayısta karar kılındı ve işimiz dua etmeye kaldı."

Bu mantıklıydı.

Tedirgin edici bir sessizlik oldu. Leanne’le aynı anda konuşmaya başladık.

“Ben...”

“Acaba...”

İkimiz de susup birbirimize baktık. Konuşması için ona işaret ettim. Sanki bu durumu en az benim kadar tuhaf bulmuş gibi hafifçe kızardı.

“Patrick ve Melanie beni davet ettiği için minnettarım diyecektim.”

“Ben de öyle,” dedim, sonra beni yanlış anlayabileceğini düşündüm. “Ben de yalnız oturuyordum.”

Alyansıma baktı. Onu hiç çıkarmamıştım. Kendimi hâlâ evli görüyordum. İşte o zaman onun parmağındaki yüzük izini fark ettim.

“Ben... hâlâ alyansım olmadan kendimi çıplak hissediyorum,” diye fısıldadı, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

“Ben de hissederdim,” dedim, sanki güzel bir açıklama yapmışım gibi. Yüzüğümü çıkarmıyordum çünkü o olmadan kendim gibi hissetmiyordum.

“Bazen geçmişle vedalaşmak kolay olmuyor,” dedi gözlerini kaçırarak.

“Olmuyor,” diye hak verdim.

“Kocamı seviyordum. Ona güveniyordum,” dedi çimlere bakarak. “Bu kadar yanlış bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Senin suçun değil.”

“Biliyorum ama sorumlu hissediyorum.”

Patrick’in söyledikleri dışında hiçbir ayrıntı bilmiyordum. Skandal, Hannah’ya teşhis konduktan hemen sonra patlamıştı ve kafamda başka şeyler vardı. Duymuştum, ama dürüst olmak gerekirse Leanne’in adıyla bir bağlantı kurmamıştım. O, Hannah’nın hemşiresiydi; hepsi bu. Hannah da bildiği halde hiçbir şey söylememişti. Onun için ne kadar önemliyse, benim için de ancak o kadar önemliydi.

“İnsanların, artık atlatıp yoluna devam etmen gerektiğini söylemelerinden sıkıldın mı?” diye sordu Leanne.

Gülmeme engel olmadım, çünkü duygularımı ayna gibi çok net yansıtmıştı.

“Hem de nasıl,” diye mırıldandım. “İnsanlardan usandım, bana yas tutmam ve sonra hayata devam etmem gerektiğini söylemelerinden usandım.”

Bakışlarımız karşılaştı, birbirimizi anlıyorduk. “Evet... ve ben de insanların kuzenleri ya da kayınbiraderleriyle aramı yapmaya çalışmasından usandım.”

“Sudan çıkmış balık gibi hissetmeden biriyle buluştuğum olmadı.” Çok iyi bir benzetme olmamıştı ama maksadımı anlatıyordu.

“Ne demek istediğini biliyorum.”

Yapacağım şeydeki hicvin farkında olsam da, balıklama daldım. “Uygun bir zamanda seni arasam, ne dersin?” Bunu sorduğuma inanamıyordum. Yine de... kendimi iyi hissetmiştim. Biriyle çıkmaya hazır değildim, belli ki o da aynı şeyi hissediyordu. Belki öylesine birkaç kez buluşmamız ikimizin

de normal dünyaya dönmesine yardımcı olurdu.

Bana bakıp sırtıttı. “İyi bir fikir olabilir.”

“Bence de.”

O gün öğleden sonra, uzun süredir ilk defa eve iyi bir ruh haliyle dönecektim. Arabama binip ellerimi direksiyona dayadım.

“Umarım mutlusundur,” dedim Hannah’ya. “Bir dahaki sefere listendeki kadınlardan biriyle buluşma ayarlayacağında bu kadar göze çarpmasın.”

Arabayı çalıştırdım. Hannah’nın motor sesini bastıran kahkahasını duyduğuma yemin edebilirdim.

Piknikte Michael Everett ile yaptığı kısa konuşma Leanne için dönüm noktası olmuştu. Sohbetlerinden kesitler gece boyunca zihninde dönüp durmuş ve bir türlü uyku tutmamıştı. Şimdiye kadar onu anlayan ilk erkek Michael olmuştu ve muhtemelen bunun tek sebebi, onun da kendi kaybını yaşamış olmasıydı.

Koşullar elbette tamamen farklıydı. Kanseri Hannah'nın hayatını almışken, Mark gayet canlıydı. Ancak mevcut durum düşünülünce, Mark'ı ölmüş düşünmesi kaçınılmazdı. Yaşasa dahi Leanne'in başka türlü düşünmesi imkânsızdı.

Eski kocası tam yirmi beş bin doları zimmetine geçirmiş ve sonuç olarak bir yıl hapis yatmıştı. Leanne hâlâ onun yaptığı şeyin şokunu atlatamamıştı. Ortadan kaybolan parayla ilgili haberleri ilk duyduğunda, Mark'ın bir ilgisi olacağına ihtimal bile vermemişti. Köklü bir Seattle firmasında

saygın bir muhasebeci olarak, böyle bir şeye tenezzül etmesinin mantığı olamazdı. Bir haksızlık, bir yanlışlık olmalıydı.

Başlangıçta onu savunmuş, kendi ismini riske atmıştı. Daha sonra, tek söz bile söylemeden Mark avukatını da yanına alıp suçunu itiraf edince, kendini son derece aşağılanmış hissetmişti. İki seneden sonra kavramakta hâlâ güçlük çekiyordu. Konuyu onunla hiç tartışmamış, bir avukat tuttuğunun bile farkına varmamıştı. Parayı neden aldığını sorduğunda cevap vermeye gerek duymamıştı. Karısı ve en sadık destekçisi olarak, en küçük açıklamayı dahi çok gören bu ketum tavırdan daha fazlasını hak ediyordu.

Eğer “borç” alması gereken bir fon varsa, neden bunu Leanne’in çalıştığı hastanenin yardım parasını alarak yapmıştı? Neden gerçek ortaya çıktığı zaman herkesle yüz yüze bakması gereken bir yeri seçmişti? Bunun karısı için ne kadar utanç verici olduğunu anladığına şüphe yoktu. Mark’ın bütün söylediği, bütün itiraf ettiği, ihtiyacı olduğu için parayı aldığı ve iade etmeyi düşündüğü olmuştu. Karısına, ailesine, bildiği herhangi birine –hatta avukatına– paraya neden böylesine ihtiyacı olduğunu anlatmamıştı.

Meslektaşlarının önünde küçük düşen ve her anlamda sarsılan Leanne, boşanma davası açmaktan başka çare bulamamıştı. Görüldüğü kadarıyla Mark düşündüğü onurlu adam değildi. Boşanma evrakı önüne geldiğinde en küçük bir itirazda bulunmamıştı. Eğer Leanne evliliğini bitirmek istiyorsa gitmesine izin verecekti.

Hakkında verilen hükmü imzalamış, suçunu itiraf ettiği

için ceza indirimi almış ve yaklaşık bir yıl yattıktan sonra da çıkmıştı.

Evliliği yıkılan, hayatı paramparça olan Leanne bata çıka ilerlemeye çabalıyordu. Hayal kırıklığını ve acısını bir günden diğerine sürüklüyordu. Neyse ki Mark tutuklandıktan sonra söylentiler, dedikodular ve hoş olmayan durum sona ermişti.

Boşanma gerçekleştikten sonra Mark'la birkaç sonuçsuz yazışma girişimi olmuş, ama onunla hiç konuşmamıştı. Mark bu iletişim kurma çabalarını karşılıksız bırakmış, mektuplarına cevap verme gereği duymamıştı. Leanne sadece parayı neden aldığını bilmek istiyordu.

İkinci mektubunu gönderdikten kısa bir süre sonra, Mark'ın isteği üzerine annesi Muriel Lancaster onu aramıştı. Leanne'in artık ona yazmasını istemiyordu. Boşanmışlardı ve hayatına devam etmesini istiyordu, tıpkı kendisinin de yapacağı gibi.

Bununla beraber, Leanne boşandığı için pişmanlık duyuyordu. Davayı öfkeyle açmıştı, çünkü o anki koşullarda bunun yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyordu. Bir açıklama yapması için ona kaç kere yalvardığını hatırlamıyordu, ama Mark sessizliğini korumuştu. Geriye dönüp baktığında, o kadar acele etmemesi gerektiğini anlıyordu. Özellikle, o güne kadar öğrendiklerinin ışığı altında.

Mark, kız kardeşini çok severdi. Denise'in kötü bir evliliği ve berbat bir kocası vardı. Kaliforniya'da yaşıyordu ve Darrin'i terk etmeye karar verene kadar, içinde bulunduğu

durumun ciddiyetini aileden kimse anlamamıştı. Kocasını derhal iki çocuğun velâyeti için başvurmuştu ve Denise'i mahkemede hesaplaşmaya zorlamıştı. Süreç içinde avukat masrafları öylesine yığılmıştı ki evlerini satışa çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Neyse ki Denise çocukların velayetini almıştı. Ancak Darrin'in kendisine ve iki kızına yakın olacağı Kaliforniya'da yaşamaya devam etmek artık tehlikeliydi. Evden kendine düşen payla avukat ücretini ödeyebilir, başka bir eyalette yeni bir hayata başlayabilirdi. Uçak biletlerini ayarlayıp yeni başlangıca doğru yola çıkabilirdi.

Son anda umutsuz bir halde Mark'ı aramıştı. On saatten kısa bir süre içinde yirmi beş bin dolara ihtiyacı vardı. Mark'a, evin satışından gelecek olan çeki ertesi gün kuryeyle gönderecekti. Anne babasını bu işe karıştırmak istemiyordu çünkü babası yeni emekli olmuştu ve gelirleri oldukça düşmüştü. Denise panik halindeydi. Leanne ve Mark, mutfakta tadilat yapmak için aldıkları krediyi ödüyorlardı ve limitleri yetersizdi. Denise'in bir an önce faturalarını ödeyip telaşla Kaliforniya'dan kaçması gerektiğini bilen Mark, hastane fonundan parayı almış ve Denise'e göndermişti.

Ne yazık ki Dennis ve Darrin'in ev satışı beklenmedik biçimde suya düşmüştü. Tamamen kendi derdine düşmüş olan Denise parayı almış ve çocuklarıyla beraber kaçarak ortadan kaybolmuştu. Bir kadın vakfı tarafından altı ay boyunca saklanmış, Mark'ın başına gelenleri ancak tekrar ortaya çıktıktan sonra öğrenmişti. Denise, Mark'ın parayı "borç" al-

diğından ve katlandığı sonuçlardan habersizdi. Mahkemeye çıkıp onu savunmuş ve Mark'm cezası beş yıldan bir yıla indirilmişti.

Denise, Leanne'le bağlantı kurup olanları açıkladığında artık çok geçti. Boşanma gerçekleşmişti. Ev satılamamış ve haciz konmuştu. Denise elinde hiçbir şey olmadan kalakalmıştı, ağabeyinin başına gelenlerin suçluluk duygusu dışında.

Leanne'in, Mark'm ailesiyle kalan tek bağlantısı annesi Muriel'di. Brian ve Muriel, Spokane'de yaşıyor ve eski kayınvalidesi Leanne'i düzenli olarak arıyordu. Yaşananlar hepsini sarsmıştı. Brian bu süreçte çocuklarına elinden geldiğince destek olmaya çalışmıştı, ancak Leanne'in en çok ihtiyaç duyduğu zamanda Mark'ı terk etmesini bir türlü bağışlayamamıştı.

Leanne, kocasıyla birbirlerine güvenmedikleri için üzgündü. Mark bu olayda tamamen suçsuz değildi. Açıklayabilir ve Leanne'e güvenebilirdi. Birlikte göğüs gerseler ve bunu bir çift olarak atlatmaya çalışsalar her şey farklı olabilirdi.

İşte şimdi, aradan geçen iki yıldan sonra boşanmış ve mutsuzdu. Ev çoktan gitmişti ve yüksek kiralı bir evde oturuyordu. Öte yandan Denise çocuklarıyla Nebraska'da yaşıyor, parayı geri ödemek için uğraşıyordu. Ancak garsonluk yaparak bunu başarması neredeyse imkânsızdı.

Leanne, Denise'le görüşmeye devam etmemişti. Her ne kadar kasıtlı olmasa da Mark'ın başına gelenlerden biraz da olsa onu sorumlu tutuyordu. Denise'in de, Mark'm yanında

olmadığı için *onu* suçladığından şüpheleniyordu.

Michael'la önceki gün yaptığı konuşma Leanne'in yeni kararlar almasını sağlamıştı. Pazar sabahı, eski kocasıyla arasındaki sorunları çözmek için son bir girişimde daha bulunmaya kararlı olarak uyandı. Boşanma çok hızlı gerçekleşmişti. Onu görmek istiyordu. Hayır, onu görmeye *ihtiyacı vardı*. Belki durumu değerlendirip evlilikleri gibi sevgilerinin de tamamen yok olup olmadığını anlardı. Eğer öyleyse, ona iyi dileklerini sunup yoluna devam ederdi. Yola devam etmek, Michael Everett'le görüşmeyi de içine alabilirdi...

Mark'ın annesinden, tahliye olduktan sonra Yakima'ya gittiğini ve orada devletle sorunu olan göçmenlerin evrak işleriyle ilgilendiğini öğrendi. Anlaşılan, zorunlu sosyal hizmet saatlerini bu şekilde geçiriyordu. Muriel onun adresini gayet gönülsüz vermiş ve Leanne'den adresi nereden bulduğunu kesinlikle söylememesini rica etmişti.

Leanne, Yakima'ya gidecekti. Mark'ın birlikte geçirdikleri son yılbaşında hediye olarak aldığı ipek bluzu ve terziye diktirdiği pantolonu özenle giydi. Bunların mutlu günlerini hatırlatmasını diliyordu. Mark onu görmek istemeyebilirdi; mektuplarını geri çevirerek ve salıverildikten sonra onu aramayarak bunu açıkça belli etmişti. Yine de bunların onu caydırmasına izin vermeyecekti.

Her şeye rağmen, onun ilişkilerine bir şans daha vermek istediğini söylemesini umuyordu. Neredeyse iki yıl geçmişti ve belki, sadece belki, yeniden başlayabilirlerdi. Ancak bu istek ondan gelmeliydi ve Leanne bu ihtimalin pek güçlü ol-

madığını biliyordu.

Yetkililere teslim olduğu andan itibaren onu kendinden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Avukatı aracılığıyla kendisini ne mahkemede ne de hapiste görmek istemediğini bildirmişti. Öfkeli ve incinmiş olan Leanne bu isteğe uymuştu. Daha sonra Mark'ın onu bu skandaldan olabildiğince uzak tutmak istediğine karar vermişti. Tek mantıklı açıklama buydu.

Bugün, hüküm giydiğinden bu yana ilk kez Mark'la karşılaşacaklardı.

Onu bu noktaya getiren olayları kafasından geçirerek yola ıktı. I-90'daki Snoqualmie geçidine çıkması birkaç dakika bile sürmemişti sanki. nndeki iki saatlik yol göz açıp kapayana kadar geçti ve Ellensburg'dan çıkıp Yakima'ya döndü. Çok geçmeden, I-90'dan çıktıktan yaklaşık yarım saat sonra otoban çıkışına ulaştı. GPS'ine girdiği adres, onu şehrin ücra bir köşesindeki küçük bir apartmana götürdü. İki katlı yapının şiddetle tadilata ihtiyacı vardı. Dışarıdaki parmaklığın bir zamanlar kahverengi olduğu belliydi, ama artık paslanmış ve boyası yer yer dökülmüştü. Mark'm dairesi apartmanın st katındaydı.

Leanne arabasını park etti ve cesaret toplamak için birkaç dakika içinde oturdu. Kusacak gibiydi. Kendine bunu yapması gerektiğini tekrarlıyordu. Bilmek zorundaydı. Bu son girişimde bulunmak zorundaydı.

Cesaretini tamamen kaybetmeden önce yavaşca arabadan çıktı, omuzlarını düzeltti ve derin bir soluk aldı. Ardın-

dan çökecekmiş gibi duran merdivenlerden üst kata çıkarken, hiç sağlam görünmeyen ve sallanan tırabzana sımsıkı tutundu.

Kapının önünde durup zili çaldı.

Açan olmadı.

Saçma da olsa Mark'ın evde olmama ihtimalini hiç düşünmemişti. Sonra apartmandaki her şey gibi zilin de bozuk olabileceğini düşündü. Hızla kapıya vurdu. Eğer Mark evdeyse kapının önünde biri olduğunu anlaması gerekirdi.

“Bekle.”

Bunca zaman sonra Mark'ın sesini duymak onu ürküttü. Sevdiği adaminkine benzemeyen, öfkeli ve sevimsiz bir sestti. Ancak hapiste geçen bir yıldan sonra hâlâ hatırladığı adam olması zordu. Çenesini sıkarak bir adım geri çekildi ve bekledi. Kapı açılmadan önce kendini toparlaması için sadece birkaç saniyesi vardı.

Mark kapının diğer yanında duruyordu ve hangisinin daha şaşkın olduğunu anlamak zordu. En azından tamamen değişmiş görüntüsüne bakınca Leanne varsayımında haklı olduğunu düşündü. Evlendiği hoş görünümlü düzgün adamla şu an karşısında duran kişinin arasında bir benzerlik yoktu. Saçları kulaklarını kapatacak kadar uzamış ve birkaç gündür tıraş olmamıştı. Üstünde bir blucin ve solmuş bir tişört vardı. Gözleri çukurlaşmıştı ve bakışlarında umutsuz bir adamın ifadesi görülüyordu.

Bir an, sadece küçük bir an, onu görünce bakışlarının yumuşadığını düşündü.

“Leanne.” İsmi sestten çok nefes gibi çıkmıştı. Şaşkınlığını atlatıp bakışlarını sertleştirdi. “Burada ne işin var?”

Leanne bu nahoş karşılamayı umursamadı. “Konuşmak istiyorum, mümkünse?” O anda, son bölümü eklememesi gerektiğini düşündü.

“Gereken her şey uzun zaman önce söylendi.”

Leanne kolay pes etmeyi düşünmüyordu. “İçeri gelebilir miyim?”

“Hayır. Misafir kabul etmiyorum.” Sesi haşindi. Alaycıydı.

“Ya.”

Mark ona baktı. “Neden buradasın?”

Bir zamanlar nazik bir adamdı, ama sahip olduğu tüm incelik yok olup gitmiş gibiydi. Kıpırdamadan eşiğın öte yanında duruyordu.

“Bunları... hiç konuşmadık.”

“Gerek yok. Artık çok geç. Boşandık. Evliliğimiz bitti ve bunu ne kadar çabuk idrak edersen o kadar iyi olur.”

“Bana söylemeliydin.” Bu eski bir konuydu ve Mark’ın duymak istemediği çok açıktı. Kefaletle çıkıp duruşmasını beklerken, açıklama yapması için Leanne sürekli ona yalvarmıştı.

“Seni burada istemiyorum,” dedi. Çevresine bakındı, sonra gözlerini kıstı. “Buraya ait değilsin. Git... ve bir daha dönme.”

Boğazı öyle düğümlemişti ki konuşamıyordu. Öfkesini açıkça ifade etmesine karşın Leanne aşklarının tamamen bittiğine inanmak istemiyordu. İlişkileri değışmiş bile olsa, ki

öyle olması kaçınılmazdı, en azından tekrar canlandırmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

“Çok geç olduğunu düşünmüyorum. Konuşabilir, çabalayabiliriz; en başında yapmamız gerektiği gibi,” dedi çabucak. Eğer pişmanlığını dile getirirse, Mark’ın da olanlarda oynadığı rolünü takdir edeceğini düşünüyordu.

“İkimize de iyilik yaptın,” dedi Mark ondan uzaklaşarak. “Evliliğimizin bitmesini isteyen tek taraf sen değildin.”

“Buna inanmıyorum.” Bu yalandı ve inanmayı reddediyordu.

“Neye ne istersen ona inan,” dedi buz gibi bir sesle. Bununla beraber gözlerini ondan kaçırarak kendini ele veriyordu. Leanne, birkaç saniye için onun boyun eğdiğini hissetti. Ancak, öyle *olsa* bile, bir anda geçmişti.

“Anlamıyor musun?” dedi sesini alçaltarak. “Gerçekten sadece para için olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kafası karışan Leanne gözlerini kırptırdı.

Mark bir adım geri çekildi, Leanne ileri hamle yaptı. Onu elinden kaçırmak istemiyordu. Eğer ona söyleyeceği bir şey varsa, daha önce söylenmemiş bir şey, duymak için ısrar edecekti.

“Ne demek istiyorsun?” Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

“Bilmek istemezsin.”

“Yanılıyorsun.”

“Pekâlâ.” Duraksadı. “Samimi olmak gerekirse, bunu sana söylemeyi düşünmüyordum.”

Leanne uzanıp kapı tokmağını kavradı, desteğe ihtiyacı olacağını hissetmişti.

“Sence neden boşanmaya hiç itiraz etmedim? Çünkü tahmin bile edemeyeceğin sebeplerden, en iyisi buydu. Başka kadınlar vardı, Leanne.”

Leanne yüzünün sarardığını hissetti. Karnına bir bıçak saplasa bundan daha fazla acı vermezdi. Sonra kaşlarını çatı, emin olduğu tek bir şey vardı. Numara yapıyordu, bütün bunlar onu unutmasını sağlama girişiminden başka bir şey değildi. “Yalan söylüyorsun.” Bir yalan *daha*.

Mark başını yana eğdi. “Keşke öyle olsa. Artık biliyorsun. Beni düzgün, onurlu bir adam olarak tanıdın. Aslında rol yapıyordum. Benden kurtulman senin için daha iyi.” Ona baktı. “Birbirimize uygun değiliz Leanne.”

Suluk almakta güçlük çekiyordu. “Sana hâlâ inanmıyorum.” Kendini feda ediyordu, ama Leanne buna izin veremeyecekti.

“Dediğim gibi, istediğin şeye inanmakta serbestsin, ama bunu bil.” Yavaş ve kararlı bir sesle konuşuyordu. “Seni görmek istemiyorum. Burada olmanı istemiyorum.” Omzunun üstünden arkaya baktı.

Leanne’in beti benzi attı. İçerde onu bekleyen biri olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bir kadın. Hiç ses duymamıştı, ama bu bir şey ifade etmezdi.

Ya yalan *değilse*?

Leanne ellerini birbirine kenetledi. Birine tutunmaya ihtiyacı vardı ve kendinden başka kimse yoktu. Hiç kimse ona

destek olmayacaktı. Yalnızdı, Mark tutuklandığı andan itibaren tek başınaydı.

“Hayatına devam et,” diye ekledi. “Ben öyle yaptım.”

Leanne sırtını dikleştirdi. “Bunu söylemen komik.”

Mark’ın bakışları, kapıyı açtığından beri ilk kez onun kilere kilitlendi.

“Biriyle karşılaştım,” dedi Leanne.

“Güzel.”

“Eski hastalarımın birinin kocası. Kadın öldü... ben onun hemşiresiydim.”

Mark bir şey söylemedi.

“Michael’la piknikte karşılaştık. Pek çok etkinlikte gönüllü olarak görev yapıyorum. Beni oyalıyor.”

Mark sıkılmış gibi eski püskü koşu ayakkabılarına baktı.

Leanne bu kabalığı görmezden geldi. “Michael da gönüllülerden biriydi.”

“Bu neden beni ilgilendirsin?”

“Konuştuk.”

“Umarım sana çıkma teklif etmiştir.” Tekrar sıkıldığını belli etmeye çalışıyordu.

“İstedigin bu mu Mark?”

Adam omzunu kaldırdı. “O adamla çık, tamam mı?”

Leanne ona baktı. Söylemek istediği şey bu değildi. *Olamazdı.* “Değişmişsin,” diye fısıldadı, Mark’ın duygularını anlamaya çalışarak. Korktuğu şey buydu, on yıl önce âşık olduğu adam artık yoktu. Önünde duran kişi bir yabancıydı.

“Emin ol, hapiste bir yıl geçiren herkes değişir.”

Leanne zorlukla yutkundu.

“Kaba olmak istemiyorum,” diye devam etti. “Buraya gelmenin büyük cesaret getirdiğinin farkındayım, ama artık çok geç. Yaşadığımız şey bitti. Bunu kabullen.”

Leanne parmaklarını birbirine öylesine geçirmişti ki canı yanıyordu. Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken konuşan yine Mark oldu.

“Kendini anlamsız bir duygusallık açmazına kaptırma. Bir zamanlar olduğumuz kişiler değiliz.”

Leanne’in kafası eskisinden daha karışıkty. “Söylediğin şey doğru değildi, sen her zaman sadıktın, değil mi?” Buna inanmak *zorundaydı*, çünkü diğer ihtimale katlanmak çok ısırtıp verici olacaktı.

Mark cevap vermedi.

Leanne gözlerini kırıştırıp yaşların akmasına engel olmaya çalışırken içeri girdi ve sessizce kapıyı kapadı.

Neler olup bittiğini idrak etmeye çalışarak durduğu yere kök salmış kıpırdamadan öylece kalakaldı. Gözlerini kapadı. Mark’m kapının öbür yanında durduğunu, kalbinin onun kalbiyle birlikte çarptığını ve aynı acıyla haykırdığını hissediyordu.

Birkaç dakika sonra döndü, dikkatle basamaklardan inerek arabasına gitti. Titreyen elleri yüzünden anahtarı kontağa sokabilmek için defalarca uğraştı.

Cevabını almıştı. Boşanmış olduğu gerçeğini kabullenmenin zamanı gelmişti artık.

Michael Everett onu aradığında, tabii ararsa, lafı dolandırmadan *evet* diyecekti.

“Bu hafta sonu özel bir şeyler yapıyor musun?” diye sordu Ritchie, pazartesi sabahı spor salonundan çıkarken.

Bir kez daha, sanki Hannah kulağına fısıldıyormuş gibi, kayınbiraderim hayatımda neler olup bittiğinin farkındaymış gibi görünüyordu.

“Neden sordun?” Sesim kendimi savunur gibi çıkmış olmalı ki Ritchie döndü, tepkime –ya da aşırı tepkime– şaşırmış gibi bir kaşını kaldırıp bana baktı.

“Sanırım bir yerlere dokundum,” dedi sırtarak. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Cumartesi günü kanserli çocuklar için organize edilen piknikte gönüllü oldum.”

“Gideceğini söylemiştin.”

Derince içimi çekip nefesimi tuttum, sonra yavaşça bıraktım. “Oradayken, Leanne Lancaster’la karşılaştım.”

Ritchie boş gözlerle bana bakıyordu.

“Leanne, Hannah’nın listesindeki kadınlardan biri.”

Ritchie tam ona özgü biçimde güldü. “Bütün bu olanlarda kız kardeşimin parmağı olduğundan eminim.”

Sorun buydu, ben de emindim. Leanne’in gibi, benim hayatımı da Hannah’nın kontrol ettiğine emindim. Planlarını onaylamıyordum, hatta ilgimi bile çekmiyordu veya kendime öyle söylüyordum.

“Konuştunuz mu?” diye sordu Ritchie.

Leanne’dan söz ettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Birkaç dakika. Boşanmış.”

Ritchie düşünceli görünüyordu. “Listesine aldığına göre Hannah’nın bundan haberi olmalı.”

Zamanlama mükemmeldi. Leanne boşanmanın yaklaşık iki yıl önce gerçekleştiğini söylemişti. Demek Hannah kemoterapi görürken Leanne bununla uğraşıyordu.

“Nasıl biri?” diye sordu Ritchie.

“Ne anlamda?”

“Görünüş olarak. Sarışın mı, kumral mı? Uzun mu, kısa mı?”

“Onun gibi bir şey,” dedim hatırlamaya çalışarak. Esmerdi, ama Ritchie’ye bunu söylemenin gereği yoktu. Ayrıca görünüş önemli değildi, ona karşı ne hissettiğim çok daha önemliydi.

Ritchie başını salladı, eğlenmiş gibiydi. “Onu arayacak mısın?”

Aslında karar vermemiştim. “Bunu konuştuk, yani Leanne ve ben. Boşanmanın etkisinden henüz kurtulamamış ve

bu konuda benim ne hissettiğimi herkesten iyi sen biliyorsun.”

“Ona çıkma teklif et,” diye üsteledi Ritchie. “Bunun kime ne zararı olur ki?”

“İkimiz de yaralı insanlarız.”

“Gördün mü?” diye dalga geçti. “Daha şimdiden ortak bir noktanız var.”

Ritchie’nin haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. “Belki ararım.” Caddeye ulaştık, ayrılma vakti gelmişti.

“Bir sonraki hafta sonu için planın var mı?” diye sordu.

Randevu defterimi kafamda taramak iki saniye sürdü. “Hatırladığım kadarıyla yok. Neden?”

“Max’in doğum günü. Steph bir parti düzenliyor, bana eşlik edeceğini düşündüm.”

“Ben varım.” Ritchie ve Steph beni hem arkadaş hem de aile bireyi olarak gördüğü için minnettardım.

“Harika. Cumartesi günü ayrıntılar belli olduğunda seni ararım. Çarşamba görüşürüz.”

“Çarşamba,” diye tekrarladım ve ofisime doğru yola koyuldum.

Bir pediatri kliniği için sıradan bir pazartesi günüydü. Telefon hiç durmadan çalıyor, randevular üst üste sıralanıyordu. Yeni bir grip salgını vardı, üç vaka önüme gelmişti bile. Çocukların grip olmasıyla ilgili en büyük tehlike su kaybıydı ve dört yaşında bir çocuğu hemen hastaneye göndermiştim.

Öğle saati geldiğinde ofisime girip kapıyı kapadım.

Yolun karşısındaki şarküteriden Yunan salatası siparişi vermiştim ve masamın üstünde duruyordu. Kapağını açıp plastik çatalımı bir marul parçasına batırdım. İlk lokmamın ardından aklıma Leanne geldi. Pazar günü onun da aklına beni getirip getirmediğini düşünmeden edemiyordum. Benim bütün düşüncelerimi işgal etmişti ve bu durumdan hoşnut değildim. Sırtımı koltuğuma yaslayıp ne yapmam gerektiğine kafa yordum. Arayacağımı söylediğim halde telefon numarasını almamıştım. Leanne'e de söylediğim gibi bu konularda paslanmıştım, ama bu kadarını ben bile fark etmemiştim. Telefon rehberini açıp kontrol ettim, ama Leanne Lancaster ya da L. Lancaster adına kayıtlı bir numara bulamadım. Hâlâ kocasının adına kayıtlı olabilirdi, bakmaktan zarar gelmezdi. Ancak adamın adını hatırlayamıyordum. Mack? Matt? M ile başladığından emindim, yoksa yanılıyor muydum?

Başımı geri atıp gözlerimi kapadım ve hatırlamaya çalıştım. Sonra birden aklıma geldi. Mark. Adı Mark Lancaster'dı.

Salatamı kenara ittim, bir kalamata zeytini alıp ağzıma attım. İnternetteki telefon rehberinde bir düzine Lancaster vardı, ama Mark ismine kayıtlı bir tane bile yoktu.

Hastanenin onkoloji servisine başvurmadan Leanne'e ulaşma şansım yoktu. Bunu yapmak istemiyordum, çünkü o numarayla ilgili pek çok hatıram vardı; ne yazık ki başka çarem de yoktu.

Cesaretimi kaybetmeden aramaya karar verdim.

Çağrı görevlisi profesyonel bir tonda cevap verdi. Le-

anne’le konuşmak istediğimi söyledim, adımlı ise sadece Michael olarak verdim. Konuştuklarımızdan sonra, Leanne’in sebebini anlayacağını umuyordum.

Fazla beklemedim. “Ben Leanne,” dedi karşı taraf.

Bir an önce aramaya karar verirken ne söyleyeceğimi düşünmeyi ihmal etmişim.

“Ben... telefon numaranı almamışım,” diye geveledim. “Yani, ev numaranı.”

“Michael Everett mi?”

“Evet. Kişisel görüşmelerde sınırlama varsa özür dilerim.”

“Yo... yo, sorun değil. Öğle yemeğimi geç yiyordum.”

Saate baktım. Biri geçiyordu. Hastalarım bekliyordu. Hatırlatmak için Linda her an kapıyı çalabilirdi.

“Cumartesi hiç fena değildi,” dedim.

“Teşekkürler, ama gerçekten çok yardım aldım.”

Ben aramızdaki konuşmadan söz ederken, Leanne piknik organizasyonunu kastettiğimi sanmıştı. Hannah’ın sık –ve gülerek– yüzüme vurduğu gibi, yine ihmalkâr davranmışım. Leanne, gönüllüleri toplama konusunda benzersiz bir başarı göstermişti ve övgüyü hak ediyordu. Tamamen unutmuşum.

“Bir araya geliriz diye konuşmuştuk,” dedim.

“Evet...” Sesi en az benimki kadar tereddütlü geliyordu.

“Kafanda belirli bir zaman var mı?” Daha sorar sormaz bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu fark etmişim. “Yani, demek istediğim, biri diğerinden daha uygun bir gün?”

“Pek sayılmaz. Ya senin?”

“Şey... fark etmez, ne zaman olursa. İş saatleri dışında tabii.”

“Aynen.”

Linda, kapalı ofis kapısını tıklattı. “Kapatmak zorundayım,” dedim ayağa kalkarken.

“Ben de öyle.”

“Bu akşam?” dedim. “Akşam yemeği yiyebiliriz.”

“Akşam yemeği mi?”

“Hem de sohbet ederiz?” dedim. Tam bir sersem gibi hissediyordum. Elimi başımın tepesine bastırdım. Nedenini bilmiyordum ama kendimi daha fazla utandırmadan önce beynimin patlamasına engel olmak istiyordum belki de.

“İş çıkışı buluşabiliriz,” dedi.

“Elbette. Teşekkürler Leanne.” Tam kapatıyordum ki araya girdi.

“Kaçta?”

“Of, tabii. Saat yedi senin için geç olur mu?”

“Hayır, yedi iyi. Sanırım başlamışken restorana da karar versek iyi olur.”

“Tercih ettiğin bir yer var mı?”

“Hayır, senin?”

“Pek sayılmaz.” Kafamda seçenekleri sıralıyordum.

“Sahilde, Ivar’ın yerinde buluşabiliriz.”

“Tamam. Orada görüşürüz.” Hem muayenahanem, hem de kliniğim Seattle’daydı, o yüzden arabalarımıza binmeye bile gerek kalmadan sahile yürüyebilirdik. Balık ve patates

kızartması üstüne saygın bir ismi olan bu kuzeybatı işletmesi iyi bir hizmet sunuyordu. Özel servis yoktu; kasadan sipariş verip rıhtım boyunca uzanan piknik tipi masalardan birine oturuyordunuz. Böylece tepemizde bizi bekleyerek sürekli gelip giden bir garson da olmayacaktı.

Linda bir kez daha kapıyı tıklatarak hastaların beklediğini hatırlattı. “Yedide görüşürüz,” dedim. Tam kapatırken adımı söyledi.

“Evet,” dedim, artık bir an önce kapamak için sabırsızlanıyordum.

“İlk adımı atıp beni aradığın için teşekkür etmek istedim. Senden tekrar haber-alacağımdan emin değildim. Aradığın için mutlu olduğumu söylemeye çalışıyorum sanırım.”

“Şey, ben de öyle,” diye mırıldandım.

Günün kalan kısmı göz açıp kapayana kadar geçti. Leanne’le yaptığımız tuhaf konuşmanın üstüne kafa patlatacak değildim. Pek iyi bir çift olamayabilirdik, sonuçta bir ilişki kurma konusunda ikimiz de deneyimli değildik. Yine de arkadaşlık yeterli olacaktır dedim kendime. Şu an gerçekten istediğim tek şey buydu.

Personelim beş buçukta muayenahaneden çıktı. Genellikle mesai sonrası evrak işlerini düzenlediğim ve laboratuvar sonuçlarını incelediğim için ofisimde kalıp konsantre olmaya çalıştım. Ne yazık ki akşam yemeğinden başka bir şey düşünemiyordum.

Aradığımda bir hata yapmış ve ne diyeceğimi bilememiştim. Bu kez öyle davranmamaya kararlıydim. Çekme-

cemden bir bloknot çıkarıp konuşabileceğimiz konuların bir listesini yapmaya karar verdim. Kopya çekmek gibi bir şey olacaktı, ama bunu yapmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Doğal olarak Hannah'dan söz edecektik. Şey, her durumda ondan bahsetmek isterdim ve eğer Leanne boşanması konusunda beni aydınlatmak isterse memnuniyetle dinlerdim. Aralarında Patrick'in de olduğu pek çok ortak tanıdığımız vardı ve not defterime meslektaşlarımızın adlarını yazdım.

Listemde o ana kadar üç başlık oluşmuştu. Bu bir başlangıçtı; Leanne'in sohbeti yönlendirme konusunu bana bırakmamasını diliyordum, bu konuda iyi değildim. Hannah'nın kuzeni Winter ilk görüşmemizi nispeten sancısız atlatmamızı sağlamıştı. Bu akşam da aynısının olmasını diliyordum.

Caddeden sahile inen yol için kendime on beş dakika verdim. Yaz mevsimi hızla yaklaşıyordu ve Seattle sahili, kısa süre sonra Inside Passage'dan Alaska'ya gitmek için gemi beklerken bir ya da iki gün burada takılan turistlerle dolacaktı.

Hannan ve ben de hep bu geziye çıkmayı düşlemiştik. Tıp okumanın ve uygun bir yerde ihtisas yapmanın getirdiği mali yük, bu tür lüksleri hep kısıtlamıştı. Daha sonra ise iş saatlerimiz denk gelmemişti ve derken Hannah'nm hastalığı...

Feribot iskelesine yaklaşip karaya çıkan arabaların boşalmasını bekledim. Ivar'ın yeri hemen yolun sonundaydı, Leanne'in benden önce geldiğini gördüm. Aynı anda o da

beni fark etti ve el salladı.

Midemin kasıldığını hissederek ben de ona el salladım. Cebime koyduğum listeye dokunana kadar bir panik dalgasına kapıldım.

Kaldırım sakinleşince ona doğru yürüdüm. “Benimle buluşmayı kabul ettiğın için teşekkür ederim,” dedim. Ona gülümserken aslında ne kadar çekici bir kadın olduğunu fark ettim.

“Teklif ettiğın için ben teşekkür ederim,” dedi.

Söyleyeceğim her şeyi çoktan unutmuştum. Tedirgin edici bir sessizlikle öylece durduk. Sonunda Leanne konuştu. “Sipariş verelim mi?”

Keşke barı olan bir restoran tercih etseydim. Bir kadeh şarap ikimizi de rahatlatırdı.

“Tamam.” Umut verici bir başlangıç değildi. Sıraya girdik, tezgâhın üstündeki bir panoda listelenen mönüyü inceledim. “Ne istersin?” Neyse ki sormayı akıl edebilmişim.

“Ivar’ın ıstiridye çorbasını seviyorum,” dedi.

“Hepsi bu mu?”

“Ekmekten yapılmış bir kâse içinde veriyorlar.”

Kulağa hoş geliyordu. Çorba, kepçe ile kocaman soslara dolduruluyor ve kâse yemeğın bir parçası olarak servis ediliyordu. Ne kadar huzursuz olduğumu düşününce fazla yiyebileceğimi sanmıyordum. İlk kez bir kızla buluşmaya gittiğimde ne hissettiysem aynısını hissediyordum. O zaman on beş yaşındaydım.

Hesabı ödeyip hemen yan tarafta dizilmiş olan piknik masalarının olduğu yere taşıldım. Bir süre öyle durduk, ikimiz

de konuşmak ya da yemek gibi bir girişimde bulunmadık. Hiç değilse birbirimizin yüzüne bakmayarak iyi bir şey yapıyorduk.

Leanne kaşığına uzandı, ben de kendi kaşığımlı aldım. İlk lokmasını aldı, ben de aynısını yaptım. Sonra plastik kaşığı peçetesinin üstüne koydu.

Nihayet bana baktı. “Sanırım Mark’ı bilmek istersin.”

Doğrudan gözlerinin içine baktım, kocasıyla ilgili konuyu neden bu kadar çabuk açtığından emin değildim. İlerleyen saatlerde ondan söz etmesini bekliyordum ancak Mark’la giriş yapıp onu ana konu haline getirmesi beklenmedik bir durumdu.

“Herkes bunu bilmek istiyor,” diye açıklık getirdi. “Sanırım en iyisi bir an önce aradan çıkarmak.”

“Tamam,” dedim ve elimle devam etmesini işaret ettim. “Eğer istediğin buysa.”

“Değil ama cezasını doldurduğunu ve... hayatına devam ettiğini söylemem gerek.”

Başımınla onaylayarak devam etmesi için cesaretlendirmeye çalıştım.

Leanne bakışlarını indirdi. “Dediğim gibi, kendi hayatını yaşıyor. Ben... sanırım ben de aynısını yapmalıyım.”

“Mark’ın hastanenin parasını çalması hayatımda yaşadığım en büyük şoktu,” dedi Leanne. Artık yemiyordu. “Yardım etkinliği henüz sona ermişti ki davranışlarında bir gariplik olduğunu anladım, ancak bu konuda konuşmak istemedi. İşiyile ilgili olduğunu düşündüm, ama... keşke daha ısrarcı olsaydım diyorum.”

Bu durumu, tahmin edebileceğinden bile daha iyi anlıyordum. “Ben bir doktorum. Hannah’nın kanser olduğunu *bilmesem de*, en azından iyi olmadığından şüphelenebilirdim.”

Leanne’in gözlerindeki şefkati görebiliyordum. “Mark’ın yaptıklarından ben ne kadar sorumluyum, sen de kendini ancak bu kadar suçlayabilirsin.”

Bunu biliyor, yine de kendimi suçluyordum. Kendimi kariyerime, kişisel ihtiyaç ve isteklerime öylesine kaptırmış-

tım ki, paylaştığımız huzur ve düzen ortamında karımla ilgili bir terslik olabileceği aklıma gelmemiştir. Bir eş ve bir doktor olarak Hannah'yı yüzüstü bıraktığımı düşünmeden edemiyordum.

Sonuç olarak kendimi de yüzüstü bırakmıştım. Bu suçluluk duygusuyla başa çıkabileceğimden emin değildim, her ne kadar mantıksız olsa da. Bu konuda bana güven verecek ilk kişi yine Hannah olurdu. Bana defalarca yumurtalık kanserini teşhis etmenin ne kadar zor olduğunu, birkaç belirtisi varsa bile anlamının ne kadar imkânsız olduğunu hatırlatmıştı. Bu hastalığa yakalandığından şüphelenmek için hiçbir sebep –ağrı, sancı, alışılmışın dışında yorgunluk, aile geçmişi– yoktu.

“Mark tutuklandığında çok şaşırmış olmalısın,” dedim. Yapacağımı tahmin etmeme rağmen Hannah hakkında konuşmak istemiyordum.

“Dilim tutulmuştu.” Leanne başını salladı. “Anne babası da aynı durumdaydı. Kafamı en çok karıştıran şey, Mark'ın hayatımda tanıdığım en onurlu insan olduğunu sanmamdı. O... daha önce tanıştığım herkesten daha dürüsttü.”

“Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordum, cevap çok açık olduğu halde.

Gönülsüz de olsa Leanne başıyla onayladı. “Aslında hiç istemesem de... tahmin edersin, öfkeliydim, utanç içindeydim. Mark açıklama yapmayı reddediyordu, o yüzden boşanma davası açmaktan başka çarem olmadığını düşünüyordum. Ben... ben keşke bekleseydim, şimdi bildiklerimi dü-

şününce.” Duraksayıp gözlerini kapadı. “Yine de son zamanlarda yaşananlardan sonra... her şeye rağmen doğru kararı verdiğimi düşünüyorum.”

“Mark’ın bir başkasıyla ilişkisi mi vardı?” Bu acı verecek bir soruydu ve vücudunun irkilme biçiminden açık bir yaraya dokunduğumu anladım.

“Olmadığına eminim. Mark yolsuzluk konusunda beni aldatabilirdi, ama... evlilik konusunda hayır.” Bana keder dolu gözlerle baktı.

Uzanıp elini kavradım, birkaç saniye sonra bıraktım.

“Evliliğimiz süresince bana sadık olduğuna inanmayı bütün kalbimle istiyorum, ama şu an için bir şey söyleyemem. Olduğunu sanmıyorum, ama belki çıktığı biri vardır. Yine de, eğer olsaydı eminim annesi bana söylerdi. Hâlâ görüşüyoruz.”

“Mark da boşanmak istedi mi?” Özgürlüğü ve kariyeriyle birlikte evliliğini de bir kenara atması bana mantıklı gelmiyordu.

“Anlaşılan evet. Ona istediğimin bu olduğunu söyledimde hiç itiraz etmedi. Dilekçeyi bir saniye bile düşünmeden imzaladı.”

Leanne için çok acı veren bir durum olmalıydı. “Muhtemelen yasal süreç içinde yer almanı istememiştir,” dedim, en mantıklı açıklama olduğunu düşünerek.

“Belki, ama nasıl olmayacaktım ki?” diye sordu. “Benim kocamdı, boğazıma kadar bu işe batmış durumdaydım. Sonra arkasına bile bakmadan evliliğimizi bırakıp gitmesini izlemek...”

Davayla ilgili haberleri hatırlıyordum, ayrıca Patrick de söz etmişti, ama hafızamda kalanlar yine de bulanıktı. “Duruşma oldu mu?”

“Hayır. Savcı-sanık uzlaşmasına gidildi.”

Derin bir soluk aldı. “Mark hapiste bir yıl geçirdi ve tazminat ödemek zorunda. Fazladan maddi cezası da var. Annesi yaklaşık kırk bin dolar borcu olduğunu söylüyor.”

Mark’ın yasal sorunlarına ya da maddi sıkıntısına fazla burnumu sokmaya meraklı olmasam da, son bir soru sormak istiyordum. “Bu nasıl oldu?” Leanne’in söylediğine göre Mark iyi, dürüst bir adamdı ya da bir zamanlar öyleydi. Nasıl bir dolandırıcıya dönüşmüştü? Altında mutlaka başka bir sorun vardı; uyuşturucu, kumar, her ne ise.

“Parayı kız kardeşine yardım etmek için aldığını çok sonra öğrendim. Bütün hikâyeye girmeyeceğim, ama Denise çaresiz durumdaymış. Parayı ödeyebileceğini düşünüyormuş, ama son anda işler ters gitmiş.”

“Bunca sıkıntıyı *kız kardeşi* için mi çekmiş?” diye sordum inanmayarak. Ne kadar yanlış ve sapkın olursa olsun, tek dileğim Denise’in bunu takdir etmiş olmasıydı.

“Birbirlerini çok severler.”

“Şimdi bile mi?”

Leanne başıyla onayladı. “Dürüst olmak gerekirse, Denise’in... şey, Mark’ın parayı borç aldığından haberi yoktu. Kredi çekeceğini ve Denise parayı ödeyene kadar faizi karşılayacağını düşünüyordu. Söz konusu kredinin Mark’ın başına ne işler açtığını öğrendiğinde artık çok geçti. Hâkim

huzurunda pişmanlık hakkı için yalvardı ve şu an parayı geri ödemek için elinden geleni yapıyor.”

İlk kaşıktan beri çorbasına dokunmadığını fark etmiş-tim. Yavaş hareketlerle kendi çorbamı kaşıklamaya devam ettim.

“Hapisten çıktığından beri onunla hiç görüştün mü?” diye sordum.

Duygularını saklayabilmek için nasıl mücadele ettiğinin farkındaydım. “Pek sayılmaz,” dedi fısıltıyla.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama konuş-mak istemediğı izlenimi veriyordu. Bana uyardı. Onu rahat-sız edecek şeyleri söylemesi için baskı yapacak değildim.

“Benimle artık hiçbir işi kalmadığını söylüyor. Dediğine göre artık kendi hayatıma devam etmeliymişim.” Dudağını kemirdi. “Bir süre sosyal danışmana gittim. O da aynı şeyi söyledi.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum. Leanne ile bu ko-nuda neler konuştuğumuzu –öğüt almaktan hoşlanmadığı-mızı– hatırlıyordum. Ne zaman ve nasıl “devam edeceğime” karar verecek tek kişi bendim. Hal böyleyken... bizzat Han-nah bile aynı şeyi söylüyordu.

“Bir kez biriyle çıkma girişiminde bulundum. Bu gece haricinde,” diye açıkladı.

“Nasıl gitti?”

Sırıttı. “Korkunç.”

“Bu akşam biraz daha umut vaat ediyor mu?”

Tekrar gülümsedi, kaşlarının arasındaki endişeli çizgiler

yumuşadı. “Çok daha fazla.”

Rahatlamıştım. Ben de ona gülümsedim.

“Ya sen?”

“Ben mi?”

“Hannah’yı kaybettiğinden beri bir başkasıyla kaynaşmayı denedin mi?”

Yirmili yaşlarımdan beri ilk kez biriyle çıktığımı açıklamaktansa omuz silktim. “Biraz.” Hannah’nın kuzeniyle içtiğim kahveyi de işe dahil ediyordum.

“Seninki nasıl geçti?”

Winter’la buluşmamızı düşündüm. “Fena değil, sanırım.”

“Hannah alışılmadık bir kadındı.”

Alışılmadık, güzel karımı anlatmaya başlamak için yetersiz kalırdı.

“İşyerimde kanser tedavisi gören insanlarla uğraşıyorum ve hepsinin tavrı değişik,” dedi Leanne. “Kimi öfkeli, kimi yorgun ya da yenilmiş. Hannah daima neşe dolu ve umutluydu. Başkalarının da olumsuzluklar yerine olumlu yönleri görmeleri için uğraşırdı.” Bir süre sessiz kaldı, düşünceli görünüyordu. “Sonuna geldiğinde bile şükredek bir şeyler buluyordu. Öldüğü zaman o kadar çok kişi Hannah’nın esin kaynakları olduğunu söyledi ki, sayısını bilmiyorum.”

“O benim de esin kaynağımdı.” Onun eşi olarak geçirdiğim on iki yıl beni daha iyi bir adam yapmıştı.

“Cenaze törenine katılamadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim.”

Başımı iki yana sallayarak Leanne'in öwrünü boş verdim. Törene kimin katılıp kimin katılmadığını hatırlamıyordum bile. Kendi acım öylesine yoğundu ki, diğler ayrıntılar umurumda değildi. Kilise hıncahınç doluydu ve ayin sürüyordu, aklımda kalan sadece buydu.

Leanne'in çorbasını yemeğre başladığını görünce durma sırası bana gelmişti.

"Senin için zor bir yıl oldu, değil mi?" diye mırıldandı Leanne.

"Bir yıl oldu," dedim, sesime neşeli bir hava vermeye çalışarak.

"Mark ve ben iki yıl önce boşandık. Her şeyin daha kolay olacağını sanıyordum."

"Olmadı mı?" Bu iyiye işaret değildi.

"Bazı yönlerden oldu. Adımı söylediğim zaman artık hiç kimse otomatik olarak hastanenin parasını çalan muhasebeciyle akraba olup olmadığımı sormuyor."

"Nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum, kendi yalnızlığıma çare olacak bir fikir yakalamak umuduyla. Fikir olmasa bile, en azından bir rahatlatma. "Onu daha mı az özlüyorsun?"

"Hayır," dedi açıkça. "Onu özlemediğim bir gün yok."

Daha cesaret verici bir cevabı tercih ederdim, ama aslında öyle olacağını da ummuyordum. "Ben de Hannah'ı aynen öyle özlüyorum."

"Boşanma, farklı türden bir kayıp," dedi Leanne, "ama yine de kayıp."

Bunda tartışılacak bir şey yoktu.

Yemeğimizi bitirip çöplerimizi yakındaki bir konteynere boşalttık. Biraz yürümeyi teklif etmek istiyordum, ama Leanne'in birlikteliğimizi uzatmak istediğinden emin değildim.

"Güzel bir akşam," dedi Puget Sound'a bakarak. Sıradan bir günün akşamı olmasına karşın, yeşil-mavi suda yansıyan teknelerin ışıkları bana da neşeli görünüyordu. Belki de sıradan bir akşam değildi...

"Sahilde biraz yürümek ister misin?" diye sordum, itiraz etmeyeceğini düşünerek.

"Çok isterim."

Kaldırım boyunca ilerledik, ama kimsenin canı konuşmak ister gibi değildi. Starbucks'ı işaret edip geceyi bitirmeden bir fincan kahve içmeyi önerdim. *Buluşma* sözcüğünü kullanmakta tereddüt etmiştim, çünkü öyle bir his vermemişti.

"Yanında rahat ediyorum," dedim kahvelerimizin parasını ödedikten sonra. Ardından yürümeye devam edip Seattle Akvaryumu'nu geçtik.

"Teşekkür ederim, ben de senin yanında rahatım." Bana bakıp gülümsedi. Hoş bir tebessümdü ve onu öpmenin nasıl bir duygu olacağını düşündüğümü fark ettim. Bunu yapmayacaktım; ikimiz de fiziksel bir temas için hazır değildik. Yine de bu düşünce aklıma düşmüştü ve suçluluk hissetmiyordum.

Kahvelerimiz bittikten sonra, itiraz etmesine karşın arabasını bıraktığı park yerine kadar ona eşlik ettim. Hiçbir ko-

şulda onu boş bir otoparka tek başına gönderemezdim.

“Seni arabana kadar bırakayım mı?” diye teklif etti.

“Hayır, teşekkürler. Biraz egzersiz iyi gelir.”

Otoparkın dışına uzanan merdivenlere yönelip kaldırıma çıktım. Arabam on blok ötede olduğu için Seattle’ın yorucu yokuşlarından birini tırmanmaya başladım.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordum Hannah’ya, ellerimi ceplerime sokarak. Gökyüzüne baktım ve onunla sohbetime devam ettim. “Sanırım iyi gitti, değil mi?”

Onu hissettiğim bazı zamanlar olurdu ve bu onlardan biriydi.

“Umarım memnunsundur,” dedim. “Listendeki iki kadınla da görüştüm.”

Karşılaşmadığım üçüncü kadının adını bir anda hatırlayamadım. Hannah’nın ölümünden sonra –geçen haftaya kadar– karşılaşmasak da, kuzenini az çok tanıyordum. Leanne Lancaster’ı ise bilme sebebim ortadaydı. Macy ise... evet, Macy Roth, adı buydu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Neden Macy?” diye sordum.

Soruma sessizlikle cevap verdi.

“Tamam, onunla henüz tanışmadım. Tanışacağım.” Her ne kadar bunu nasıl yapacağımı henüz bilmesem de...

“Parlak bir fikrin var mı?” diye sordum Hannah’ya. “Bayan Roth’la tanışmamı istiyorsan, bir iki öneride bulunman çok iyi olur.”

Hâlâ bir cevap yoktu. “Pat diye aramayacağım, o yüz-

den unut gitsin,” dedim Hannah’ya. Gerçekten de durup dururken bu kadını arayacak değildim!

“Macy ile tanışmamı istiyorsan, bir yol göstermelisin.” Başımı kararlı bir tavırla salladım, Hannah’nın ciddiyetimi anlamasını istiyordum.

Otoparka ulaştım. Gece bekçisi beni tanıyordu. Spora başladığım günden beri Paul bu otoparktaydı. Bir süredir bu yaşlıca siyah adamla gevezelik ediyordum.

“İyi akşamlar, Doktor Everett.”

“Selam Paul.”

“Bu akşam geç kalmışsınız?”

“Birazcık,” diye kabul ettim. “Şimdilik iyi geceler,” diyerek uzaklaşmaya başladım.

“Doktor Everett,” dedi Paul arkamı döndüğümde.

“Evet?”

Gülümsedi, sesinde bir onay havası seziliyordu. “Umarım bunu söylememin bir sakıncası yoktur, ama daha iyi görünüyorsunuz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İyileşiyorsunuz,” dedi Paul. “Hanımefendiyi kaybettiğinizde sizin için gerçekten çok endişeliydim. Şimdi biraz daha canlı olduğunuzu görebiliyorum. Ayaklarınız daha hafif basıyor.”

Gülümseyerek ona teşekkür ettim.

“Zaman içinde gerçekten de kolaylaşıyor.”

“Öyle mi?” diye sordum, aslında bunun mümkün olduğuna inanmayarak.

“Bende öyle oldu. Lucille’imi üç yıl önce kaybettim.”

“Çok üzgünüm Paul. Bilmiyordum.”

“Bilmeniz için bir sebep yoktu. İzin vermedim, sizin gibi profesyonel bay ve bayanların benim sorunlarımla ilgilenmesine gerek yoktu.”

Buna tek başına göğüs gerdiği için kendimi kötü hissediyordum.

“Tekrar... evlendin mi?

“Hayır, ama bir arkadaşım var. Cumartesi akşamları Savaş Gazileri Derneği’nde bingo oynuyoruz ve dans dersleri almam konusunda beni ikna etmeye çalışıyor.” Kıkırdadı ve beyaz kıvrırcık saçlı kafasını iki yana salladı. “Lucille keşke beni şimdi görseydi. O dans pistinde olmama bayılırdı.”

“Yok Böyle Dans için hazır mısın?” diye dalga geçtim.

İçtenlikle güldü. “Hiçbir TV yapımcısının benimle ilgileneneğini sanmıyorum.”

Vedalaşmak için elimi kaldırdım.

“Sizinle konuşmak zevkti, Doktor Everett.”

“Seninle de Paul,” dedim ve arabama doğru yürüdüm. Arabamın camındaki yansımamı gördüğümde gülümsediğimi fark ettim.

Yukarı baktım, Hannah’nın pişmiş kelle gibi sırtarak beni izlediğini düşündüm. “Bu sohbetten de senin sorumlu sen olduğuna eminim.”

Leanne Lancaster'la akşam yemeği için buluştuğumuzdan beri Hannah'nın listesini aklımdan çıkaramıyordum. Kendimi onun bu entrikasının içinde bulmuştum ve şimdi... şey, hâlâ mücadele ediyordum ama itirazlarım eskisi kadar sert değildi.

Leanne'le buluşmuştum. Romantik anlamda ilgimi çekmemişti, ama çekebilirdi. Onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum. Birbirimize baskı yapmamıştık. İkimiz de büyük bir kayıp yaşamıştık ve bu çok kırılgan bir bağ olmasına rağmen, her birimizin yalnızlığına geçici bir çözüm olmuştu. Kısacası, onunla geçirdiğim akşamdan keyif almıştum. Yalnız olmanın en zor yanı... yalnız olmaktı.

Salı sabahı ofise gittiğimde hâlâ iyi hissediyor ve bunu Leanne'le yediğim yemeğe bağlıyordum. Otopark görevlisi Paul ile biraz çene çalmanın da etkisi vardı. Bu kısa ko-

nuşma içimi umutla doldurmuştu. O da benim gibi eşini kaybetmiş, ama hayatına devam etmeyi başarmıştı. Evet, üç yılını almıştı ama en azından insanı tüketen bu acının hafıflediğini bana göstermişti. Leanne ise bana başkalarının da acı çekebileceğini hatırlatmıştı; ne kadar büyük olursa olsun, bunu yaşayan tek kişi ben değildim. Paul, yeterli süre geçtikten sonra bu acının dayanabilir hale geldiğine beni inandırmıştı.

Öğleyin, kayınbiraderimden bir mesaj geldiğini gördüm ve yemeğimi yerken Ritchie'yi aradım.

“Benim,” dedim, telefonu açınca. “Beni aramışsın?”

“Evet, Max'in partisiyle ilgili ayrıntıları verecektim.”

“Devam et.” Uzanıp bir kalem ve not defterimi aldım.

“Steph cumartesi saat on birde, Max'i beş arkadaşıyla birlikte önce atari salonuna, sonra pizza yemeye götürüyor.”

“Biz de peşlerine takılacak mıyız?” diye sordum sırtarak. Ritchie'nin ne kadar çocuk ruhlu olduğunu biliyordum.

“Yani çılgık çılgılığa bir avuç çocuk atari salonunda bozuk paraları çılgın gibi harcarken bana eşlik etmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Bunu kaçırıramam.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bu cumartesi erken gelmeye çalışacağım,” dedim.

Derken, Ritchie'nin radarı devreye girdi. “Seninle ilgili yeni bir şey var mı?”

“Yeni derken ne kastediyorsun?” diye sordum zaman kazanmak için.

“Sen ve onkoloji hemşiresi.”

Duraksadım, sonra ona Leanne’le görüşmemizden söz etmeye karar verdim. “Dün gece akşam yemeğine çıktık.”

“Akşam yemeği? Yani ona çıkma mı teklif ettin?”

“Evet.”

“Nasıl gitti?”

“İyi.” Ayrıntıya girmedim.

Bir şey söylemese bile Ritchie’nin kuşkusunu hissediyordum. “İyi nedir, tanımla.”

Tek kelimelik bir cevapla onu savamayacağımı bilmiydim. “Pekâlâ, çok merak ediyorsan söyleyeyim, üç saat beraberdik.”

Ritchie ıslık çaldı. “Anlaşılan kanınız kaynamış.”

Bu konuyu kayınbiraderimle tartışmam gerektiğinden emin değildim. Bildiğim bir şey varsa, Çarşamba günü spor salonunda beni soru yağmuruna tutacak olmasıydı. Cevap vermeye niyetim olmayan sorular.

“Leanne’le pek çok ortak yanımız var.” Bütün söylemek istediğim bu kadardı.

“Bu harika bir başlangıç,” dedi coşkuyla. “Daha önce Winter’la görüşmüştün, şimdi ise Leanne.”

Anlaşılan çetele tutuyordu.

“Hangisini daha çekici buldun?” diye sordu.

“Leanne,” dedim. “Winter’ı sevmediğimden değil,” diye ekledim çabucak, kuzen olduklarını hatırlayarak.

“Üçüncü kadının adı neydi?”

“Macy Roth.” Onunla hiçbir bağlantım yoktu, o yüzden

Leanne'le olduğu gibi tesadüfen karşılaşma şansım da yoktu. Geçerken uğrayıp restoranında kruvasan da yiyemezdim.

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Aslında hiçbir şey.”

“Dur bakalım. Mankendi.” Ritchie pes etmeyecekti. “Hannah onun hakkında başka ne söylemişti?”

“Hatırlamıyorum.” Yalan. Hannah mektubunda Macy'nin birçok işte çalıştığını söylemişti. Ayrıca Macy'nin beni güldürebileceğini de söylemişti.

“Onu arayacak mısın?” diye sordu Ritchie.

“Macy'yi mi? Ona nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum.”

“Hadi ahbap, sen bundan daha zekisin.”

Hannah'nın listesindeki üçüncü kadını bulmakla fazla ilgilenmiyordum. Winter'ı sevmiştim, ama Leanne'le aramızda daha güçlü bir bağ oluşmuştu. Karışıma üçüncü bir kadın eklemek kafamı karıştırmaktan başka işe yaramazdı, hele Leanne'e duyduğum ilgiyi o kadına da duyarsam...

“Hannah onunla tanışmanı istiyordu,” diye vurguladı Ritchie, sanki unutmuşum gibi.

“O halde buluşmayı Hannah ayarlasın.”

“Biliyor musun? Bunu yapabilir.”

“Başa çıkabilirim,” dedim pek emin olmadığım halde. Brokoli çorbası ve bir somun ekmekten oluşan yemeğime baktım ve öğle tatilimin çoğunu Ritchie'ye konuşarak geçirdiğimi fark ettim. “Kapatmam gerek.”

“Sabah görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyerek telefonu kapadım.

Hannah'nın neden üç aday seçtiğini merak ediyordum. Neden iki değil? Ya da dört? Belki üç sayısı uğurlu olduğu için, masallarda en çok üç sayısı geçtiği için. Eğer bu görevi masal kahramanları gibi bitirmek istiyorsam, şu üçüncü kadınla tanışmam gerekiyordu.

“Tamam,” diye mırılandım, hoşnutsuzluğunu hissederek. Onun değilse bile Ritchie'nin hoşnutsuzluğu. “Macy'yle tanışacağım. Bir şekilde.” Bu konuda mutsuzdum. Suçluluk duymaya ne kadar eğilimli olduğuma şaşıyordum. Üstelik hem Ritchie, hem de Hannah üstüme gelmeye devam ediyorlardı.

Öğle yemeğim biterken, Linda gülümseyerek geldi. Genelde ciddi bir kadın olduğu için neşeli hali dikkatimi çekti.

Ona sebebini sordum.

“Doktor O'Malley'in ofisini gördünüz mü?” diye sordu.

“Son zamanlarda hayır.” Patrick'i haftada üç ya da dört kez göürdüm, ama koridorun ucundaki ofisini nadiren ziyaret ederdim.

“Duvarına çocuklar için müral' yaptırmış. Antrenin iki yanını da kaplıyor. Bir tarafta oğlan çocukları için buldozerli ve itfaiye arabalı harika bir görüntü, diğerinde ise kızlar için atların çektiği bir araba ve bir kale var.

“Bir duvar resmi mi?” diye tekrarladım yavaşça.

“Bunu bizim de dikkate almamız gerektiğini düşünüyorum.”

* Büyük duvar resmi.

Hannah yine duruma el koymuştu. Mektubunda, Macy'nin yaptığı işlerden birinin ressamlık olduğundan ve duvar boyadığından söz etmişti. O halde ofis duvarımı boyaması için onunla anlaşabilir, böylece farklı beklentiler olmadan onunla tanışabilirdim. Tabii, diğer iş konusundan söz etmezsek.

“Bir müral harika bir fikir,” dedim.

“Susan'dan Doktor O'Malley'in duvarını boyayan ressamın adını sormamı ister misiniz?”

“Hayır... yani, elbette. Ama sanırım bunu yapabilecek kadının adını zaten biliyorum.”

“Doktor O'Malley'in müral ressamının da telefonunu alayım,” dedi Linda. “Tanıdığınızla anlaşamazsanız, farklı bir seçeneğimiz olur.”

“Harika.” Linda'yla ilgili en çok takdir ettiğim şey buydu. Her şeyi düşünüyordu.

Macy'yi aramak için günün sonuna kadar bekledim. Telefonunu rehberde bulup numarayı çevirdim.

Telefon dört kez çaldı ve tam mesaj bırakacakken soluk soluğa bir ses cevap verdi. “Alo?”

“Macy Roth?”

“Benim.” Sesi uzun mesafe koşmuş gibi çıkıyordu.

“Ben Doktor Michael Everett.”

“Harvey yüzünden mi?” diye sordu, sesinde panik vardı. “Acil durumda benim telefonumu vermesini söylemiştim. Durumu kötü, değil mi? Çok endişeliydim. Bana doktordan randevu aldığını söylemedi, ama söylemediği o kadar çok

şey var ki.”

Suluk alması için beklemek zorunda kaldım. Susar susmaz araya girdim ve her kim ise konunun Harvey ile ilgisi olmadığını açıkladım. “Aslında tamamen farklı bir konuda arıyorum.”

Hat sessizleşti. “Harvey hakkında *değil mi?*”

“Hayır,” dedim bir kez daha. “Bir iş hakkında. Anladığım kadarıyla müral ressamısınız.”

“Doğru,” dedi neşeyle. “Hem de iyi bir ressam.”

Yeteneği konusunda pek alçakgönüllü diye kenara not ettim.

“Sizin için bir duvar boyamamı ister misiniz? Fiyatlarım çok uygundur, yaratıcı ve güvenilirim.”

Tek tek saymak zorunda hissettiği meziyetlerini duymazdan gelmeyi tercih ettim. “Ofisime bir duvar resmi yaptırmayı düşünüyorum.” Macy’yle tanışmadan kendimi ifşa etmek istemiyordum.

“Duvarınızı memnuniyetle boyarım.”

“Yaptığınız işlerin örneği var mı?” diye sordum.

“Var... bir yerlerde. Tam olarak nerede bilmiyorum, ama fotoğrafları var.”

“Onları görebilir miyim?” Mantıklı bir istekti.

“Bulmam gerek. Biraz zaman alabilir.”

Organizasyon yeteneğinden yoksunluğu bir yana, bu kadında iş kafası olmadığı da çok açıktı.

“Ne boyatmak istediğimi bilmek ister miydiniz?” diye sordum, biraz eğlenerek, biraz rahatsız olarak.

“Bir duvar, değil mi? İnsanlar genellikle duvarlarına müral yaptırmak ister.”

“Bir koridor.”

“Tamam. Konu belirlediniz mi? Yani... havuzda yüzen kırmızı balıklar. Ya da bir çiftlik manzarası. Ya da...”

“Sizin fikrinizi duymak isterdim. Ne zaman uğrayabilirsiniz?”

“Şu an bir şey yapmıyorum,” dedi istekle. “İsterseniz bu akşam uğrayabilirim.” Bu işe hastalar arasında vakit ayırmaktansa, iş saatleri dışında halletmek daha iyi olurdu. “Ne zaman burada olabilirsiniz?” diye sordum, adresi verdikten sonra.

“Ay, yakınmışsınız. Yirmi dakikaya kalmaz oradayım.”

“Sizi içeri alması için güvenliğe haber vereceğim.”

“Teşekkürler.” Duraksadı, sonra sordu. “Birkaç dakika gecikirsem sorun olmaz, değil mi?”

“Şey...”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi ve telefonu kapadı.

Macy’nin ifadesine göre “Birkaç dakika gecikme”nin üstünden tam otuz beş dakika geçmişti. Huysuz ve sıkkin bir halde ofiste volta atıyordum. Özellikle iş söz konusu olduğunda dakikliğe önem verirdim; birine yirmi dakika içinde orada olurum demişsem sözümü tutardım. Eğer beklenmedik bir durumla karşılaşmışsam söz konusu kişiyi arar ve durumu açıklardım.

Telefon görüşmemizden yaklaşık bir saat sonra ofis kapımın açıldığını duydum ve Macy Roth’la karşılaşma onuruna eriştim. Şaşırtıcı olan şeydi ki onu tanıyordum. Leanne

cenaze törenine katılamadığı için özür dilediğinde, orada kim var kim yok farkında olmadığımı söylemişim.

Bir kişi hariç.

Kırmızılı kadın. Parlak kırmızı bir elbisesi ve altından havuç rengi saçları fışkıran kalın kenarlı bir şapkası olan kadın. Çayırın ortasında tek başına dikilen bir elma ağacı gibiydi. Yas tutan herkes ya siyah ya da koyu renk elbise giymişti. Macy dışında. Onu üstünde parti elbisesiyle görünce dişlerimi gıcırdatmaya engel olamamışım. Kadında sağduyu denen şeyin olmadığı çok açıktı. Bir cenaze töreni için bu kadar cafcıflı giysiler seçtiğine göre akliselimden de yoksundu. Bugün üstünde sarı bir tayt, kaplan desenli bir tunik ve ayağında babet pabuçlar vardı. Uzun, kızıl saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı. Macy Roth otuzunda olmalıydı, ama bu haliyle en fazla on sekiz gösteriyordu. Bir iş görüşmesinden beklediğim profesyonel görüntüyü ise kesinlikle yansıtmıyordu.

Beni görünce aceleyle durdu ve bakışlarımız karşılaştınca tanıdık geldiğimi fark etti. “Siz Hannah’nın kocasısınız,” diye fısıldadı.

Başımınla onayladım.

Macy’nin gözleri acıyla soldu. “Hannah’yı severdim.”

“Teşekkürler,” dedim kısaca. Görür görmez hoşlanmadığım bu kadınla karım hakkında konuşacak değildim.

“Hatırlıyorum da...”

“Geç kaldınız.” Kabalaştığımı biliyordum ama elimde

değildi. Hannah'ın bu kadını bana uygun bir eş olarak görmesine çok şaşırmıştım.

Acemi bir er gibi hazır ola geçti. "Of, evet. Özür dilerim."

"Yirmi dakika demiştiniz."

"Dolaptan ayakkabı kutusunu almam gerekiyordu, kapağı kapatınca Lovie içerde kapalı kalmış. Ben fark etmemiştim. Sadece korkunç feryatlar işitiyordum. Dolapta olduğunu anlamam beş dakikamı aldı."

Lovie'nin kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu, sadece bir hayvan ya da Tanrı esirgesin, emekleyen bir velet olabileceğini tahmin ediyordum.

"Görmek istediğiniz fotoğrafları buldum. Dolaptaki ayakkabı kutusunun içindeydiler. Şimdi ise çantamdalar." Fermuarı açmaya çalışırken hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Yani şimdi Sammy, Lovie ile arkadaş olmak istiyor ama Lovie ilgilenmiyor. Aslında Sammy, Harvey'nin yanında." Duraksadı. "Harvey için gerçekten endişeleniyorum. Son zamanlarda normal davranmıyor."

"Müral?" dedim. "Koridor için."

"Görmek isterim."

"Ben de göstermek isterim." Onu resepsiyon masasının arkasındaki bölmeye götürdüm. Beş kapının açıldığı derin bir koridordu. Kapıların biri ofisime, diğer beşi ise muayene odalarına açılıyordu. Linda'nın karşısında bir niş vardı.

"Aklınızda bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Rahatlatacak bir manzara olabilir. Bu-

raya gelen çocuklar hasta, bazıları ise iğne olacaklarından ya da birilerinin zorla kan alacağından korkuyorlar. Bir doktorun muayenehanesinin korkulacak bir yer olmadığını göstermek istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Benim için öyleydi.”

Karşılığında ben de kaşlarımı çattım. “O halde buranın öyle olmadığını gösterin.”

Duraksadı. En az benim kadar onun da benden hoşlanmadığını hissediyordum.

Sonra gülümsedi. “Bir eskiz hazırlayıp onayınız için size getireceğim,” dedi kibarca.

“Ne zaman?”

Omuz silkti. “Birkaç günden fazla sürmez.”

Dakkiklik konusunda tavrını bildiğim için bundan şüpheliydim. “Peki ücretiniz?” diye sordum.

Koridora doğru baktı, kafasında dönen tekerlekleri görebiliyordum. İnsanlar doktor olduğumu duyunca genellikle daha yüksek fiyat çekerlerdi. Beni kazıklamasına izin vermeyecektim. Linda bana Patrick’in ressamının aldığı ücreti söylemişti, o yüzden elimde karşılaştırmaya yapabileceğim bir rakam vardı.

“Yedi yüz dolara olabileceğini düşünüyorum,” dedi. Değer biçermiş gibi bana baktı. “Normalde talep edeceğimin yarısı, ama bir iyilik yapmak istiyorum.”

“Ne tür bir iyilik?” diye sordum hemen.

“Küçük bir şey. Manzara konusunda anlaşırsak söyle-

yeceğim. Tamam mı?”

Başımla onayladım, bir an önce sonraki aşamaya geçmek istiyordum. Nasılsa işini beğenmeyip başka bir ressamla anlaşabilirdim.

“O halde gidip aklınızdaki eskizi yapın ve uygun olduğunda bana getirin.”

Görüşmenin bitmesinden memnun, ofisten çıkmaya hazırlandım.

“Geç kaldığım için üzgünüm,” dedi giderken.

“Özrünüz kabul edildi. Ah, getirdiğiniz fotoğrafları görebilir miyim?” Beni o fotoğraflar yüzünden otuz beş dakika beklettiği aklıma gelmişti.

“Tabii, neredeyse unutuyordum. Galiba Lovie birkaç tanesinin kenarlarını kemirmiş, ama yine de ne yaptığım hakkında fikir sahibi olabilirsiniz.”

Lovie’nin kim olduğu hakkında hâlâ bir fikrim, sormaya da niyetim yoktu.

Fotoğrafları çantasından çıkarıp bana uzattı. Kenarları kemirilmişti ve hâlâ nemli olduklarına göre yeni olmuştu. Üstten birkaç tanesini karıştırıp yaptıklarının uygun olduğunu düşündüm. Çıkardığı işler en az Patrick’in tuttuğu ressam kadar iyiydi.

“Evet?” dedi umutla.

“Tamamdır. Tabii ki eskizlerin ve şu söz konusu iyiliğin kabul edilebilirliğine göre.”

Gözleri öfkeyle parladı. “Haftaya sizi ararım.”

“Güzel.”

Elimdeki fotoğrafları hızla çekti, dönüp kapıya doğru yürüdü.

O kadar kafa patlatmama rağmen, Hannah'nın Macy Roth gibi bir kadınla ilgilenebileceğimi düşünmesini aklım almıyordu.

Hasret's Sisters Planet

Doktor Michael Everett görgüsüzün tekiydi.

Macy, Hannah gibi nazik ve tutkulu bir kadının nasıl olup böylesi bir... kasıntı herifle evlenmiş olduğunu anlamıyordu.

Bu sevimsiz adamdan yakasını yeterince çabuk kurtaramamıştı. Birkaç dakika geç kaldı diye küplere binmişti. Sanki dünya *onun* etrafında dönüyordu!

Mahallesine dönünce rahatlayarak derin bir soluk aldı, ense ve omuzlarının gevşediğini hissetti. Doktor Everett gibi adamlar yüzünden dokuz-beş mesai yapacağı bir işte çalışmıyordu. Bir ofiste asla yapamazdı, çünkü çenesini tutamazdı. İçinde yoktu.

Adamlar geçirdiği on dakika bile çetin bir sınavdı.

Ön verandaya ulaştığında Sammy'yi giriş paspasının üstüne kıvrılmış buldu. Çenesini patilerinin üstüne yaslamıştı.

"Harvey seni yine mi serbest bıraktı?" diye sordu. Zavallı Sammy başka nereye gideceğini bilmiyordu. Macy vazife aşkıyla, belki üstünde çip vardır diye umarak onu veterinerlere kontrole götürmüştü; tabii ki öyle bir şey yoktu. İyi haber ise Sammy'nin kısırlaştırılmış olmasıydı, bu masraftan kurtulmuştu. Bu durum, onun bir zamanlar bir evi olduğunu gösteriyordu. Bir kilometrekarelik alan içindeki tüm direklere, üstünde kendi telefon numarasıyla birlikte Sammy'nin resimlerini asmıştı, ama şimdilik tek bir telefon bile gelmemişti. Sammy çok tatlı bir köpekti ve komşusu asla itiraf etmese de Harvey üstünde mucize yaratmıştı.

Aksini iddia etse de Harvey köpeği seviyordu. Doğru olmadığını bildiği halde sürekli hayvanın çok yediğinden ve eve pire getirdiğinden şikâyet ediyordu. Oysa onu Sammy'nin başını okşarken görmüştü. Macy evde yokken ona arkadaşlık ediyordu ve iyi bir bekçi köpeği idi. Sammy geldiğinden beri Harvey'nin arka bahçeye kuşlar için koyduğu yem kabına dadanan sincaplar hiç gelememişti.

"Harvey nerede?" diye sordu okşamak için eğilerek.

Sammy mahzun kara gözleriyle ona baktı.

"Eminim yine unutup kapıyı kilitledi," diye onu teselli etti. Daha önce de birkaç kere olmuştu. Bunu yaptığı zamanlarda Sammy, Macy'nin ön verandasını mesken tutuyordu. Ne yazık ki Snowball, Macy onu ne zaman içeri almaya kalksa itiraz ediyordu. Kendine köpekten arınmış özel bir bölge ilan etmişti.

Sammy kalkıp basamaklardan aşağı indi. Yarı yolda pe-

şinden gelmesini ister gibi omzunun üstünden dönüp Macy'ye baktı.

"Tamam, geliyorum," dedi Macy.

Her zaman yaptığı gibi Harvey'nin ön kapısına gideceğine, Sammy onu arka bahçeye götürdü.

Macy önce Harvey'nin şapkasını gördü. Harvey şapkası olmadan asla dışarı çıkmazdı. Birden bir terslik olduğunu hissetti. Adımlarını sıklaştırıp alçak çitin üstünden atlayarak bahçeye daldı.

"Mülküne izinsiz girdiğin için seni şikâyet etmeliyim," diye mırıldandı Harvey.

Macy onu portatif sandalyede oturur halde buldu. Duruşundan oraya yığıldığı belliydi. Şapkası başında olmadan orada oturması uzanıp alamayacak kadar bitkin olduğuna işaretti.

"Harvey," diye çığlık attı, önünde diz çöküp ona şapkasını verirken. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Kireç gibi beyazdı ve soluk almakta güçlük çekiyordu. Macy ne yapacağını bilemedi. "911'i arıyorum." Sakin olmaya çalıştığı halde sesindeki paniğin farkındaydı.

"Arama," dedi Harvey soluğunu düzenleyerek. Bir elini kalbine bastırırken, diğeriyle Macy'nin kolunu yakaladı.

"Harvey, bir terslik var."

"Yok," diye terslendi ihtiyar. "Şimdi beni rahat bırak."

"Bırakmıyorum."

"Yaylan diyorum. Mülkümden defol."

“Bunu yaparsam, acil servisi çağırıyorum.”

Harvey sırtmaya çalıştı. “Sen baş belası bir kadınsın.”

“Hı-hı.” Marcy bağdaş kurarak çimlere oturdu. Kalbi küt küt atsa da rahat ve sakinmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Harvey alçak sesle söylenmeye devam ediyordu.

Sammy, Macy’nin yanına uzanıp gözlerini ihtiyara dikti. Macy onun da endişeli olduğunu hissediyordu.

“Dünyanın en sevimsiz insanıyla tanıştım,” dedi Macy. Harvey’nin dikkatini dağıtarak yardım çağırmasına izin vermesini umuyordu.

“Tanıdığım biri mi?”

“Sanmam.” Yüzünü buruşturdu. “Birkaç dakika geç kaldım diye yapmadığını bırakmadı.”

Harvey sırttı. “Sen hep geç kalırsın.”

Bu çok büyük bir abartıydı. “Hiç de değil! Daima dakik olmaya *çalışıyorum*.” Bu doğrudu, ama sanki dünya ona karşı komplo kurmuştu. Nedense her şey onu geciktirmek için uğraşıyordu. Bugün olduğu gibi, Lovie ağlarken evden çıkıp gidemezdi. Üstelik adam yaptığı işlerin resmini görmek istemişti. Macy bu isteği yerine getirmeye çalışırken geç kalınca söylenme cesaretini kendinde bulmuştu.

Tüm çabalarına rağmen geç kalmaya yatkınlığı bir lanet gibi üstüne çökmüştü. Bir engeli atlatsa diğerine takılıyordu; kayıp bir kedi, beklenmeyen bir kargo, bir arkadaştan gelen umutsuz bir telefon. Zamanlama hep inanılmazdı.

“Kendini beğenmiş bir görgüsüz.”

“Kim?”

“Şu tanıştığım doktor,” dedi, hâlâ zihnini kurcalamasına hayret ederek.

“Ne doktoruymuş?”

“Kendini kâinatın merkezi sanan bir çocuk doktoru. Üstelik muhteşem bir karısı vardı.”

“Var mıydı?”

“Öldü.” Macy sessizleşti. “Onu çok severdim. Dünya-daki en nazik, en sevgi dolu ruha sahipti.”

Harvey kıs kıs güldü.

“Hadi ama Harvey, hayatında hiç dört dörtlük birine rastlamadın mı? Daha görür görmez kanının kaynadığı biri?”

“Hayır.”

“Ben bile mi?” diye dalga geçti.

Harvey tekrar kıkırdadı. “Çok zor. Sana katlandığım için şanslısın.”

“O kadar zor biri miyim gerçekten?” Tamam, demek ki herkesin hayalindeki komşu değildi; ya da sevgili veya iş arkadaşı. Ne kadar uyum sağlamaya çalışırsa çalışsın, başkalarından emir almayı bir türlü başaramıyordu. Özgürlüğe ihtiyacı vardı, hep öyle olmuştu. Büyükannesi Lotty onu özgür ruh diye çağırırdı, ama ne yazık ki özgür ruhların da paraya ihtiyacı vardı ve bu, Macy’nin çalışması anlamına geliyordu. Emir almayı reddetmekten başka, uzun süre aynı şeyi yapmaktan sıkılmak gibi bir sorunu da vardı.

Örneğin müral yapmak. Bir proje aldığında, bir hafta boyunca yoğun bir şekilde üstünde çalışıyordu. İş bittiğinde,

Macy'nin de *işi bitiyordu*; o resmi bir daha asla görmek istemiyordu. Bedenen yorulmanın dışında zihinsel olarak da tükeniyordu. Yeni bir anlaşmaya imza atmadan önce en az iki üç gün geçmesi gerekiyordu. Aynı şey örgü için de geçerliydi. En az yarım düzine başlanmış ama tamamlanmamış iş etrafa dağılmış durumdaydı. Şu an elinde Harvey için yaptığı yelek vardı ve sonbahar gelmeden bitirmeye kararlıydı.

Macy, çeşitliliğe ihtiyaç duyuyordu.

“Bu doktor seni üzdü, değil mi?”

Macy başıyla onayladı. “Tam bir hayal kırıklığıydı.” Hannah'nın evlendiği adamdan daha fazlasını beklerdi. Az da olsa, onu bağışlatacak bir niteliği olmalıydı, ama ilk karşılaşmalarında bunun emaresini görememişti.

“İşini yapma,” diye akıl verdi Harvey.

Macy'nin de ilk eğilimi bu yöndeydi. “Yani duvarını boyama mı diyorsun?”

“Onu sevmemişsin.”

“Şey... aslında daha çok onun beni sevmediğinden şüpheleniyorum.”

Harvey başını salladı. “Bunu anlayabilirim.”

“Harvey!” Macy onun koluna bir şaplak attı. Harvey'nin daha iyi olduğunu hissediyordu, ama tamamen düzeldiğinden emin olmadan gitmeye niyeti yoktu. Bu tür can sıkıcı şeyler daha önce de olmuştu. Macy kalbinden şüphelenmişti, ama muayene olmadan söylemek zordu. Harvey ise, ayağını bir tıp merkezine atmama konusunda adeta yeminliydi. Hiçbir tatlı dil onu bir randevu almaya ikna edemezdi.

“Doktora işle ilgilenmediğini söyle,” dedi Harvey bir kez daha.

“Paraya ihtiyacım var.”

“Ne için?”

“Bilmem ki,” dedi omuzlarını yukarı kaldırarak neşeyle. “Sanırım bazı lüks alışkanlıklar edindim, örneğın *yemeklerimi aksatmamak gibi*.” Harvey’yi, evdeki üç aç kediyi kedi maması olmadan sakinleştirmeye çalışırken görmek isterdi. Tecrübeyle öğrendiği bir şey vardı; kedilerini mısır gevreğiyile kandırmak ya da mutlu etmek gibi bir şey söz konusu değildi. Tamam, sadece bir kere başına gelmişti, ama tiksintilerini çok açık ifade etmişlerdi. Neyse ki en azından sütü yalamışlardı.

“Yemekten söz açmışken,” dedi.

“Öyle mi yapmıştık?”

“Evet, kahvaltı, öğle ve akşam yemeği gibi şeylerden ne kadar hoşlandığımı söylemeye çalışıyordum.”

“Doğru,” diye mırıldandı ihtiyar.

Onunla aynı fikirde olması dikkatini çekecek kadar şaşırtıcıydı. “En son ne zaman bir şeyler yedin?”

Harvey derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatı. “Bir süre önce.”

“Daha net söyleyemez misin?”

“Bu sabah.”

Harvey’nin neden başının döndüğü belli olmuştu.

“Sanırım,” diye ekledi.

Tamam, hiç şüphe yoktu. “Bir yere kıpırdama,” diye

emretti ayağa kalkarak.

“Bana mı söylüyorsun, yoksa şu uyuz ite mi?”

Macy gülümsedi. “İkinize de. Hemen dönerim.”

“Bana kalırsa hiç acele etme ve sakın buzdolabından bir şeyler getirme. En son yemem gerektiği için ısrar ettiğinde neler olduğunu hatırlıyorum.” Bu hatıra onu ürkütmüş gibi yaptı, Macy gözlerini devirdi.

“Beğenmiştin Harvey.”

“*Diyet* gıda olduğunu öğrenene kadar.” Bunu tükürür gibi söylemişti.

“Tofu senin için mükemmel bir yiyecek. Tavuk diye yerken hiç şikâyetin yoktu.” Macy bu küçük yalanı onun iyiliği için söylemişti.

“Bir hafta hazımsızlık çektim.”

“Sana konserve çorba getireceğim,” dedi. Macy’nin raf-ları, yaklaşık bir ay önce aldığı domates çorbası dışında tam-takırdı. Bir kâse çorba Harvey’nin midesine iyi gelirdi. Isıtıp ona götürmeye karar verdi.

“İçinde ne var?”

“Domates.”

“Sana nasıl inanabilirim?” diye homurdandı. “Beni daha önce de kandırdın.”

“Sevmezsen yemek zorunda değilsin,” dedi Macy.

“Sevmedim.”

“Daha tadına bakmadın bile.”

“O halde sevmeyeceğim,” diye ısrar etti.

“İki yaşındaki bir çocuktan farkın yok.”

Macy onunla daha fazla tartışmak istemiyordu. “Göz açıp kapayana kadar döneceğim.”

“Keyfine bak,” dedi Harvey. “Aslında istediğin kadar uzatabilirsin, bir ya da iki yıl olabilir.”

“Huysuzluk, açlık ve yorgunluk belirtilerinden biridir.”

“Belki senin doktorun da böyle bir sorunu vardır. Aç ya da yorgundur.” Macy onu duymazdan gelip çitin üstünden atladı ve evinin arka kapısına doğru yürüdü. Kapıyı kilitlemeyi unutmaması gerekiyordu. Gerçi bir hırsızın içinde aradığını bulmasına imkân yoktu, ama bir gün biri içeri giriverecekti.

Çorbayı ısıtmak sadece birkaç dakikasını aldı. Kâseyi iki eliyle kavrayıp kolunun altına tuzlu kraker paketini sıkıştırdı. Harvey’nin gözleri kapalıydı ve eli Sammy’nin başının üstündeydi. Onun geldiğini duyunca hemen elini çekti.

“Şekerleme yapıyordum,” diye söylendi. “Beni uyardırdın.”

“İşte.”

“İstemediğimi söylemiştim.”

“Harvey, zorla ağzına tıktırtmak mecburiyetinde bırakma.”

Harvey seçeneklerini tartar gibiydi, sonra sırtını düzeltip kâseye uzandı.

Macy, ilk kaşığını alana kadar bekledi. Harvey’nin gözleri açıldı, şaşırmış görünüyordu. “Kötü değilmiş.”

“Söylemiştim.”

Macy mutfağına dönüp kendisi için de bir kâse hazır-

ladı. Kedileri onun gitmesinden hoşnut kalmamıştı, hem de daha eve gelir gelmez. Bacaklarına sürünüp yüksek sesle mırıldanarak protesto ettiler.

“Hemen döneceğim,” dedi kâsesini alıp dışarı çıkarken.

Tekrar çitin üstünden atlayıp Harvey’nin yanında çimin üstüne oturdu. Sammy çorba kâsesini süzüp kendine uygun olmadığına karar verdi. Macy onun kulaklarını kaşdı.

“Köpeğin sahibini hâlâ bulamadın mı?” diye sordu Harvey.

“Hayır.”

“Burada kalamaz.”

“Tamam, Harvey.”

“Şimdi bile.”

“Biliyorum Harvey.”

“Neden dediğim her şeyi kabul ediyorsun, özellikle tek kelimesine bile inanmadan söylediğin halde?”

Macy sırtarak birkaç kraker aldı. “Sanırım huyum böyle.”

Harvey duymamış gibi yaptı ve düşünceli bir halde ona baktı. Çorbasının ancak yarısını bitirebilmişti. “Ne yapacağına karar verdin mi?” diye sordu.

“Hangi konuda?”

“Şu doktor.”

“Ha, o doktor.” Macy sevimsiz adamı neredeyse unutmuştu ve hatırlatılmasından hoşlanmamıştı.

“Onu sevmemişsin.”

“Hayır.”

“O halde onun için çalışma.”

“Haklısın, çalışmamalıyım.” Michael Everett muhtemelen yapacağı müralın her ayrıntısını eleştirecekti. Onun için çalışmak, moral bozmayı garantilemekti.

Macy eve bakınca bütün kedilerinin pencere pervazına oturmuş onu seyrettiğini gördü. Yemek vaktiydi. Yakında tekrar kedi maması alması gerekecekti, tabii mısır gevreği faciasını bir kez daha yaşamak istemiyorsa. Harvey haklıydı; işi reddedebilirdi. Ancak bu aptalca olurdu, özellikle aybaşı yaklaşırken.

“Söylediğim şeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Harvey.

“Öyle.”

“Ne karar verdin?”

Ağırlığını avuçlarına vererek çimin üstünde arkasına yaslandı. “Sanırım o müral yapacağım.”

Yaşlı adam ne söyleyeceğini biliyormuş gibi sırıttı.

“Ama bundan hiç keyif almayacağım,” diye ekledi.

Ritchie ve Stephanie'yle güzel bir hafta sonu geçirdim. Max dokuz yaşını bitirdi. Şamatacı arkadaşları gittikten sonra doğum gününü kutlamaya devam ettik. Max akşam yemeği olarak pasta ve dondurmanın kalanını istedi, hepimiz aynı-sını yedik.

Belki de hafta sonum bu kadar güzel geçtiği için yeni haftaya da güzel başladım. Çarşamba sabahı spor salonunda kayınbiraderimle görüştükten sonra ofisime gittiğimde beni bir sürpriz bekliyordu.

Winter Adams oradaydı.

Winter'ı ofisime alan Linda'ydı. "Doğru bir şey mi yaptım?" diye sordu emin olamayarak.

"Sorun yok," diyerek onu rahatlattım.

Ben odaya girince Winter ayağa kalktı. Bana içtenlikle gülümsedi. Masamın köşesinde bir tabak dolusu taze kruva-

san olduğunu gördüm.

“Haber vermeden gelerek kabalık ettiğimi biliyorum,” dedi Winter. “Umarım sorun etmezsin.”

“Aksine, çok sevindim.” Gerçekten sevinmiştim ama böyle bir şey beklemiyordum.

Winter bana doğru yürüdü, yarı yolda karşı karşıya kaldık. Daha sonra olanlar planlı değildi. Bana doğru yaklaştığında uzanıp yanağını öptüm. Başka herkes için bu sıradan olabilirdi, ama benim için çok büyük bir şeydi. Her ne kadar resmi bir öpücük olsa da, karşı cinsten birini öpme konusunda rahattım. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, ama o an uygun göründü.

“Senden ses çıkmadı,” dedi Winter, “Ben de uğramaya karar verdim. Umarım personelin de kruvasan seviyordur.”

Sesindeki tereddüdü hissediyordum ve ortaya çıkma konusundaki tedirginliğini fark ettim. “Zevk duydum,” dedim.

“O zevk bana ait, gerçekten.” Masama doğru yürüdü ve kâğıt bir çanta daha getirdiğini gördüm. İçinden karton tabaklar, peçete, minyatür kavanozlarda reçel ve folyoya sarılmış tereyağı çıkardı.

“Teşekkürler. Çok bonkörsün, Winter.”

Başını iki yana salladı. “Bir şey değil. Meşgul olduğumu biliyorum ve kafeye geri dönmek zorundayım. Fırıncım Alix hamile. Sanırım daha önce söylemiştim, değil mi? Bütün personelin gözü onun üstünde. Ben de o yüzden daha erken geliyorum ve... şey, her neyse, seni düşündüğümü bilmeni istedim.” Konuşurken yüzüme bakmıyordu, ellerinin de ha-

fifçe titrediğini fark ettim. Malzemeleri masanın üstüne yerleştirirken garip hareketler yapıyordu; sonra yapacak başka bir şey kalmayınca elleri iki yana sarktı.

“Tekrar teşekkürler,” dedim sıkıntıyla.

“Hemşiren bu sabah çok yoğun olduğunu söyledi, o yüzden seni oyalamayacağım.” Çantasını kaptı, kapıya doğru seğirtirken sapını omzuna geçirdi. “Tadını çıkarın.”

Onunla birlikte yürüdüm. “Daha sonra seni arayabilir miyim?” diye sordum.

Bana bakarken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Sevinirim.” Yanımdan geçerken dirseğimi hafifçe sıkı.

Bir dakika boyunca, belki daha uzun bir süre neler olup bittiğini idrak etmeye çalışarak olduğum yerde dikilip kaldım. Winter’la görüşmemizin üstünden iki haftadan fazla bir süre geçmişti ve aramızda romantik bir ilişki olabileceğinden şüpheliydim.

Winter ve Hannah, kuzenden öte çok iyi arkadaşlardı. Aramızdaki herhangi bir birlikteliğin Hannah’ya olan derin hayranlığımızı ve sevgimizi zedelemesinden korkuyordum. Belki yanılıyordum, bununla beraber, kulağa çok basmakalıp gelse de süreç içinde romantizme dönüşecek ateşi tutuşturması gereken kıvılcımı hiç hissetmemiştim.

Kruvasan tabağını personelin molalarda kullandığı odaya götürdüm. Linda arkamdan geldi.

“Sen almıyor musun?” diye sordu.

“Elbette, ama sonra yiyeceğim.” Kahvaltı ile pek aram yoktu ve kendime bir tane ayırmıştım. “Hannah’nın kuze-niydi.”

“Öyle söyledi.”

Tabağı tezgâhın üstüne, mikrodalganın yanına bıraktım.
“Çok nazik, değil mi?”

Linda gözlerini benden kaçırdı.

“Ne?”

Bakışlarını yakaladığımda bilmiş bir edayla gülümsedi.
“Winter nazikten biraz daha öte, farkındaysan. Seninle ilgileniyor.”

“Benimle mi?” diye sordum budala rolü yaparak. Bu düşünceyi çok abes bulmuşum gibi elimi de göğsüme koydum.

Linda gözlerini devirdi. “Uğraşsa bundan daha fazla belli edemezdi, paçalarından akıyordu.”

Sırıttım. “Şey, sanırım öyle.”

“Ona çıkma teklif edecek misin?”

O kadar öteye gitmemiştim. “Bilmiyorum, sen ne düşünüyorsun?” Bu konuyla ilgili bir kadının görüşünü almak istiyordum. Linda işe başladığım ilk günden beri yanımdaydı ve beni iyi tanıyordu. Hannah’nın hastalığı süresince bana inanılmaz destek olmuştu; Ritchie’nin dediği gibi, sarsılmaz bir kayaydı. Yaş olarak anneme yakındı, ancak Arizona’da yaşayan ailemle her hafta konuşmama rağmen tekrar biriyle flört etmeye başlamak onlara açabileceğim bir konu değildi.

“Ne mi düşünüyorum?” diye mırıldandı Linda. “Emin değilim. Winter’ı cazip buluyor musun?”

“Belki bulabilirim,” dedim, ama söylediğime kendim bile ikna olmamıştım.

Linda kaşlarını çattı. “Bu pek iç açıcı bir açıklama değil.”

“Onu, cazibesine kapılacak kadar iyi tanımıyorum,” diye kaçamak cevap verdim.

“Pekâlâ,” dedi Linda. “Onu daha iyi *tanımak* konusunda ne diyorsun?”

Bu soruya cevap vermek daha kolaydı. “Dert değil.” Üstelik doğrudu. En azından aramızda bir çeşit dostluk kurulabilirdi, üstelik Hannah’ın çöpçatanlık yapmasına gerek kalmadan.

“Öyleyse yap,” dedi hemşirem. “Top sende. Bir sonraki hareket sana kalmış.”

İçimden bir ses, Winter’ın bu girişimini karşılıksız bırakırsam muhtemelen bir daha ondan haber alamayacağımı söylüyordu; aramızdaki aile bağına rağmen.

Leanne Lancaster’ın birlikteliğinden hoşlanmıştım ve onu aramayı ciddi olarak düşünüyordum. Tereddüt etmemin nedeni açıktı, korkuyordum. Bunun için ne ben hazırdım, ne de o. Hannah’yı kaybedişimin ardından bir yıl geçmesine karşın, duygusal anlamda hâlâ nasıl yaralıysam, boşanmasının ardından Leanne de aynı şeyleri hissediyordu.

Aramızdaki en güçlü bağ acıydı ve uzun süreli bir ilişkiye başlamak için uygun bir temel değildi bu. Bununla beraber, iyileşme sürecinde birbirimize yardımcı olabileceğimizi hissediyordum. Paylaşılan acılar azalıyordu. Bir araya gelirsek, bu acıyı aşarak yeni bir mutluluğa, en azından iç huzura kavuşabilirdik.

Hannah üç kadın seçmişti ve üçüyle de tanışmıştım. Birbirlerine hiç benzemeyen üç kadın. Anladığım kadarıyla

Hannah'nın listeye Macy Roth'u almasının sebebi espri olsun diyeydi. Daha önce, kadın ya da erkek, hiç kimse beni bu kadar rahatsız etmemişti. Hannah, Macy'nin beni güldürebileceğini sanarak çok yanılmıştı. Macy'nin bende bıraktığı tek etki, tüylerimi diken diken etmek olmuştu.

Ne kadar kafa patlatsam da Winter ve Leanne arasında bir seçim yapamıyordum. Duvar boyama işini Macy'ye verebilirdim, ama onu daha yakından tanımak gibi bir niyetim yoktu. Onun yanında on dakika durmak, hakkında ne hissettiğimi anlamak için yeterli olmuş ve liste dışı kalmıştı. Müral fikrini beğenmiştim ve eğer fotoğraflardaki kadar iyi çalışıyorsa iş için uygundu. İşi ona ihale edebilirdim. Hannah'mn isteği de yerine gelmiş olurdu. Macy'yle tanışmış ve kararımı vermiştim.

Geriye Winter ve Leanne kalmıştı. Onları biraz daha yakından tanıyıp sonra karar vermek daha adil olacaktı. Ya da karar vermemek.

Karar vermek zorunda olmadığımı karar verince rahatladım. İçim huzur doldu. Gerçek huzuru bir kez daha bulabileceğimi sanmıyordum ama hayli yaklaşımışım. Yapmaya kararlı olduğum şeylerden memnundum.

Günün kalanı sorunsuz geçti ve son olarak, burnuna minyatür bir araba sokan altı yaşındaki hastama baktım. Oğlanı rahatlatayım diye, bu tür durumlar için sakladığım birkaç sihirbazlık numarası yaptım ve böylece sinüs boşluğundaki cismi çekip alabildim.

Küçük Peter'in "sihir"lerini hayranlıkla seyretmesi çok

hoşuma gitti, muayene odasından çıkarken sırtıyordum.

Linda beni kapıda karşıladı. “Sanırım bayan ziyaretçi gününüz,” dedi keyifle, sanki bütün bu kadınların hayatıma girmesinden o sorumluymuş gibi.

Leanne Lancaster olmalıydı.

“Size eskizleri getirmiş.”

Macy Roth.

Haftayı bu üşütükle karşılaşmadan bitirip kendimi daha mutlu hissedebilirdim.

“Ofisimde mi bekliyor?”

“Aynen.”

Linda’ya, pişmiş kelle gibi sırtıma demek istiyordum. Macy Roth’a karşı ne geçmişte, ne bugün, ne de gelecekte bir ilğim olamazdı.

Ofisime girdiğimde onu bir tıp kitabının sayfalarını karıştırırken buldum. Bu canımı sıktı. İzin istemeden özel kütüphanemden kitap almak büyük yüzszüzlüktü.

Bana baktı, en ufak bir utanma belirtisi göstermiyordu.

Yürüdüm, elindeki kitabı çekip aldım ve raftaki yerine geri koydum. “Eskiz mi getirdiniz?” diye sordum.

“Evet, masanızın üstünde.”

Duvarlarım için uygun gördüğü manzarayı merak ediyordum. Umduğum gibi yaratıcı ise, bu fikir gerçekten eğlenceli ve esprili olacaktı.

Eskizi odamdaki küçük masanın üstüne serip bir ucuna kâğıt ağırlığı, bir ucuna kitap koyarak sabitledim. Okyanus manzarasını görür görmez kaşlarımı çattım. Büyük bir dal-

ganın üstünde kaplumbağalar, çeşitli renk ve boylarda tropik balıklar vardı. Dalganın ötesinde, uzaklarda bir kılıç balığı havaya atlamıştı.

Fonda ise bir balina görünüyordu.

“İstediğim bu değil,” dedim, neden istemediğimi anlamaya çalışarak. Tavrımın eskizden çok Macy’ye olmasından şüpheleniyordum. Yine de muayene için gelen çocukların bu resmi yeterince ilginç ya da eğlenceli veya egzotik bulmayacağını düşünüyordum. Müralin amacı onları eğlendirip dikkatini dağıtmaktı, zooloji dersi vermek değildi.

“Neden değil?” diye diklendi.

“Çünkü istemiyorum. Bu... bu çocuk teması değil,” diye söyledim.

“Bana içimden geleni çizmemi söylemiştiniz, ben de öyle yaptım.”

“Doğru, bunun için özür dilerim, ama okyanus manzarası bana uymuyor,” dedim ruhsuz bir sesle. “Başka bir alternatif olmalı.” Kadın haklıydı; hem dizginleri onun eline bırakmıştım, hem de itiraz hakkımı elimde tutmak istiyordum. “Farklı bir yaklaşımla gel.”

“Tamam,” dedi kısaca. Uzanıp eskizi aldı, rulo yaptı. “Başka bir tema geliştirmekle ilgili sorunum yok. Bununla beraber, yeni bir manzara için saatlerce uğraşmadan önce sizin aklınızda bir şey varsa bilmek isterim.”

“Şey, belki hayvanat bahçesindeki hayvanlar olabilir.”

“Hayvanat bahçesi,” diye tekrarladı. Tercihimin onu hayal kırıklığına uğrattığı belliydi. “Sanırım... bunu yapabilirim.”

“Orman manzarası içinde,” diye ekledim. “Goriller, zürafalar, aslanlar güzel olur.”

“Anladım.”

“Yeni eskizi ne zaman görebilirim?”

Macy duraksadı, listesindeki taahhütlerini gözden geçirir gibi tavana baktı. “Pazartesi öğleden sonra uygun mu?”

Randevu defterime bakmak için masamın arkasına geçtim, başımla onaylayıp not aldım. “Tamamdır. 17.00 olsun.”

Başıyla onay veren Macy kapıda durdu. “Okyanus manzarasını istemediğinizden *emin misiniz?*”

“Ne yazık ki eminim,” diye anında karşılık verdim.

“Bir gemi ekleyebilirim. Bunu daha önce de düşünmüş-tüm, şimdi yapmadığıma pişmanım.”

“Gemi olsa da sevmeyecektim,” dedim.

“Harvey sevmişt... yani, Harvey ne kadar sevebilirse.”

“Harvey kedilerinizden biri mi?” Macy’nin kedileri olduğunu hatırlamıştım ve bu ayrıntının neden kafama takıldığından emin değildim. Onlardan insan gibi söz etmesi bile yeterince tuhaftı, ama bir sanat eseri konusunda kedinin fikrini alması...

“Harvey benim komşum... ve ince zevklidir.”

Okyanus manzarasını sevmediğim için açıkça bana taş atmıştı. İlk telefon konuşmamızda da Harvey’den söz ettiğini hatırladım. “Kuşku yok, ama ne yazık ki Harvey’nin ofisinin duvarını boyamayacaksınız.”

“Bu kötü işte,” diye mırıldandı.

“Bir gün, başka bir müşteriniz sizden okyanus manza-

rası isteyebilir ve kataloğunuzdan hemen çıkarıverirsiniz.”

Omuz silkti, ama cevap vermedi.

Sohbeti sonlandırmak için onu kapıya doğru yönlendirdim. Komşusunun fikri umurumda değildi. Burada sadece benim görüşümün önemi vardı ve ben, muayeneye gelen çocuklara balık seyrettiirmek istemiyordum.

“Pazartesi günü cangıl eskizini beğeninize sunacağım,” dedi Macy ofisten uçarca çıkarken. “Saat beşte.”

Tavrımın pek adil ya da açık fikirli olmadığını düşünerek birden suçluluk duygusuna kapıldım. Macy bana göre fazlaca... alışılmışın dışındaydı. Çok değişkendi, ne yapacağı önceden kestirilemez biriydi. Her koşulda Hannah’ya karşı görevimi yerine getirdiğimi düşünüyordum. Bu aşamadan itibaren, enerjimi Winter ya da Leanne üstünde yoğunlaştıracaktım.

Winter aklıma gelince arayıp kruvasanlara teşekkür etmek için uygun bir saat olduğunu düşündüm. Herkesin klinikten çıkmasını bekleyip kapıyı kapadım.

Şaşırtıcı bir beklenti içine girmiştim. Winter’la birlikte yapabileceğimiz şeyleri düşünmeye çalıştım. Leanne’i akşam yemeğine götürmüştüm. Keyif verici olsa da Winter’la farklı bir şey yapmak istiyordum. Zaten kendi restoranı olduğu için onu yemeğe çıkarmak farklı bir anlam taşımayacaktı, sadece başkalarının ne yaptığını kontrol etmiş olacaktı.

Winter’ın cep numarasını çevirdim, ikinci çalışında cevap verdi.

“Ben Michael. Kruvasanlar için bir kez daha teşekkür

etmek istedim,” diye söze girdim.

“Rica ederim, afiyet olsun.”

Aradığıma memnun olmuş gibiydi, bu cesaret verdi. “Kruvasanlar öyle hızlı yok oldu ki kendime bir tane ayırabildiğim için şanslıydım.” Öğle yemeğimle birlikte yemiş ve her lokmanın tadını çıkarmıştım.

“Geldikleri yerde daha çok var,” diye dalga geçti.

Flört konusunda tamamen yeteneksiz olduğum halde devam ettim.

“Diyordum ki, anlarsın ya, belki yakın bir zamanda buluşabiliriz.”

“Elbette. Ne zaman?”

“Pazar öğleden sonraya ne dersin?” diye salladım, çünkü ne yapacağımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Şey...” Bir an düşündüm. “Eğer hava güzel olursa bisiklete binebiliriz.” Bu Hannah’yla yapmaktan çok keyif aldığımız bir şeydi, göğsüme bir sancı saplandı. Acının düşün-düğümden hafif olduğunu ve kısa sürdüğünü fark etmek ise beni şaşırttı.

“Benim... bisikletim yok,” dedi Winter pişmanlık dolu bir sesle.

“Sorun değil, garajımda fazla bir tane var. Aslında Hannah’nın bisikleti.” Winter’ın, bisikleti Hannah’dan ödünç almayı önemsemeyeceğini düşündüm.

“Tamam, neden olmasın? Ama seni uyarıyorum, yıllardır bisiklete binmedim.”

“Alışman uzun sürmez,” diye ona güven verdim. “Bir kez öğrendin mi unutmazsın derler ya, gerçekten doğru.”

“Bunu bilmek iyi geldi.”

Daha şimdiden hafta sonunu iple çekiyordum.

Birkaç dakika daha gevezelik ettikten sonra tam kapatırken Winter, “Aradığın için sevindim,” dedi.

“Ben de,” dedim, ciddiymdim. İlişkımız nereye giderse gitsin –ister yakın ister sıradan arkadaş olalım, ister biraz romantizm yaşayalım ya da zamanla âşık olalım– hepsini kabul etmeye hazırdım.

Her şey olacağına varacaktı.

“Kask takmak zorunda mıyım?” diye sordu Winter.

“King County’de kanun böyle,” diye açıkladım. Bu macerayla ilgili her şeye kuşku ile yaklaşıyordu. Sonuçta, bisiklete binmenin çok parlak bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım. Winter pantolon giymişti ve paçaları zincire takılabilirdi. Bunu fark ettiğimde, kıyafetini değiştirmesini önermek için artık çok geçti. Bir çift metal pantolon kelepçesi ile bol paçaları tutturdum; sık olmasa bile güvenliğini sağlayacaktı. Taşlarla süslenmiş parmak arası terliklerinin de bisiklete binmek için uygun olduğu söylenemezdi. Hannah’nın bisiklet ayakkabıları hâlâ duruyordu, ayak ölçüleri aynı olduğundan onları giymesini önerdim.

Winter yıllardır bisiklete binmediği için sorun çıkmayacağından emin olana kadar bir süre çalıştık. Sonra ikimiz de bisikletlerimize atlayıp mahallemizi terk etmek üzere bina-

ların arasında yola çıktık.

“Nasıl gidiyor?” diye arkama seslendim.

“Harika.”

Sesi tereddütlü çıktığından, binanın çevresinde bir tur daha atıp yavaşlayarak ona uymaya çalıştım. Hannah rekabeti seven bir sürücüydü, ama Winter’ı onunla karşılaştırmak haksızlıktı. Bunu sürekli kendime hatırlatmam gerekiyordu. En azından, Winter’ın deneme çabası bile takdire şayandı. Zaman içinde benim çok sevdiğim bu spordan hoşlanmasını diliyordum.

Kendimin de bisiklete ne kadar uzun bir süredir binmediğimi fark edince şaşırdım. Hannah’yla sık sık, her temmuz ayında Seattle ile Portland arasında düzenlenen geleneksel bisiklet yarışma katılmaktan söz ederdik. İki gün süren bir etkinlikti ve hazırlıklara başladığımız dönemde Hannah’ın teşhisi kondu. Benim katılmam için ısrar etti, ama kabul etmedim. Hannah olmadıktan sonra hiçbir keyfi yoktu.

Ritchie spor salonunda sürekli sabit bisiklette çalışırdı, ama onu sokaklarda ciddi olarak bisiklete binerken düşünemiyordum bile. Bedensel yetersizliğinden değil, sadece bisiklete binmeyi önemsemediği için. Onun ilgilendiği spor beyzboldu ve iflah olmaz bir Seattle Mariners taraftarıydı. Takımın oynadığı her maça gider ya da izler, istatistikleri ezberler ve zihnini gereksiz bilgilerle doldururdu. Tabii bana göre gereksizdi ve bunu Ritchie’nin yüzüne asla söyleyemedim.

Kendi düşüncelerime dalınca, Winter’dan ne kadar

uzaklaştığımı fark edememiştim. Omzumun üstünden arkaya bakınca tehlikeli biçimde sendelemeye başladığını gördüm. Ona eşlik etmek için hemen bisikletimi döndürdüm. Benim döndüğümü gören Winter nedense durmaya karar verdi.

Onun düşmeye başladığını görüyordum, ama elimden bir şey gelmiyordu. Ayağını pedaldan yeterince hızlı ayırmayınca yana devrildi, bisiklet üstüne düştü. Sanki her şey yavaşlatılmış çekimde gibi gerçekteymişti, ama Winter'm öyle hissetmediğinden çok emindim.

Yere düşerken tok bir sesle çığlık attı.

“Winter!” Hızla yanma ulaştım. Birkaç saniye içinde bisikletimden inmiştim ve yanındaydım. Korktuğum gibi kelepçeye rağmen paçası zincire takılmış ve yırtılmıştı. Bisikleti çekip bir ağaca dayadım, sonra hızlı bir görsel tarama yaptım. Sıyrılan dirsekleri ve dizi kanıyordu, ancak görünürdeki en ciddi yaraları bunlardı.

“Bana dokunma!” Onu daha kapsamlı muayene edebilmek için eğildiğimde gerildi.

“Dokunmam,” dedim. Yolun iki tarafından da araba gelmiyordu.

Winter gözlerini kapadı ve titrek bir soluk koyverdi.

“Kırıldığını hissettiğin bir yerin var mı?” diye sordum, hemen doktor moduna geçerek.

“Hayır... yok gibi.”

“Bir süre kıpırdama. Konsantre ol. Ağrı nerede?”

“Dirseğim ve dizim, kırık yok. Eminim.” Oturmaya çağlıştı. Yardım etmek isteyince başını iki yana salladı; kendi

başına yapmak istediğini söylemeye çalışıyordu.

Yavaşça oturdu, kolunu bükerek önce dirseğini kontrol etti, sonra eğilip dizine baktı. Acıdığından emindim. Çocukken olduğu gibi, bu tür yaralanmaları çabucak atlatamıyorduk. Yetişkinler yere daha sert yapışıyordu.

“Başın dönüyor mu?” diye sordum, başını çarpmış olmasından endişe ederek. Hannah’nm eski kaskını takmıştı, ama sormak zorundaydım.

“Hayır.”

“Sersemlik var mı?”

“Hayır. Sanırım kask işe yaradı.”

“O yüzden bunları kullanmamız zorunlu.” Kask takmayan pek çok çocuğun yarasına bakmak zorunda kalmıştım.

Winter sırtıttı. “*Sana söylemiştim* demekten hoşlanmayan erkek grubuna girmiyorsun, değil mi?”

Ben de sırttım. “Her erkek bu fırsatı kollar.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

“Seni eve götürüp yaralarını saracağım,” dedim.

Ben iki bisikleti iterek taşıırken, Winter aksayarak evin yolunu tuttu. Planımız buraya kadardı. Bisiklete binmek faciayla sonuçlanmıştı.

“Çok üzgünüm Winter.”

“Neden özür diliyorsun? Beceriksiz olan benim.”

“Başka bir şey yapmayı önermeliydim.” Bisikletleri garaja bırakıp ona eşlik ettim. Kolumu beline dolayıp mutfığa girmesine ve bir sandalyeye oturmasına yardımcı oldum, ar-

dından yara bandı ve antiseptik krem almaya gittim.

Döndüğümde elimde yeni bir havlu da vardı. Bir kâseye soğuk su doldurup tezgâhtaki malzemelerimin yanına koydum. Yaralı dizine ve dirseğine hafifçe kompres yapıp krem sürdüm, dikkatlice sardım.

“İyi bir hasta değilimdir,” dedi Winter, sıktığı dişlerinin arasından.

“Aksine, harika bir hastasın.”

Gülümsedi ve bakışlarımız karşılaştı.

İşim bittikten sonra suyu ve havluyu kaldırdım, bütün malzemelerimi yerlerine koydum. İtiraf etmek hoşuma gitmiyordu, ama Hannah’nın acımasızca yüzüme vurduğu gibi, gerçek bir düzen budalasıydım. Çocukluktan kalma bir alışkanlıktı, belki de tam bir pasaklı olan ağabeyimle aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığım için. Çevremdeki her şey düzenli olmazsa kendimi iyi hissetmiyordum.

“Bir yerimizi acıttığımızda annem bize daima özel bir ikramda bulunurdu,” dedi geri döndüğümde.

“Ne tür bir ikram?”

“Bazen sıcak çikolata, bazen kurabiye. Kolumu kırdığımda, yatağında uyumama ve bütün gün film seyretmeme izin vermişti.” Birden yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı. “Yatağında uyumak istediğimi söylemeye çalışmıyordum, Michael.”

Hiç öyle algılamamıştım ve zar zor güldüm. “Bu konuda endişelenme.”

Yarım ağız gülümseyerek teşekkür etti.

“Film izlemek ister misin?” diye sordum. “O an aklıma gelen tek şey buydu, belki sözü geçtiği için.

“Patlamış mısır var mı?”

“Bir bakayım.”

Alışveriş, benim için rastgele yaptığım angarya bir işti. Buzdolabının üstünde, mikrodalgada ısıtılacak açılmamış bir kutu patlamış mısır keşfedince çok mutlu oldum. Ne zamandan beri orada durduğunu bilmiyordum, ama işe yarayacaktı.

Ben mısırın başında beklerken, Winter DVD’leri gözden geçiriyordu. Epey miktarda olduğu halde ne zaman oturup DVD seyrettiğimi hatırlamıyordum. Hannah, siyah-beyaz klasiklerden yabancı filmlere ve hatta Hollywood’un gişe filmlerine kadar tam bir sinema tutkunuydu. Onunla oturup film seyrederdik –sadece onun yanında olabilmek için– ama kendi adıma zaman kaybından başka bir şey değildi.

Winter, elinde bir DVD ile mutfığa geldi. “*Afrika Krallığı* en sevdiğim filmlerden biridir.”

“Hannah’mn da.”

“Biliyorum. Sanırım o almıştır.”

Doğruydu.

Mikrodan gelen patlamalar azaldı ve sonunda durdu, zamanlayıcı sinyal verdi. Dikkatimiz başka yöne çevrildiği için memnundum. Hannah’nın anılarına takılıp kalmak istemiyordum. Her konuşmada adını anmanın mantıklı olmadığını farkmdaydım. Winter da aynı şeyi hissediyor olmalıydı, çünkü bir daha Hannah’dan söz etmedi.

Televizyon salondaydı. Filmi taktım, aramızda yeterince

mesafe bırakarak kanepede Winter'ın yanına oturdum. İki-
mizin elinde de patlamış mısır kâselerimiz vardı.

Bu Humphrey Bogart ve Katherine Hepburn filmini iz-
lememin üstünden dört yıl geçmişti. Ne kadar duygusal bir
aşk öyküsü olduğunu unutmuştum. Finalde Hannah'nın göz-
yaşlarına boğulduğunu hatırlıyordum.

Sonunda jenerik akarken, Winter dönüp bana baktı. Film
boyunca ikimiz de kıpırdamamış, aramızdaki mesafeyi ko-
rumuştuk.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Yaşayacağım,” dedi.

“Aspirin vereyim.” Bunu daha önce düşünmeliydim.
Henüz şişme ve ağrı başlamasa bile çok yakında olacaktı.

Başını salladı. “Pek acımıyor.”

“Hadi ya, o halde yarın için başka bir senaryo düşünü-
rüz.” dedim. İtiraz etse de bu konuda kendimi suçluyordum.

“Tahmin edeceğin gibi ben bir iç mekân kadınıyım,”
dedi Winter. “Mutfakta olmayı ve tariflerle oynamayı her
zaman sevdim. Sporla pek aram yok.”

Hannah da yemek pişirmeyi çok severdi ama spor söz
konusu olduğunda hepsine hevesliydi. Yeni bir şey denemeyi
önerdiğimde, bir kez bile itiraz ettiğini hatırlamıyordum; ister
Oregon'a iki günlük ve iki yüz elli kilometrelik bir bisiklet
parkuru olsun, isterse nehirde rafting turu.

“Sporda iyi olmayabilirim, ama haftalarca anlatacağın
bir akşam yemeği hazırlayabilirim,” dedi Winter.

“Bundan eminim,” dedim. Sesimdeki isteksizliği fark

etmemiş olmasını diliyordum. Hannah'nın baş döndürücü akşam yemeği ziyafetlerinden sonra, özenle donatılmış sof-ralar ilgimi çekmiyordu. Benim için yemek, bedeni besleyen bir yakıttı, ruhu değil.

“Ne yapmak istersin?” diye sordum.

“İskambil oynar mısın?”

“Artık değil.” Eskiden poker oynardım, ama Hannah hastalandığından beri bırakmıştım. “Üzgünüm.”

“Ya.” Hayal kırıklığı çok açıktı.

“Boş günlerinde ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Mutfağında vakit geçiriyorum. İşte!” Gözleri parladı. “Sana akşam yemeği hazırlamamı ister misin?”

“Zaten bütün hafta aynı şeyi yapmıyor musun? Boş gününde farklı bir şey yapman gerekir.”

“Ama en sevdiğim şey bu,” dedi. “Restorandayken ev-rak işinden başımı kaldıramıyorum, siparişler falan filan. O yüzden mutfakta nadiren vakit geçirebiliyorum. Denemeyi çok istediğim birkaç yeni şey var, ama tadına bakacak kimse olmadıktan sonra anlamsız.”

“Uzun zamandır alışveriş yapmadım.” İsterse buzdola-bını ve rafları kontrol edebilsin diye elimle işaret ettim. Birkaç kutu çorba ve dondurulmuş yiyecek dışında hiçbir şey bulamayacağını biliyordum.

“İşin eğlenceli kısmı burada,” dedi. “Ben alışverişe ba-yılırım.”

“Tamam öyleyse. Hadi gidelim.”

Araba anahtarlarına uzanırken içtenlikle gülümsedi.

Pazar günü öğleden sonrası için hayal ettiğim şey bu değildi, ama madem istediği buydu, şikâyet edecek halim yoktu.

Dükkâna adım attığımız anda Winter'ın ait olduğu ortama girdiğini hissettim. Reyonlar arasında profesyonelce geziyor, ara sıra durup sepete bir şeyler atıyordu. Etiketlere bakıyor, kasaba özel sipariş veriyor, meyve ve sebzeleri sıkıp kokluyordu. Bu, sadece onunla birlikte yaşanacak bir deneyimdi.

Onun peşinde dolaştıkça eğlenmeye başlamıştım. Coşku bulaşıcıydı.

“Tarifi ezberledin mi?” diye sordum.

Sanki başka bir dilden konuşuyormuşum gibi yüzüme baktı.

“Anlarsın ya,” dedim. “Bana pişireceğin şu nefis akşam yemeğinin tarifi.”

“Ha!” dedi gülerek. “Tarif filan yok.”

“Denemek istediğin bir tane olduğunu söylemiştin.”

“Şey, evet. Bir süre önce arkadaşlarımla dışarıdayken yediğim bir şey. Onu kendi yöntemimle pişirmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ya.”

“Dert etme. VIII. Henry'nin bile yemekten gurur duyacağı bir lezzet yaratacağım.”

“Yoksa kellen mi gidecek?” diye espri yaptım, çok eğlenmiş göründü.

Eve dönüşte, Winter mutfakta işin başına geçerken ben arabayı boşalttım. Çok geçmeden sebzeler evyenin içindeydi

ve malzemeleri tezgâha dizmeye başlamıştı. Kalın ton balığı dilimleri ve kemiksiz tavuk göğüslerini görünce, nasıl bir kombinasyon oluşturacağını merak etmeye başladım.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordum ellerimi arka ceplerime sokarak. Mutfakta pek işe yarayan biri değildim.

Bana baktı ve gözlerinden bir an hüznü geçti.

“Şu an Hannah’yı mı düşünüyordun?” diye sordum.

Davet edilmiş bile olsa, Hannah’ın mutfağında başka bir kadın görmek yeterince tuhaftı. Sonra birden, kendi kurallarımdan birini daha yıkmış olduğumu fark ettim. Kesinlikle yapmamaya kararlı olduğum halde, tekrar Hannah’dan söz açmışım.

“Hannah değil,” dedi kısa bir duraksamadan sonra.

“Öyleyse kim?”

“Pierre. Sözüünü ettiğim aşçı. Birlikte yemek pişirmeyi severdik.”

Başımınla onayladım.

Winter birden benden uzaklaştı. “Sanırım sana Pierre ve benim... geçici bir ara verdiğimiz söylemişim,” dedi. “Kor-karım kalıcı olacak gibi görünüyor.”

Winter en sevdiği işe dalmış, yemek hazırlıyordu; sevdiği adamla paylaşmaktan keyif aldığı bir şeydi bu. Onu bisikletle gezmeye davet ettiğimde ben de aynı şeyi yapmışım. Pazar günleri öğleden sonra Hannah’yla genellikle bisiklete binmeye giderdik. Belli ki Winter ve Pierre, ikisinin de tutkun olduğu mutfakta zaman geçiriyorlardı.

Onları yan yana çalışırken hayal edebiliyordum. Birbir-

lerine küçük ikramlarda bulunuyorlar, tartışıyorlar, gülüşüyorlar ve öpüşüyorlardı.

“Aranızda tam olarak ne geçti?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Sesinde öylesine derin bir acı vardı ki ona bir adım yaklaştım ama kollarımla sarmamak için tam zamanında durdum.

“Bilmiyorum,” dedi bir kez daha. “Açıklayacak durumda bile değilim.”

Benim gibi, Leanne gibi... Winter da kaybıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Macy çalıştığı sürece homurdanarak Doktor Everett'in isteğini yerine getirdi ve bir cangıl resmi çizdi. Sorun, doktorun zerre kadar hayal gc olmamasıydı. Daha önce de onun gibileriyle tanışmış, onları da aynı ölçüde sıkıcı bulmuştu. Üstelik adamda mizah duygusu denen bir şey de yoktu. Ona göre, bir ocuk doktorunun kakhaha atmayı bilmesi gerekirdi. Bu ise her şeyi fazla ciddiye alıyordu.

Pazartesi günü öğleden sonra, söz verdiği gibi tam zamanında doktorun ofisine gitti. Adam etkilenmiş görünmüyordu.

Bu küstah doktor, Macy'nin geç kalmamak için nelere katlandığının farkında bile değildi.

Aslında, Macy tam beş dakika bekletildi. Keşke o beş dakikayı kendisi için kullansaydı. Sabah Snowball yemeğini yememişti ve Macy endişeleniyordu. Hasta ya da sinirli ola-

bilirdi. Yemeğini yemeyerek Macy'yi cezalandırmak gibi bir huy edindiğini düşünüyordu. Sırf nispet olsun diye, ancak bir *erkek* kendini böyle cezalandırabilirdi.

“Doktor Everett sizi şimdi kabul edecek,” dedi hemşire, kutsal mekânın kapısını ona açarak.

Macy bu hemşire hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Yaka etiketinde Linda Barclay yazıyordu. Onu işe alan doktordan daha sevimli olduğuna kuşku yoktu, ama bu pek bir anlam ifade etmezdi. Yine de, birkaç yorumundan yola çıkarak Macy onun mizah anlayışının doktordan daha iyi olduğuna karar verdi.

“Ofisinde,” dedi Linda yolu işaret ederek.

Daha önce geldiğinde Linda onu doğruca Doktor Everett'in ofisine götürmüştü; oysa bu kez, başparmaklarını döndürerek bekleme salonunda oturuyordu. Belki Macy doktorun o kıymetli tıp kitaplarından birini izinsiz aldığı içindi. Onu neden aldığını açıklamasına bile fırsat vermeden kitabı resmen elinden kapmıştı. İndekse bakıp bazı hastalıkların belirtilerini öğrenmek istemişti. Harvey son zamanlarda iyi değildi ve onun için endişeleniyordu. Son dönemlerde yaşadığı bayılma nöbetlerini Harvey açlığa yoruyordu, ama Macy bunun kan şekerinin düşmesinden daha önemli bir şey olmasından şüpheleniyordu. Üstelik aynı şey daha yeni olmuştu ve Macy onun en fazla bir saat önce yemeğini yediğini biliyordu. Başka bir nedeni olmalıydı, ama ne yazık ki arkadaşı doktora gitmeyecek kadar inatçıydı. Bu durumla başka bir şekilde başa çıkması gerekiyordu.

Kedisi ve komşusu için tıbbi önerilere ihtiyacı olan Macy, Doktor Everett'in ağzından herhangi bir değerli bilgi almayı umuyorsa, biraz kurnaz olması gerektiğini düşünüyordu. Gerçi bir önceki buluşmalarında ondan bir iyilik isteyeceğini söylemiş, ama doktor bu konuya pek sıcak bakmamıştı. Onu ustalıkla yola getirmeliydi.

Macy ofisine girdiğinde Michael masasının arkasında oturuyordu. İçeri girince ona baktı.

"Tam zamanında geldim," diye vurguladı Macy.

Michael ona bakmaya devam ediyordu, belli ki bu zafer havasının nedenini algılayabilmiş değildi.

"İlk tanıştığımız gün geç kalmıştım, hatırladınız mı?"

"Ah, evet. Hatırladığımı kadarıyla epeyce."

"Ama..." işaretparmağım havaya kaldırdı "iyi bir mazetimin vardı."

"Pekâlâ, bugün zamanında gelebildiğiniz için kutlarım." Gözleri gülümser gibi oldu.

Of, Macy onu gerçekten *gülümsetmek* isterdi. Parmak uçlarını ağzına sokup iki kenara çekmemek için kendini zor tutuyordu. Başını yana eğdi, adamın güldüğü zaman neye benzediğini tahmin etmeye çalıştı.

"Macy?" dedi kaşlarını çatarak. "Çizimleri getirdiniz mi?"

"Ah, evet. Pardon. Kafamda sizi canlandırmaya çalışıyordum."

"Karşınızda duruyorum. Bunu neden yapmanız gerekiyor?"

“Sizin mutlu halinizi gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Anlarsınız ya... Gülümserken, hatta belki kahkaha atarken. Bunu pek sık yapmıyorsunuz, değil mi?”

Öfkelenmiş gibi arkasını döndü.

“Çok yazık,” demek zorunda hissetti Macy.

“Gülmüyor olmam mı?”

“Evet, öyle. Sürekli kaş çatmak zor olmalı. Bir yerde okuduğuma göre kaş çatmak gülümsemekten iki kat fazla kas çalıştırıyormuş.”

“Neşesizliğim, sabrımın sınırlı olmasından kaynaklanıyordur belki.”

Orada olma sebebi ancak bu kadar açık ifade edilebilirdi.

“Bana müralin yeni eskizini gösterecektiniz. Burada olma sebebiniz *buydu*, yanılıyor muyum?”

“Yeni eskizi getirdim.” Adamın hayatı işten ibaretti. Bu kötüye işaretli çünkü onun yardımına, geçen hafta sözünü ettiği küçük “iyiliğe” ihtiyacı vardı. Bu konuyu en doğru biçimde nasıl gündeme getirebileceğini düşünürken rulo yapıp sırt çantasına koyduğu eskizi dikkatle çıkardı.

Doktor Everett rulonun üstündeki lastiği çıkarıp masanın üstüne yaydı, sabitledi ve incelemek üzere bir adım geri çekildi.

“Bu hayvanlar parmaklıkların arkasında,” dedi yüzünü buruşturarak. Kaşlarını biraz daha çatarak Macy’ye baktı.

“Hayvanat bahçesindeki hayvanlar dediniz. Ne istedinizse, onu yaptım,” dedi. Fazla savunmacı görünmek istemiyordu. “Gorili gördünüz mü?”

“Neden kafeste?”

“Son zamanlarda hayvanat bahçesine gittiniz mi?” Macy hayvanların hapsedilmesinden yana değildi, hayvanat bahçesi konsepti onu rahatsız etmişti zaten.

“Hayvanat bahçesindeki *hayvanları* istediğimi söyledim,” dedi, sanki Macy’nin duyma problemi varmış gibi üstüne basa basa. “Hayvanat bahçesi yapın demedim. Sözcüklerimi abartmışsınız.”

“Parmaklıklar olmadan da yapabilirim.” Bunu memnuniyetle yapardı, amacı sadece ona istediği şeyi vermekti. Anlaşılan adamı kızdırmıştı, belki o da hayvanat bahçelerine karşıydı.

“Ben bir cangıl manzarası istedim.”

“Bir hayvanat bahçesi içinde,” diye ekledi Macy. “Ancak dediğim gibi kafesleri kaldırabilirim. Onun dışında, eskiz size *uyuyor mu?*” Macy, ilk görüşmelerinde aynen bu sözcüğü kullandığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Michael her ayrıntıyı inceledi. “Evet,” dedi yavaşça.

“Aslında oldukça yeteneklisiniz,” dedi. Macy, onun sevindeki şaşkınlığa sevinmek ile sinirlenmek arasında kararsız kaldı.

“Teşekkür ederim.” İltifat olmalıydı, bunu kabul edebilirdi.

“Ne zaman başlamamı istersiniz?” diye sordu. Artık pazarlığa başlayabilirdi. Ücret konusunda zaten anlaşmışlardı, daha önce de söylediği gibi, ondan ücretin yarısını alacaktı.

“İsterseniz bu hafta başlayabilirsiniz.”

“Harika. Bununla beraber...”

“Projeyi bitirmek yaklaşık ne kadar sürer?”

Macy aptal değildi. Ofisinde fazla oyalanmadan, bir an önce işini bitirip gitmesini istiyordu. Kendisi de orada olması gerekenden fazla kalmaya meraklı değildi zaten.

“En fazla birkaç hafta,” dedi ve duraksadı. “Şey, eğer hatırlarsanız, sizden gerçek ücretimin yarısını talep etmiştim.” Aynı zamanda eliyle gösteriyordu, onun öfke dolu bakışlarını görünce hemen elini indirdi. “Yine hatırlarsanız eğer, bir yıllık karşılığı bu fiyatı vermiştim.”

Tahmin ettiği gibi adam kaşlarını çatı.

“On gün içinde bitirebilirim,” dedi taktik değiştirerek.

“İyilik nedir?” diye sordu adam şüpheye yer bırakmayan bir alaycılıkla.

“Bir hastayı görmeniz.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

“Tamam.” Çekmecesini açıp çek defterini çıkardı. “Size yarısını avans vereceğim.”

“Teşekkürler.” Aslında Macy tamamını peşin almayı ummuştı.

Michael çeki yazmaya başladı. Soruya girmeden önce Macy bir süre onu izledi. “Eve servis yapıyor musunuz?”

“Eve servis mi?”

“Evet. Hani doktor hastayı evinde ziyaret eder ve hastası tedirgin olmasın diye kendi ortamında muayene edip teşhis koyar.”

Michael içini çekti. “Eve servisin ne olduğunu biliyorum.”

“Ben de bildiğinizi tahmin etmiştim.” Gözleri parlayarak gülümsedi. “Yapıyor musunuz?”

“Hayır, yapmıyorum.”

“Peki yapar mıydınız?” diye sordu umutla.

“Hayır.”

“Hastaları sakın ve rahat olduklarında muayene etmek daha iyi bir fikir değil mi?”

“Duruma bağlı.”

“Daha doğru teşhis konmasını sağlamaz mı?”

“Her zaman değil. Bir hastanın evinde yapılamayacak testler vardır.”

“Ama bunların yapılmasını isteyebilirsiniz, değil mi?”

“Bütün bunları sormanızın bir sebebi var mı? Görmemi istediğiniz hastayla ilgili olabilir mi?”

“E...vet,” dedi zorlukla ama ayrıntıya girmede. Önce neler söyleyeceğini kafasında tatmalıydı.

“Evlere gitmiyorum, o yüzden anlamsız bir konuşma,” dedi, konuyu kapatarak.

“Ama gidebilirsiniz.”

“Hayır,” dedi. “Sigorta şirketim görevi kötüye kullanma olarak göreceği için söz konusu bile olamaz.”

“Ya.”

Çek defterini kapatıp tekrar üst çekmeceye koydu.

“Ama ya takas yapmayı kabul etmişsek?” diye sordu Macy.

“Konu dışı. Açıklamaya çalıştığım gibi, sigortam beni kısıtladığı için kaç para öderseniz ödeyin istediğinizi yapmama imkân yok.”

Dudağını ısırıp farklı bir yöntem denemeye karar verdi. “Görmenizi istediğim bir arkadaşım vardı.”

“Neden?”

“Çünkü adam hasta ve doktora gitmeyi kabul etmiyor.”

“Arkadaşınız kaç yaşında?”

“Seksen altı.”

Doktor Everett’in kaşları havaya kalktı. “Eğer fark etmediyseniz, ben bir pediatri uzmanıyım. Çocukları tedavi ederim. Yaşlı bakım ve sağlığı hakkında bir bilgim yok.”

“Sorun değil,” dedi Macy çaktırmadan eğlenerek. “Harvey bazen ikinci çocukluğunu yaşadığını söylüyor.”

Doktor gülümsemeye bile gerek duymadı. “Özür dileirim ama profesyonel anlamda arkadaşınızı görmem imkânsız.”

“Peki sadece görmeniz?”

“Sosyal anlamda herkesle görüşebilirim.”

Macy ellerini çırpı. “Mükemmel. O halde ilk anlaşmamıza sadık kalacağım. Müralı ilk gün söylediğim fiyata yapacağım. Aksi durumda... daha fazla istemek durumundayım.”

Doktor Everett gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. “Bayan Roth, öncelikle iş yaklaşımınızın, en azından şüphe götürür olduğunu söylemek zorundayım. İkincisi, arkadaşınızı görmek gibi bir niyetim yok.”

“Pekâlâ, ısrar ediyorsanız size ücretinizi öderim, ama o zaman müralı bin dört yüz dolara boyarım. Harvey için yüzde elli indirim yapmıştım.”

Michael bu karmaşa karşısında derin bir soluk aldı. “Benden ne istediğinizin farkında değilsiniz.”

Belki haklıydı, ama Macy umutsuz durumdaydı. “Harvey çok tatlı bir ihtiyar ve ne kadar hasta olduğunun farkında değil. Hayatta kimsesi yok. Sadece ben ve Sammy.”

“Sammy oğlu mu? Demiştiniz ki...”

“Hayır, Sammy sahiplendiğim bir köpek. Eğer onu sokaktan kurtarmasaydım ölebilirdi. Şimdi onu Harvey’yle paylaşıyorum.” Doktorun bu ayrıntıları bilmesinin bir önemi olmadığını anlamıyor, konuşmaya devam ediyordu. Eğer Michael, Harvey’yi tanırsa, onu reddedemeyeceğini düşünüyordu.

“Harvey önce Sammy’yi istemedi, ama yanında birinin olması gerek ve ben sürekli yanında duramam. Sammy harika bir köpek, bir zamanlar bir sahibi olduğuna eminim. Ona doğru bir yer bulabilmek için her yere ilanlar astım, ama işin gerçeği, kimse onu istemediği için seviniyorum çünkü Harvey’ye yoldaş oldu.” Son bölümü bir solukta geçmişti.

“Bayan Roth...”

“Lütfen,” dedi. Gerekirse yalvaracaktı. “Harvey benim büyükbabam gibi. O ihtiyarı seviyorum ve olabildiğince uzun yaşamasını istiyorum. O bir savaş kahramanı. Bütün isteğim... onu görmeniz. Kalbini dinleyerek ya da kan alarak başınızı şu büyük şirketle derde sokmanızı istemiyorum.”

Michael tereddütlüydü, Macy onun düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

“Harvey hiç evlenmemiş,” dedi, komşusunu görmesi için yeni nedenler sıralamaya çalışarak. “İkinci Dünya Savaşı’nda ve Güney Pasifik’te savaşmış. Bana bir kez sıtmaya yakalandığını, aylarca hasta yattığını ve Japonlara esir düştüğünü anlattı. Hepimiz o esir kamplarının çocukluğumuzda gittiğimiz Winnemucca yaz kamplarına benzemediğini biliriz.”

“Benim büyükbabam da savaşa gitmiş,” dedi Michael sessizce.

Macy, onun konuyu ciddiye almaya başladığını hissediyordu. Belki onu yanlış değerlendirmişti. Genelde insanları iyi tahlil ettiğini düşünürdü, ama şimdi Doktor Everett konusunda çabuk karar vermiş olabileceğinden şüpheleniyordu. “Sizin büyükbabanız olsaydı, birinin onunla ilgilenmesini, bir doktorun onu görmesini istemez miydiniz? İstemez miydiniz?”

Doktor Everett yavaşça soluğunu bıraktı. “Şu Harvey’nin nesi olduğunu bana söyleyin.”

“Öyle işte,” diye hıçkırdı. “Bilmiyorum! Belki kalbidir, belki sıtmanın izleridir. Zaman zaman fenalaşıyor ve bazen bayılıyor, ama ben ilgilenmeye kalkınca başından savıyor.”

“Bu nöbetleri tarif edin.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Geçen gün onu başında şapkası olmadan sandalyeye çökmüş buldum. Şapkası olmadan asla dışarı çıkmaz, çünkü güneşe dayanıklı değil. Sammy

de bir terslik olduğunu anlamıştı ve beni ona götürdü.

“Köpek mi?”

“Evet. Harvey ayağa kalkamayacak kadar bitkindi. Bir süredir a  olduğu için ona çorba yaptım, ama halsizliği açlıktan öte bir şeydi. Başka bir seferinde, yine yemek yemediği için fenalaştığını söyledi, ama yediğini biliyordum. Bu nöbetler giderek sıklaşmaya başladı. Beni korkutuyor. Bir terslik var. Bunu hissediyorum.”

Doktor bir süre sesini çıkarmadı. “Kalbi konusunda haklı olabilirsin.”

“Gelir misiniz, lütfen?”

Bakışları karşılaştı.

“M ral için bana bundan başka ödeme yapmanız gerekmez –   yüz elli– yeter ki Harvey’yi görmeye gelin.”

Koca müralı bedava yapmayı teklif ediyordu, doktor ısrar ederse buna bile razı olacaktı, oysa o paraya gerçekten ihtiya ı vardı. “Tek yapmanız gereken onu görmek. İsterse-
niz biraz konuşabilirsiniz de. Belki tersliğin ne olduğunu anlayabilirsiniz.”

“Arkadaşını görmemin pek işe yarayacağını sanmıyorum, Macy.”

“Sizi dinleyebilir.”

“Ne konuda?”

“Doktora gitme konusunda. Yani gerçek bir muayene. Tam bir kontrol.”

“En son ne zaman doktora gitmiş?”

Macy gülümsedi. “Bunu ben de sordum. Deniz kuvvet-

lerindeyken dedi.”

Doktor da gülümsedi. Doktor Everett gerçekten gülümsemişti.

“Vay,” dedi yüksek sesle.

“Vay, ne?”

“Gülümseyince bayağı yakışıklı görünüyorsunuz.”

Michael hemen kaşlarını çattı. “Şu arkadaşınız...”

“Harvey’yi görmek istiyor musunuz?” diye sordu. Sigorta şirketinin kararını etkilemesinden korkuyordu.

“Pekâlâ... ve müral için anlaştığımız ücreti ödeyeceğim.”

“Tamam,” dedi. “Teşekkürler,” diye eklemeyi de unutmadı.

Michael gözlerini kıstı. “Bu kadar uyumlu olman yeni bir şey olsa gerek.”

“Harvey’yi görmek benim için çok önemli.”

“Bu ihtiyarı gerçekten seviyorsun.”

“Evet,” dedi başıyla da onaylayarak. “Benim için dünyaya bedel. Biraz huysuz ve aksi olmasına aldırılmazsanız siz de onu seversiniz. Huyu böyle, elinde değil.” Macy, Harvey’nin heyheyleri üstünde olmasın diye dua ediyordu.

“Pekâlâ Macy,” dedi doktor teslimiyetçi bir sesle. “Değim gibi, arkadaşını göreceğim.”

Macy, dua eder gibi ellerini kavuşturdu. “Teşekkür ederim, off, çok teşekkür ederim.”

“Rahatsızlığı konusunda bir teşhis koyabileceğimi garanti edemem.”

“Bunu biliyorum ve sizden onu görmeniz dışında bir şey

istemiyorum, çünkü başınızı derde sokacağını biliyorum.”

Macy hızla onun masasının çevresinden dolanıp kollarını Michael’ın boynuna doladı. Doktorun bu minnettarlık gösterisinden hoşnut olduğunu söyleyemezdi, ama içinden gelmişti.

“Macy, kes şunu!”

“Üzgünüm, ama benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Haftaya gelebilir misiniz? Pazartesi?”

“Henüz emin değilim. Aslında yapacağım tek şey Harvey’yi bir doktora görünmesi için ikna etmeye çalışmak. Önerebileceğim bir arkadaşım var.”

“İşte bu *harika*.” Kafasından bir an Snowball’a da bakabileceği geçti, ama bundan bahsetmedi.

“Bitti mi?” diye sordu doktor.

“Şimdilik,” dedi Macy. Kendini çok iyi hissediyordu. Her şey olması gerektiği gibi yolunda gitmişti.

Leanne Lancaster, eve girmeden önce posta kutusundaki mektuplarını aldı. Durumu ancak bu kadarına yetiyordu. Ekonomideki durgunluk evi satarken zarar etmelerine neden olmuştu ve tadilat için çektikleri kredi yüzünden ellerine pek bir şey kalmamıştı. Apartman dairesi için altı aylık kira sözleşmesi imzalamıştı ve aradan on sekiz ay geçmesine karşın hâlâ oradaydı. Bütün hayatı askıda gibiydi.

Mark'ı görmek için gösterdiği çabaya kızılıyordu. Bu yolculuk onu üzmekten başka bir işe yaramamıştı.

Görüntüsü bile cesaret kırıcıydı. Hapis öncesi Mark ile –düzgün, iyi giyimli, kendine güvenen– şu an karşılaştığı adamın uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu şokun etkisi sürüyor ve yüreğini acıtıyordu.

Leanne, güncel olaylara ilgisinden çok, sadece evde ses olsun diye akşam haberlerini açtı. Beş dakika baktıktan sonra

kanal değiştirmeye başladı. Eğer biraz moralini yükseltmek istiyorsa, haberler uygun program değildi. Bir yarışma programı açtı ve kendi ıvır zıvır bilgilerini üç yarışmacıyla karşılaştırmaya başladı.

Kaybetti. Hiç şaşırmamıştı.

Her zaman böyle değildi. Kanserli hastalara bakmasına rağmen, ya da belki o yüzden, genellikle olumlu ve iyimser, zapt edilemeyecek kadar neşeli biriydi. Kişiliği, onu bu iş için ideal biri yapıyordu; hastaların zorlu tedavi süreçleri boyunca onlara destek oluyor, hastalık ölümcülse, hayatlarının son aylarının veya haftalarının kıymetini bilmelerini sağlıyordu. Onkoloji bölümünün kapısından geçenler, tıbbi personelin onları olumlu bir bakışla selamlamasını isterdi. Leanne ile geçirdikleri bu günler boyunca, onun şefkatine ve nezaketine razı olurlardı. Leanne gülümser ve onlara duymaları gereken şeyleri söylerdi; oysa kendi hayatı tam bir enkazdı.

Michael Everett ile geçirdiği akşam, karanlık ve hüznü bir ayın ortasında adeta bir deniz feneri gibi parlamıştı. Leanne'in dünyası Mark'ı gördükten sonra hızla dibe vurmuştu. Yüzüne söyleyene kadar, reddedilmesi ona gerçek gibi gelmiyordu. Sanki son umut kırıntısı da elinden alınmıştı. Neden hâlâ önemsemeye devam ettiğini anlayamıyordu. Pişmanlığın onu etkilemesine izin vereceğine, geçmişe sünger çekip yeniden başlaması gerekiyordu.

Telefon çaldı, Leanne arayanın kim olduğuna bakınca eski kayınvalidesi Muriel Lancaster'ın ismini gördü. "Alo?" dedi sanki telefonun öbür ucundakinin kim olduğunu bilmi-

yormuş gibi. Neşeli olmaya çalıştı. Yenilmemiş görünmeye.

“Ah, Leanne. İşten döndüğüne emin değildim.”

“Kapıdan yeni girdim.” Biraz abartmıştı. *Riziko!* Yarışmacılarıyla başa çıkamayacağını anlayacak kadar uzun bir süredir evdeydi.

“Bu hafta Mark’la görüştük,” dedi Muriel. “Ben... sanırım onu görmeye gitmişsin.”

Leanne zorlukla yutkundu. “Büyük bir hataydı. Önce aramalıyım... öyle yapsaydım habersiz gitmekten daha iyi olurdu.”

Böylece uyarıyı dikkate alıp daha hassas bir karar verebilir ve gitmekten vazgeçebilirdi.

“O halde, kötü mü gitti?” diye sordu Muriel. Aslında bir cevap beklemiyordu. “Bundan korkuyordum.”

“Benim hatam.” Söylediği doğruydu, en azından oraya giderek hata etmişti.

“Peki nasılsın?”

“İyiym,” diyerek, Leanne onu rahatlatmaya çalıştı. Eskiye oranla daha akıllı ve daha uyanık olduğuna şüphe yoktu.

“Brian ve ben, önümüzdeki hafta sonu Seattle’a, Mark’ı ziyarete gelmeye karar verdik.”

“Ama Mark Yakima’da.”

“Yo, artık değil. Oradaki sosyal hizmetini tamamladı ve Seattle’a geri döndü.”

“Güzel... keyifli bir yolculuk olacak,” dedi, konuyu değiştirmek istiyordu. Mark’ın ailesi Spokane dağlarının doğusunda yaşıyordu.

“Düşündük ki... sen de bize katılabilir misin? İkimizin en son ne zaman oturup sohbet ettiğimizi hatırlamıyorum.”

“Oh...” Leanne ne cevap vereceğini bilemedi. Muriel’i ve Mark’ın babası Brian’ı severdi, ama onlarla görüşmenin kimseye bir faydası olmazdı.

“Başka planların varsa anlarım. Çok ani oldu,” dedi annesi tedirgin bir sesle.

“Evet, üzgünüm. Belki bir başka zaman çok daha iyi olur.” Leanne onu geri çevirdiği için kendini biraz suçlu hissediyordu, ama rahatlamıştı.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu. “Biran ve ben gelip Mark’ı görmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Bunalımda görünüyor.”

Bunalımda olan sadece o değildi.

“Bu, Brian için çok zor oldu,” dedi sesini alçaltarak. “Bizim ailemizin başına geldiğine hâlâ inanamıyor.”

“Ben de inanamıyorum,” diye mırıldandı Leanne.

“Biliyorum. Belki de aramamalıydım... ama seninle konuştuğundan sonra hep daha iyi hissediyorum. Bundan Mark’a hiç söz etmiyorum. Onu üzebilir.” Duraksadı. “Çocuklarımın böylesine zor şeyler yaşamasını aklım almıyor. Adil gibi gelmiyor, ama hayat ne zaman adil oldu ki, değil mi?” Sesi çatladı, derin bir nefes aldı.

“Mark’ın sizin sevginizi ve desteğinizi ne kadar takdir ettiğini biliyorum.”

“Dedim ya, seninle konuşmak bana her zaman iyi geliyor.”

“Bana da.” Leanne kayınvalidesini özlemekle kalma-

miştı, kadın aynı zamanda eski kocasıyla ilgili en güvenilir bilgi kaynağıydı.

“Mark’la görüştükten sonra seni tekrar ararım, olur mu?”

“Evet, lütfen.” Mark’ın bilmesi gerekmiyordu ve Leanne onu merak etmiyormuş gibi davranacak kadar budala değildi.

Bunun bitmesi gerektiğini tekrarlayıp duruyordu kendine. Son ziyaretiydi, artık bu karşılaşmaya öyle diyordu. Son ziyareti. Onunla iletişim kurmak için son girişimi. İlişkileri, ya da geriye ne kaldıysa, artık bitmişti.

“Hoşçakal Leanne, teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi, Muriel’in neden teşekkür ettiğini bilmediği halde.

Bir saat sonra midesi kazınmaya başladı ve akşam yemeği hazırlamaya karar verdi. Evli olduğu zamanlardaki miktarda yemek pişiriyor, ikinci porsiyonu dondurucuya atıyordu. Tek kişilik yemek yapmak saçma geliyordu, uğraşmaya değmezdi. Yeni bekâr kalmış pek çok kadının aksine –ya da duyduklarının aksine– Leanne yemek hazırlamaktan vazgeçmemişti. Bu kadar küçük bir şeyin duygusal anlamda ona destek olması komikti, ama işe yarıyordu. Tüm o süreç –pişirmenin yanı sıra alışveriş ve planlama– evin yaşanan bir yer olduğunu gösteriyor, kaybetme tehlikesi yaşadığı düzeni sağlıyordu.

Mark’ın en sevdiği yemeklerden olan midyeli spagetti-sini yemek üzere masaya oturdu. Zeytinyağı, midye sosu,

kırmızı pul biber ve bolca sarımsak ve soğanla hazırladığı, kendine ait bir tarifti. Kucağına bir peçete serdi, içini çekti ve daha neşeli şeyler düşünmeye çalıştı.

Michael Everett'le geçirdiği akşam düşündüğünden çok daha keyifliydi. İçinde ona karşı bir bağ oluştuğunu hissetmişti; şaşırtacak kadar çok ortak yanları vardı. Kaybıyla ve acısıyla başa çıkmaya çalışan düzgün bir adamdı. Beraber geçirdikleri akşamdan da belli olduğu gibi, biraz mesafe kaydetmişti; yine de önünde oldukça uzun bir yol vardı.

Ondan bir süredir haber alamamıştı ve bu konuda ne hissedeceğine karar verememişti. Buluşmalarından bir ya da iki gün sonra onu arayacağını düşünmüştü. Aramamıştı.

Spagetisinin üstüne parmesan serptikten sonra mektuplarına uzandı. En üstteki zarf, araç sigortasının süresinin dolmak üzere olduğunu ihtar ediyordu. Bir sonraki ise kredi kartı ekstresiydi. Sonuncusu ise resmi zarf büyüklüğündeydi ve üstündeki yazı can yakacak kadar tanıdıktı.

Leanne'in çatalı elinden düşerek masanın üstünde yuvarlandı.

Boşanmalarından bu yana Mark ilk kez onunla iletişim kuruyordu.

Zarfı yırtarak açtı.

7 Haziran

Leanne,

Sevgili Leanne dememişti. Sadece ismini yazmıştı, düz ve basit bir biçimde.

Geldiđinden beri çok dūřındım. Sana davranıř biđimim yūzünden ōzūr dilemek istiyorum. Seni gōrūnce řok oldum. Aklen ve ruhen buna hazır deđildim.

Leanne de hazır değildi.

Sanırım neden buraya geldiđini anladım. Yeni beraberliđini onaylamamı istiyordun. Leanne, uzun zamandır senin iēin istediđim bu. Mutluluđu hak ediyorsun ve umarım o kiři sana bunu verebilir. Yařanan karmařanın sorumlusu sen deđilsin, benim. Būyūk bir borcun altına girdim ve kalan hayatımda bunu ōdemekle yūkūmlūyūm. Kanuna karřı gelen ve iřlediđi suē iēin cezaya ēarptırılan benim. Sen yanlıř bir řey yapmadın ve bunun iēin acı ēekmemelisin.

Masum olmasının bir ōnemi yoktu. İstese de istemese de bu işe karışmıştı. Acı ēekiyordu. Evēt, parayı Mark ēalmıřtı, ama onun davranışları kendisini de etkilemişti. Demir parmaklıkların arkasında olmasa da kendini hep hapiste hissetmişti.

Hayatına devam et. Bir zamanlar yaşadığımız řey çok ōzeldi, ama bitti ve ikimiz iēin de artık geri dōnūř yok. Seni sevecek, seninle evlenip bir aile verecek birini bul, belki řu doktoru.

Leanne gōzyařlarını iēine akıttı. ēocukları olsun iste-

mişti. Onkoloji merkezi doğum kliniğinin yanındaydı ve bir çocuk sahibi olabilmek için çırpınan, ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazır çiftleri görürdü. İlaç, iğne, testler, utancılar, her ne olursa olsun razıydılar. İşte şimdi çocuk hasretiyle yanan kendisiydi ve kocası –her zaman çocuklarının babası olacağını hayal ettiği adam– artık onun hayatında değildi.

Bitirmeden önce, açıklamak istediğim bir şey var. Özür dilemeliyim. Evliliğimiz süresince hayatımda başka kadınlar olduğuna seni inandırmaya çalıştım. Yalandı. Benden nefret etmeni sağlamaya çalışıyordum. Oysa sana daha fazla acı vermekten başka işe yaramadı. Pek çok konuda dibe vurmuş ve tahmin bile edemeyeceğim durumlara düşmüş olabilirim, ama bir kez bile başka kadına bakmadım. İlgimi bile çekmedi. Sen daima benim biricik, sevgili karımdın.

Leanne gülümsedi. Bunu biliyordu, derinlerde bir yerlerde yalan söylediğinden emindi. Bunun ötesinde, Mark onu aldatırsa, bu gerçeğe önce kendisi yaşayamazdı. Leanne’in yüreğinden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

Bunu söyledikten sonra, boşanmış olduğumuz gerçeğini kabullenip yeni bir hayata başlayacağını umuyor ve sana güveniyorum.

Leanne gözlerini kapadı. Mark’ı böylesine severken bunu yapabileceğinden emin değildi.

Bu, benden alacağın son mektup olacak. Aynı zamanda, seninle kuracağım son iletişim.

Mark

Kapanışta da tatlı bir söz yoktu. Yine de mektuptaki her sözcükten sevgi fişkırıyordu. Onu sevdiğini söylemese de bunu göstermişti.

Bütün ihtiyacı olan buydu. Mark, boşanma kâğıtlarını onu sevmediği için imzalamamıştı. Onu korumak için yapmıştı. Kendi geleceğini Leanne'in geleceği için feda etmişti.

Tahmini doğruydu. Onay beklediği, Michael Everett'le çıkmasını kabul ettiğine dair bir işaret vermesini istediği için ziyaretine gitmişti. Bu onayı almıştı, bir mektup olarak.

Hâlâ cesareti varken, Leanne telefonu kaldırdı. Michael'm cep telefonunu çevirdi, telefonu kulağına götürüp bekledi.

"Alo." Sesi kararsız çıkıyordu.

"Leanne Lancaster," dedi neşeyle. "Geçen akşamki yemek için teşekkür etmek istedim."

"İyi vakit geçirdim," dedi Michael.

"Ben de öyle. Çıtır domuz pirzolası sever misin?" diye sordu. "Ya da istersen İtalyan yemeği."

"şey... domuz pirzolasının çıtır biçimini denediğimden emin değilim," dedi. Soruyu eğlenceli bulduğu belli oluyordu. "İtalyan yemeği severim. İkisi de bana uyar."

"O halde muhtemelen İtalyan olacak."

"Sen mi pişireceksin?"

"Ben. Pazar akşamına ne dersin? Ayın on ikisi, saat altı gibi?"

“Bana uyar.”

“Harika,” dedi. “O halde görüşürüz.”

“Pazar,” diye tekrarladı.

“Ah,” dedi Leanne birden. Eğer Muriel telefon edecek olursa ya da Michael oradayken –daha önce bir ya da iki kez yaptığı gibi– aniden geliverirse hoş olmazdı. “Belki pazartesi daha uygun olur. Fark eder mi?”

“Etmez. O halde pazartesi.”

Leanne, bu kadar uyumlu olduğu için ona minnet duydu. Telefonu kapadı, öğüdüne kulak verdiğini söylemek üzere Mark’a mektup yazmamak için kendini zor tuttu.

Macy pazartesi sabahı Harvey'ye, "Bu akşam eve birini getirebilirim," dedi. Bahçelerini ayıran beyaz çitin diğer tarafında duruyordu. Her zamanki gibi komşusu onu duymazdan geldi ve düzenli tarhlara diktiği sebze tohumlarını sulamaya devam etti.

Macy, ondan bir cevap alana kadar kıpırdamamaya kararlıydı. İki ya da üç dakika sonra Harvey lütfedip ona cevap verince sabrının ödülünü almış oldu.

"Kadın mı erkek mi?" diye sordu yüzüne bakmadan. Sırtı hâlâ ona dönüktü.

"Erkek."

Bu Harvey'nin ilgisini çekti ve elindeki hortumla sulamaya devam ederek yüzünü ona çevirdi. "Onunla ne zaman tanıştın?"

"Bir süre önce," dedi ayrıntıya girmeden. "Senin de

onunla tanışmanı istiyorum.”

“Neden? Erkek arkadaşın mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse benimle tanışması için neden eve getiriyor-sun?”

“O bir... bir tür arkadaş. Başka bir şey değil. Şöyle ki, onu sevdiğimden bile emin değilim.”

Harvey dalga geçer gibi bir ses çıkardı.

“Ofisine bir müral yapıyorum.”

“Yoksa bu adam şu sözünü ettiğin mızımız doktor mu?”

“Aynen,” diye sırttı. “Mızımız. Bunu sevdim. Daha önce bu sözcüğü kullanan birine rastlamamıştım.”

“Öyleyse sözcük dağarcığını biraz geliştirmelisin.”

“Tamam. Evet, şu *mızımız* doktordan söz ediyorum.”

“Şu canını sıkan.”

Bu en ılımlı ifade biçimiydi. “İşte o.”

Harvey homurdandı, gülmüş de olabilir. Bazen ayırt etmek zor oluyordu. “Söz ettiğin genç adamı tanımak isteyebilirim.”

Macy onun sosyalleşme konusundaki bu ani hevesini sorgulamadı. “Bu akşam tanışacaksın.” Her şey yolunda gidiyordu. Macy, Michael’ı getirip Harvey ile tanıştıracaktı ve iki adam biraz sohbet edecekti. Michael birkaç soru sorduktan sonra Harvey’nin ne tür tahliller yaptırması gerektiğini anlayacak ve bunları talep edecekti. Macy’nin başa çıkması gereken ikinci durum Harvey’yi bu tahlilleri *yaptırmaya* ikna etmekte, ama bunu daha sonra düşünecekti. “Görüşürüz,”

dedi el sallayarak.

Harvey ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Macy, üç kedisini ve Sammy’yi besledikten sonra boya malzemelerini kocaman branda bir torbaya doldurup Michael’ın işyerine giden otobüse bindi.

Onu Doktor Everett’in hemşiresi Linda Barclay karşıladı ve koridora kadar eşlik etti. Macy önce düzelttiği taslağı, ardından boyalarını, fırçalarını, cüzdanını ve öğle yemeğini çantasından çıkardı.

Mürala bir an önce başlamak istiyordu. Hafta sonu boyunca eskiz üstünde çalışmış, Michael’ın seveceğini tahmin ettiği eklemeler yapmıştı. En azından öyle umuyordu. Perşembe günü yaptıkları konuşmadan bu yana onu ilk ismiyle anmaya başlamış, Harvey’ye ise ondan “bir çeşit arkadaş” diye söz etmişti. Doktor Everett kulağa çok resmi geliyordu.

“Doktor henüz gelmedi,” dedi Linda, Macy çizimini açarken.

“Yine de başlayabilirim, değil mi?”

Kadın omuz silkti. “Sorun olacağını sanmam.”

Macy, Michael’ın hemşiresi konusunda hâlâ kararsızdı. Kadın, sanki doktor onun mülküymüş gibi bekçilik ediyordu. Aslında zaman zaman Linda, Macy’den hoşlanmış gibi davranıyordu. Bu konuda yanılmadığından emindi.

“Bence de sorun olmaz,” dedi Macy kararlı bir sesle. Michael’la bir anlaşmaları vardı ve kafesler haricinde fikrini onaylamıştı.

İlk olarak arka planı ve bazı hayvanları çizecekti. Duvar

yeni badana yapıldığı ya da Linda öyle söylediği için, zemini hazırlamasına gerek yoktu ve kalın uçlu bir kalemle çizmeye başladı. Ölçü kullanmadan, serbestçe çalışıyordu.

Michael ortaya çıktığında işe çoktan başlamıştı. Adam onu görünce duraksadı.

“Günaydın,” dedi Macy coşkuyla. Bir yandan da işine devam ediyordu.

“Sana da.”

Michael bir süre onu izledi. Macy, birkaç çizgide bu kadar bakacak ne bulduğunu anlamamıştı, çünkü hâlâ ağaçların dış hatlarını çizmekle meşguldü.

“Çalışırken hep şarkı mırıldanır mısın?”

“Ne, öyle mi yapıyorum?” Macy kaşlarını çatı. “Daha önce kimse bundan söz etmedi.”

“Mırıldanıyorsun.”

Macy dönüp içtenlikle gülümsedi. “Bu sabah sizden önce geldiğimi fark etmişsinizdir.”

Michael’ın dudağının ucu hafifçe yukarı kalktı, Macy onu rahatlatmanın gerçek bir beceri testi olduğunu düşündü. Bunu neden bu kadar önemsedğini bilmiyordu. Hannah ile ilgisi olduğunu tahmin etti. Eğer Michael’a âşık olmuşsa –kesinlikle öyleydi– adamda açık ettiğinden daha fazla şeyler olmalıydı.

“Bunu bir an önce bitirmek istiyorum,” dedi Michael’a. Bitince kalan parasını alacak olması en büyük etkendi kuşkusuz.

“İyi fikir.”

“Eğer bakmak isterseniz, genel görüntüye birkaç ilave yaptım,” dedi ve yere serdiği eskizi gösterdi. “Yavru zürafayı gördünüz mü? Ve papağanları?”

Bakışlarını yere çevirdi, sonra başıyla onayladı. “Beğendim.”

“Ben de öyle umuyordum.” Kolunun tersiyle alnını sil-di. Saçlarını kovboy tarzı kırmızı bir bandanayla arkadan bağlamıştı. Defalarca yıkanmaktan rengi atmış kot eteğinin ve denizci tişörtünün üstüne bir önlük geçirmişti. Giysilerinin boya olmasını umursar gibi değildi, ama eteğinin ona sağla-dığı hareket özgürlüğünü sevdiği belliydi.

Michael uzaklaştı, birkaç dakika sonra geri dönerek ko-ridorun diğer ucundaki muayene odasına girdi. Macy küçük bir çocuğun çığlık attığını duydu ve ona bu acıyı yaşatanın ne olduğunu merak etti. Oysa kısa bir süre sonra aynı çocuk kıkırdıyordu. Sadece kulak vermek bile Macy’yi gülümset-mişti. Hiç belli etmediğı halde Michael’ın çocuklarla arasının iyi olduğu çok açıktı.

Macy çocukken doktora gitmekten nefret eder ve diğer çocukların da aynı dehşeti yaşayıp yaşamadığını merak eder-di. Küçük çocuk, dışarı çıkarken utangaç bir halde Macy’ye gülümsedi. Annesinin arkasından yürürken durdu ve Marcy’nin kısmen dış hatlarını çizdiği resme baktı.

“Zebraı görüyor musun?” diye sordu Macy ve onunla aynı göz hizasına gelmek için çömeldi.

Çocuk heyecanlanarak başıyla onayladı. “Zürafayı da görüyorum!”

“Cameron,” diye annesi seslenince telaşla ona doğru yürüdü. Kapıya ulaştıklarında arkasına dönüp el salladı. Macy de ona el salladı.

Hiç ara vermeden bütün sabah çalıştı. Tam öğle yemeği molası verecekti ki Michael göründü. “Senden şarkı mırıldanmamamı rica etmek zorundayım,” dedi.

“Of, üzgünüm.”

“Benim ve personelimin dikkatini dağıtıyor. Huysuz biri gibi davranmak istemiyorum ama...”

“Sorun değil. Bunun sıkıntı yaratacağını düşünemedim. Söylemeniz yeter.” Dudaklarını sımsıkı kapadı, ama o halde bile mırıldanabildiğini fark etti.

“Minnettarım,” dedi açıkça. Sonra ofisine girdi ve kapıyı kapadı.

Macy bir süre kapıya baktı. Dilini çıkarmak istedi ama oradaki küçük hastalara kötü örnek olabilirdi.

Yoğurt ve taze çilekten oluşan öğle yemeğini yakındaki bir parkta yedi. Geri döndüğünde Michael’ın ofis kapısının hâlâ kapalı olduğunu gördü ve hafifçe tıklattı.

“Buyurun,” diye seslendi.

Macy içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Michael yemeğini masasında yemiş olmalıydı çünkü içinde plastik bir kaşık görünen kap hâlâ açık duruyordu.

“Bu akşamla ilgili olarak sizinle konuşmak istedim,” dedi.

“Bu akşam mı?”

“Evet, bana uğrayıp komşum Harvey’yle tanışacaktınız. Hani şu...”

“Harvey’nin kim olduğunu hatırlıyorum... ve Sammy’nin ve Puffball’un ve...”

“Snowball.”

“Her ne ise,” dedi sabırsızlıkla. “Ne diyordun?”

“Uğrayacaktınız. Bu konuda uzun uzun konuşmuştuk. Unutmadınız, değil mi?”

“Konuşmamızın her satırını hatırlıyorum. Yanılmıyordum ucunu açık bırakmıştık.”

“Ama pazartesi demiştik,” diye ısrar etti. Yaptıkları anlaştırmayı tekrar gözden geçiriyordu. “Bundan eminim.”

“Belki. Bununla beraber, kesin bir söz vermemiştim.”

Sorun çözülmüştü. “O halde bu akşama ne dersiniz?”

“Bu akşam için başka planlarım var.”

“Ya.” Bu kadar da olmazdı. Ama Harvey bu akşam Michael ile tanışacağını sanıyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak utanç verici olacaktı. “Planlarınızda küçücük bir değişiklik yapıp geçerken birkaç dakikalığına uğrayamaz mısınız?” diye sordu umutla. “Uzun sürmeyeceğinden eminim.”

“Üzgünüm, yapamam.”

“Lanet olsun.” Gürültüyle içini çekti. “Oysa kabul etmiştiniz. Demek istediğim, bu bir oyalama taktiği değildir umarım. Çünkü Harvey için gerçekten endişeleniyorum.”

“Daha önce anlattıklarından sonra yeni bir vaka oldu mu?” diye sordu Michael.

“Bildiğim kadarıyla hayır, ama olsa da Harvey bana söylemez.” Komşusu hem katır kadar inatçıydı, hem de hırsız ihtiyarın tekiydi. Ne kadar benzediklerini düşününce

Michael ile Harvey çok iyi anlaşabiliyordu.

“Çarşamba sizin programınıza uygun mu?” diye sordu Michael, cep telefonunu çıkarıp randevularını gözden geçirerek.

“Her gün uygun.” Gerekirse bütün programını değiştirirdi, çünkü bu kaçırılmayacak kadar önemliydi.

Çarşamba için randevulaştıktan sonra Macy işinin başına döndü, ikindiye kadar çizmeye devam etti. Filin son ayrıntılarını çizerken Michael ofisine geçti. Kapıyı açık bırakmıştı. Kulak misafiri olmak gibi bir niyeti yoktu ama istemesede de konuştuklarını duyuyordu. Anlaşılan bu geceki “planlarının” ismi Leanne’di. Bu durumda elbette Harvey ikinci planda kalacaktı, bir kadınla akşam yemeğine gidiyordu.

Mantıksız olduğunu bildiği halde canı sıkılmıştı. Kliniğin çalışma saatleri sona erdiğinde Macy malzemelerini topladı ve kapıya kadar Linda Barclay’i izledi.

“Resim çok iyi gidiyor,” dedi Linda.

“Teşekkürler.” Macy bütün öğleden sonra yaptığı işin boşa gitmesinden korkuyordu. Orijinal eskizdeki çizimi umduğu gibi duvara yansıtamadığını fark etmişti. Bütün gün Michael’ı düşünmesi işine olumlu yansımamıştı. Ortaya çıkan ve ideal olmayan manzaranın sorumlusu, şarkı mırıldanmasına izin verilmemesi olmalıydı.

“Doktor Everett kısa zaman önce eşini kaybetti,” dedi Linda beraber asansöre binerken.

“Evet,” dedi Macy. “Hannah’yı tanıyordum.”

“Öyle mi?”

“Michael’la hiç tanışmadım. Onu sadece cenazede gördüm. Ne üzücü, değil mi?”

“Gerçekten öyle,” dedi Linda. Asansör zemin kata ulaştı, dışarı çıktılar. “Sabah görüşürüz,” diyen Linda otoparka doğru yöneldi.

Macy binanın hemen önündeki otobüs durağına yürüdü. Toplu taşıma aracı kullanmak, arabasını getirip park ücreti ödemekten daha kârlıydı. Eve gidince kedilerini besleyip onlarla biraz ilgilendi, sonra dışarı çıktı. Harvey, başında şapkası ve kucağında açık bir kitapla Adirondack sandalyesinde oturuyordu. Macy çitin üstünden atlayıp ona katıldı.

“Arkadaşın nerede?” diye sordu Harvey.

“Bugün gelemiyor. Çarşamba gelecek.”

“Bu konuda pek mutlu değil gibisin,” dedi. “Sen etraf-tayken işitme cihazımı kapatıyorum. Sorun nedir?”

“Ne olduğunu biliyorsun, Michael’ı sevmiyorum.”

“Sahi mi? O halde pek arkadaşın sayılmaz, değil mi?”

İçini çeken Macy, Harvey’nin yanındaki çimlere yayıldı. Tenine değen çim nemli ve soğuktu. Sammy salınarak geldi, yanına uzanıp çenesini bacağına dayadı.

“Erkek arkadaşınla sorun nedir?” diye ısrar etti Harvey.

“Kesinlikle erkek arkadaşım değil,” dedi Macy kaşlarını çatarak. “Ne yaptı, biliyor musun?”

“Söyleyeceğinden eminim.”

Harvey hiçbir konuya bu kadar ilgi göstermezdi. Macy duraksayıp kuşkuyla ona baktı. Belki yine hastalanmıştı ve dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

“Peki şimdi sorun ne?” diye çıkıştı Harvey.

“Sen. Fazla dostane davranıyorsun.”

“Yat kalk, şükret.”

Macy onun davranışlarındaki bu değişikliği neye yoracağını bilemedi. “İyi hissetmiyorsun, değil mi?”

“Son derece iyiyim.”

“Hayır, değilsin.” O sandalyede ne kadar zamandır oturduğunu merak etti.

“Nasıl hissettiğimi senden öğrenecek değilim,” diye azarladı Harvey.

Macy’nin korkusu hafifledi. “Böylesi daha iyi,” dedi neşeyle.

“Şu ihtiyarı rahat bırak ve giderken uyuz itini de yanında götür.”

“Sammy artık senin.” Macy kendini onun ortak sahibi gibi görüyordu, daha doğrusu koruyucusu. Ancak Harvey’ye yoldaşlık etmek Sammy’nin başlıca göreviydi.

“Onu istemiyorum.”

“Ne kötü. Oysa ailenin bir parçası.”

“Sahiplerini aradığını sanıyordum. Şimdiye kadar bulman gerekirdi.”

“Kimse aramadı.”

“Benim köpeğim olsaydı ben de aramazdım,” dedi Harvey.

“Harvey!” diye çılgılık atan Macy, Sammy’nin kulaklarını kapadı. “Onu inciteceksin. Herkesin sevgiye ihtiyacı var.”

“Sen dahil.” Hınzırca baktı. “Seninle ve şu doktorla ilgili bazı hislerim var.” “Ben mi? Lütfen ama! *Sammy* hakkında konuşuyorduk.” *Sammy* ve *Harvey* hakkında konuşuyorlardı, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

“Evet, sen,” dedi. “Aylardır ilk defa bir adamdan söz ediyor ve kalkmış burada şikâyet ediyorsun.”

“Beni sevmiyor.”

“Ben de seni sevmiyorum,” diye mırıldandı *Harvey*. “Yine de başıma bela olmanı engelleyemiyorum.”

“Sana karşı rol yapıyorum.”

“Hayır, yapmıyorsun,” diye ısrar etti. “Şu doktorun neden senden hoşlanmadığını düşünüyorsun, bana onu söyle.”

“Hoşlanmak mı?” diye tekrarlarlarken gülümsedi. “Çünkü bana şarkı mırıldanma dedi. Boya yaparken şarkı mırıldanmayı seviyorum. Oysa onun sinirine dokunuyormuş.”

“Bana kalırsa onu tahrik etmişsin.”

Macy gözlerini devirdi. Bu akşam bir araya gelmemiz gerekiyordu,” diye ayrıntıya girdi. *Harvey*’ye, söylediği şeyin ne kadar temelsiz olduğunu anlatmaya çalışıyordu. “Arkadaşça, anlarsın ya. Oysa *Michael*’ın başka bir... randevusu varmış.”

“Çarşamba günü geleceğini söylemedin mi?”

“Şey, evet, ama...”

“Muhtemelen bu akşam önemli bir işi çıkmıştır. Doktorlar meşgul insanlardır.”

“Biriyle buluşacak,” dedi resmi bir tonda. “Bir kadınla konuşurken duydum. Akşam yemeğinin hâlâ geçerli olup ol-

madığını soruyordu.”

Harvey ikna olmamıştı. “Yemeğin bir kadınla olduğunu nereden biliyorsun?”

“Leanne adında pek erkek tanıdığım yok.”

“Bunu kişisel algılama. Çarşamba günü *seninle* buluşacak.”

“Yine de onu sevmiyorum,” diye sırtıttı. “Korkarım onun yerine sen benimle evlenmek zorunda kalacaksın.”

“İstemem. Ona bir şans daha ver.”

“İstemem,” diye taklit etti Macy.

“Demek ki bu doktor gönül eğlendiriyor. Onun adına iyi bir şey. Altmış yaş genç olsam ben de aynısını yapardım.”

“Of Harvey, sana söyledim, sadece arkadaşız.” Fazla bile uzatmıştı. Harvey’nin hoşlanmadığı bir adamı neden davet ettiğini sormasını istemiyordu.

“Yo, işaretleri bilirim. Bu yaşa kadar hiç günümü gün etmeden mi geldiğimi sandın? Gençliğimde hanımefendilerin gözdesiydim.”

Gülümseyen Macy bir ot kopardı. “Bundan eminim.”

“Sakin pes etme, beni duyuyor musun?”

“Pes etmiyorum.”

“Güzel. Bu doktor sana bayılıyor.”

“*Bayılmak mı?*” Macy kahkahalarla güldü. “Onunla tanışana kadar bekle. O zaman ne kadar yanıldığını anlarsın.”

“İddiaya var mısın? Tam sana göre bir adama benziyor.”

“Korkunç bir çift olurduk. İnanılmaz... can sıkıcı.”

“O halde sana ihtiyacı var.” Dönüp alev saçan gözlerle

ona baktı. “Senin de ona.”

Macy başını iki yana salladı. Michael’ı çekici bulsa bile –ki bunu itiraf etmiyordu– kesinlikle uygun değillerdi. Zıt kutuplardı.

Tek bir örnek yeterdi. O kaşlarını çatmayı, Macy şarkı mırıldanmayı seviyordu.

Bir şarap “butiğinin” önünde durup Leanne’le akşam yemeği için şampanya aldım. Ya çıtır domuz pirzolası ya da büyük ihtimalle İtalyan yemeği hazırlıyordu. Dükkânda dolaşırken kırmızı mı yoksa beyaz mı almam gerektiğini düşünüyordum. Yardımcı olmak için tezgâhın arkasına geçen satıcı şampanya önerdi.

“Sadece düğün için değildir, anlarsınız ya,” dedi. “Şampanya her şeye yakışır.” Önerisi Drappier’di. Hiç duymadığım bir markaydı, ama adama güvenip şişeyi satın aldım.

Leanne’in evine ulaştığımda sıra dışı bir şey almaya çabaladığım için sevindim. Mutfaktan gelen koku çok hoştu ve keyifle içime çektim.

“İtalyan yemeği yapıyorum,” dedi Leanne beni içeri alırken. “Ancak aile geçmişim Alman. Büyük büyükannem 1890’ların sonunda Ellis Adası’ndan gelmiş. Anlaşılan harika bir aşçıymış.”

Ev yapımı bir yemek için şükran duyuyordum, özellikle Winter’la yediğimiz mükemmel akşam yemeğinden sonra. Derin dondurucudan ya da konserve kutusundan çıkmamış bir şeyler yemenin ne kadar güzel olduğunu unutmuştum ve benim uğraşmak zorunda kalmayacağım herhangi bir yemek, laf olsun diye yediğim akşam yemeklerinden sonra ciddi bir gelişme demekti.

“Büyükanmem her cumartesi etli güveç yapardı,” dedi Leanne. “Farklı sebzelerle fırında pişirir ve kalan yemeği gelenlere bölüştürürdü. Bu bazen bir düzine insan anlamına geliyordu.”

“O kadar çok mu?”

Gülümsedi. “Her zaman. Büyükanmem iki kişilik pişirmeyi hiç öğrenemedi. Hep on kişilik ailesini doyurmaya çalışırdı. Büyükbabam hariç kimse şikâyet etmezdi çünkü patatesleri o soyardı.”

“Şey, ben patates soymak gibi faydalı şeyler yapamayabilirim, ama bunu getirdim.” Soğuk şampanya şişesini mutlak tezgâhının üstüne bıraktım.

“Teşekkür ederim,” dedi Leanne tekrar gülümseyerek. Ocağa doğru yürüdü. “Umarım lazanya seversin.”

“Tabii severim.”

“Dün hazırlamıştım, o yüzden iş dönüşü sadece fırına attım.”

Raftan iki tane şarap kadehi aldı. “Üzgünüm, şampanyaya uygun flüt kadehlerim yok.”

“Bunlar da aynı işi görür,” dedim, çok anlıyormuşum

ve sürekli kaliteli şarap ya da şampanya servisi yapıyordum gibi. Aslında o gün oldukça iyi bir eğitim almıştım ve dünyanın dört bir yanından gelen sayısız şarap ilgimi çekmişti. O dükkâna tekrar uğramaya karar verdim. Doktorluk-tan başka şeylerle ilgilenmenin zamanı çoktan gelmişti.

Leanne kadehleri yıkayıp kurularken ben folyoyu ve tel kılıfı açtım. Mantarı çıkarmadan önce satıcının tembihlediği gibi sırtımı döndüm ve neşeli bir *pop* sesi duyuldu. Bu halimle gayet uzman bir görüntü verdiğimi düşünüyordum. Eğer Ritchie'nin yanında olsaydım şişeyi yukarı kaldırır ve övgüleri beklerdim. Ancak sofistike rolü oynadığımdan, bu beceri sanki yaptığım işin bir gereğiymiş gibi davrandım.

Ritchie demişken... bu sabah spor salonunda ona Leanne'le yiyeceğimiz akşam yemeğinden söz etme gafletinde bulunmuştum. Doğal olarak kayınbiraderim bana uzun bir *yapılması* ve *yapılmaması* gerekenler listesi sundu. Bu yemek, ilk buluşmamızdan çok daha büyük bir olaydı. Bu akşam Leanne'in evine davetliydim ve benim için yemek pişiriyordu.

Ritchie'ye göre –ne zaman flört uzmanı kesilmişti?– bu Leanne adına açık bir işaretti. Benim için akşam yemeği hazırlaması, bu ilişkiyi daha öteye taşımak istediğini gösteriyordu. Ritchie'nin ısrarlarına rağmen ben söz konusu daveti o kadar ciddiye almıyordum.

İkimizin kadehine de Drappier doldurdum ve salonda oturduk. Zeytin, kızarmış kırmızıbiber ve iki çeşit peynirden oluşan meze tabakları hazırlamıştı. Uzanıp bir zeytin aldım.

“Bu yemeği neden hafta sonu hazırlamadığımı merak etmişsindir,” dedi. “İlk olarak öyle dediğim halde.”

Aslında hiç düşünmemiştim. Başka bir programı olmaydı. Pazartesi benim için uygundu, Macy’nin varsayımları dışında. Daha önce dediğim gibi yoğun bir sosyal ajandam yoktu.

“Kayınvalidem telefon edip hafta sonu Mark’ı ziyaret etmek istediklerini ve buradayken bana da uğrayabileceğini söylemişti.”

Bir tepki verip vermemem gerektiğini biliyordum.

Leanne şampanyasına baktı. “Ben... ben, yemeğin tam ortasında onun aramasını, daha kötüsü pat diye uğramasını istemedim.”

“Anlıyorum.” Bu ikimiz için de tuhaf olurdu. “Seni aradı mı?”

Leanne başıyla onayladı. “Pazar günü akşama doğru aradı.”

Yani tam yemeğe oturma saatlerinde.

“Muriel çok üzgündü. Anlaşılan Mark Afganistan’daki bir işi kabul etmiş.”

“Orduya mı yazılmış?”

“Hayır, orduyla iş yapan bir şirket. Mark ayrıntıya girmeden üstü kapalı söz etmiş. Ailesine bütün söylediği, kazanacağı paranın... ödünç aldığı parayı ve faizleri ödemeye yetecek olmasınımış. Kız kardeşi de katkıda bulunmaya çalışıyor, ama zaten geçim sıkıntısı içinde.”

Üzüntüsü yüzüne yansıyor. Eski kocasına karşı hâlâ

derin duygular beslediği çok açıktı.

“Kimseye bir şey söylememesi için annesini tembihlemiş, özellikle kız kardeşine ve bana. Ancak annesi söz vermeyi reddetmiş.”

“Çok endişelisin, değil mi?”

Başını öne eğdi, kadehi tutan parmaklarının kasıldığını fark edebiliyordum. “Evet. Muriel gittiği yerde ne iş yapacağından emin değil, ama ikimiz de muhasebeyle ilgisi olmadığından eminiz.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim, sesimin cana yakın çıkmasını umarak. Eski kocasından söz etmek hoş değildi, ama karşı çıkacak değildim. Mark konusunu açmıştı, benim de Hannah’dan söz etmemde sakınca yoktu. Belki böylesi bir dürüstlük ikimiz için de daha iyiydi.

Fırının alarmı öttü ve Leanne adeta bu beklermiş gibi ayağa fırladı.

Ben de kalktım. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, teşekkürler.” Bir süre ortadan yok oldu. Döndüğünde kadehine uzanıp tekrar oturdu. “Lazanyanın birkaç dakika dinlenmesi gerek. Yanında da salata var.”

Başım la onayladım. “Hannah da yemek yapmayı severdi,” dedim ve karımın yaptığı birbirinden güzel yemekleri düşündüm. En yoğun çalıştığım, gecemin gündüze karıştığı dönemlerde bile düzenli yemek yemem gerektiğini düşünürdü. Stajyerliğim sırasında, bazen haftanın hangi günü olduğunu bile hatırlayamayacak duruma gelirdim. Hannah hem bana, hem de diğer stajyer doktorlara yemek getirirdi.

Herkes onu çok severdi. Sevmemek mümkün müydü?

“Bu lazanya tarifini ondan almıştım.”

“Hannah’dan mı?” dedim ve düşüncelerimden sıyrılarak derin bir soluk aldım.

“En sevdiğimiz yemeklerden konuşuyorduk. Bana bu lazanyadan söz etti ve ertesi gün tarifini verdi.”

Leanne’in böyle bir davranışta bulunmasından çok etkilenmiştim. Yas tuttuğum ilk günlerde bunu cüretkâr, hatta rahatsız edici bulabilirdim. Oysa şimdi, Hannah’nın güzel anılarını canlandırmış ve ona minnet duymamı sağlamıştı.

Ağzıma bir zeytin daha atarken Leanne salata tabağını masaya koydu. Mutfakta ona katıldım ve birlikte küçük masaya oturduk.

Bu yemeği yeterince iyi hazırlayabilmek için ciddi bir çaba göstermişti. Çeşitli yeşilliklerden oluşan salatanın içi sivri biber, turp ve kırmızı soğanın yanı sıra ceviz ve keçi peyniri doluydu. Yanındaki gelincik tohumu sos, ev yapımı lezzeti veriyordu.

“Bu da mı Hannah’nın tariflerinden?” diye sordum.

Leanne başını salladı. “Hayır, bu annemden.”

Parmağın ucuyla biraz sos alıp yaladım. “Çok lezzetli.”

“Teşekkürler.”

Birdenbire konuşacak hiçbir şey kalmadığını hissettim. Kafamdan potansiyel konuları geçiriyordum. Beyzbola daha meraklı olsaydım, hem cumartesi hem de pazar günü maç yapan Mariners hakkında konuşabilirdim. Bu sabah Ritchie dakikalar boyunca anlattığı halde her iki maçı da kimin ka-

zandığını hatırlamıyordum.

“Beyzbol sever misin?” diye sordum umutsuzca.

Soru onu şaşırtmış gibi baktı. “Hayır, üzgünüm. Ya sen?”

“Pek sayılmaz.” İkimiz de sustuk.

“Sanırım kadınların çoğu yemek pişirmekten hoşlanıyor,” dedim bir girişimde daha bulunarak. “Hannah’nın kuzeni...” Ne kadar aptal olduğumu düşünerek birden sustum. Geçen hafta Winter’m da bana akşam yemeği hazırladığını anlatmanın bir anlamı yoktu.

Budala, budala, budala.

Ritchie’nin sıraladığı flörtün altın kurallarından biri, başka kadınlardan asla söz etmemekti. Winter’ı *flört* olarak görmesem de, kayınbiraderime onun hazırladığı akşam yemeğinden söz etmediğim için memnundum. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Leanne de konuşacak şey bulamıyor gibiydi.

“Biraz daha şampanya ister misin?” diye sordum. Yapacak bir şeyler arıyordum.

“Evet, lütfen.”

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. Buzdolabını açıp şampanya şişesini çıkardı, ikimizin de kadehini doldurdu. Ayağa kalkmışken, hâlâ sıcak çıtır bir ekmekle birlikte yemek tenceresini de masaya getirdi.

Tekrar oturduk. Sessizlik, aramızda derin bir boşluk gibiydi.

“Klinikte işler nasıl gidiyor?” diye sordu sonunda.

“Bir mral yaptırıyorum,” dedim. Aklıma gelen ilk Şey buydu.

DüŐüncesizce Hannah’nın listesindeki diğerkadını da ağızımdan kaçırmıştım. Ondan söz etmek, Winter hakkında konuşmaktan bile daha aptalcaydı.

“Kim boyuyor?” diye sordu Leanne. Gerçekten ilgisini çekmiş görünüyordu.

“Adı Macy Roth. Bölgedeki işyerleri için pek çok duvar boyamıŐ.” Yavru hayvanların ve rengârenk papağanların olduğı cangıl resminden bahsettim. “Macy çok tuhaf biri. Dokuz-beş çalıştığı normal bir işi yok. Buna ŐaŐmamak gerek, çünkü her türlü işvereni deli edebilir.”

“Neden?”

“Nereden başlamamı istersin?” Sırtımı sandalyeme yasladım ve gülmsediğimi fark ettim. “Başlangıç olarak, her zaman geç kaldığını söyleyebilirim.” Aslında bu biraz hak-sızlık olmuştu. Macy sadece ilk görüşmemize geç gelmişti, daha sonraki her gelişinde ise, sanki çok etkileyici bir geliş-meymiŐ gibi geç kalmadığını başıma kakmıŐtı.

“Sanırım bir ev dolusu kedisi ve köpeğı var,” diye ayrıntıya girdim. “Ve onlara saçma sapan isimler takmış.”

“Mesela?”

“Galiba, Puffball. Bir de Sammy.”

“O kadar da tuhaf değıl.”

“Belki değıl, ama onlardan insanmıŐ gibi söz ediyor. Sammy’nin komşusu olduğunu sanmıştım, oysa komşusu seksen yaşlarında, kendi ifadesiyle ikinci baharını yaşıyan

Harvey diye bir adammış.” Bana kalırsa Harvey ile Macy mükemmel ikiliydi, çünkü ikisi de çocuk gibi davranıyordu.

“Sanırım şu uçuk sanatçılardan.”

“*Uçuk* tam ona uygun sözcük.” Ya da babamın dediği gibi asansörü yukarı kadar çıkmıyordu. Babamın bu tarz sayısız tanımlamaları vardı. Onun mizah anlayışını hatırlamak beni gülümsetti.

“Eğlenceli biri gibi.”

Hannah’nın Macy’yi listeye alma sebebi buydu. Benim sevgi ve sabır dolu karım Macy’yi eğlenceli bulmuştu. Oysa benim gözümde üşütüğün tekiydi. Acayıptı. Onun gibilerle daha önce pek tanışmamıştım.

“Müralı bitirmesi ne kadar sürecek?”

Omuz silktim. “Birkaç hafta, tabii söylediğine göre.” Duraksadım. “Çalışırken şarkı mırıldandığını söylemiş miydin?” Bu mırıldanmadan, aynen ifade ettiğim kadar rahatsız oluyordum. Üstelik *Sefiller* en sevdiğim müzikallerden biriydi. “Evin Efendisi”ni hemen tanımıştım.

Leanne neşelenmiş görünüyordu.

“Müzikal parçalar,” diye devam ettim. “Mırıldandığını farkında olmadığını söylüyor ki buna ancak gülerim. İşin kötüsü, ne olduğunu anlamadan ben de mırıldanmaya başladım ve zerre kadar müzik yeteneğim yoktur. Ayrıca ona eşlik eden personeli de dinlemek zorunda kalıyorum.”

“Bir zamanlar Macy’ye benzeyen biriyle tanışmıştım. Bir hemşire. Adı Gayle’ydi ve sürekli şarkı söylerdi. Üstelik ne olduğunu bile anlamadan bir konudan diğeriye atlardı.”

“Aynısı Macy için de geçerli,” dedim. Kadın kendi dünyasında yaşıyordu ve bizim gezegenimizden herhangi birinin ne söylediğini anlamakta zorluk çekerti.

Masaya doğru eğildim ve Leanne’in dilimlediği lazanyadan bir parça koyması için tabağını uzattım. Çatalımı saplamadan önce kendine de servis yapmasını bekledim. Yemeğin iyi olduğunu söylemek çok yetersiz kalırdı. Aynı yemeği Hannah’yla da paylaştığımı hatırlayarak Leanne’in bu ince düşüncesine bir kez daha minnettar kaldım. İkinci lokmanın tadını çıkardım. Sonra üçüncünün. Lazanyayı süpürdükten sonra nadiren olan bir şey yaptım, ikinci tabağı kabul ettim.

Leanne arkadaşı Gayle’yi anlatıyordu ve ben de benzer öyküleri eşleştiriordum. Benimkiler Macy ile yaşadıklarından oluşuyordu. Çok geçmeden ikimiz de rahatlamıştık ve masada birbirimize gülümsüyorduk.

“Bu hafta sonu sinemaya gitmek ister misin?” diye sordugumu fark ettim, kahvemi içerken.

“Elbette. Görmek istediğin özel bir film var mı?”

Vizyonda ne olduğundan bile haberim yoktu. “Sen karar ver.”

“Aksiyon, komedi, dram? Bir tercihin yok mu?”

“Tereyağı patlamış mısır.”

Gülümsedim. “O halde aksiyon. *Geçmiş Olmayan Adam* tarzı bir şey.” Önceki hafta Winter’la izlediğimiz *Afrika Kraliçesi*’ni saymazsak gördüğüm son film di.

Ritchie’nin Kuralları No.17: *Leanne ile beraberken*

*sakın Winter ile seyrettiğin film*den söz etme.

Kahvelerimizi salonda içmeyi önerdi, tuhaf kişilerle ilgili sohbetimiz de sona erdiğinden televizyonu açtı. Bir haber programı izledik, bittikten sonra boş fincanımı mutfağa götürdüm.

“Yemek için teşekkür ederim,” dedim ve bu basit sözcüklerin minnettarlığını ifade etmesini umdum.

“Umarım çıtır domuz pirzolası yapmadığım için hayal kırıklığına uğramamışsındır,” diye dalga geçti.

“Kesinlikle hayır.”

“Belki bir dahaki sefere,” dedi.

“Memnuniyetle,” dedim.

“Sevinirim.”

Winter bana domuz rostosu sözü vermişti, hangisinin ne pişireceğini karıştırmamayı umuyordum. İkisi, yani Winter ile Leanne arasında kendimi sıkıntıya sokabilirdim. Ritchie’nin Kuralları No. 23: *Yemeklerin ve filmlerin çetelesini tut.*

“Cumartesiden önce arar mısın?” diye sordu kapıyı açarken.

Onu neden aramam gerektiğini bir anda hatırlayamadım.

Boş bakışlarımı fark etmemesi imkânsızdı. “Sinema için.”

“Of, tabii.” Kendimi salak gibi hissettim ama Leanne gülümseyerek beni rahatlattı.

Eve dönüp televizyonun karşısında ayaklarımı uzattı-

ğımnda sinema teklifimi tekrar düşündüm. Bunu yapmam için beni ne dürtmüştü bilmiyordum. Planım, ilişkimizi daha ileri götürüp götürmeyeceğime karar vermeden önce kendime birkaç gün düşünme süresi vermektir.

Aksine bir başka randevu ayarlamıştım. Belki de yemek için kendimi ona borçlu hissetmişim, bilmiyordum.

Geceyi sona erdirmeye hazırlanırken akşamın büyük çoğunluğunu Macy hakkında konuşarak geçirdiğimi fark ettim.

Alix Turner, kafasını Winter'ın kafesindeki küçük ofisinin kapısından içeri uzattı. "Bir ziyaretçin var," dedi. Sırıltmasına bakılırsa bir şeyler Alix'in hoşuna gitmişti. Hamileliği artık iyice ortaya çıkmıştı ve tüm personel heyecanlıydı. Herkes Alix'i sahiplenmeye çalışıyordu ve hiç çocuk doğurmadığı halde Winter bile ona diyet önerilerinde bulunup besleyici karışımlar hazırlıyordu.

Bugüne kadar gördüğü en ilgili koca olan Jordan, Alix'in işi bırakmasını istemiş, ancak Alix artık pişiremeyeceğine karar verinceye kadar çalışmak istediğine onu ikna etmişti. Ayrıca Winter yokken, tezgâhta onun yerine de bakıyordu. Doğuma sadece birkaç hafta kalmıştı ve Winter onun son gün gelene kadar ayakta duracağından şüpheleniyordu. Kesin olan bir şey vardı; bu bebeğin bir sürü aşırı düşün ciciannesini olacaktı ve Winter da onlardan biri olmaya gönüllüydü. Alix

önceki yaz düşük yapmıştı. O yüzden Jordan onun üstüne çok düşüyor, arkadaşları da el üstünde tutuyorlardı.

“Ziyaretçi mi?” Winter tamamlamak üzere olduğu önündeki sipariş listesinden başını kaldırdı. “Kimmiş?” diye otomatik olarak sordu. Konuşurken, bir yandan da gelenin önceden haber vermesi gerektiğini düşünüyordu. Michael ya da belki...

“Pierre.”

Elindeki kalem Winter’ın parmaklarının arasından kaydı. “Pierre *burada* mı?”

“İçeri göndereyim mi?” diye sordu Alix, biraz daha sırtarak. Alix her zaman Pierre’in en büyük destekçisi olmuştu. Winter bazen onların bu kadar iyi geçinmelerini ve aralarındaki büyük dostluğu kıskanırdı.

Şimdi ise Pierre buradaydı, hem de en beklemediği zamanda. Ona uğradığında nasıl öfkeli olduğunu, nasıl soğuk davrandığını hatırladı. Winter’a göre Pierre de aynı muameleyi hak ediyordu. Geldiği için ne kadar sevindiğini, görüntüsüne nasıl hasret kaldığını bilmesini istemiyordu. Vereceği cevabı kafasında tasarlayıp arkasına yaslandı. Biraz düşündükten sonra onu bekletmeye karar verdi.

“Bir siparişle ilgilendiğimi, işim biter bitmez çıkacağımı söyle.”

Alix kaşlarını çattı, elleri öne fırlamış göbeğinin altındaydı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Alix çıktı. Kendi kendine gülümseyen Winter kalemin

ucunu kemirmeye başladı. Demek ki Pierre gerçekten onu görmeye gelmişti. Bu ilginç bir gelişmeydi. Ancak ne kadar kaba ve soğuk davrandığını düşününce, kendi adına da çok sıcak olmayan bir karşılama uygun görünüyordu. Şüphenin getirdiği sıkıntıya rağmen kendini tutacaktı.

Siparişe konsantre olmaya çalıştı ama Pierre'i zihninden uzaklaştıramıyordu. Hiçbir zaman sabırlı bir adam olmamıştı ve on dakika sonra küplere bineceğini tahmin ediyordu. Güzel. Tam istediği gibi.

Sabrının sonuna geldiğini düşündüğü anda Winter ofisinden dışarı çıktı. Kendine kahve koymak için mutfağa uğradı, sonra sıradan bir şey yaparmış gibi tezgâhın arkasından kafenin önüne dolandı. Pierre pencere kenarındaki bir masada oturmuş Blossom Sokağı'nı seyreliyordu. Kasada kısa bir kuyruk olmasına rağmen çevresindeki masalara kimse oturtulmamıştı.

Saat on buçukta sabah yoğunluğu hafifler, kahve molası veren bir avuç müdavim dışında fazla uğrayan olmazdı. Bir saat içinde ise öğle telaşı başlayacaktı. Rendelenmiş çedar peyniri ve taze soğan serpilmiş fırın patatesten oluşan günün yemeği müşterileri arasında çok popülerdi ve restoran hareketli bir iş saatine girmek üzereydi.

Ona doğru yürürken Pierre başını kaldırıp baktı ve gözlerini kışmasından Winter garip bir haz duydu. Kahve fincanı boştu ve kruvasanın yarısı yenmişti.

"Umarım kruvasanla ilgili bir sorun yoktur," dedi karşıdaki sandalyeye otururken.

“Tam tersi. Her zamanki gibi muhteşem.” Pierre’in sırtı en az iltifatı kadar sertti.

Winter hafifçe omuz silkti. “Beklediğim için üzgünüm.”

Pierre’in dudakları gerildi ve karşılıklı oynadıkları bu tür oyunlardan sıkılmışçasına başını iki yana salladı. “Laf olsun diye konuşma.”

“Nasıl yani?” Abartılı bir masumiyet sergileyerek gözlerini kocaman açtı.

“Beni beklediğin için üzgün olman. Kasten yaptığını ikimiz de biliyoruz. Daha önemli işlerin olduğunu düşünmemi sağlamak için.”

Winter inkâr etmeye gerek duymadı. Onu zerre kadar uyutamamıştı. Niyeti Pierre’i cezalandırmaktı, ama intikamın verdiği keyif çoktan yok olmaya başlamıştı bile.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Winter yumuşacık bir sesle.

Pierre uzun bir süre cevap vermedi. “*Rien du tout.* Aslında hiçbir şey.”

Tam kalkmaya hazırlanırken Winter uzanıp elini onun elinin üstüne koydu. “Burada olmanın mutlaka bir sebebi var.”

Pierre neredeyse sandalyesinden kalkmıştı. Tekrar oturdu, kara gözleri Winter’ın gözlerine kilitlendi. “Konuşmamız gerektiğini düşündüm.”

Winter gülümseyip başıyla onayladı, onu yüreklendirmek, kendisinin de en az onun kadar özlediğini belli etmek istiyordu. Pierre olmadan hiçbir şey gerçek anlamda doğru

görünmüyordu, ama yine de ilişkilerini nasıl düzelterceğini bilmiyordu.

Michael Everett’le vakit geçirmek keyifliydi. Onunla birlikte olmaktan hoşlanmasına karşın Pierre’e âşıktı; Pierre onun ruh ikiziydi, aklmda hep Pierre vardı.

Uzun bir aradan sonra Pierre sessizliği bozdu. “Geldim, çünkü son konuşmamızdan sonra kendimi kötü hissettim.”

Winter kaşlarını çatı. “Çok kabaydın.”

“Çok meşguldüm,” diye terslendi Pierre. “O akşam üç ziyafet vardı ve mutfak personelinden üç kişı arayıp hasta olduğunu söyledi. Ne yapmamı bekliyordun? Önce bir sorabilir ya da uyarabilirdin. Mutfakta olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Neden o zaman söylemedin?” Eğer o tersleniyorsa, Winter’ın da terslenmeye hakkı vardı. Sonra büyük bir otelin mutfağında çalışmanın nasıl çılgın bir şey olduğunu bildiğinden, devam etti: “Tamam, aramalıydım ama o şekilde azarlamayı hak etmemiştim. Ayrıca aramış olsaydım cevap vermeyecektin ve ben yine gelecektim. O yüzden konu dışı.”

“Cevap verip vermeyeceğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Pierre. “Senden gelecek bir çağrıyı geri çevireceğimi düşünmek, beni aşağılamaktır.”

“O halde kendini aşağılanmış kabul et.” Winter derin bir soluk alıp gözlerini kapadı. Hep böyle bitiyordu. Pierre’i görmek büyük mutluluktı, derken birbirlerine laf sokuşturmaya başlıyorlar ve daha ne olup bittiğini anlamadan kendilerini büyük bir kavganın ortasında buluyorlardı.

Pierre'e baktığında onun da en az kendisi kadar yılgın olduğunu görebiliyordu.

"Neden hep kavga ediyoruz?" diye sordu kırık bir kalple. Hiç kimse onu böyle etkilemiyordu. Pierre'den başka hiç kimse duygularını böylesine kördüğüm haline getiremiyordu.

Pierre birkaç saniye sessiz kaldı. "Neden hep kavga ediyoruz?" diye tekrarladı sonra, sanki bir çözüm bulma umudunu yitirmiş gibi. "Eğer bunun cevabını bilseydim şu an evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmış olurduk." Bunları söylerken bir yandan Alix'in kahve ve kruvasan servisi yaptığı tezgâha bakıyordu.

Evlilik ve çocuklardan konuşmuşlardı. En azından bu konuda anlaşabiliyorlardı. Bunun dışında her şey tartışmayla sona eriyordu. İkisi de bu bitmeyen tartışmalardan hoşlanmıyor, ama yine de engel olmayı başaramıyorlardı.

"Sanırım o gün söylediklerim için sana bir özür borçluyum," diye mırıldandı, bir önceki konuşmaya dönerek. "Hata yaptığımı itiraf ettirmekten ölçüsüz bir zevk alıyor gibisin."

"Özür dilemelisin."

"Ya sen?" diye parladı.

"Ben o kadar yanlış ne yaptım?"

"Gerçekten söylememi istiyor musun?"

"Evet, istiyorum," dedi Winter.

"Her şeyden önce, ikimiz de üç ay boyunca bağlantı kurmayacağımız konusunda anlaşmıştık. *N'est-ce pas?*"

Pekâlâ, anlaşmayı bozmuştu. Ne olmuş yani? Ona söylemesi gereken bir şey vardı ve bunu yüz yüze yapmak daha

doğru görünüyordu. “Bir gerekçem vardı.”

“Tabii vardı. Başka bir adamla kırıştırdığını bizzat yü-
züme söylemek istedin.”

“Bu doğru değil.” Ellerin istemsizce yumruk yaptı. Pi-
erre her şeyi kendisine mal etmiş, bütün hataları ona yükle-
mişti. Ne kadar haksız, ne kadar mantıksız olduğunun far-
kında bile değildi.

“Kendini kandırma Winter.” Onu yalan söylerken yaka-
lamış gibi işaretparmağım yüzüne salladı. “Sene boyunca ya-
şadığım en telaşlı günde boy gösterip söylediğin şey *tam*
anlamıyla buydu.”

“Bu konuyu hiç konuşmamıştık ve bilmen gerektiğini
düşündüm.”

“Neden? Böylece seni daha mı çok özleyecektim? Şu
doktorla çıkmaman, bana sadık kalman için sana yalvaracak
mıydım? Karşında merhamet dilememi istiyorsan daha çok
beklersin.”

“Her neyse, tamam.”

“Benim için de tamam.” Pierre kollarını kavuşturup so-
murtarak ona baktı.

Bu şekilde hiçbir yere varamayacaklardı. Ne zaman bir
araya gelseler, aynı rolleri üstlenip aynı replikleri tekrarlı-
yorlardı. Artık bıkkınlık gelmişti, Pierre de öyle hissediyordu
mutlaka.

“Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa,” dedi, “sana
daima sadık kaldığımı bilmelisin.”

Pierre umurunda olmadığını ifade eder gibi bir kaşını
kaldırdı.

Onun bu lakayt tavrı Winter'ı daha da rahatsız etti. "Başka bir adamla çıkmam umurunda değil mi?" diye sordu.

Pierre omuz silkti. "Neden olsun?"

"Bir zamanlar ciddi olarak evlenmeyi düşünüyorduk!"

"Tanrı'ya şükür böyle bir hata yapmamışız."

Sözleri bir bıçak gibi yüreğine saplandı. Pierre, onunla evlenmeyi ne kadar istediğini biliyordu. Acıyla yutkunarak sordu: "Neden bana bu kadar çirkin şeyler söylemek zorundasın?" Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

"*Ma chérie*, akıllı ol. Evlenseydik, şimdiye kadar çoktan birbirimizi öldürmüş olurduk."

"Bu doğru değil!"

"Şu halimize bak," dedi bir eliyle önce Winter'ı, sonra kendini göstererek. "Gırtlak gırtlığa gelmeden sohbet bile edemiyoruz. Bizimle ilgili çok yanlış bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum... Keşke bilseydim. Düşünmüştüm ki... umuyordum ki, tekrar bir araya geldiğimizde sorunlarımız çözülmüş olur. Oysa hiçbir şey değişmemiş."

Sesindeki hüznün, Winter'ın da duygularını yansıtıyor, ama gururu bunu belli etmesine engel oluyordu.

"Şu üç ay ayrı kalma fikrin en iyisiymiş."

Winter öyle düşünmüyor, ama bunu itiraf edemiyordu; Pierre'in de başına kaktığı gibi bu onun fikriydi. O andan beri her gün, bu yaptığından pişman olmuştu. O zaman, Pierre'in ilişkisini sürdürmek için mücadele edeceğinden çok emindi. Üç ay ayrılık sonsuzluk gibi gelmişti. Şimdi bile öyleydi. Anlaşmalarını bozan da yine kendisi olmuştu. Pier-

re'in, bu davranış karşısında Winter'in duygularıyla ilgili bir anlam çıkarması gerekiyordu. Neden bu hale getirdiklerini bir türlü anlayamıyordu. Bu yıpratıcı davranışlara girmeden, birbirlerini çılgınca suçlamaya başlamadan önceki ilişkilerini nasıl da özlüyordu.

"Yani ayrı kalmaya devam etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Pierre, güvenmeyen bakışlarıyla onu sarstı. "Elbette, sen istemiyor musun?"

"Evet," dedi aynı ses tonuyla. "Ancak görüşmeyeceğimize söz verdiğimiz halde burada olduğuna göre... şey, doğal olarak fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

"Değiştirmedim."

Winter hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Yani," dedi, "Görüşmeme kararı almış olmamıza rağmen... görüşmeyelim demeye mi geldin? Yoksa bu mahallede işin vardı da gelmişken bir kruvasan ve kahve molası mı vereyim dedin?"

"Daha demin nedenini söyledim," dedi sert bir sesle. "Geldiğin günle ilgili yanlış anlamaları açığa kavuşturmak için."

"Yanlış anlama mı?" diye tekrarladı Winter. "Sormuş olsam duygularını ancak bu kadar açık ifade edebilirdin."

Pierre cevap vermeden önce bir kalp atımı bekledi. "O halde birbirimizi anlıyoruz."

"Şey, aslında hayır."

"Tekrar anlatmamı ister misin?"

"Belki de anlatmalısın," dedi Winter. Pierre'in sabrının

mantıklı bir tartışmaya olanak vermeyecek kadar taşıdığı çok açık görülüyordu.

“O günle ilgili kendimi kötü hissettim ve özür dilemek istedim.”

“Kötü hissetmeliydin zaten.” Winter bunu söyler söylemez pişman olmuştu.

Pierre’in çenesi kasıldı. “Görüyorum ki buraya gelmek hataydı. İkimizin konuşabileceğini düşünmek ise daha büyük bir hataydı. İlişkimiz daha önce de yürümüyordu, şimdi de yürümüyor. Korkarım bir şansımız olduğunu düşünerek ikimiz de kendimizi kandırıyorduk.” Öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalye dört ayağının üstünde durmadan önce bir süre sallandı. “Seni görmek güzeldi demeyeceğim, çünkü değildi. Samimi olmak gerekirse, bu ziyaret bana bilmek istediğim her şeyi anlattı,” dedi. “Hatırlamak istediğim her şey.” Kapıya doğru yürümeye başladı.

Winter başlangıçta onun çekip gitmesine izin verecek kadar kızgındı. Ancak birden konuşmanın böyle bitmesine izin verirse, hatıralarda kalacak tek anın bu olacağını düşündü. Uzlaşma için en azından çaba göstermeliydi.

Kalktı, kapıya doğru koştu. “Pierre!” diye seslendi. Şaşkınlıkla onun neredeyse sokağın yarısını geçmiş olduğunu gördü.

Pierre onu duymazdan geldi.

“Pierre,” diye tekrar seslendi, bu kez daha yüksek sesle.

Durdu ama arkasına dönmedi.

Winter ona yetişene kadar adımlarını sıklaştırdı. Ancak

o anda bile ne diyeceğini bilmiyordu.

“Seninle kavga etmekten nefret ediyorum,” dedi pat diye. Ağlamak üzereydi.

“*Moi aussi,*” diye itiraf etti Pierre, omuzları aşağı sarkmıştı. “Ben de. Aramızda hiçbir şey değişmiyor. Seni seviyorum ve sensiz deliye dönüyorum. Sonra bir araya geliyoruz ve *seninle* yine deliye dönüyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi alçak sesle. “Yine de bazen senden nefret edebileceğimi düşünüyorum.”

“İyi bir çift değiliz,” dedi Pierre, uzaklara bakarak. Her sözcük hüznle vurgulanmıştı.

Winter itiraz etmek için ağzını açtı ama başaramadı.

Çarşamba sabahı ofise gittiğimde Macy'yi harıl harıl çalışırken buldum. Kulaklarına iPodunu tıktırmıştı ve kendini işe kaptırmış görünüyordu. Taslak henüz tamamlanmamıştı ve üstünde yaptığı ciddi değişiklikler en az birkaç saattir çalıştığını gösteriyordu. Oysa ofis açılalı sadece yarım saat olmuştu. Bu kadar kısa sürede o kadar değişiklik yapması anlaşılır gibi değildi.

“Onu erkenden içeri alması için güvenlikten birini ka-falamış,” diye açıkladı Linda aklımdan geçenleri okuyarak. Onu seyrediyor olmamızdan habersiz boyamaya devam eden Macy'ye bakışımı görmüştü. “Larry'ye ne dediğini bilmiyorum.”

“Macy'yi *Larry* mi içeri almış?” Larry kurallardan asla taviz vermeyen en titiz güvenlik elemanımızdı. Macy'nin kitli bir ofise girmek için onu ikna edebilmiş olmasına inan-

mak neredeyse imkânsızdı. O yüzden *bilmemek* daha iyiydi.

Orada olduğumu hissettirecek bir şey yapmış olmalıyım ki Macy bana baktı, kulaklıklarını çıkarıp mutlulukla gülümsemi.

“Günaydın Michael.”

Başım la selamını aldım. Linda’nın önünde ilk isimle hitap etmesi beni utandırmıştı. “Buraya personelden bile önce geldiğini görüyorum,” dedim, sesimin olabildiğince resmi çıkmasına gayret göstererek. Linda’nın ya da diğerlerinin yanlış fikirlere kapılmasını istemiyordum.

“Mecburen, çünkü senin çıkacağın saatte hazır olmak istiyorum. Taslağı bugün bitirmeyi düşünüyorum.”

“O halde yakında boyamaya başlayacaksın.”

Başını yana eğdi. “Düşündükçe, zürafa ve aslanı koyduğum yerin doğru olmadığını hissetmeye başladım. Yaptığım değişiklikleri gördün mü?” Duvarı işaret ediyordu.

O kadar büyük bir fark görmemiştim çünkü fazla dikkatli bakmamıştım. Macy bana çizimini göstermişti ve ben onay vermiştim. Başında dikilip çektiği her çizgiyi inceleyecek halim yoktu.

“Bu akşam benimle eve geleceksin, değil mi?” diye sordu meraklı gözlerle. “Harvey’yi görmek için.”

Linda’nın giderek artan ilgisinin farkındaydım ve onu görmezden gelmeye çalıştım. İşin gerçeği, bu konuyu kapatmak için her şeyi yapmaya hazırdım. “Geriatric uzmanı bir doktordan randevu alman gerek,” dedim.

Macy gözlerini kocaman açtı. “Harvey asla böyle bir

şey yapmaz. Tek yol bu. Yapacağını söylemiştin.” Destek ararcasına Linda’ya döndü. “Söz vermişti.”

“Söz vermiştin,” dedi Linda. Sesinin tonundan giderek daha çok eğlendiği belli oluyordu.

“Hain,” diye fısıldadım. Macy’ye destek çıkması beni şaşırtmıştı. Bana karşı herhangi birini tutması Linda’nın yapacağı şey değildi. Macy’nin büyüüne kapılmış gibi görünen hemşirendeki bu değışiklikten hoşlandığım söylenemezdi. Neden herkesin, Hannah dahil, onu bu kadar gözünde büyüttüğünü anlayamıyordum. Macy yüce gönüllü genç bir kadın olabilirdi ve alışılmadık bir cazibesi de vardı, ama bir arada geçirilen on dakikadan sonra rahatsızlık vermeye başlıyordu.

“Geleceksin, değil mi?” diye yalvardı.

Ağzımı açtım ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Linda benim yerime cevap verdi. “Orada olacak.” Sonra elim bir dosya tutuşturup bana muayene odasının yolunu gösterdi.

Saat dört buçukta, yani rekor bir hızla, tüm randevulu hastalarımın muayenesini bitirmiştım. Linda, nasıl olduysa öğleden sonra ciddi bir boşluk yaratmıştı ve küçük evrak işleriyle uğraşmaya zaman ayırabilmişim.

Ofisimden dışarı çıktığımda, Macy çantasını omzuna takmış bekleme salonunda hazırды. Haki pantolon, kelebek işlemeli sarı bir tişört ve ne olduğunu anlayamadığım parlak kahverengi kumaştan bir yelek giymişti. Saçları her zamanki gibi karmakarışık bukleler halindeydi. Beni görünce ışıklı

reklam tabelası gibi parlamaya başladı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

İçimi çektim. Aslında komşusunu görmeye hiç meraklı değildim ve Harvey’nin de benim hakkımda aynı şeyi düşündüğüne emindim.

“Elbette,” dedim. “Gidelim.”

“Birlikte gitmemizde sakınca var mı? Bu sabah otobüsle geldim de.”

“Sorun değil.”

Ritchie ile beraber devam ettiğimiz spor salonunun birkaç bina ötesindeki otoparka doğru yürümeye başladık. Otopark görevlisi Paul beni Macy’yle görünce göz kırptı. Akıldan ne geçirdiğini biliyordum ama Macy’le aramda duygusal anlamda bir ilişki olmadığını açıklamak için duramadım. Böyle bir açıklama yapmaya kalkarsam budala gibi görüneceğimi düşünüp vazgeçtim.

BMW’nin kapılarını açmak için uzaktan kumandanın tuşuna bastım. Işıklar yanıp sönerken Macy hafifçe güldü.

“Komik olan nedir?” diye sordum.

“Sen. Seninle ilgili her şey önceden tahmin edilebilir.”

“Nasıl yani?”

“Araba. Tam bir doktor arabası. Eminim içinde tek bir leke bile yoktur.”

“Tabii ki öyle, ama konuyla ne ilgisi var?”

“Of, hiçbir şey,” dedi. “Sadece... tam sana göre.”

Kıyafetiyle ilgili yorum yapmamak için dilimi ısırđım. Tahmin ettiğim gibi yolcu koltuğına oturduğı andan iti-

baren Macy çenesini hiç kapamadı. Kedilerini, Harvey'yi, başka kişileri, başka yerleri anlatıp durdu. Leanne'in arkadaşı Gayle gibi sebepsiz ve uyumsuz bir şekilde konudan konuya atlayıp duruyordu. Eğer onu biraz tanımış olmasam, gergin olduğunu söyledim, ama ilgisi yoktu.

Bana adresi tarif etti ve kapının önüne çektiğimizde bu sefer gülmeye başlayan ben oldum. Ev, bir peri masalından fırlamış gibi sarı ve kırmızı renklere boyanmıştı. Bahçe beyaz boyalı bir çitle çevrilmişti ve her yerden çiçekler fişkırdıyordu. Ön basamaklara kocaman saksılar koymuştu, ortalık çiçekten geçilmiyordu. Kül Kedisi ya da Pamuk Prenses'in birdenbire vals yaparak kapıdan çıkacağını ve neşeli bir şarkıyla bizi selamlayacağını düşünmeye başlamıştım.

"Ne var?" diye sordu. Neden eğlendiğimi anlamadığı çok açıktı.

"Ev."

"Ah, evet. Harikulade, değil mi? Büyükannemden miras kaldı."

"Yani, nasıl desem, tarzını da ondan mı aldın?"

"Biraz," diye kabullendi. "Geçen yaz tekrar boyadım. Komşuların bazıları epey dedikodu yaptı, ama bir süre sonra alıştılar. Şahsen ben çok davetkâr buluyorum, ya sen?"

"Sekiz yaşında olsaydım, evet."

"Ne! Kes şunu," dedi ve güldü.

Ciddi olduğumu anlamadığı belliydi. Teslimiyetçi bir duyguyla arabadan indim ve ellerimi ceplerime sokuşturdum. Macy çoktan kaldırıma çıkmış, ön kapıyı açıyordu. Dönüp

bana baktı. “Sammy’yi kafana takma. Havlar ama ısırılmaz.”

Bahçeye adımımı atar atmaz, cinsi cibilliyeti belirsiz, kocaman kahverengi bir köpek bütün hızıyla ve kulaklarını sağır edecek kadar yüksek sesle havlayarak bana doğru koştu. Üstüme atlayacağından emin olarak kendimi hazırladım.

“Sammy,” dedi Macy sakın bir sesle. “O bizim arkadaşı-mız.”

Sammy birden durup beni süzmeye başladı. Gözleri şüpheyle bakıyordu.

“Hadi, git başını okşa,” dedi Macy. “Gerçekten çok tatlı bir köpektir, ama son zamanlarda fazla korumacı oldu.” Ön kapıyı açar açmaz üç kedi dışarı fırladı. Macy eğilerek hepsini teker teker okşadı ve onlara sevgiyle mırıldandı. “Snowball, Lovie ve Peace’le tanış.”

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Ne yapacağımı bilemediğimden onlara el salladım.

“Bütün gün içerde kapalı kalıyorlar,” diye açıkladı kediler paçalarına dolanırken.

Beni içeri davet etti. Evin içi, nedense şaşırmamıştım, afet bölgesi gibiydi. Yarıları tamamlanmış sayısız tuval şömineye dayalı duruyordu ya da ben şömine olduğunu düşünmüştüm. Hepsine tek tek bakacak vaktim olmamıştı, ama bütün tablolar birbirinden farklıydı. Bir kır manzarası, bir deniz manzarası, bir natürmort, içinde dev bir nar varmış gibi görünen bir meyve tabağı. Beyaz, uzun tüylü, uyuyan bir kedinin portresi. Tablolardan hiçbiri bitmemişti. Bu beni endişelendirdi. Müral bitene kadar ona ödeme yapmayacağımı

anlayışla karşılaşmasını umdum. Sanırım nereye baktığımı anlamıştı. “Başladığım şeyi... bitirmekle ilgili bir sorunum var.”

“Belli oluyor.”

“Yine de müral konusunda endişe etme,” dedi neşeyle. “Arabamın sigorta süresi doldu, işi geciktirme lüksüm yok,” dedi, sonra da belki duyamayacağımı umarak fısıltıyla ekledi. “Bir kez daha.”

Sırttığımı gizlemeye çalışarak odayı incelemeye devam ettim. Antrede bir sepet dolusu çamaşır duruyordu; kirli mi, temiz mi oldukları belli değildi. Yemek masasının üstü ise kitaplar, dergiler, gazeteler ve açılmamış mektuplarla doluydu. Düzenli biçimde istiflemeye çalışmıştı, ama kendiliğinden devrilmişler ya da kediler onun bu çabasına burunlarını sokmuşlardı.

Mutfaktan geçtik. Bulaşıklar yıkanıp evyenin yanındaki bulaşıklığa dizilmişti. Yemek yenilen küçük kuytadaki masanın üstünde, yeri kaybolmasın diye açılıp yüzüstü konmuş ciltli bir kitap vardı. Ne zaman böyle bırakılmış bir kitap görsem irkiliyordum. Uzanıp kapatmak için dayanılmaz bir istek duydum. Bu benim kişisel huysuzluğumdur. Kitap ayrıca diye bir şey varken kitabın sırtını kırmanın sebebini anlayamıyordum.

Pencereden bakan Macy haber verdi, “Harvey dışarı çıkmış, sandalyesinde oturuyor. Bu şekilde çok uzun zaman geçiriyor. Eskiden böyle yapmazdı.” Sesine yine endişe hâkim olmuştu. “Yine kötü bir gün geçirdiğini hissediyorum.”

O anda bile benden ne beklediğini bilmiyordum. Harvey ile konuşup elimden geldiğince bir saptama yapabilirdim, ama ona hiçbir taahhütte bulunmamıştım.

Elimi tutup beni arka kapıya doğru çekiştirirdi. “Gel seni tanıştırayım.”

“Tamam, yalnız...”

Beni dışarıya sürüklemekten sözümü bitirmeye fırsatım olmadı. “Harvey,” diye seslendi. “Michael’la tanışmanı istiyorum, sana sözünü ettiğim adam.” Sonra bana dönüp fısıldadı. “Bu işin gösteri kısmı.” Böyle söyledikten sonra kollarını boynuma dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Harvey’ye dönüp devam etti. “Başından beri haklıymışsın. Tanıştığımız anda abayı yakmışım.”

Abayı yakmak? Kim abayı yakmak diye bir ifade kullanabilirdi ki?”

Harvey, yaklaşık bir dakika kadar ifadesizce yüzüme baktı. Sonra, ya belli belirsiz gülümsedi ya da kaşlarını çattı; açıkçası ayırt etmek zordu. “Buraya gelmeni sağlamak için neler yaptığını tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı.

“Bilmesen daha iyi,” dedim.

Hafifçe güldü, sonra evi işaret etti. “İçerde bir sandalye daha var. Kendin aliver.” Sonra Macy’ye döndü. “Buzdolabında iki şişe bira olacaktı. Neden getirmiyorsun?”

Harvey ona bira teklif etmediği halde Macy hizmete çoktan hazırды. “Hemen geliyorum.”

İkimiz de çitin üstünden geçtik, Sammy de arkamızdan atladı. Macy ayaklarının dibindeki köpekle birlikte içeri se-

yirtti. Kediler yerlerinde kalmayı tercih etmişti.

Şezlong tipi katlanan sandalyeyi Harvey'nin yanına çektim. Macy iki birayla geri dönüp bize uzattı ve sonra, sanki bunu sürekli yapıyormuşçasına rahat –yaptığına şüphem yoktu– tekrar çitin üstünden atlayıp ortadan kayboldu.

“Demek sözünü ettiği doktor arkadaşın sensin?” dedi Harvey. Birasından bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapadı. Ya tadını çıkarmak ya da sancısını bastırmak için.

Ben de biramdan bir yudum aldım ve gerçekten ilaç gibi geldi. “Bir sürü *akıllıca* soru sormaya başlamadan önce bir konuya açıklık getirelim. Arkadaşlarının hiçbirinden randevu almayacağım. Hiçbir tahlil de yaptırmayacağım. Sorunumun ne olduğunu biliyorum.”

Rahatlamıştım. “O halde bana da söyle ve beni Macy'nin sorularına cevap vermek zorunda bırakma.”

“Ölüyorum,” dedi yaşlı adam sakince. “Bu kadar basit.”

“Hangi sebepten?” diye sordum. Yaşı düşünülürse bu mümkündü ve hiçbir tıbbi muayene ya da tahlil yaptırmayı kabul etmiyorsa, en azından aksini gösteren çok ciddi bir kanıt bulamazsam bu kişisel teşhisi kabullenmekten başka çarem yoktu.

“Emin değilim. Kanser olabilir. Belki de kalptir.”

“Belirtiler nedir?”

“Değişiyor. Eskiden olmadığı kadar çabuk yoruluyorum. Önce yaşımdan kaynaklandığını düşündüm, ama artık bunun ötesinde bir şeyler olduğunu biliyorum. Daha önce bütün gün bahçemde çalışır yine de yorulmazdım. Son za-

manlarda sadece sulama yapabiliyorum. Göğsüm ağrıyor. Soğuk almadığımı biliyorum, yani sıtma da değil.”

“Benim önerim...”

“Daha önce yeterince izah edemediysem tekrarlayayım. Hayatımı uzatacak hiçbir önerinle ilgilenmiyorum. Yeterince uzun bir hayat sürdürdüm. Herkes gibi benim de pişmanlıklarım var ama ölmeye hazırım.”

“Macy...”

“Macy’nin gitmeme izin vermeyi öğrenmesi gerekiyor.”

“Sizi seviyor,” dedim.

Sanki onun sevgisinin altında eziliyormuş gibi soluğunu gürültüyle koyverdi. “Kedilerini de seviyor. Başkaları nasıl beyzbol kartları ya da porselen biblo biriktiriyorsa, Macy de aynısını hayvanlar ve insanlar için yapıyor. Büyükannesi öldükten sonra buraya taşındığında onu yıldırım için elimden geleni yaptım. Galiba Lotty ondan bana göz kulak olmasını istedi. Tam o kaçık kocakarının yapacağı bir iş. İhtiyacım olan son şey Macy’nin hiç durmadan üstüme titremesi.”

“Anlıyorum.”

Yaşlı adam dikkatle bana baktı.

“Karım...”

“Evli misin?” diye araya girdi Harvey. Bakışları düşmanca kısıldı.

“İdim. Dulum,” diye düzelttim. “Hannah son anlara geldiğinde, artık karışmamızı istememişti. Yaşamsal tıbbi müdahaleye izin vermedi.”

“Hatırladım...” Başıyla Macy’nin evini işaret etti, “Ba-

na karından söz etmişti. Başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Sadece, neler hissettiğınızı anladığımı bilmenizi istedim.”

“Bu bir saygınlık meselesi. Ölümle kendi tercihlerime göre karşılaşmak isterim.”

Hannah’nın da aynen böyle söylediğini hatırlıyordum. “Ağrıların için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum. Mevcut ilaçlar son aylarında onu rahatlatabiliyordu.

Harvey başını salladı. “Hayır, teşekkürler.”

Macy elinde bir tabak dolusu peynir ve krakerle tekrar göründü. Ağzına bir kraker tıkıştırırken onu izledim. “Size atıştıracak bir şeyler getirdim,” dedi.

“Neden?” diye sordu Harvey.

“Acıkmış olabileceğinizi düşündüm,” dedi gülümseyerek. Belli ki huysuzluğuna alıştı. Yanımda çimlere oturdu.

“İlgilenmiyorum.”

Harvey ilgilenmiyor olabilirdi ama ben uzanıp bir parça peynir aldım.

“Yerinde olsam onu yemezdim,” dedi Macy alçak bir sesle.

“Neden?”

“Fark edip kovalayana kadar benim oğlan, Snowball, yalamış olabilir.”

“Snowball erkek mi?” Aslında neden tabağı kedinin yalayabileceğı bir yere koyduğunu sormam gerekiyordu. Oysa ben beyaz tüy yumağının erkek olmasına şaşıırıyordum.

Macy bacaklarını uzatıp ellerini arkaya yasladı. “Bu

isim yüzünden Snowball da beni asla bağışlamadı.”

“Öyleyse ismini değiştir.” Çözüm bu kadar basitti.

“Yapamam. Denedim, ama onu Snowball olarak görüyorum ve başka hiçbir isim ona bu kadar yakışmıyor. Ayrıca tüm tıbbi kayıtları bu isim altında. Şimdi değiştirmek bütün işleri karıştırır.”

Harvey içini çekti. “Hiç itiraz etmeden, ne söylüyorsa kabul et. Böylesi daha kolay oluyor.”

Harvey’ye hak vermemek elde değildi.

Macy sohbete katılarak bize boyadığı müralden ve gün boyunca kliniğe girip çıkan hastalardan söz etti. Sammy ne-redeyse kucağına çıkacak kadar yakınında oturuyordu.

Bir süre sonra Harvey iyice yoruldu ve içeri girmek istedi. Ona yardım etmek için ayağa kalktım ama elimi iterek izin vermedi. “Beni rahat bırak,” diye tersledi. “Şu ihtiyarda biraz onur bırakın.”

Macy yanımda durarak komşusu ve arkadaşı olan bu adamın yavaşça içeri girmesini izledi. Artık bizi duyamayacağına ikna olduğu anda beni soru bombardımanına tutmaya başladı.

“Yani?” diye başladı soluğu kesilerek. “Onu bu kadar yoran nedir, söyler misin? Hasta, değil mi? Demek istediğim, gerçekten hasta? Doktordan randevu almaya ikna edebildin mi? Umarım bunu başarabilmişsindir.”

“İçeri girip konuşalım,” dedim. Bu görüşme beni ürkütüyordu. Harvey’yle tanışmaya zorla gelmişim ama gariptir ki yaşlı adamı sevmiştim.

Macy'yi izleyip çitin üstünden atladım. Sammy yanı başımızdaydı, her adımımızı izliyordu.

“Kötü, değil mi? Lafı ağzında gevelemen gerekmez. Gerçeği söyle yeter. Bana söylemekten korkma.” Bahçeyi geçip ters tarafa yürüdük, arka bahçe kapısından içeri girdik.

Oturması için mutfaktaki sandalyelerden birini işaret ettim, onun ardından bitişığindeki sandalyeye oturup doğru-
dan yüzüne baktım.

Gözlerini kırıştırdı. “Ölüyor, değil mi?”

Bir şey söylemeden sadece başımla onayladım.

“Bir şeyler yapmak zorundayız,” diye ısrar etti sandal-
yesinden kalkmaya davranarak.

Nazıkçe omuzlarından aşağı itip onu tekrar sandalyesine
oturttum. “Macy, ölmek üzere olduğunun farkında ve bunu
kabullenmiş.”

“Ben kabullenmedim!”

“Harvey ölmeye hazır.”

“O ölmeye hazır olabilir ama ben onu kaybetmeye hazır
değilim.” Gözlerinde kocaman yaşlar birikti, her an aşağı yu-
varlanmaya hazırlardı.

“Bu sana bağlı değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Son günlerinde Hannah da kemoterapi almak isteme-
mişti,” dedim. O günlerde çektiğim acı ve utanç aklıma geldi,
sesim alçaldı. “Bir işe yaramayacağını biliyordu ve benden
ölmesine izin vermemi istedi. Ben olabildiğince uzun ya-
nımda kalmasını istiyordum, ama bu bencillikten başka bir

şey değildi. Onun dileğine boyun eğmekten başka çarem yoktu. Harvey de senden aynı şeyi istiyor.”

Macy burnunu çekti, kedileri onu teselli etmek istercesine ayağının dibinde toplandı. Sammy gözlerini bana dikmiş, tetikte bekliyordu... mesajı açıktı, yanlış bir şey yaparsam bedelini öderdim.

“Üzgünüm,” dedim ve içgüdüsel olarak ona sarıldım. Sonra asla anlayamadığım nedenlerle eğildim, başımı ona yaklaştırdım ve dudaklarını aradım. Öpüştük. Bu, Leanne ve Winter’la paylaştığımız dostane öpücüklere ya da yanağa kondurulanlara benzemiyordu. Bu, büyük harflerle vurgulanmış bir ÖPÜŞME idi. İliklerime kadar işleyen gerçek bir öpüşme.

Ne yaptığımızı birden fark etmiş gibi ayrıldık. Macy’nin kendini benden bile daha tedirgin hissettiği açıktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Niçin?” Bana öpücük için teşekkür ediyor olamazdı.

“Harvey’ye zaman ayırdığın ve bana Hannah’mn dileğini söylediğin için.”

“Elbette,” dedim normal davranmaya çalışarak. “Yardım edebildimse ne mutlu.”

Kısa süre sonra oradan ayrıldım. Macy’yi neden öptüğümü, daha önemlisi, bu öpücükten neden bu kadar hoşlandığımı hâlâ çözemiştim.

O gece pek uyuyamadım. Perşembe günü Macy'nin ortalıkta görünmemesi beni şaşırtmadı. Kendi ifadesiyle, başladığı işi bitirmeye alışık değildi. Ancak bu gizemli yokluğun sebebi daha farklı bir şeydi. Paylaştığımız öpücüğün ne kadar özel olduğunu biliyorsam, bunu da o kadar biliyordum.

“Bugün Macy'den haber aldın mı?” diye sordum Linda'ya. Fazla bir şey söylemek istemiyordum, ama merak ediyordum. Uygun bir mazeret bulup aramış ve Linda bana söylemeyi unutmuş olabilirdi.

“Hayır. Yani senin de mi haberin yok?” Linda hafifçe gözlerini kıstı. “Onu üzecek bir şey söylemedin, değil mi?”

“Ben mi?” diye sordum. Linda'ya ters ters baktım, ama kızdığım için değil. Onun patronu olabilirdim ama o sık sık anne rolüne soyunuverirdi. Linda'nın Macy'yi böylesine savunmaya kalkması beni şaşırtmıştı.

Sakin bir sesle konuşmaya özen göstererek ilgimi belli etmemeye çalıştım. “Herhalde öğleden sonra boy gösterir. En azından yarın burada olacaktır.”

“Kuşkum yok,” dedi Linda ve ekledi. “Onu seviyoruz.”

Güvenilir hemşireme açıklama isteyen gözlerle baktım. Bunun nasıl olabildiğini pek anlamamıştım. *Herkes mi* kendini Macy’ye bu kadar kaptırmıştı? Hem de iki haftadan daha kısa bir sürede?

Linda gülümser gibi ağzını büzdü. “Şey, öncelikle, farkına vardığını bile sanmıyorum ama muayene öncesi ve sonrası bütün çocuklarla gevezelik ediyor.”

Linda haklıydı, fark etmemiştim.

“Çocuklarla senin olduğundan farksız. Macy’yle anında kaynaşıyorlar.”

Bu söylediği mantıklı olabilirdi. Zaten Macy’nin zevklerinin ve davranışlarının da çocuktan farkı yoktu. “Onlarla hangi konuda konuşuyor?”

“Her konuda. Örneğin Brandon’la çalılıarın arasında saklanan aslanı, Farinelli’nin kızıyla saç tokalarını... Ellen Roche ile uzun uzun köpek sohbeti yaptılar. Çocuklar rahatlayıp gülüyor ve burada olmanın stresini atıyorlar. Macy’yi çözebildiğimi söyleyemem, ama ondan hoşlanıyorum.”

Macy’den ben de hoşlanıyordum ve bu durum beni giderek endişelendiriyordu.

“Üstelik komik. Hem de bonkör.” Anlaşılan, Linda henüz Macy’yi göklere çıkarmayı bitirmemişti. “Geçen sabah herkese ev yapımı granola getirdi. Sen de denedin mi?” Ba-

şımı sallayınca devam etti. “Ne kötü. Her neyse. Dediğine göre, Macy bu tarifi sürekli içine bir şeyler attığı kuşların yem kabı için geliştirmiş. Tadı öyle güzel olmuş ki kuşlar için yem alıp bunları granolaya dönüştürmeye karar vermiş.”

Linda’nın –ya da bir başkasının– Macy ile aramdakileri bilmesine izin verecek değildim, ama yine de gülmekten kendimi alamadım. Aramızda bir şey *olduğundan* değil, ama sinir olduğumu iddia ettiğim bir kadını öpmüştüm. Daha kötüsü, sürekli bu öpücüğü düşünüyordum. Düzeltiyorum, bu öpücüğü düşünmekten *vazgeçemiyordum*. İşin daha garip yanı, hissettiğim şey... itiraf ediyorum; Macy’yle öpmek *iyi* hissetmemi sağlamıştı. İkimizle ilgili her şey ters giderken, onu kollarıma almak ters gelmemişti. Onu öpmek...

Günün geri kalan kısmı umut ederek geçti. Bunun nedenini kimsenin yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Macy’nin gelmesini bekliyordum ve bu canımı sıkıyordu.

Macy görünmedi.

Cuma sabahı spor salonuna gittiğimde keyifsizdim. Ritchie’nin fark etmesi uzun sürmedi.

“Neyin var ahbap?”

Uykusuzlukla ilgili bir şeyler geveledim. Yalan da değildi. Koşu bandına çıkıp her zamanki mesafemi kat ettim, adımlarımı daha da hızlandırıp normalden bir dakika erken bitirdim. Ritchie soyunma odasına geldiğinde duştaydım. Anlayamadığım bir şeyler söyledi, umursamadım. İşin ilginç yanı, dolapların önünde buluştuğumuzda gülümsüyordu. Benden uzak duracağını düşünmüştüm, istediğim de buydu, ama

aksine kıkır kıkır gülerек sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi davranıyordu.

“Bu bakışları daha önce de gördüm,” dedi Ritchie.

“Ne bakışı?” dedim sabırsızlığımı belli ederek.

“Senin şu bakışların. Aklında bir kadın var ve yemin ederim kim olduğunu biliyorum.

Gerçeğı kendime saklamaya çalışmanın yararı olmayacaktı, o yüzden ağzımdan kaçırıverdim. “Macy’yi öptüm.”

Kayınbiraderim uzun bir ısılk çaldı. “*Biliyordum.*” İşaretparmağını bana doğru salladı. “Dememiş miydim? Ona karşı bir şeyler hissettiğini sana söylememiş miydim? İtiraf eder misin? Yo, hayır. Asla. Büyük Doktor E. bunu kesinlikle yapmaz.”

“Onu tanımıyorsun bile,” diye hatırlattım.

“Doğru.”

“O halde nasıl ona karşı güya bir şeyler hissettiğimi bildiğini iddia edebiliyorsun?”

“Kolay,” dedi Ritchie dolabının kapağını açıp sırtını bana dönerek. “Sürekli ondan bahsediyorsun.”

“Çünkü beni sinir ediyor.”

Ritchie bana omzunun üstünden bilmiş bir tavırla baktı. “Onu öpecek kadar sinir ettiği belli.”

Doğru. Ancak bunu daha fazla tartışmak istemiyordum.

“Demek onu öptün,” diye devam etti. “Peki bu neden o kadar önemli?”

“Çünkü gerçek bir öpücüktü,” diye homurdandım. “Yanağa kondurulanlardan değil.”

“Bir başka deyişle, dudaklarına yumuldun.”

Acırmış gibi ona baktım. “Kaç yaşındasın sen? On dört?”

Ritchie bu kınamayı omuz silkerek savuşturdu. “Neden bu kadar sarsıldın? Onu öpmüşsün. Hannah öldüğünden beri başka kadınları da öptün, değil mi?”

Banka oturdum, öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. “Onlar gerçek öpüşme değildi. Macy ile öpüşmemiz ateşliydi.” Bir an durdum. Açıklamaya çalışıyordum. “Her zaman, eğer bir kadını öpersem kendimi suçlu hissedeceğimi düşünürdüm. Demek istediğim *gerçekten* öpüşürsem.”

“Hissetmedin mi?”

“Hayır ve bu beni rahatsız ediyor.” Bu öpüşmeyle ilgili beni rahatsız eden daha pek çok farklı şey vardı. Kendimi suçlu hissetmemiş olmam, uzun bir listenin ancak bir maddesiydi.

“Suçlu mu hissetmek *istiyorsun?*” diye sordu Ritchie. “Hannah yukardan ayıplayarak seni mi izliyor sanıyorsun? Öyle mi?”

“Hayır.” Aynı zamanda başımı iki yana salladım. “Ne hissettiğimi bilmiyorum.” Bu sorunun önemli bir bölümüydü. Hissetmeyi umduğum şey pişmanlıktı ama öyle bir şey olmamıştı.

“Başından beri doğru kişinin Macy olduğunu tahmin ediyordum,” diye tekrar övündü.

“Hayır, değil.” Kalktım, uzanıp ceketimi aldım. Ağzımı açtığım için pişmandım çünkü Ritchie bitirmek bilmiyordu.

“Onunla öpüşmekten zevk aldın, değil mi?”

Bunun olacağını biliyordum. Hemen oracıkta cevaplamamaya karar verdim.

“Onunla öpüşmek seni öyle çarpmış ki kafan hâlâ karışık.”

İşte bu konuda haklıydı. Hatta bundan daha beter durumdaydım. Macy ile aramda olanlar tamamen aklımı başımdan almıştı. “Ondan hoşlandığımdan bile emin değilim,” dedim.

“Of, ondan hoşlanıyorsun,” dedi Ritchie, o can sıkıcı tarzıyla.

Bu kadar açık verdiğime inanmak istemiyordum. Ritchie en iyi arkadaşımdı, ama bazen tam bir baş belası olmayı başarıyordu.

“Bu akşam için bir planın var mı?” diye sordu spor salonundan çıkarken.

Günlerden cumaydı. Shamika ve tacizcisiyle yaşadığım olaya kadar cuma akşamları bir tıp merkezinde gönüllü olarak çalışırdım. Yerime birini bulmuşlardı, belki de en iyisi buydu.

“Leanne’i arayacağım,” dedim ve bir karar vermiş olmak beni birden rahatlattı. Hayır, *bu* kararı vermiş olmak beni rahatlattı. Zaten hafta sonu sinemaya gitmeyi kararlaştırmıştık.

Ritchie çenesini kaşıdı. “Leanne mi?” diye sordu. “Macy değil.”

“Kesinlikle Macy değil.” Zihnimi toparlamaya ihtiyacım vardı ve bugün de ofise gelmemesini diliyordum.

Ritchie hiç kendine uymayan bir şey yaparak yeni bir soru ve yorum serisine başlamadı.

“Pazartesi görüşürüz,” dedi ve dışarı çıktığımızda işyerine doğru yürümeye başladı.

“Görüşürüz,” dedim aksi yöne ilerlerken.

Ofisime giden birkaç bloklu yol hızlı adımlarla yürüdüm ve içeri girdiğimde Larry’ye öfkeli gözlerle baktım. Çalışma saatleri başlamadan Macy’yi içeri almasına içerlediğimi bilmesini istiyordum. Başka herkese karşı Larry son derece katıydı; Macy söz konusu olunca kurallar altüst olmuştu. Anladığım kadarıyla Macy’nin kendince yöntemleri vardı ama artık bana sökmeyecekti.

Aynen korktuğum gibi, içeri girdiğimde Macy oradaydı. Kulaklıklarını yine kulaklarına tıktırmıştı, geldiğimi fark ettiyse bile belli etmedi. Bu benim de işime geldi. Ne kadar az iletişim kurarsak o kadar iyiydi.

“Macy ne zaman teşrif etti?” diye sordum Linda’ya.

“Yaklaşık on dakika önce. Neden sordun?”

Linda’nın sorularına soruyla cevap vermesine alışık değildim. “Hiç,” diye mırıldanarak hızla ofisime girdim, ceke-timi çıkardım ve ilk hastamı kabul etmek üzere muayene odasına giderken stetoskopumu boynuma astım.

Öğle olduğunda Macy müralda ciddi bir ilerleme sağlamıştı. Taslak tamamen bitmişti ve boyamaya başlamıştı. Cessur ve parlak renkler seçmişti. Yağlıboyadan çok akrilik tercih ediyordu. Bütün ofis kendini onun işine kaptırmıştı ve ne kadar harika bir iş çıkardığını konuşuyorlardı.

Memnun olmam gerekirken, Şu anki ruh halimle sadece hatalarını bulmaya odaklanmıŐtıım. Fiziksel anlamda olmasa da ruhen beni köstekliyor, bu kadar yakınımda olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu.

Onun yakın çevremden, daha iyisi, zihnimden uzaklaŐmasını istiyordum. Öpüşmemiz ve tekrar yaŐadıĐımı hissetmek hiÇ aklımdan çıkmıyordu; bana en çok sıkıntı veren buydu. Hannah mektubunda ne yazmış olursa olsun, bu duyguya yer vermeye hakkım yoktu. Hannah yokken yaŐadıĐımı hissedemezdim.

Ne zaman Macy'yi tekrar öptüğümü hayal etsem kontrolü kaybedip kim olduğumu unutuyordum. Bu duygudan nefret ediyor ve bir an önce kurtulmak istiyordum.

ÖĞle paydosunda ofisimin kapısını açık bırakıp telefona uzandım. Macy'nin beni duyabilecek uzaklıkta olduğunu biliyordum çünkü Linda'nın yanında oturuyordu. Diğer elemanlar ise duvar resminde yaptığı su birikintisinin etrafında toplanan orman yaratıkları gibi onun çevresini sarmıŐlardı.ŐakalaŐtıklarını duyuyor, keyiflerinin yerinde olduğunu hissediyordum.

ÖĞle zamanı ofis kapım genellikle kapalıdır. O süre içindeki huzura önem verir, özel telefon konuşmalarımı bu saate saklarım. Oysa Şimdi, Macy'nin Leanne'le konuştuğumu duymasını istiyordum, *buna ihtiyacım vardı*.

Leanne'i cep telefonundan aradım.

"Merhaba Michael," dedi, sesindeki samimiyet adeta teskin edici bir ilaÇ gibi geldi.

“Nasılsın?”

“Gayet iyi, ya sen?”

“İyidir,” dedim bu sıradan muhabbetin ne kadar süreceğini merak ederek.

“Ben de seni arayacaktım,” dedi. “Gideceğimiz sinema hakkında. Kusura bakma, hiç vakit ayıramadım, ama gitmek istiyorum. Cumartesi mi uygun, pazar mı?”

“Bu akşama ne dersin? Boş musun?”

“Elbette,” dedi Leanne. “Hâlâ aksiyon filminde kararlı mısın? Yeni bir Tarantino filmi var. Sert sahnelerde gözlerimi kaparım.”

“Senin tarzın bir film değil sanırım.”

Duraksadı. “İşin gerçeği, hangi film olursa olsun iyi bir eşlikçi olacağımı sanmıyorum. Birkaç gündür çok gerginim. Sana Mark’ın Afganistan’da olduğunu söylemiş miydim? Yeni gitmiş. Annesi bana e-posta adresini verdi, ona bir mesaj yazdım. Beni... engellemiş, ne gönderirsem göndereyim otomatik olarak geri dönüyor.”

“Of!”

“Ben de aynen öyle hissediyorum.”

“Orada ne yaptığını öğrendin mi?”

“Şey... oradaki büyük girişimcilerden biri için helikopter teknisyeni olarak çalışıyormuş. Bir arkadaşı işe aldirmiş.”

“Helikopter teknisyeni mi?” Bu çok tuhaftı, çünkü Mark muhasebeciydi.

“Ordudayken helikopterler üstünde çalışırdı. Zorunlu hizmetini tamamladıktan sonra muhasebe okuluna gidip ye-

minli mali müşavir oldu. Onunla dersler sırasında tanışmıştık ve bir yıl sonra evlendik.”

Hakkında dolandırıcılık suçlaması varken doğal olarak yeminli mali müşavir olarak çalışamazdı.

“Muriel –yani annesi– çok kazançlı olduğu ve kısa sürede hastane ve faiz borçlarını ödeyebileceği için işi kabul ettiğini söyledi. Ancak orası savaş bölgesi. Onun için endişeleniyorum. Yapmamam gerek... ama elimde değil.”

Benzer durumda ben de endişeli olurdum. “Üzgünüm Leanne.”

“Aslında bunları anlatmamalıydım.”

“Gel, aklını biraz Mark’tan uzaklaştırayım,” dedim. “Yemeğe çıkalım,” diye önerdim. “Sana bir yemek borcum var.”

“Of Michael, bana hiçbir borcun yok.”

“Seni yemeğe götürmek *istiyorum*,” dedim. “İş çıkışı buluşmaya ne dersin? Yemek yer, sinemalara bakarız. Kararımızı birlikte veririz.”

“Peki. Teşekkür ederim.”

İyi niyetine minnettardım. Kısmen Macy, Linda’yı saymıyorum bile, bizi dinlediği için bana hazırladığı yemekten söz etmeye karar verdim. “Ev yapımı samimi bir yemek gerçekten büyük keyifti,” dedim.

Abartmış olmalıydım, çünkü Linda gelmiş, ofisimin kapısını kapatıyordu.

“Seni davet etmek, fırınıma tekrar kullanmak için vesile oldu,” dedi Leanne. Yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyor-

dum. “Hâlâ kalanları yiyorum. Bu tarif dondurucuda çok iyi muhafaza ediliyor. Eve götürmen için sana da biraz vermedim.”

“Hiç gerek yok.” Yüzümün nasıl kızardığını hissediyordum. Macy’ye mesaj göndermek uğruna aptalca bir girişimde bulunmuş, tüm personelim önünde kendimi küçük düşürmüştüm. Üstelik Leanne’in dostluğundan istifade etmişim. Kendimden utanıyor ve bunun için Macy’yi suçlamak istiyordum; ne yazık ki saçmalayan bendim ve bunun farkındaydım.

On beş dakika sonra, öğleden sonra ilk randevuyu alan hastamı muayene etmek üzere ofisten dışarı çıktım. Linda hastanın dosyasını elime tutuşturup suçlayan gözlerle bana baktı.

Onun bakışlarına dosdoğru karşılık verdim. “Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum.

“Macy gitti.”

Linda’nın arkasına doğru baktım, duvarın ancak dörtte biri tamamlanmıştı. “Yani?”

“Yani,” dedi kuru bir sesle. “Mesajını aldı.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.” Gururum, beceriksizce düzenlediğim komployu itraf etmeme engel oluyordu.

Linda cevap vermedi. Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Zaten günüm iyi gitmiyordu, üstüne saygı duyduğum biri tarafından azarlanmak daha da kötü hissetmemi sağlamıştı.

Hâlâ Macy’nin Linda’yı tamamen etkisi altına almasına

şışıyordum. Sadece Linda olsa neyse, diğerlerini de. Bütün personelim, güvenlik görevlisi ve hatta Ritchie onu destekliyordu. Kadının sihirli güçleri olmalıydı. *Masaldan fırlamışa benzeyen evini hesaba katınca, tam ona uygun,* diye düşündüm küçümseyerek.

Peki, tamam, Macy iyi bir insandı. Bu konuda hemfikir dim. Hannah onun beni gülümseteceğini düşünmüş olabilirdi, ama sevgili karım Macy ile benim ne kadar farklı insanlar olduğumuzu hesaba katmamıştı.

Öpüşme tesadüfen olmuştu ve tekrarlanmayacaktı. Son nokta buydu. Leanne ve ben akşam yemeğine gidebilir ve onu daha yakından tanımak için biraz daha çaba gösterebilirdim. Bu akşamın nasıl geçeceğine bakarak, onu iki hafta sonra yapılacak ödül törenine bile davet edebilirdim.

Macy, o gün Michael'ın ofisinden her koşulda erken çıkacaktı. Saat ikide bir radyo reklamı için sözleşme imzalamıştı. Temmuz ayında yapılacak olan büyük bir hayır etkinliğinin reklamıydı. Yapımcı sesinin güzel ve sempatik olduğunu söylemişti. Ne kadar çok reklam seslendirirse sesi dinleyiciye o kadar tanıdık gelmeye başlayacaktı. Yapımcı tanıdık bir sesin güven duygusu uyandırdığını söylüyordu.

Kazanacağı para ona San Juan Adaları'nda yazlık bir ev almazdı ama yine de iyiydi. Macy'nin ögle tatilinde Michael'm ofisinde oyalanmasının tek sebebi personeli sevmeydi.

Ofisten tam saat 12.55'te ayrıldı ve güvenlik görevlisi Larry'nin göz kulak olmaya söz verdiği bisikletini almaya gitti. Orta yaşlı, ordu emeklisi adam çok tatlıydı. İnsanların ondan ürkmesini bir türlü anlayamıyordu. Adamın kocaman

bir yüreği vardı ve kedileri seviyordu.

“Bisikletini mi istiyorsun Macy?” diye sordu Larry masasına yaklaştığında.

“Lütfen... ve bir kez daha çok teşekkürler.”

“Sorun değil. Ne zaman bir şeyler emanet etmen gerekirse haber ver. Kilit altına alırım ve Fort Knox’dan bile daha emniyette olur.”

Morali çok bozuk olduğu halde gülümsemeyi başardı. Larry’nin peşinden zemin kata indi. Larry ona sırlarını açmış, hava kuvvetlerinden emekli olduktan sonra en küçük kızının niversite masraflarını karşılayabilmek için bu güvenlik işine girmişti.

“Benden hoşlanmıyor.”

“Kim, Macy?”

“Of, affedersin. Yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. Bazen bunu yapıyorum.” Kedilerle yaşamanın sonucu, Macy bazı duygularını yüksek sesle dile getiriyor ve bunun farkına bile varmıyordu. “Sanırım onun tipi değilim. Hannah ve diğerlerinden sonra.”

“Bir şey mi söyledin?”

“Yo, yo, pardon. Hiçbir şey.” Oysa zellikle Michael onu öyle öptükten sonra bu durum canını sıkıyordu. Romantik ilişkiler konusunda pek başarılı değildi. Daha önce hiçbirini yrtememişti, o yüzden Michael söz konusu olduğunda da fazla beklentisi yoktu. Oysa o öpücük... bu kadar heyecan verici tek bir pck. Bu kadar muhteşem.

Sonraki saatler boyunca sersem gibi ortalıkta dolaşmıştı.

Sanki yine on dört yaşındaydı ve Tommy Whittier'den ilk öpücüğünü alıyordu. Aslında, tek öpücüğünü. Tommy'ye bütün çocuk yüreğiyle âşık olmuştu. Onca yıl boyunca o öpücüğün etkisi geçmemişti ve şimdi... Michael, o öpücüğe eşdeğer bir duygu yaratmıştı. Neden, neden Michael olmak zorundaydı?

Larry'den bisikletini aldı, kaskını takıp kayıt stüdyosuna doğru yola çıktı. Kendini Seattle sokaklarına vurduğunda zihni de en az bisikletin tekerlekleri kadar hızlı dönüyordu.

Michael duvar panosunda ilan etse duygularını ancak bu kadar açık edebilirdi. Macy'ye karşı ilgisizdi. Telefon konuşmasını açık ve net duymuştu, tıpkı planladığı gibi. Leanne adlı başka bir kadınla çıktığını bilmesini istemişti. Kadının ismi bile zarif ve seçkindi. Macy, annesi Macy's'te alışveriş yaparken doğmuş ve o yüzden bu ismi almıştı, doğum Neiman Marcus'ta gerçekleşmediği için şükretmeliydi belki de. Macy, entelektüel ve asortik olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Michael'm arkadaşlarına asla ayak uyduramazdı.

Yine de o öpücük onu çok şaşırtmıştı. Michael'ın tepkisi, onun da en az kendisi kadar şaşırdığını gösteriyordu. Bunun bir kaza olduğunu ve pişmanlık duyduğunu anlamasını istemişti.

Macy anlamıyordu.

Kayıt stüdyosuna varana kadar ne kadar üzgün olduğunu bilmiyor, oraya nasıl gittiğini bile hatırlamıyordu. Düzineler dolusu sokak boyunca pedal basmıştı ve bu süre içinde aklında sadece Michael vardı.

Pekâlâ, dedi kendi kendine. İki kere söyletecek değildi. Onun yoluna çıkmamak için elinden geleni yapacak, ofiste olduğunu bile hissettirmeyecekti. O kahrolası müralı bir an önce bitirmeliydi –evet, bitirmeliydi– hepsi bu. Bir daha asla birbirlerini görmeyeceklerdi.

Kayıt bir önceki kadar iyi gitmedi ve Macy repliklerinin her birini en az iki kere okumak zorunda kaldı.

Yapımcı hoşnut kalmamıştı. Kapıdan çıkarken omzunu sıvazladı ve herkesin kötü bir günü olabileceğini söyledi. Ancak bir sonraki sefere bu kadar hoşgörülü olmayacağını eklemeyi de ihmal etmedi.

Aman ne güzel.

Bugüne kadar bulduğu ücreti en tatminkâr işi kaybedebilirdi ve bunun tek sorumlusu Doktor Michael Everett'ti.

Eve gideceği için mutlu olarak bisikletine bindi. Çarşamba gününden beri Harvey ile konuşmamıştı. İhtiyar sürekli ondan uzak durmaya çalışıyordu ve Macy buna artık bir son verecekti. Hayatından vazgeçmemesi için ona elinden gelen baskıyı yapmaya eskisinden daha da kararlıydı. Macy'nin anne babası emekli olduktan sonra New Mexico'ya taşınmışlardı, ağabeyi ise Hawaii'de yaşıyordu. Çevresinde aile olarak bildiği tek kişi Harvey'ydi. Tamam, onunla kan bağı olmayabilirdi ama Macy öyle hissediyordu. Harvey'ye söyleyecek olsa, hemen kıvranmaya ve yaygaraya başlardı; ama Macy için hem bir dost, hem de bir büyükbabaydı ve onu seviyordu.

Nasıl olduğunu hatırlamasa da olay gerçekleştiğinde eve

varmasına bir kilometreden az kalmıştı. Sonradan hatırladığı tek şey, bisikletinin üstündeyken arkadan bir darbeyle sarsılarak, tepki vermeye ya da kendini korumaya fırsat bulamadan gidonun üstünden uçmasıydı.

Asfalta çok sert çarpmış olmalıydı ki kısa süreliğine gözleri karardı. Kendine geldiğinde acı fren sesleri ve bağrılmalar duyuyordu. Bir adam üstüne doğru eğilmişti ve 911'i aramaları için çevresindekilere talimat yağdırıyordu.

O andan sonra hissettiği tek şey ağrıydı. Başında, kollarında, bacaklarında ateş gibi yakan bir acı. Bir grup insan etrafında toplanmıştı ve hepsi akıl veriyordu.

“Yardım gelene kadar kıpırdatmayın.”

“Derin soluk al.”

“Gözlerini kapama.”

Macy her söyleneni yapmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Uzaktan bir siren sesi duyuldu. İki adam yanma geldi, koluna tansiyon aletini geçirip onu kaldırdılar. Aşağı baktığında kaskını gördü. Sanki biri balyozla üstüne vurmuş gibiydi.

Sağlık ekibi bütün hızıyla çalışıyordu, ama Macy'nin önemli bir sorusu vardı ve birinin kolunu tuttu.

“Evet?” dedi adam. İşini yarım kestiği için canı sıkılmış gibiydi.

“Kaldırımdaki benim kanım mı?” Macy, kan görmekten her zaman korkardı.

Adam başıyla onayladı.

“Bisikletim, kaskımdan daha iyi durumda mı?” Kendisine çok pahalıya mal olan bisikletini kaybetmeyi göze alamazdı.

“Korkarım hayır. Dinle, konuşmasan iyi olur.”

“Tamam.” Gözlerini kapadı. Ağrı dayanılmazdı. Bu konuda kendini kandıramayacaktı. Bir şeye bakmaz ve kimseyle konuşmazsa acıyla daha iyi başa çıkabilirdi belki. Onun yerine yavaş ve düzenli soluk almaya çalıştı.

Macy, sağlık teknisyenin sorduğu soruları elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı. Trafikte yol açmaya çalışan ambulansın sireni ortalığı yırttı. Macy’nin hatırladığı bir sonraki şey hastanede olduğu ve her şeyin sil baştan yaşanmasıydı.

Doktor onu muayene edip bir dizi kontrolden geçmesini istemişti. Macy önce röntgene sokulmuş, sonra MR çekilmişti. Kesiklerini dikmişlerdi; başında, dizlerinde ve kollarında bandajlar vardı. İlaçlara rağmen bedeninde zonklama-yan tek bir nokta bile yoktu.

Gözkapakları dahil her yeri sızlıyordu. Çevresinde toplanan insanlar konuşuyor, sanki o odada değilmiş gibi davranıyorlardı. Herkes, ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu. Yattığı yerde başı bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi hissederken o kadar şanslı olduğunu düşünmüyordu.

Tanıdık bir ses diğerlerine katıldı. Yanlış duyduğundan emin olan Macy, kendini gözlerini açmaya zorladı.

“Michael?” diye fısıldadı, onu görmenin şokuyla.

Michael bir şey söylemeden elini tutup parmaklarını onunkilere geçirdi. Fazla sıkıyordu, ama bu dokunuş o ana

kadar Macy'yi rahatlatan tek şeydi.

“Burada ne işin var?” diye sordu. Kaza geçirdiğini nereden bilebilirdi?

“Onlara benim adımımı vermişsin,” dedi.

“Bu... olamaz. Doğru mu?”

“Tamam, hastane arar aramaz geldim.” Başını okşadı. “Yetkili doktorla görüşüp hemen döneceğim. Olur mu?”

Başıyla evet dedi. Michael'ın adını verdiğine hâlâ inanamıyordu. Sağlık ekibinin sayısız soru sorduğunu hatırlıyordu; bu arada kiminle bağlantı kurabileceklerini de sormuş olmalıydılar. Gerçekten Michael mı demişti?

Tanıdığı onca insan arasında Michael'ın adını vermesi, Macy'de şok etkisi yaratmıştı. Belki de sadece doktoru olduğunu söylemişti. Hepsı bu.

Belki.

Zaman kavramını kaybetmişti; Michael iki saat önce de gitmiş olabilirdi, iki dakika önce de. Geri döndüğünde Macy ona baktı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onu ofisten çıkmak zorunda bıraktığı için kendini çok kötü hissediyordu.

“Yeni mi geldin, yoksa çok oldu mu?” diye sordu.

“Yaklaşık beş dakika.”

“Of. Ağrı yüzünden olmalı.”

“Muhtemelen. Tylenol birazdan etkisini gösterir.”

“Buradan çıkabilir miyim? Birinin kedileri beslemesi gerek. Sonra Sammy var. Harvey de bu konuda bana güveniyor. Aslında Sammy yarı yarıya Harvey'nin köpeği sayılır ama o –yani Harvey– bunu itiraf etmek istemiyor. O yüzden

Sammy her akşam yemek için bana ziyarete geliyor.” Duraksadı. “Genellikle verandada yiyor. Kediler yüzünden.”

“Seni eve götüreyim.”

Macy gözlerinin dolduğunu hissetti. Öylesine minnettardı ki duygu patlamasının eşiğindeydi. “Seni sıkıntıya soktuğum için ö... özür dilerim.”

“Sıkıntı değil.”

“Buluşmanız ne... ne oldu?”

“Leanne’i aradım. Yarına erteledik.”

“Of... üzgünüm.”

“Özür dilemeyi kes.”

“Tamam. Sadece, kendimi sorumlu hissediyorum. Bu randevu için o kadar uğraşmıştın... senin için önemli olduğunu biliyorum.”

Michael parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. “Kes.”

“Senin adını vermek istemedim,” diye mırıldandı parmağının altından. “Yine kendi kendime konuştum herhalde.”

Michael ona tuhaf bir biçimde baktı. “Açıklaman gerekmez.”

Eve giden yol korkunçtu ve adeta sonsuza kadar sürmüştü. Yolculuk süresince Michael ona ayrıntılı tıbbi rapor vermişti. Söylediklerinin çoğu kafasından uçup gitmişti. Temel olarak kırığı yoktu. Sayısız derin kesik vardı. Her ne kadar dikildiğini hayal meyal hatırlasa da Macy o kadarını biliyordu. Michael’ın dediğine göre asıl konu beyin sarsıntısı ihtimaliydi. Gece yanında birinin kalması gerekiyordu.

“Bir arkadaşımı ararım,” dedi Michael’a. Belki Joy Wil-

liamson gelebilirdi. Ya da belki Sherry Franklin...

“Hayır, bunu ben yapacağım,” dedi.

“Sen mi?”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Birkaç saatte bir seni uyandırıp gözlerini kontrol edeceğim. Gözbebeklerinin büyüüp büyümediğini anlamak için.”

Eve vardıklarında Michael onun arabadan çıkmasına yardım etti. Yüzünde inanılmaz endişeli bir ifadeyle Harvey, Macy’nin verandasında bekliyordu ve onlara ön kapıyı açtı. Sammy anında inlemeye başladı. Kediler sorunla pek ilgilenmiyorlardı, akşam yemeğinin gecikmesini pek hoş karşılamamışlardı. Sonuçta onlar kediymi.

“Seni yatırdıktan sonra onları besleyeceğim,” diye söz verdi Michael.

Macy kedilerini yemeğin yolda olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama Snowball, Lovie ve Peace’in mazerete karnı toktu. Sinirli olduklarında bunu bütün mahallenin öğrenmesinde sakınca görmüyorlardı.

Michael ihtiyatlı bir şekilde onun geceliğini, daha doğrusu üstü kedi baskılı büyük beden tişörtünü giymesine yardım etti. Yatağına girip başının altına yastıklar konunca Macy hemen hemen rahatlamıştı. Salonda Michael ve Harvey’nin konuştuğunu duyuyor, ama o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki ne söylediklerini anlamıyordu.

“Yüksek sesle konuşun,” diye seslendi, çıkardığı sestten kendi bile ürktü. Eğer konuşmanın ana konusu kendisiyse duymaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

İki adam ya sustu ya da duymasın diye uzaklaştılar, yatdığı yerden anlamak zordu. Aklından çok tuhaf şeyler geçiyordu, sonra uyuyakalmış olmalıydı çünkü gözlerini açtığında Michael başucundaydı. Perdeleri çekmiş ve gece lambasını yakmıştı.

Işıktan rahatsız olan gözlerini kırptırıp yine düşünmeden konuştu. “Annem haklıymış. Yeni iç çamaşırı giymeliydim.”

“Neden?”

“Çünkü bir kaza geçirdim. Annem, bir kaza durumunda yeni iç çamaşırı giymenin önemli olduğunu söylerdi.”

Michael eğlenmiş görünüyordu, Macy sebebini anlayamadı.

Daha sonra tuvalete gitmesine yardımcı oldu ve rahat etmesi için dışarıda bekledi. Ona son derece nazik davranıyordu.

“Nerede uyuyorsun?” diye sordu, koluyla belini destekleyip onu yatağına götüren Michael’a.

“Kanepede.”

“Olamaz. Orası Lovie’nin yatağı.”

“Bunu fark ettim.”

Macy açıklama gereği duydu.

“Yeni kanepeyi aldığımda onu başka yerde uyumaya ikna etmek için çok uğraştım,” dedi Macy. “Ancak eğer eski kanepede uyuyorsa, bunda da uyuyabileceğini çok açık ifade etti ve kaç para ödediğimi umursamadı bile.”

Bir gülümseme daha.

Macy başım yana eğdi. “Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun. Bunu daha önce söylemiş miydim?” Uzanıp parmak uçlarıyla yanağına dokundu. Yüzü pürüzlüydü, tıraş olması gerekiyordu. “Daha sık gülmelisin.”

“Aklımda tutacağım.”

Onu son uyandırdığında saat sabahın dördüydü. Giysileri kırış kırıştı ve bütün gece uyumamış gibiydi.

Macy uyandığında saat altı olmuştu. Yavaşça doğruldu ve ağrının saldırıya geçmesini bekledi. Beynindeki zonklama neredeyse geçmişti. Vücudundaki her adale itiraz çığlıkları atsa da bacaklarını oynattı; önce birini, sonra diğeri yatağın yanına sarkıttı. Dengesini sağlayıncaya kadar bir süre öylece oturdu.

Yeterli cesareti toplayınca ayağa kalktı, iki eliyle komodine tutundu. Dik durmayı başarinca biraz daha cesaretlendi. Minik adımlarla yatak odasından çıkıp salona doğru ilerlemeye başladığında kanepeye yayılmış Michael’ı gördü. Bir kolu başının altındaydı. Bacağının biri kanepenin kenarından aşağı sarkmış, örgü halının üstünde duruyordu. Lovie ve Peace göğsünde uyuyorlardı. Snowball ise kanepenin sırtında tüy yumağı halinde kıvrılmıştı. Sammy de uykudaydı, sehpanın altında hafifçe horluyordu. Belli ki kediler onunla barış imzalamış ve içerde uyumasına izin vermişlerdi.

Önce Lovie uyandı. Macy’yi görünce kalkıp gerindi, sırtını kamburlaştırarak tırnaklarını Michael’m gömleğine geçirdi. Michael gözlerini açtı, Macy’yi yavru kedilerle süslü tişörtün içinde görünce gülümsedi.

“Ayağa kalkmamalısın,” dedi.

“Ama kalktım.”

Kedileri üstünden itip oturmaya çalıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Bisikletimden uçarak inmişim gibi. Nasıl görünüyorum?”

Michael çocuk gibi sırıttı. “Bisikletinden uçarak inmişsin gibi.”

Ayağa kalktı, parmaklarını karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. “Biraz kahve iyi gelirdi.”

“Bana da.” Birden Michael’ın akşam yemeği bile yemiş olabileceğini düşündü. “En son ne zaman yedin?”

“Buzdolabında bir şeyler buldum.”

Macy durgunlaştı. “Tadı nasıldı?”

“Bilmiyorum. Sanırım somon güveçten kalma bir şeydi.”

“Değildi. Kedi mamasıydı.”

Michael’ın yüzündeki ifadeye paha biçilemezdi. Önce gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra diliyle ağzındaki tadı temizlemeye çalışır gibi tuhaf hareketler yapmaya başladı.

Canı bu kadar yanmasaydı Macy kahkahalarla gülebilirdi. O yüzden sadece elini kaldırdı. “Endişelenme, mamalarını genellikle kendim hazırlarım. Yediğin, işlem görmüş hazır kedi maması değildi. Tadı tuhaf gelmedi mi?”

“Pek sayılmaz. Aslında iyiydi, neden bütün kedilerin üstüne çıktığı şimdi anlaşılıyor.”

Macy kahve makinesine doğru yönelince Michael onu

durdurdu. “Ben yaparım.”

“Teşekkür ederim.”

“Kahve hazır olunca eve gitmek zorundayım. Tabii bir fincan içtikten sonra.”

Macy başıyla onayladı. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Michael yola çıkmak için acele ediyordu. Fincanları kaptığında kahve ancak yarı yarıya hazırды. Kendi kahvesini bir yudumda kafasına dikip kapıya yöneldi.

Kapıda duraksadı. “Bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz ver,” dedi.

“Elbette.” Gitmesini istemiyordu, ama orada olduğuna bile inanmak çok zordu.

“Harvey bu sabah seni kontrol etmeye geleceğini söyledi.”

Macy mutfak sandalyesine oturdu, fincanını elinde yuvarlamaya başladı. Kediler ayaklarının dibindeydi. Sammy de öyle. “Ben... ben, başına bela olduğum için çok üzgünüm.”

Michael yüzünün bir yanını avucunun içine aldı, eğilip yüzüne baktı. Bir an Macy onun yine öpeceğini düşündü, çünkü bütün istediğı buydu. Yapmadı. “Baş belası olmadın Macy. Hiçbir konuda. Yaraların ciddi olmadığı için şükrediyorum.”

Ardından salonu geçip ön kapıya doğru yürüdü, yerde duran tabloların, kitap yığınlarının ve çamaşır sepetinin yanından geçti.

Müşkülpesent Doktor Everett, Macy'nin evindeki karmaşa içinde manevra yaparak yolunu bulmaya çalışıyordu. Sadece bu kare bile aralarındaki farkı vurgulamaya yetiyordu.

Macy yüreğinin daraldığını hissetti.

Macy'nin yanından ayrıldığımda, onun bunu ben olmadan da atlatabileceğinden emindim. Beyin sarsıntısı emaresi yoktu ve bir haftaya kalmadan tamamen iyileşir, geriye sadece yaşadığı tecrübeyi hatırlatan birkaç yara izi kalırdı. Bir süre çalışmaması ve kendini iyi hissedene kadar müralı kafasına takmaması konusunda ısrar etmişim.

Oradan uzaklaşmalıydım çünkü... şeytan tekrar onu öp diyordu. Nedenini anlayamadığım halde beni kendisine çekiyordu. Gece boyunca defalarca kalkıp onun uyumasını izlemiştim. Masum bir iyi geceler öpücüğü niyetiyle bir kez dudaklarımı alnına dokundurmuş, sonra hızla –ve suçluluk duygusuyla– odadan uzaklaşmışım.

Macy'den çıkar çıkmaz yol üstündeki bir kafeye girip duble espresso istedim. Yakındaki bir otoparkta, arabamın içinde oturup kahvemi yudumlamaya başladım. Kendime

gelmek için ekstra kafeine ihtiyacım vardı. Göğsümün üstünde iki, hemen tepemde bir kedi ve ayakucumdaki halıda uzanmış bir köpek, huzurlu bir uyku için ideal koşulları sağlamıyordu. Üstelik köpek horluyordu.

Kahveden aldığım ikinci yudum beni kendime getirmeye başladı. Gözlerimi kapatıp Macy'nin yaralandığı haberi aldığımda gösterdiğim tepkiyi hatırlamaya çalıştım. Hastane bana hiçbir ayrıntıdan söz etmemişti. Bir hastanın sağlık durumu hakkında telefonda bilgi vermenin hastane politikasına aykırı olduğunu biliyordum, yine de yaralarının ciddiyetini öğrenmek konusunda ısrar etmiştim. İşe yaramamıştı, hiçbir şey söylemediler.

Hannah'mın son aylarında yaşadığımız birkaç olay dışında, on yıllık doktorluk hayatımda hastaneye bundan daha hızlı ulaştığımı hatırlamıyordum. Acil servise girdiğimde yüreğim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Başlangıçta Macy'nin durumunun ağır olmasından korkuyordum. Yaralarının durumunu öğrendikten sonra ise ona öyle öfkelenmiştim ki zor konuşuyordum. Neyse ki ruh halimin ne durumda olduğunu anlayabilecek halde değildi. Seattle trafiğinde bisiklete bindiği için onu omuzlarından tutup bütün gücümle sarsmak istiyordum; hem de iş çıkış saatinde. Bunu yapmayacak kadar akıllı olmalıydı!

Şok, korku, öfke, rahatlama ve sonunda kabullenme. Hannah'nın ölümünden beri ilk kez bu duyguları teker teker bu kadar yoğun yaşamıştım. Yaşadıklarım, hastalık ya da kaza haberi alan birinin yaşayacağı standart travma aşama-

larıydı. Sağlık sorunuyla başa çıkmaya çalışırken bu aşamaların birinden diğetine geçen aileler görmüştüm. Hannah'ya ilk teşhis konulduğunda benim de başıma aynısı gelmişti. Hazırlıksızdım ve samimi olmak gerekirse aynı berbat duygu aşamalarını Macy'yle yaşamaya hiç gönüllü değildim... ama olmuştu.

Beyin sarsıntısı belirtilerini gözlemek için cep telefonumu iki saatte bir beni uyandıracak şekilde ayarlamıştım. Tanrı'ya şükür öyle bir şey yoktu. Tanrı'ya şükür yaraları ciddi değildi.

Bu özel gecede, şükran duygularıyla Tanrı'ya dönmem hayli ilginçti.

Tanrı'yla pek aram yoktu. Hannah'nın inancı çok güçlüydü. Dini değil, inancı. Beni kiliseye sürükleyen dindar bir ailede büyümeme rağmen, Hannah'nın hastalanmasıyla birlikte içimde kalan birkaç inanç kırıntısı varsa bile, yok olmuştu. Hannah ise hâlâ inançlıydı.

Ben hâlâ Tanrı'ya kızgındım. Bütün dünyaya kızgındım. Kızgın olmam için Hannah'nın ölümü yeterliydi. Hannah, tanıdığım en iyi insandı. Onun yerine, daha gereksiz bir yaşam formunu alabilirdi. Yo, hayır, o Hannah'yı istemişti. Bunu yaptığı için uzun süre onu bağışlamak gibi bir niyetim yoktu. Oysa şimdi, Macy'yi bağışladığı için ona şükrediyordum.

Beni üzen şey, Macy'ye karşı neler hissettiğimi tam olarak bilememekti. Henüz anlayamadığım nedenlerle ona karşı bir çeşit... bağlılık hissediyordum. Bu hoşuma gitmiyordu.

Ne yazık ki giderek yoğunluğu artan bu duyguları inkâr etmem de mümkün değildi.

Yudumladığım kahvenin soğuduğunu fark edince, ne zamandan beri orada durup bir gece öncesinin analizini yaptığımı merak ettim. Duygularımın nasıl bir dönüşümden geçtiğini düşündüm; hayatıma dokunan bu kadını reddederken... kabullenmeye, can sıkıcı bulurken *—ne?*— büyülenmeye başlamıştım.

Eve dönünce gazeteyi okudum, sonra şortumu ve koşu ayakkabılarımı giyip kendimi yola vurdum. Fiziksel çaba, sorunlarımı çözmeme daima yardımcı olurdu.

Ne yazık ki bu kez işe yaramadı. Macy'den başka bir şey düşünemiyordum. Acaba kedilerle ve Sammy'yle tek başına ne yapıyordu? Ya ihtiyar nasıldı? Onu böyle bırakmamalıydım. Telefon edip iyi olduğundan emin olmalıydım.

Macy, Macy, Macy.

Attığım her adımda ismi kafamda yankılanıyordu.

Ne kadar hızlı koşarsam koşayım onu aklımdan çıkaramıyordum.

Kanter içinde eve döner dönmez ilk işim telefona saldırmak oldu. Yanındaki not defterinde numarası yazılıydı, beklemeden çevirdim. Hâlâ soluk soluğaydım.

Telefonu Harvey açtı.

"Macy nasıl?" diye sordum. Komşusunun bu kadar erken orada olması beni panikletmişti. Saat daha dokuz bile değildi.

"Şimşek gibi uzaklaşmışsın," dedi Harvey. "İçine ne kaçtı?"

“Bir randevum vardı,” diye yalan söyledim. İşin gerçeği her cumartesi koşuyor ve bunu kendimle önemli bir randevu olarak kabul ediyordum. Tamam, *hemen hemen* her cumartesi koşuyordum. “Macy’yle konuşabilir miyim?”

“Konuşamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü duşta.”

“Kapı açık mı?” Harvey iyi işitemiyordu ve eğer Macy bayılırsa fark edip yardım çağırana kadar epey zaman geçecekti.

Hemen bir soru daha sordum. “İslenmasın diye dikişlerini kapadı mı?” Dün gece ona yapması gerekenleri anlatmıştım, ama pek kendinde olduğu söylenemezdi, unutmuş olabiliridi. Sabah aynı şeyleri tekrarlamadığım için kendime lanet ettim; nedense çok acelem vardı.

“Bana bağıрма,” diye hırladı Harvey.

“Bağırmıyorum,” dedim. Bağırmamıştım.

“Evet, bağıırıyorsun. Ayrıca sorularını teker teker sor. Hayır, kapı açık değil. Röntgenci değilim.”

“Bayılabilir!”

“Macy mi? O tarz biri değil.”

“Bu bir *tarz* meselesi değil,” dedim sakın olmaya çalışarak. “Macy kafasına sert bir darbe aldı.”

“Onun için bu kadar endişeleniyorsan neden gittin?”

“Belki de gitmemeliydim,” diye itiraf ettim.

Harvey gülererek beni şaşırttı. “Aynı şeyi sana da yapacak,” dedi.

“Tekrarlar mısın?” dedim. Ne söylediğinden emin değildim.

“Macy,” dedi. “Seni de yıpratacak. Buraya ilk taşındığında onu yıldırmaq için elimden gelen her şeyi yaptım. Arkadaşım olmasına ihtiyacım yoktu. Bu kaçık hatunla hiçbir işim olamazdı. Bahçedeki çiti onun yüzünden yaptırdım.

Ne kadar terslesem, duymazdan gelirdi. Ziyaretime geldiğinde umursamazdım. Tek kelime bile etmezdim. Ne olurdu? Farkına bile varmazdı. Aklına ne gelirse anlatır dururdu. Ona yaylanmasını söylediğimde birkaç dakika ortadan yok olur, sonra yiyecek bir şeylerle geri dönerdi. Bir şeyler yemezse kendisinin de huysuz olduğunu söyler. Sanki hayatında hiç huysuz olmamış gibi.”

Sesindeki sevgiyi hissedebiliyordum. Bu, Harvey için fazlasıyla uzun bir konuşmaydı.

“İyi misin?” diye sordum.

Harvey homurdandı. “Konuyu değıştirme.”

İhtiyar için endişelenmeye başlıyordum. Ölümü kendi bildiği gibi karşılamak isteyebilirdi, ama bunun sancılı olması gerekmiyordu... ya da gerekenden önce. Eğer onu bir doktora yönlendirmenin yolunu bulabilirsem yapacaktım.

“Macy benim gibi seni de tüketiyor,” diye ısrar etti Harvey. “Gözlerinde görüyorum. Kendini kaptırıyorsun, bütün diyebileceğim Tanrı yardımcın olsun.”

“Saçmalama,” diye dalga geçtim.

“Endişelenme. Ona bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Durumu nasıl?” diye sordum tekrar.

“Kıpırdamadan durmasını sağlamak zor.”

“Elinden geleni yap,” dedim. İŖi gerçekten zordu.

“Geri geliyor musun, gelmiyor musun?” diye ısrar etti Harvey.

Kısa süre bunu ciddi biçimde düşündüm, ama sonra hemen kararımı verdim. “Hayır.”

Harvey kıkırdadı. “Hiç şaşırmadım. Evet, haklıyım. Tıpkı bana yaptığı gibi seni de parmağında oynatıyor. İstediğin kadar karşı koy, yapabileceğin fazla bir şey yok.”

Ona ne kadar yanıldığını söylemeye hazırlanıyordum ki telefonu kapadı.

Bir an tekrar arayıp onunla tartışmaya niyetlendim. Neyse ki sağduyu ağır bastı ve telefonda uzaklaştım.

Duştan çıkınca kendimi tazelenmiş hissettim. Bu noktadan itibaren Macy ve Harvey’dan uzak durmaya kararlıyıldım. Müralı bitirebilirdi; ona olan borcumu der ve bir daha Macy’yi görmezdim. Bu karar beni bir dereceye kadar rahatlattı. Hannah dışında hiçbir kadın benim düşüncelerimi ynlendiremezdi. Özellikle Macy gibi pervasız, ne yapacağı belli olmayan biri. Bu konuda ciddiye dim.

Leanne’i saat altıda alacaktım. Doğruyu söylemek gerekirse evden çıkmam için bir sebep olması beni mutlu etmişti. Oyalanacak bir şeyler bulmama rağmen gün boyunca iki ya da üç defa Macy’nin durumunu sormamak için kendimi zorladım. Kadın alışkanlık yapmaya başlamıştı, ya da kurtulmam gereken bir bağımlılık.

Eve ulaştığımda Leanne hazırды. Kapıyı açıp gülümsedi. “Yaralı arkadaşın nasıl?” diye sordu.

“Daha iyi, teşekkürler.” Ayrıntıya girmek istemedim.

Gülümsedi, böylece onun ne kadar hoş bir kadın olduğunu bir kez daha fark ettim. Onu ödöl törenine davet etmeyi ciddi olarak düşünüyordum, ama yine erteledim. Daha birkaç hafta vardı, aceleye gerek yoktu.

“Bir film seçtin mi?” diye sordum. Seçeceği her şey bana uyardı. Hannah sağken seçme işlemini sırayla yapardık. Aslında hoşuma giden birkaç “hatun filmi” olmuştu ve Hannah da birden fazla tekno-gerilim filmini başından sonuna seyretmişti.

“Bunu birlikte yapmamız gerektiğini düşündüm,” dedi Leanne. Mutfak tezgâhına gazeteyi açmıştı, orada durup listeyi gözden geçirdik.

Sonunda, geçen yılın Oscar sahibi ile kıyaslanan bir filmi görmeye karar verdik. İkimiz de filmi görmemiştik ve açıkçası seveceğimden pek emin değildim. *Yine de hakkında çok olumlu yorumlar olduğuna göre, beğenen ve anlamlı bulan birileri var,* diye düşündüm.

Bana önce filmi izlemeyi, yemek konusunu sonra düşünmeyi önerdi. Biletlerimizi aldıktan sonra uzun bir patlamış mısır kuyruğuna girdim ve ikimize de birer tane büyük boy tereyağlı mısır aldım. Hindistan’da geçen filmi seyrederken, işimden ayrıлып bir üçüncü dünya ülkesinde gönüllü çalışma fikri sık sık aklıma geldi. Büyük ihtiyaç var diyordum kendime, ardından... senaryoya geri dönüyordum.

Çok katlı sinemadan çıkarken yemekten söz ettim.

“O kadar patlamış mısırdan sonra hiçbir şey yiyemem.”

Ben de kendi payımı yalayıp yutmuştum ve aç değildim, ama gecenin bitmesini istemiyordum. Tek sebep Leanne’le birlikte vakit geçirmek değildi. Eve gidersem Macy’yi aramadan duramayacağımdan korkuyordum.

“Bir fincan kahveye ne dersin?” diye sordu Leanne. “Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Düşünmek mi? Hangi konuda?”

“Film.”

“Of... elbette.” Aslında hiçbir fikrim yoktu çünkü baştan sona seyredelememiş ve bütün dikkatimi verememiştim.

Dışarıda masaları olan bir kafede oturup iki cappuccino söyledik ve kahvelerimizi beklerken biraz sohbet ettik.

“Ben filmi gerçekten beğendim,” dedi Leanne. “Daha ilk sahneden itibaren kurgu hoşuma gitti. Anakarakterin nasıl yalnız bırakıldığını hissediyorsun ve bu filmin gidişatının habercisi aynı zamanda.”

Ne söylediğini anlamasam da başımla onayladım.

Leanne öykü çatısı ve senaryo konusunda oldukça bilgiliydi. Dakikalarca konuştuktan sonra sustu. Utanmıştı. “Şey, özür dilerim Michael,” diye mırıldandı, yarısı boşalmış fincanına bakarak.

“Özür mü?” diye tekrarladım. “Ne için?”

“Durmadan konuşup senin bir şey söylemene izin vermediğim için.”

Gülümseyip elini sıktım. “Görüşlerini paylaştığın için

minnettarım. Eğer sen dikkat çekmesen, farklı olay örgülerinin birbiriyle bağlantısını asla anlayamazdım. Üstelik seni bu kadar hayat dolu görmek çok hoş.” Benim aksime gayet sofistike bir sinemaseverdi. Hannah’da da aynı yaklaşım vardı. Sadece benzin depolarının patlamasından hoşlandığım için benimle dalga geçerdi. Üstelik doğru değildi!

Leanne soluğunu yavaşça bıraktı ve kızmadığım için rahatlamış göründü. “Mark’la beraber çok fazla film seyrededik,” dedi. “Oyuncular, yapımcılar ve yönetmenler hakkında inanılmaz bir bilgisi vardı. Ona kafa tutabilmek için çok uğraşırdım, ama o daima beni geride bırakırdı.” Hüzünlendi ve bakışlarını yere çevirdi. “Ordu, Afganistan’da sinema gösterisi yapıyor mu diye merak ediyorum. Öyle bile olsa, Mark’ın izleme hakkı var mı yok mu bilmiyorum. Ondan öğrenme imkânım yok.”

Ona ne söyleyeceğimi bilemediğimden konuyu değiştirdim, ama bunu pek ustalıkla yapabildiğimden emin değildim. “Hannah filmlerde ağlamayı severdi,” dedim. Bunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Film mutlu sonla biterse sevinçten ağlardı. Kahramanın başına kötü bir şey gelirse bir kutu kâğıt mendil bile yetmezdi.

Leanne gülümsedi. “İşte bu tam Hannah.”

“Ya sen?” diye sordum.

“Hayır. Ben ağlayanlardan değilim.”

Bir süre daha konuştuk, yaklaşık bir saat sonra kalkmaya karar verdik.

Küçük bir sipariş verdiğimiz için garsona yüklü bir bah-

şış bıraktım. Kordon boyunda yürümeyi ya da monoraya binip, babamın söylediğine göre Seattle'ın haritadaki yerini almasını sağlayan 1962 Dünya Fuarı'na gitmeyi önermek üzereydim ki Leanne esnedi. Bu, eve gitmeye hazır olduğu-
nun açık işaretiydi. Bir film senaryosunun ince ayrıntılarını çözemesem de bir kadının yanımda durmaya hevesli olup olmadığını anlayabilirdim.

Arabayı park ettiğimiz yere döndük, ona kapıyı açtım. Hava hâlâ aydınlıktı, yılın bu döneminde güneş saat dokuz buçuğa kadar batmıyordu.

Evine yaklaştığımızda Leanne bana baktı, “Daireme kadar yolcu etmek zorunda değilsin,” dedi.

“Burada mı inmek istiyorsun?”

“Elbette, kendini sıkıntıya sokma.”

Bir başka deyişle bir an önce gitmemi istiyordu. Egom sarsılmadı dersem yalan olurdu. Geceyi birlikte geçirmek için kendimi davet ettirmek gibi bir niyetim yoktu ama en azından beraber iyi vakit geçirdiğimize dair *birkaç* işaret gösterse hoş olurdu.

“Kaldırıma bırakabilirsin,” dedi sonra.

“Tamam.”

Leanne hayal kırıklığını fark etmiş olmalı ki dönüp bana baktı. “Michael, aman Tanrım, ne kadar kabayım! Lüt-fen beni bağışla, yukarı gelmek ister misin?”

“Hayır, sorun değil. Yapacak işlerim var.” Bir yalan daha.

“Bu kadar düşüncesiz olduğuma inanamıyorum.”

“Leanne,” dedim, “Sorun yok. Gerçekten.” Bu konuda

samimiydim. Davetini kabul etsem, yanlış anlaşılabilirdim. Asıl niyetim Macy'yi aklımdan uzaklaştırmaktı, yani mazeretimin pek saf olduğu söylenemezdi.

Kaldırımın kenarına çektim.

“Harika vakit geçirdim,” dedi Leanne, hafif abartılı bir coşku ile.

“Ben de öyle.”

Ona kapıyı açmak üzere arabadan iniyordum ki, Leanne eliyle kolumu tutup beni durdurdu.

Geri döndüğümde bana gülümsedi, kollarını boynuma dolayıp beni öptü. Sanki eşliğimden ne kadar hoşlandığını ispat etmeye çalışır gibi, uzun ve tutkulu bir öpücüktü. Öpüşmemiz bittiğinde, ikimiz de neyin eksik olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

O biliyordu.

Ben de öyle.

“Senden daha önce bir şey istedim mi?” diye sordu Ritchie. Yürüyüş bandına ayak uydurmaya çalıştığı için kesik kesik soluyordu. Genellikle kulağında iPodu olurdu, ama bu sabah haftalık poker oyununa katılmam için beni bunaltmaya karar vermişti.

Onu duymamış gibi yaptım.

“Michael.” Israr edecekti.

Ona baktım. “Soruna cevap olacaksa, evet. İstedin. Aslında sürekli benden bir şeyler yapmamı isteyip duruyorsun.”

“Bu poker oyunu. Eskiden poker severdin.”

“Genç ve aptaldım.”

“Ne değişti?” diye sordu Ritchie, kalın kaşlarından birini kaldırarak.

İçimi çektim. Tamam, Ritchie geçenlerde karısı ikiz doğuran Bill’in yerine oynamamı istiyordu. Bill, her hafta oy-

nadığımız bu oyunda benim yerimi iki yıl önce almıştı ve genç bir aile babası olarak, bir süre uzak kalması gerektiğini düşünüyordu.

Ritchie haklıydı, arkadaşlarla vakit geçirmeyi seviyordum. Her hafta bir gece, ofisi, hastaları, vergileri, yanlış tedavi sigortasını ve diğer her şeyi unutuyor, birlikteliğimizin tadını çıkarıp Teksas Hold'em oynuyorduk.

Övünmek gibi olmasın ama kart oyunlarında oldukça iyiyimdir. Bununla beraber, benim için önemli olan ceplerini boşaltmak değil, aramızdaki dostluktu. Patrick, Steve ve Ritchie benim şanslı olduğumu söylerdi.

Hannah'nın kanser olduğunu öğrendikten sonra artık kendimi hiç şanslı hissetmiyordum.

Teşhis konduktan sonra poker oynamayı bıraktım. Tek bir gece bile onu yalnız bırakamazdım, çünkü kanser ancak dördüncü evrede tespit edilebilmişti. Önümüzde zorlu bir süreç olduğunu biliyordum. Hannah da biliyordu, yoksa poker oynamaktan vazgeçmeme itiraz ederdi.

Oyundan ve arkadaşlarla paylaştığım zamandan vazgeçmenin kolay olduğunu söylemeyeceğim. Onlar, Hannah dışında, ailem dışında beni herkesten iyi tanıyan can dostlarımdı. Neden geri dönmediğimden emin değildim. Belki Ritchie yerime birini bulduğu için. Bir yıl sonra tekrar ortaya çıkıp Bill'in gidebileceğini söylemek uygun gelmediği için. Öte yandan beş kişi de oynayabilirdik. Ritchie beni defalarca davet etmişti. Her defasında reddetmiştim, canım oynamak istemiyordu. Bir süre sonra sormayı bırakmıştı. Bu sabaha kadar.

“Gelecek misin?” diye ısrar etti Ritchie. “Sana ihtiyacımız var ahbab.”

“Bilmiyorum.” Neden bir zamanlar bu kadar keyif aldığım bir şeyi yapmaktan sakındığımı açıklayamıyordum, ama aynı isteksizlik yine içimi doldurmuştu.

“Ne zaman *bileceksin*?” diye üsteledi Ritchie.

Okul bahçesinde yapılan sohbetlerden farkı yoktu. “Yakında,” dedim.

“Saat ikiden önce beni ara, yoksa başkasını bulmak zorunda kalacağım.”

Ritchie üzgündü ve bu onun sık yaşadığı bir duygu değildi. Hannah ve erkek kardeşi aynı kalender mizaca sahipti. Kararsızlığım onu rahatsız etmişti ve bunun nedeni hakkında bir fikri yoktu. İsteksizliğimin nedenini bilseydim ona söylerdim.

Ofise gittiğimde yaptığım ilk şey mürala bakmak oldu. Kazadan beri Macy hiç gelmemişti, demek ki henüz toparlanamamıştı. Durumunu sormak için birkaç kez Harvey’yi aramıştım. Komşusuna göre Macy’nin sağlığı yerindeydi, ama hâlâ kırılgan ve mutsuzdu.

“Macy ne zaman gelecek?” diye sordu Linda.

“Bilmiyorum,” diye terslendim.

Linda gözlerini açıp öfkeyle baktı. “Kabalaşmaya gerek yok,” diye o da beni tersledi.

“Bağışla.” Aramızın bozulmasını istemezdim, o yüzden özür diledim. “Macy’yle görüşmedim. En son konuştuğumuzda, kendini ne zaman iyi hissederse müralı bitirebileceğini söyledim.”

“Yani kazadan beri onunla konuşmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Hayır, aslında cumartesi gününden beri.” Bilgi kaynağım, ona ilğimden büyük keyif aldığı belli olan huysuz komşusuydu.

“Bugün günlerden çarşamba, şimdiye kadar döner diye umuyordum,” diye mırıldandı Linda ve bana küçükken anemin yaptığı gibi bir bakış attı; beni hayal kırıklığına uğrattın diyen bir bakış.

Macy’nin müralı hemen bitirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Onu ofiste görmeyi özlediğimi ancak şimdi itiraf edebiliyordum. “Hazır olur olmaz gelecektir,” dedim Linda’ya.

“Bu arada, Doktor O’Malley aradı, mesajını masana bıraktım,” dedi Linda.

“Teşekkürler.”

Ofisime girip masama oturdum, pembe not kâğıdına uzandım. Ancak aklımdaki kişi Patrick değildi. Macy bütün zihnimi meşgul ediyordu. Hoşuma gitmese de merak ettiğimi inkâr edecek durumda değildim.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan telefonu kaldırıp Harvey’yi aradım. Dört gün içinde iki kez konuşmuştuk ve ikisi de can sıkıcıydı. Yine de beni üçüncü kez aramaktan alıkoymaya yeterli değildi. Macy’nin iyileştiğini bilmem gerekiyordu, ama onu aramamaya kararlıyım.

“Evet?” diye hırladı Harvey telefonun ahizesine doğru.

“Ben Doktor Everett.”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdi her zamanki aksi ses tonuyla.

“Macy’nin nasıl olduğunu sormak için aradım.”

“Neden beni rahatsız edeceğine onu etmiyorsun? Ben onun hemşiresi değilim.”

“Bunun farkındayım,” dedim dişlerimi gıcırdatarak, “Ama komşusu ve arkadaşısın.”

“Tercih yapabilsem, olmazdım.”

“Sağlığı nasıl gidiyor?”

Duraksadı. “Emin değilim.”

“Neden?” Harvey’nin yine sancısı olduğunu hissediyordum. İhtiyar keçi keşke yardım etmeme izin verseydi.

“Sürekli onu gözetlemiyorum.”

Endişelenmeye başlıyordum. “Son yirmi dört saat içinde onu gördün, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” diye mırıldandı.

“Nasıl görünüyordu?”

“İyi, sanırım. Her yeri mosmor. Galiba biraz topallıyor. Onun telefonunu bildiğin halde neden benim başımın etini yediğini anlayamıyorum.”

“Bana dürüst davranacağını düşündüğüm için.” Bir yere kadar doğru olsa da asıl sebep bu değildi. Eğer doğrudan Macy ile konuşursam, ziyaretine gitmek için bir bahane bulacağımdan korkuyordum. Onu görmeye gidersem er geç öpüşecektik. Böyle bir şey olmayacaktı.

“Macy ile konuşmak istemiyorsun, çünkü kendini ona kaptırıyorsun.”

Bu yoruma cevap vermektense duymamış gibi davranmayı tercih ettim. Harvey ile tartışmayacaktım. “Eğer bir şeye ihtiyacı olursa haber ver.”

“Olmaz, olsa bile seni arayacak değilim.”

Hat birden kapandı. Deri koltuğuma yaslanıp yaptığımız konuşmayı düşündüm. Harvey haklıydı, Macy’yi aramalıydım; her ne kadar yapmak istemesem de. Bunun gerekçeleri, benimle küçümseyerek konuşmaya başlayan huysuz bir ihtiyara ya da başkalarına açıklayamayacak kadar karmaşıktı.

Bir sonraki telefon konuşmamı arkadaşım, ortağım ve aynı zamanda poker grubunun üyesi olan Patrick’le yaptım. İlk hastam bekliyordu, ama Patrick’le görüşmemin bir dakika bile sürmeyeceğini biliyordum.

“Mesajını aldım,” dedim.

“Bu akşam oyunda var mısın?”

“Henüz karar vermedim.”

“Senin derdin ne Michael? Hannah’nın senin eğlenmeni istemeyeceğinden mi korkuyorsun?”

“Aha...” Bu yorum mideme yumruk gibi inmişti.

“Kapatmam gerek, dinle,” diye devam etti Patrick,” Bu akşam orada olmak zorundasın. Mazeret yok, anladın mı?”

“Tamam, tamam.”

Hat kapandı. Sırtım ürperdi. Patrick dikkate almadığım bir şeye mi dokunmuştu? Hem Ritchie, hem de Patrick aynı şeyi söylüyordu; eğer Hannah hayatta olsaydı arkadaşlarıma katılmam için beni ilk önce o yüreklendirirdi.

Öğle vakti Ritchie’yi arayıp saat altı buçukta orada ola-

cağımı söyledim, çok sevindiğine yemin edebilirim. Düşündükçe arkadaşlarımla bir araya gelmeye can attığımı fark ettim. Eski günlerdeki gibi gülecek, gevezelik edecek, bira içip pizza yiyecektik. Bu arada cebimizdeki son bozukluk tükenene kadar oyun oynayacaktık ya da ben cebimdekileri şingırdatarak oradan uzaklaşacaktım.

On beş dakika erken gittim.

“Geldiğine sevindim,” dedi Ritchie. Max aşağı inip bir beşlik çaktı ve tekrar geri döndü. Sormaya gerek bile duymadan Ritchie bir bira uzattı. “Pizza yolda.”

“Ançüezli mi?”

“Olmasa neden sipariş vereyim?”

“Ben de bunu duymak istiyordum.”

Hannah ve Steph ançüezden tiksiniirdi, o yüzden ne zaman dördümüz pizza siparişı verecek olsak Ritchie ve ben duble ançüezli bir pizzayı paylaşarak ne kadar erkek olduğumuzu ispatlardık. Küçük Max’e balığın göğsümüzde kıllar çıkardığını, o yüzden kadınların yemek istemediğini söyledik. Saçma sapan bir espriydi ama her seferinde gülerdik.

Benden sonra Patrick geldi, beni görünce sırttı. “Zamanıydı,” dedi.

Eve en son Steve ulaştı. Tam kapının önüne gelmişti ki pizzacı çocuk onun arkasına park etti. Beş dakika sonra, hepimizin elinde birer tane soğuk bira ve bir dilim pizza vardı. Kısa süre sonra muhabbet başladı, çok geçmeden gülmekten kasıklarım çatlayacak hale gelmişti.

Sanki hiç ayrılmamış gibiydim. En son iki yıl önce

poker oynamıştım. Tam iki yıl. Ne kadar özlediğimi görünce geçen süreye kendim bile inanmadım.

Saat on bire kadar oynamaya devam ettik. Steve kazandı. Paslandığımı söyleyebilirim, ama bir sonraki hafta paramı geri alacaktım.

Evlere dağılmadan hemen önce Steve, “Michael için bir hoş geldin,” armağanı getirdim,” dedi. Resmi bir ses tonuyla konuştuğu için herkes dikkat kesildi.

İç hastalıkları uzmanı olan dostum pişmiş kelle gibi sırtımaya başladı.

“Benim için mi?” diye sordum tiz bir sesle. Bunun bir eşek şakası olmamasını diliyordum.

“Geçen hafta Miami’de bir tıp konferansındaydım,” dedi Steve. “Ve oradayken şunları aldım.” Kahverengi, karton bir kutuyu açıp hatırı sayılır bir titizlikle içinden dört tane tumbul puro çıkardı. “Küba,” dedi gururla.

“Emin misin?” diye sordu Patrick, grubun her zamanki şüphecisi olarak.

“İç ve kendin söyle,” diyerek karşılık verdi Steve.

“Küba mı?” diye tekrarlardım. “Bunlar yasadışı değil mi?”

“Soru soracağına tadını çıkar ahbab.”

“Doğru Everett. Üzümünü ye bağını sorma.” Bunu söyleyen Ritchie’ydi ve çoktan puroyu dişlerinin arasına almıştı bile.

Haklıydı. Steve’in bu puroları nasıl temin ettiğini sormak benim üstüme vazife miydi? Ben de ucunu ısırp yaktım.

Ritchie'nin purosundan bana doğru sürüklenen aromayı içime çektim, gözlerimi kapatıp benliğimi saran katıksız zevkin tadını çıkardım.

“Küba olmasa bile, bugüne kadar denediğim en mükemmel puro,” dedi Ritchie beğeniyle.

Dördümüz de tekrar oturduk. Hiçbirimiz sigara kullanmadığımız halde, yılda bir ya da iki kez güzel bir puroya teslim olurduk. Anlaşılan o ki bu gelenek ben yokken de devam etmişti.

“Geri dönmen harika,” dedi Steve, sanki çok pahalı bir viski kadehini tokuşturacakmış gibi purosunu bana doğru uzattı.

“Aynen,” dedi Patrick.

“Katılıyorum,” diye ekledi Ritchie.

Odadaki arkadaşlarıma baktım, hepsinin yüzünde sıcak bir karşılama okunuyordu. “Geri dönmek harika,” dedim, bu konuda ciddiymdim.

Bir otuz dakika kadar daha oturup sohbet ettik ve ardından, sabah erkenden hepimizin işlerimizin başında olması gerektiği için vedalaştık.

Yolda arabanın radyosunu açtım ve çalan nostaljik parçalara avazım çıktığı kadar eşlik ettim. Eve girdiğimde uyuyamayacak kadar heyecanlı ve mutluydum.

Mutlu.

Hannah ölmeden önce mutluluğun ne olduğunu unutmuştum. Şu an bu duygu başımı döndürüyordu. Odadan oda-ya gezinmeye başladım. CD çalara Hannah'nın çok sevdiği

bir albüm koydum; Neil Young'dan *Harvest Moon*. Yanımda bir kadın olsa dans etmeyi teklif ederdim.

Her zamanki gibi yine aklıma Macy geldi. Onu aramayı şiddetle istiyordum. Bu gece her şey aşırı dozdaydı, çünkü... mutluydum ve hissettiklerimi birilerine söyleme ihtiyacı duyuyordum.

Aklıma gelen tek kişi Macy'ydi. Sabah bu kararımдан pişman olacağımı biliyordum ama bu bile beni caydıramadı.

Telefona uzanıp kanepeye çöktüm ve Macy'nin numarasını çevirdim. Açılmadan önce telefon dört kez çaldı.

"Alo."

Sesinden onu uyandırdığım anlaşıyordu.

Telefon açılınca konuşamadığımı fark ettim. İlk düşüncem kapatmak oldu, ama bu o kadar çocukça bir davranış ki kendime yediremedim.

"Macy," diye garip bir ses çıkardım.

"Michael, sen misin?"

"Korkarım evet," diye itiraf ettim.

"Bir terslik mi var?" diye sordu. "Gece yarısı oldu."

"Biliyorum."

"Yoksa Harvey mi?"

Kıkırdadım. "Kötüye bir şey olmaz."

"Michael, bu doğru değil! Onu tamsan böyle demezdin."

Tartışacak değildim.

"Neden bu saatte beni aradın?"

"Mutlu olduğum için." Belki de ona verebileceğim en

mantıksız cevap buydu, ama ne yazık ki doğruydu.

“Mutlu mu?”

“Arkadaşlarımla poker oynadım.”

“Sanırım bu özel bir durum.”

“O günden... Hannah’ya teşhis konduğu günden beri ilk kez arkadaşlarımla bir araya geliyorum.”

“Oh,” dedi, sanki anında olayın ne olduğunu kavramış gibi. “İyi vakit geçirdin, değil mi?”

“Steve Küba purosunu getirmiş.” Gözlerimi kapadım ve bütün benliğimi sarsan gerçeğe yüzleşmeye çalıştım. Macy’yle aynı odada olsaydık onunla sevişmek isterdim. Macy’yle. Hannah değil. Macy.

Gözlerim açıldı.. “Demek istediğim bu değildi,” dedim korkuyla.

“Nasıl yani? Puro içtiğin mi?”

“O değil... başka bir şey.”

Konuşma tarzımı komik bulmuş olacak ki kıkırdadı.

“Sarhoş musun?”

“Yeterince değil,” dedim. “Yatağına dön Macy... ve seni aradığımı unut.”

“Bunu yapmamı istediğinden emin misin?”

“Çok eminim.”

“Bir dakika,” diye üsteledi. “Sabah olduğunda, bu gece beni aradığını hatırlamanı istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü ben de mutluyum.”

Gülümsemem yok oldu. Başım dertteydi ve giderek

daha hızlı dibe batıyordum.

“Yarın müralı tamamlamak üzere orada olacağım.”

“Aceleye gerek yok, özellikle daha iyileşmemişken.”

“Bu akşam kendimi berbat hissediyordum,” dedi Macy,
“Ama artık iyiyim. Aradığına çok sevindim Michael, yarın
ilk iş seni göreceğim.”

İtiraf etmekte zorlansam da sabah Macy’yi görmek için sabırsızlanıyordum. Hâlâ arkadaşlarımla çevirdiğimiz pokerin etkisinde, sekerek ofisime girdim. Linda keyfimin yerinde olduğunu hemen fark etti. Başını kaldırıp uzun uzun bana baktı.

“Macy geldi mi?” diye sordum.

“Bugün gelecek miydi?”

“Öyle söylemişti,” dedim.

“Şey, henüz gelmedi.”

Başım hafifçe sallayıp koridora doğru yürüdüm, henüz bitmemiş mürala farklı bir gözle baktım. Macy’nin sanatını yeniden değerlendirip neden onun sıradan bir sanatçı olduğuna karar verdiğimi merak ediyordum. Personelimin ısrarla söylediği gibi muhteşem bir iş çıkarıyordu. Hem çocukların, hem de yetişkinlerin esere ne kadar olumlu tepki verdiklerini

görmüştüm. Küçüklerin yüzü keyifle aydınlanıyor, göz alıcı cangılın içindeki çeşitli hayvanları parmaklarıyla gösteriyorlardı.

Tablonun herkes üzerinde etkisi olmuştu. Personelimin ruh durumu gözle görünür biçimde aydınlanmış, en vesveseli hastalarım bile kendilerini daha neşeli hissetmeye başlamıştı. Belki asıl değişiklik bendeydi.

Ben de değişmiştim ve bunun nedeni Macy'ydi. Bu durum, komşusunun iddia ettiği gibi ona âşık olmamdan mı kaynaklanıyor diye düşündüm. Zihnimde, anında bir itiraz yankılandı.

Macy'yle bir ilişki asla yürümezdi. Kendisinin de itiraf ettiği gibi ilişkiler konusunda başarılı değildi. Üstelik Macy ve ben, her anlamda tamamen farklı dünyalarda yaşıyorduk. Ben her şeyin düzenli olmasını isterken, Macy karmaşadan hoşlanıyordu. Muhtemelen ondan en az on yaş büyüktüm. Ben kendine hâkim olmayı bilen, ketum bir insandım... Macy ise her şeyi paylaşıyordu. Hayır, Hannah ne düşünürse düşünsün, bu iş asla yürümezdi.

Tamam, kabul, beni cezbedtiğini biliyordum; ikimiz de bunu inkâr edemezdik. Sadece bir kez öpüşmüştük ve o öpücüğü bütün hücrelerimde hissetmiştim.

Ofisime geçtim, Linda bana Cody Goetz'in dosyasını getirdi. Çocuğun yazın katılmak istediği bir yaz kampı için sağlık formu doldurulması gerekiyordu. Linda bir şey söylemedi ama beni öyle dikkatli süzdü ki, rahatsız olmaya başladım.

Stetoskobumu ve önlüğümü alıp günün ilk hastası olan Cody'nin beklediği muayene odasına doğru yöneldim.

Saat onda Macy hâlâ görünmemişt i ve merak etmeye başlamış tım.

Birbirimize uymadığımız ı bildiğ im halde onu görmek istiyordum. Hatta kahrolası şarkılarının mırıltısını duymak istiyordum. Yanımda, yakınımda olmasını istiyordum çünkü *yaş adığımı* hissettiriyordu. Bu sadece cinsel cazibeyle ilgili bir şey değildi, çok daha ötesindeydi; bir yaşam ın diğ er yaşam ı kendine çekmesiydi.

Hannah çok haklıydı. Mektubunda, kendi hayat ı sona erse de benimkinin devam etmesi gerektiğ ini söylemişti. Onu toprağ a verdiğ im günden bugüne geçen on dört ay boyunca, cehennemin sınırında yaşam ış, geçmiş in ve Hannah'nın anılarına elimden geldiğ ince bağı kalarak günlerimi geçirmeye çalışmış tım.

Bu dünyadan ayrıldığında nasıl tepki vereceğ imi, nasıl davranacağ ımı ne kadar da iyi biliyordu. Ancak onu kaybet-tiğ im günden bu yana ilk kez sadece yaş adığımı değ il, aynı zamanda –beni çok şaşırtsa da– mutlu olduğ umu hissediyordum. O mektubu beni özgür kılmak için, hayat ımı yaşam ama izin verdiğ ini söylemek için yazdığ ını artık biliyordum. Listesiyle birlikte yazdığ ı mektup, bana olan aşk ının vasiyetiydi. Hannah ile geçirdiğ im yılları daima sevgiyle anacaktım, ama artık tekrar sevgiyi, mutluluğ u bulabilir ve hayat ın bana sunacaklarını yaşayabilirdim. Suçluluk ve pişmanlık duymadan. Saat on birde, iki hasta arası verdiğ im kısa molada Ma-

cy'nin evini aradım. Kimse cevap vermediğine göre yolda olmalıydı. İçimi kıpır kıpır bir bekleyiş sardı. Personelimin onu coşkuyla –ve çikolatayla– karşılayacağından emindim. Bir kutu naneli Mount Rainier çikolatanın üstünde onun adını görmüştüm.

Öğle olduğunda sabrım iyice tükenmişti. Macy *nere-deydi?* Onun sabah işe başlayacağını sanıyordum. Yanlış mı anlamıştım? Hayır, sabah yapacağım ilk iş dediğini hatırlıyordum. Onu bu kadar çabuk görecektim olmanın verdiği heyecanı da hatırlıyordum.

Saat iki olduğunda Macy nihayet ortaya çıktı. Gökkuşağının bütün renklerini giymiş olarak ofise daldı, sanki birkaç gün değil de aylardır yokmuş gibi, Linda ve diğerleri çevresinde toplanıp onu soru yağmuruna tuttu. Karanlık bir ufukta parlayıp yeryüzünü ışığa, yaşama ve kahkahaya boğan günüşiği gibiydi.

Onların sorularına cevap verip teker teker hepsine sarılırken gözlerinin beni aradığını fark ettim. Bakışları sıcacıktı ve sözle ifade edilmeyen bir şefkatle doluydu.

Tek yapabildiğim belli belirsiz gülümsemek oldu. Hayli uzun bir süre sonra personel kendi işlerine dağıldı ve sonunda ona yaklaşıldım. “Sabah burada olacağını sanıyordum,” dedim. Birden bu ifadenin ne kadar bayağı olduğunu fark ettim, ama tepki göstermedi.

“Ah Michael,” dedi gülümseyerek. “Muhteşem bir sabah geçirdim. Sana anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

“Sonra anlatırsın,” diyen Linda ellerini omuzlarıma

koyup beni muayene odasına doğru çevirdi. “Şu an Doktor Everett hastalarıyla ilgilenmek zorunda.”

“Tamam, tamam.” Omzumun üstünden Macy’ye baktığımda, tebessümünün derinliklerinde boğulacağımı sandım. İşime odaklanmadan önce bütün yapabildiğim buydu.

Bir an bakışlarımız kilitlendi; sonra o fırçasını aldı, ben ise salıncaktan düşüp bacağını kıran beş yaşındaki Ted Malcolm’u kontrol etmek üzere muayene odasının yolunu tuttum. Üstün başarı gösterip bir ay içinde üç alçıyı parçalamıştı. Zavallı çocuk arkadaşlarıyla oynamak, koşmak ve yaz güneşi altında yüzmek istiyordu. Bütün bunları alçısıyla yapmaya çalışıyor ve bu kadar kötü muamele ve suya maruz kalan alçı dayanamayarak dağılıyordu.

Çocuğun annesi yılmıştı, iyileşemeyeceğinden endişeleniyordu.

“Selam Lucy,” dedim oğlanın önünde diz çökerken. Anne gergin bir halde gülümsedi.

“Ted,” diye başladım.

“Evet, Doktor.”

“Sanırım bir sorunumuz var.”

Ted yere baktı. “Alçıyı istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum. Bacağını ağırlaştıran bir alçı olmadan daha çok eğlenebilirsin, değil mi?”

Başını o kadar eğmişti ki çenesi göğsüne değiyordu. “Bana çok mu kızdınız? Annem çıldırdı.” Kirpiklerinin arasından yan yan annesine baktı.

“Çok kızmadım,” dedim. “Çünkü dediğim gibi, sorunun

ne olduğunu anlıyorum. Bu alçı can sıkıcı. Onu güzelleştirmek gerek.”

“Güzelleştirmek mi?”

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. “Macy, biraz buraya gelebilir misin?”

Macy şaşırmişti ama dediğimi yaptı. Durumu ona anlatırken gözleri parladı. “Ben çözümü biliyorum,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Ted.

“Malzemelerimi getireyim.”

Üçünü orada bırakıp yan taraftaki muayene odasına geçtim, peş peşe üç hastaya baktım. İlk odaya döndüğümde Macy’nin işi neredeyse bitmişti. Alçının üstüne bir sürü dinozor resmi yapmıştı.

“Beğendin mi?” diye sordum Ted’e.

Pişmiş kelle gibi sırttı. “Müthiş!” dedi.

“Arkadaşların beğenecek mi dersin?”

Başını hevesle aşağı yukarı salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu bir süre taşıyabilir misin?”

Tekrar başıyla onayladı.

“Mükemmel. O zaman çıkarmaya hazır olunca tekrar görüşelim.”

Tekrar sırttı, elini kaldırdı ve bir beşlik çaktık.

Ted’in annesi kolumu tuttu. “Teşekkür ederim. Macy, sana da çok teşekkürler. Bu bir sanat eseri. Lütfen imzalar mısın?”

Macy övgülere aldırmayarak imza atmak için benim ka-

lemimi kullandı, boyalarını toplayıp koridora döndü. Ted konusunda bulduğu çözüm hoşuma gitmişti, Macy'ye de bunun için teşekkür etmek istiyordum. Ancak gittiğimde o günlük paydos ettiğini gördüm.

“Ne demek gitti?” diye sordum Linda'ya şaşkınlıkla. “Başka bir randevusu mu varmış?”

“Bir şey söylemedi.” Linda da şaşırmıştı. “Macy'nin bunu sık sık yaptığı konusunda bir hisse kapılıyorum.”

“Sebepsiz çekip gitmek mi? Niçin?” Anlamıyordum, ama şaşırmamalıydım. Yaptığı işlerin yarısında ilgisini kaybettiğı konusunda Macy beni uyarmıştı.

“Bildğini sanmıyorum. Yine de... belki biliyordur.”

Linda şifreli cümleler kurmaya bayılırdı. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum dobra dobra.

“Senden hoşlanıyor.”

“O yüzden mi benden kaçıyor?” Sanki kazadan sonra aynı şeyi ben yapmamıştım.

“Belki de Macy'ye sormalısın,” diye akıl verdi Linda.

“Ne soracağım?” dedim. “Bir dakika önce burada olup sonra neden ortadan yok olduğunu mu?” Macy'yi anlamaktan umudumu kesmiştim. Dört yaşındaki huysuz bir çocukla uğraşmak daha kolaydı.

Linda şefkatle kolumu okşadı, sonra elime bir dosya tutuşturdu. “Onunla konuşursan ikiniz de daha iyi hissedebilirsiniz.”

Bir saat sonra Macy'nin ev telefonunu aradım. Cevap vermedi. Otuz dakika geçtikten sonra yine cevap vermedi.

Gün bittiğinde, evine uğrayıp neler olup bittiğine bakmaya karar verdim. Linda'nın tavsiyesinin işe yaramasını umuyordum. Belki Macy'yi akşam yemeğine davet ederdim...

Evinin önüne park ettiğinde onun eşliğinde keyifli bir akşam geçirmeyi umuyordum. Hannah'nın garanti ettiği gibi, Macy beni şaşırtmadığı zaman gülümsetiyordu. Bahçe kapısından girip ön kapısına uzanan kaldırımını geçtim. Zili çalıp beklemeye başladım. Bir kedi, sanırım Peace, pencere pervazına zıpladı. Evin içine bir göz attığımda, diğer iki kedinin kanepede uyuduklarını gördüm. Macy ortada yoktu.

"Macy'yi mi arıyorsun?" diye verandasından seslendi Harvey. Yanındaki Sammy çılgın gibi kuyruğunu sallıyordu. "Anlamayacak kadar aptalsan söyleyeyim, evde yok."

"Nerede?" diye sordum aşağılamasını duymazdan gelerek.

Cevap vermedi. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi, ondan beklemediğim hırçın bir tonda. "Yirmi yaş daha genç olsaydım seni bir yumrukta devirirdim."

Macy'nin merdivenlerini aşağı inip hızla onun verandasına doğru yürüdüm.

"Tamam, kırk yaş daha genç olsaydım," diye düzeltti. "Her neyse, Macy'ye ne söyledin? Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim, yani büyükannesinin ölümünden beri."

Bu ihtiyar keçiye içimi dökecek değildim. "Hiçbir şey söylemedim."

"Eğer bilmiyorsan genç adam, Macy çok çok özel biridir. Neden seni umursadığını anlamıyorum, ayrıca neden

beni rahat bırakmıyor onu da anlamıyorum.”

“Ne zaman döneceğini söyledi mi?” diye sordum. Macy’nin duygusal bağları hakkındaki varsayımlarından çok neye üzüldüğünü merak ediyordum.

Başını iki yana salladı. “İçeri gelip bir bira içmek ister misin?” diye sordu aniden.

“Tamam. Aslında iyi olur.” Yapacak daha önemli bir işim yoktu ve ben burada oyalanırken Macy eve dönebilirdi.

“İyi.” Tel kapıyı açınca Sammy’yle birlikte içeri yöneldik. Kendini koltuğuna bırakan Harvey bana biraları getirmemi söyledi. Yanına oturduğumda akşam haberlerini kapadı. Ben karşıdaki kanepeye otururken Sammy onun ayağının dibine uzandı.

“Akşam yemeği yedin mi?” diye sordum.

“Bugünlerde pek iştahım yok.”

“Pizzaya ne dersin?”

Önerimi şöyle bir düşündü, sonra omuz silkti. “Hiç fark etmez.”

Cep telefonumu çıkardım. Neredeyse bir yıldan fazla bir süredir kendi başımın çaresine baktığım için pizzacıyı hızlı arama listesine almıştım. Her zamanki siparişimden verdim, sonra arkama yaslanıp kocaman bir yudum bira aldım.

“Üzüldüğü zaman birkaç saatliğine gittiği özel bir yeri var,” dedi Harvey. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Bana hiç söylemedi, ama bence Hood Kanalı boyunca yürümekten hoşlanıyor. Birazdan döneceğine eminim, kediler beslenmek ister.”

Biramı kenara koydum. “Onu seviyorsun, değil mi?” Yaşlı adam çoğunlukla aksini iddia ediyordu.

Homurdanarak güldü. “Sen de öyle.”

Tartışmaya başladık ve Harvey’den bir farkım olmadığını keşfettim. Ben de duygularımı saklıyor, onların belirsizliğinden ve karmaşasından kaçıyordum. Duygusal hayatımızı yönlendirmek Hannah’nın işiydi. Oysa şimdi, bu yeni ve garip oluşumda kendi yolumu çizmeye çalışıyordum.

Harvey’nin gözleri delercesine bana baktı. “İtiraf et. Onu seviyorsun.”

“Evet, sanırım,” dedim istemeden.

Yaşlı adam başını salladı. “Ne utanç verici,” diye mırıldandı.

“Nedir o?”

“O da seni seviyor. Oysa ben hep benimle evleneceğini ummuştum,” dedi. Yüzündeki ciddiyet beni şaşırttı; espri yaptığını anlayana kadar! Harvey espri mi yapıyordu? Bu ciddi bir değişimdi.

Harvey sırtıttı, yüzündeki kaslar gülümsemeye alışık olmadıkları için direnir gibiydi. Bu gülümsemeyi hak etmek için ne yaptığımı tahmin bile edemiyordum.

Otuz dakikada gelmezse bedava olan pizzamızı beklerken elimde birayla kanepede oturdum. “Ölmeden önce karım bana bir mektup bırakmış,” dedim. Bu ani güvenin nereden kaynaklandığını bilmiyordum.

Sonra, henüz doğru yaptığımı karar vermeden Harvey’ye her şeyi anlattım. Hannah’nın mektubunu o kadar çok

okumuştum ki neredeyse harfi harfine tekrarladım.

Harvey dinledi, soru sormak için bile sözümü kesmedi.

“Hannah’nın neden Macy’yi listesine aldığını anlamak uzun zamanımı aldı,” diye bitirdim.

Sanki bugüne kadar duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi kaşlarını kaldırdı. “Yakında anlarsın. Henüz gençsin. Otuz yıla kalmaz olgunlaşırsın.”

Güldüm. Bunu aşağılamak için söylemişti, ama gücenmemiştim.

“Bilge bir kadınla evlenmişsin,” dedi sonunda.

“Öyle.” İnsanlar Hannah’dan söze ettiklerinde içim keder ve üzüntüyle dolardı. Sadece kaybımı düşünürdüm. Oysa artık geçen yılların bana neler kazandırdığını düşünmeye başlamıştım. Birlikte geçirdiğimiz anlar paha biçilmezdi.

Birden başka bir düşünceyle sarsıldım. Sanki uzun bir uykudan uyanmış gibiydim. Sonra ayağa kalktım.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Harvey.

“Hayır... düşünüyordum.” Beynim hâlâ dönüyordu. *Bana bir şans daha verilmişti.* O şans Macy idi. Hannah’nın bilgeliği ve Tanrı’nın lütfuyla Macy’yi bulmuştum.

Kapanan bir araba kapısı dikkatimi dağıttı ve pizzanın ücretini ödemek için cüzdanımı çıkardım.

“Macy,” dedi pencereden bakan Harvey.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açtım, merdivenlerden aşağı koştum.

Macy beni görünce durdu. Kendini toparlamaya çalıştı.

Ne söyleyeceği konusunda endişeli gibiydi.

Hiç tereddüt etmedim. Doğruca ona yürüdüm. İtiraz etmesine izin vermeden kollarımı beline dolayıp yukarı kaldırdım. Sonra başımı omzuna gömüp lavanta, boya ve Macy karışımı kokuyu içime çektim.

“Gittiğim için üzgünüm,” diye fısıldadı. “Uzaklaşmam gerekiyordu.”

“Neden?”

“Korktuğum... için.”

“Benden mi?” diye sordum.

“Evet. Hayır. Sana âşık olmaktan.”

Onu yere bıraktım ve yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. “O kadar korkunç muyum?”

“Yo, hayır! Harikasin. Fazla harika.”

“Ah Macy...”

“Benden sıkılacaksın ve kızacaksın çünkü... ben farklıyım.”

“Sen çok güzelsin.”

“Ama...”

“Çenenin kaparsan seni öpeceğim.”

Gülümsedi. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden dudaklarımız birleşti.

Pazartesi günü öğle tatilindeyken Leanne'in cep telefonu çaldı. Hastane kafeteryasında yediği bir kâse çorbadan sonra yürüyüşe çıkmıştı. Haziranın son haftası serin ve rüzgârlı geçmişti. Takvime göre yaz mevsimi önceki hafta resmen başlamıştı, ancak temmuzun yarısına kadar Kuzeybatı Pasifik'e ulaşmamıştı. Hâlâ egzersize ihtiyacı vardı ve dışarıda giymek için kalın bir hırka getirmişti.

Hastaneden çıkıp Pacific Place'deki alışveriş merkezine kadar yürümüşü. Bir şeye ihtiyacı yoktu, alacak parası da yoktu, ama dükkânların arasında dolaşmak ona düşünme fırsatı veriyordu.

Michael Everett'ten birkaç haftadır ses çıkmamıştı, birbirlerini cezbetmedikleri açıktı. Neyse ki ikisi de bunun farkına varmıştı.

Telefonu çalınca almak için elini çantasına daldırdı. Ara-

yan kapatmasın diye, numarayı görmek için ekrana bakma fırsatı olmadı.

“Alo,” dedi soluk soluğa.

“Leanne, ben Muriel. Rahatsız ettiğim için özür dile-
rim.”

Kayınvalidesinin sesi normal gelmiyordu. Sanki ağılı-
yormuş gibi titriyordu.

“Aradığına sevindim,” dedi Leanne yürümeye devam
ederken.

“Nasılsın?”

Leanne alışveriş merkezinden ayrılıp telefonun daha iyi
çekmesi için sokağa çıktı. “Ben iyiyim, ya sen.”

Muriel cevap vermedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Leanne, bunu da
tuhaf bir sessizlik izledi.

Muriel hâlâ cevap vermiyordu ve Leanne hattın koptu-
ğunu düşündü. “Muriel, orada mısın?”

“Evet, buradayım.”

“Brian mı?” Bildiği kadarıyla kayınpederinin sağlığı ye-
rindeydi, ama yaklaşık iki yıldır onu görmemişti.

“Hayır,” dedi Muriel, daha önce konuştuğu ses tonuyla.

“Yoksa... yoksa...”

Birden, iş gününün ortasında Muriel’in onu aramasının
tek bir sebebi olacağını fark etti; Mark’ın başına bir şey gel-
mişti. Cep telefonunu biraz daha sıkı kavradı. Yoldaki gü-
rültü görüşmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu.

“Bu... öğlen bir haber aldık –Mark’la ilgili– ve ben bunu

bilmen gerektiğini düşündüm,” dedi kasvetli bir sesle.

Leanne’in dizlerinin bağı çözüldü. Sendeleyerek yanı başındaki otobüs durağına yürüyüp banka yığıldı.

“Anlat,” dedi.

“McPherson, Mark’ı işe alan şirket, bir saat önce bizi aradı. Mark gitmeden önce riskli bir iş olduğu konusunda bizi uyarılmıştı, ama... biz düşünmüştük ki, sonuçta ordunun yerleşkesi içinde diğer herkes gibi emniyette olacaktı. *Olmalıydı*, sence de öyle değil mi?”

“Evet, kuşkusuz.” Tanrı aşkına, neden lafı ağzında geveleyip duruyordu? *Söylesene!* Leanne ona bağırarak için kendini zor tutuyordu.

Muriel sonunda bir şeyler söylemeye karar vermişti. “Mark, Afganistan’da çalıştığı yerde birçok ordu mensubuyla tanışmış. İçlerinden biri helikopter pilotu. Mark’la aynı yaşta, evli ve çocuklu. Sanırım Mark bize iki küçük kızı olduğunu söylemişti, kaç yaşında olduklarını hatırlamıyorum. Belki de Mark söylememiştir, emin değilim.”

Leanne elini ağzına götürdü, gözlerini kapadı.

“İsmi Alan’dı,” dedi Muriel. Sesi titriyordu.

“Alan’dı? Öldü mü?”

“Evet.”

Leanne zorlukla yutkundu. “Alan... yalnız değildi, doğru mu?”

“Doğru...”

Sıkıldığı telefon kırılmak üzereydi. “Mark... yanında mıymış?”

Muriel'in sesi hıçkırıklara karıştı. "Evet!"

Leanne güçlükle soluk alıyordu. Kayınvalidesi ağlıyordu. Daha fazla dayanamayarak sormak zorunda olduğu soruyu sordu. "Öldü mü? Bana Mark'ın ölüp ölmediğini söyle."

"Bilmiyoruz... anlaşıldığı kadarıyla Mark, Alan ve bir tekniker yola çıkmışlar. Alan'ın motorunda sorun varmış ve Mark ne olduğunu tespit edememiş. Uçuş sırasında sesini dinlerse nereye bakması gerektiğini anlayabileceğini düşünmüş. Ancak yerleşkeden ayrılır ayrılmaz üstlerine ateş açılmış ve düşmüşler. Sonra... ikinci helikopter onları almaya gittiğinde enkazın içinde Alan'ın cesedini bulmuşlar."

"Peki Mark?" diye sordu Leanne. "Mark'a ne olmuş?"

"Orada değilmiş. Diğer adam da yokmuş."

"Mark *esir mi* alınmış?" Bu bir dehşet senaryosuydu. Düşman onu ele geçirdiyse, Leanne neler olabileceğini biliyordu. Akşam haberleri, kafaları kesilen ve ölesiye dövülen savaş esirleriyle doluydu. Üstelik bu adamlar ve kadınlar ordu mensubu bile değillerdi. Sadece sözleşmeli işçi olmaları durumlarını değiştirmiyordu.

"Neler olup bittiğini bilmiyoruz," dedi Muriel bir kez daha. "Şirket, Mark'ı kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklarına söz verdi."

"Her şeyden önce o helikoptere asla binmemeliydi," diye haykırdı Leanne acısını dışarı vurarak.

Muriel hıçkırdı. "Ben... Bence de."

Araya sessizlik çöktü. Ürkünç görüntülerin hayat bulmasından korkan Leanne gözlerini kapatamıyordu.

“Bilmek istersin diye dűşündüm,” dedi Muriel tekrar.

“Teşekkür ederim.”

Hat kapandı, ancak Leanne uzun süre telefonu elinden bırakamadı. Bu korkunç haberi sindirmeye çalışıyordu. Boşandığı günden hayatına devam etmesi için ailesi ve arkadaşları ona baskı yapıyorlardı. Sosyal danışmanı bile artık geleceğe odaklanması gerektiğini söylemişti.

Leanne bunu yapmıştı, ya da denemişti. Kanserli Çocuklar programına dahil olmuş, piknik organizasyonunun gönüllüleri arasında yer almıştı. Arkadaşlarıyla görüşmeyi sürdürmüş, bir okuma grubuna katılmış, yeni kanser terapileriyle ilgili bir derse devam etmişti. Michael Everett ile flört bile etmişti. Hiçbiri işe yaramamıştı. Yüreğindeki acıyı hiçbir şey dindirememişti. Mark’ı seviyordu. Onu sevmekten hiç vazgeçememişti. Bunu, Yakima’ya gittiği pazar günü anlamıştı; iş için Afganistan’a gideceğini duyduğunda da biliyordu.

Onu ne kadar önemsedığını, hâlâ ihtiyaç duyduğunu söylemek için artık çok geçti. İnsanların öğüdüne kulak vermiş, hayatına kaldığı yerden devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Bir ölçüye kadar da başarmıştı.

Hastaney e döner dönmez amiriyle görüşmeye gitti.

Janet masasından başını kaldırıp kaşlarını çatı. “Leanne, sorun nedir?”

“Bir an önce izine çıkmak zorundayım,” dedi Leanne, sesindeki titremeye engel olamayarak.

“Sorun nedir?” diye tekrar sordu Janet, endişeliydi.

Leanne ona Muriel ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

“Ne yapacaksın? Nereye gideceksin?”

Leanne cevap veremedi. “Henüz... bilmiyorum. Ancak o kadar kötüyüm ki, burada hiç kimseye faydalı olacak durumda değilim. Mark’tan haber alabileceğim bir yerde olmalıyım, neresi olursa olsun.”

“Neresi olabilir?”

Janet onu mantıklı düşünmeye ikna etmeye çalışıyordu.

“Spokane’deki ailesi.” Derin bir soluk aldı. “Yalnız kalmamalılar.”

“O halde gitmen gereken yer orası.”

Leanne başıyla onayladı, arkadaşı onu anladığı için minnettardı.

“Evine git,” dedi Janet. “Hemen.”

“Ama hastalarım...”

Janet gözlüğünü çıkarıp kenara koydu. “Günün kalan kısmıyla ben ilgilenirim, iznini de ayarlarım. Dediğin gibi, şu an burada çalışamayacak kadar duygusalsın. İnsan kaynaklarıyla görüşür görüşmez seni ararım.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Leanne. Janet ne yapması gerektiği konusunda ona yardımcı olmuştu. Önümüzdeki birkaç gün Mark’ın ailesiyle birlikte olabilirdi. Birbirlerine destek çıkabilirlerdi.

Janet ayağa kalkıp onu kucakladı. “Ne kadar kalacağın hakkında bir fikrin var mı?”

“Yok...”

“Sen, Mark ve ailesi için dua edeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Leanne eve nasıl gittiğini, dolaptaki giysilerini nasıl toparladığını hatırlamıyordu. Ardından valizini kapatıp arabasının bagajına koydu.

Ancak sürücü koltuğuna geçtikten sonra niyeti konusunda eski kayınvalidesi ve kayınpederini aramak aklına geldi.

Çantasını karıştırıp cep telefonunu aradı. Her zamanki gibi yan gözde değildi. Nihayet çantanın dibinde bulunca derin bir soluk aldı. O andaki ruh haliyle otobüs durağında unuttuğunu sanmıştı.

İki eliyle telefonuna sarılıp son aramayı çeviren tuşa bastı. İlk çalışta Brian Lancaster cevap verdi.

“Alo?” Sesi endişeliydi, almaktan korktuğu telefonu beklediği belliydi.

“Ben Leanne.”

Brian, duyulacak kadar yüksek sesle soluk aldı. “Seni Muriel mi aradı?”

“Evet.” Ayrıntıya girmede. “Spokane’ye geliyorum. Bir süre Muriel ve sizinle kalabilir miyim, yani... şeye kadar...” Devamını getiremedi ve nefesini tuttu, ciğerlerinin patlayacağı hissediyordu.

“Araba kullanman doğru mu?” diye sordu Brian. Ailedeki en gerçekçi kişi oydu. Aklı başında, mantıklı ve becerikliydi. Leanne ona hayrandı. Mark babasına çok benzerdi.

Soluğunu bıraktı. “Muhtemelen hayır, ama yola çıktım bile.”

“Söyleyeceğim herhangi bir şey sana engel olabilir mi?”

“Hayır.”

Brian’ın sesi çatladı. “Sanırım hepimiz kendimizi en kötüye hazırlamalıyız. Gel. İstedğin kadar kal. Muriel’in sana ihtiyacı var ve samimi olmak gerekirse, oğlumuzun ölümünü atlatmasına yardımcı olabileceğimi sanmıyorum...”

Brian her zaman güçlü olmuştu, aile içinde kopan bütün fırtınalarda demir atılabilecek liman oydu. Hep Mark’ın yanındaydı; oğlu için iyi bir avukat tutmuş, kızının yeni bir hayata başlamasına yardım etmiş ve hepsinin güvenle sığındığı bir kale duvarı olmayı sürdürmüştü. Oysa bu –tek oğlu Mark’ı kaybetme düşüncesi– onun bile dayanabileceğinden fazlaydı.

“Yoldayım,” diye fısıldadı Leanne.

Uzun bir sessizlikten sonra Brian’ın sesi duyuldu. “Teşekkürler.”

Macy'yle neden ofisimden birdenbire kaybolduđu ya da geçtiđimiz cuma nereye gittiđi hakkında ayrıntılı hiçbir Őey konuŐamamıŐtık. Her zamanki seslendirmelerinden biri olduđunu dűŐűnműŐtűm. Sonra pizza geldi, birlikte Harvey'ye katıldık. Bira ve pizza eŐliđinde sohbete daldık.

Yemeđimiz bitince ortalıđı toparlamasına yardımcı oldum ve ardından kedileri beslemek üzere Macy'nin evine gittik. Kendimi hiçbir zaman kedisever biri olarak gűrme-miŐtim; bunun, Őimdiye kadar çevremde pek kedi olmama-sından kaynaklandıđını yeni fark ediyordum. Macy'nin ű kedisini sevmeye baŐlamıŐtım, sanırım onlar da aynı duy-guyu paylaŐıyordu. Sammy de beni kabullenmiŐti; bűylece Macy'yi en az onlar kadar sevdiđimi anlayan Jackson Cad-desi 255 numaranın bűtűn tűylű sakinleriyle dost olmuŐtum.

Besleme işi bittikten sonra, Macy'yle kanepede birbiri-

mize sarılıp televizyon seyrettik. Onun iş güvencesinin olmaması ya da aramızdaki derin uçurumlar hakkında konuşmaktansa, öpüştük. Derken bu yapışkan düşünceler yok oldu gitti. Bir süre sonra düşünebildiğim tek şey, bu kadını kollarımda tutmaktan aldığım keyifti. Bu sıcak, değişken ve ateşli kadını.

Kazadan beri Macy'ye olan duygularım yoğunlaşmıştı. Son birkaç gündür tüm düşüncelerimde o vardı; ne yaptığı, kimi kurtardığı hatta ne mırıldandığı. İnsanlara karşı çok doğaldı; hayvanlar ve çocuklarsa onu çok seviyordu. Macy düşünmeden hareket eden, geleneklerin dışında bir kadındı, aslında cazibesinin bir kısmı buradan geliyordu.

Macy'nin aksine ben nadiren düşünmeden hareket ederdim. Bir sonraki salı günü yaptığım şey tam anlamıyla buydu. Macy'nin bir radyo spotu vardı, bir önceki gün başka bir kayda girmişti ve gururla tekrar çağrıldığını söylemişti. Ona bir armağan vermek, hayatıma girdiği için ne kadar mutlu olduğumu göstermek istiyordum. Aklıma bisikletini yenilemek geldi ve Hannah ile kendi bisikletimi aldığım küçük dükkâna gittim.

Umduğum gibi dükkân hâlâ açıktı. Telefon edip Macy'nin benzersiz kişiliğine uygun bisikleti tarif ettim; dükkân sahibi Mel Wellborn güldü ve tam ona göre bir bisikleti olduğunu söyledi. İnternet sitesindeki sayfasından bisikletin resmine bakınca ona hak vermek zorunda kaldım. Pembe bisikletin gidonundan turuncu püsküller sarkıyordu ve pedalları limon yeşiliydi. Bir palyaço özel sipariş olarak yaptırmış,

sonra almaktan vazgeçmişti. Mel'in verdiği fiyat dudak uçuklatan cinstendi ama itiraz edemedim. İnternetteki resim, bisikletin Macy için olduğunu söylüyordu. Satın aldım ve o akşam teslim edilmesini istedim.

Öğle tatilinde Macy'yi aradım. Şansıma –cep telefonunun olmaması tam ona uygun bir şeydi– henüz stüdyoya gitmek için yola çıkmamıştı. “Bu akşam evde olacak mısın?” diye sordum.

“Evet...”

Sesindeki tereddüt benim de duraksamama sebep oldu. “Uğramak istemiştim.”

“Tamam.”

“Meşgul olmadığından emin misin?”

“Michael, seni görmek isterim.”

“İstersen başka akşam gelebilirim.”

“Yo... yo. Sana söylemek için sabırsızlandığım bir şey var.” Sesi heyecanla yankılanıyordu.

“Şimdi söyle,” diye baskı yaptım.

“Seni görene kadar beklemek istiyorum. Şu ana kadar başıma gelen en muhteşem şey... seninle tanıştığım gün hariç.”

Sözleri beni rahatlattı. “Seni tanımak benim için de harika bir olay, Macy.”

Macy, taşkınlıktan sessizliğe geçiş yaptı. “Gerçekten mi söylüyorsun Michael?” diye sordu.

“Bütün kalbimle.”

Tekrar sessizlik.

“Kaçta evde olursun?” diye sordum.

“En erken altı, uzayabileceğini düşünerek altı buçuk diyelim. Geç kalmamaya çalışacağım, biliyorsun.”

“Biliyorum,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Birkaç veda sözcüğünden sonra telefonu kapadım, ama sanki Macy’yle iletişimimi sürdürecekmış gibi elim hâlâ ahizenin üstündeydi.

Tek başıma geçirdiğim bir yıllık yas ve kendimi dünyadan izole edişten sonra, başkalarının arkadaşlığına hasret kaldığımı fark etmişim. Macy ve çetesiyle geçireceğim akşamları, dostlarla poker oynamayı, kahkaha atmayı iple çekiyordum. Macy sayesinde gölgelerin içinden aydınlığa adım atmıştım.

Günün sonunda ofisten olabildiğince erken çıktım, Macy’nin armağanını almak üzere dosdoğru bisikletçiye gittim. Pek çok küçük işletme sahibi gibi Mel yaşlıca bir adamdı ve kişiye özel hizmet sunuyordu. Bisikleti nasıl taşıyacağımı düşünürken, bir de araba için bisiklet taşıyıcı almak zorunda kaldım. Macy ile birlikte hayli işimize yarayacağını düşünüyordum.

Mel taşıyıcıyı monte etti, bisikleti yükledim, önce şarap butiğine uğradım, sonra da Macy’nin evine doğru yola çıktım. Çılgın bisikleti görünce, yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum.

Arabası dışardaydı, o yüzden evde olduğunu anladım ve arkasına park ettim. Kırmızı pancurlu ve beyaz çitli evini gördüğüm zaman gülümsüyordum. Şu an bile gözüme hâlâ

bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Bir gün içerde Küt Kedisi, Pamuk Prenses –ve Macy– ile çay içeceğime inanmaya başlamıştım.

Ben daha arabadan inmeden Macy ön kapıyı açıp merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Bahçe kapısına henüz ulaşmıştım ki üstüme atlayıp kollarını boynuma doladı. Ben de onu belinden tutup havada döndürdüm.

“Burada olmana çok *sevindim*,” dedi coşkuyla.

Onu öptüm, nasıl karşı koyabilirdim ki? Ona bu kadar yakın olup öpüşmemek imkânsızdı. Öyle güzeldi ki, gözlerimi ondan ayırmakta, hatta öpmeyi bırakmakta zorlanıyordum.

“Sana son haberimi vereceğim,” dedi öpücükler arasında.

Onu kaldırıma bıraktım ve anlatması için beklemeye başladım. Bir şey söylemeden önce iki avucuyla yüzümü kavradı ve beni tekrar öptü.

“Hadi söyle,” diye sıkıştırdım. Onun yaşam coşkusunu, onunla ilgili her şeyi seviyordum.

“Yerel bir TV reklamında rol aldım,” dedi. “Safeway markette müşteri olacağım.”

“Müşteri mi?”

“Reyon boyunca alışveriş arabasını iteğim ve reyonun sonundaki raftan bir mısır gevreği kutusu alıp arabaya atacacağım. İndirimli fiyatları görünce çok şaşıracağım ve sonra arabayla birlikte ekrandan çıkacağım.”

Etkilenmiş görünmek için elimden geleni yaptım. “Kutlarım!”

“Prodüksiyon şirketi cuma gününden itibaren bir hafta boyunca yayınlayacak.”

“Muhteşem.”

“Başarılı olursam repliği olan bir rol kapabilirim. Kesin değil elbette. Radyo reklamcısı prodüktör beni bu iş için önerdi. Şimdi bu rüya değilse, ne?”

“Öyle,” dedim. Bana televizyonda çalışmanın iş kariyeri listesinin en başında olduğunu anlattı. Başka hiç kimsenin onunki kadar uzun bir kariyer listesi olduğunu sanmıyordum.

“Televizyoncular bu sabah işi aldığımı haber verdiler. Sonra bir peyzaj ofisinin radyo spotunu kaydettik. Of, müralı hafta sonu bitireceğimi düşünüyorum.”

Arada soluk bile almadan bir konudan diğerine atlıyordu.

Kaldırımın kenarında, ön verandasına dönük duruyorduk. O yüzden arabama bağlı pembe bisikleti görmemişti.

“Sana bir şey getirdim,” dedim.

“Ne?” Gözleri merakla açıldı. Elimi kolunda gezdirdim, bakışlarımı yüzünden ayırmıyordum. Bisikleti ilk gördüğünde göstereceği tepkiyi merak ediyordum. “Arkama bak. Arabada.”

Kaşlarını çattı. “Bana araba mı getirdin?”

“Hayır,” diye güldüm. “Arabanın arkasındaki bisiklet.”

Yüzünde bir duygu patlaması oldu. Elleriyle ağzını kapatıp arabaya doğru koştu. “Michael, bu pembe! Pembeye bayılırım!”

Bisikleti taşıyıcıdan çıkarmasına yardım ettim ve ince-

İemesi için geri çekildim. Püsküllere ve önüne eklediğim beyaz sepete çok güldü. Pembe çiçekli beyaz bir sepet!

“Hep pembe bir bisiklet hayal ederdim,” dedi soluk soluğa.

“Beğendin mi?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bayıldım! Kesinlikle bayıldım. Teşekkür ederim, of, çok ama çok teşekkür ederim.” Bir kez daha kollarını boynuma doladı, bundan şikâyetim yoktu. Onun bu duygu patlamaları beni de neşelendiriyordu. Henüz alışabilmiş değildim, göğsümü gözyaşları kadar yakıyordu ve insanların neden mutluluktan ağladıklarını ancak şimdi anlayabiliyordum.

Macy bisikletin her köşesini inceledikten sonra tamamen ona teslim ettim. Hemen üstüne atlayıp boş kaldırımda sürmeye başladı. Üstünde bir etek vardı ve sıksa bacaklarıyla kahkahalar arasında limon yeşili pedallara basıyordu.

Sammy onu görür görmez Harvey’nin çitinin üstünden atladı, havlayarak peşinden koşmaya başladı. Macy frene basıp bisikletinden indi, çömelip Sammy’nin kulaklarını okşamaya başladı. Sonra yürüyerek bana doğru geldiler. Sürekli yere bakıyordu, içimi bir korku kapladı.

“Sorun nedir?”

“Michael,” diye fısıldadı. Gözleri doluydu. “Çok teşekkürler.”

“Lütfen ağlama.” Başımı salladım. “Sadece sana özel bir şey vermek istedim. Bisikletin hasarlıydı zaten.”

Gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Daha önce Macy’

nin ağladığını görmemiştim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ya da ne yapacağımı. Çaresizdim. “Macy...”

“Sana âşık olursam ne yaparım diye ödüm patlıyor ama... korkarım geç kaldım.”

“Bana âşık olmak o kadar kötü mü?” diye sordum nazikçe.

“Yo, hayır! Sorun şu ki sen önemli bir doktorsun. Oysa bana bak,” dedi, beyaz ve mor ponponlu binici ayakkabılarına bakarak. “Sen ağırbaşlı birisin ve ben... benim işte.”

“Komik ve ağırbaşlı olmayan bir kıza âşık oluyorum ve bu iyi bir şey.”

Bir eliyle ağzını kapatıp hıçkırdığını gizlemeye çalıştı. “Ama bu değişecek. Erkekler benim farklı ve eğlenceli olduğumu düşünür, sonra daha yakından tanımaya başladıkça... sıkıcı olduğuma karar verirler. Ya da şapşal. Seninle de aynı şey olursa buna katlanamam.”

Omuzlarını tuttum. “Seninle ilgili hiçbir şey değişmeyecek Macy. Beni anlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“Hadi gel,” dedim. Bisikleti ondan alıp çite dayadım. Birlikte verandanın üst basamağına oturduk. Sammy ayakucuma uzanıp burnunu ayakkabıma yasladı. Kalın kürkünü okşadım, hafifçe inleyerek keyif aldığını belli etti. Bir kedinin ya da köpeğin isteği ne kadar azdı – yiyecek, barınacak yer ve sevgi– karşılığını ise fazlasıyla veriyorlardı.

Bu arada Macy burnunu çekmeye devam ediyordu.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedim sonunda.

Hannah'nın listesinden Macy'ye söz etme zamanının geldiğini düşünüyordum. Haftalar önce onu neden aradığımı söyledim.

Ona Hannah'nın yazdıklarını anlatırken ilgiyle dinledi. Hannah'nın listeye onun adını aldığını öğrenince gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Ben mi?” dedi elini kalbine bastırarak. “Sana *benim* adı mı verdi?”

“Evet, senin. Başlangıçta hata yaptığından emindim... ya da bana oyun oynadığından.”

Macy güldü. “İkisi de doğru olabilir.”

“Ama hata yok. Oyun da yok. Hannah her konuda haklıydı. Bana tekrar gülmeyi, hayattan zevk almayı *öğrettin*. Senin yanındayken mutluyum, yaşıyorum. Öyle bonkör ve nazıksın ki, daha iyi bir insan olma isteği duyuyorum.”

“Of, Michael... hayatımda hiç kimse bana bundan daha güzel bir şey söylemedi.”

Ona tekrar sarılıp öpmemek için hayli çaba gösterdim. Bir kez başlarsam duramayacağımdan korkuyordum.

Macy alnını omzuma tasladı. “Hannah tanıdığım en akıllı, en eli açık insanlardan biriydi,” dedi.

Başım la onayladım. Hannah, hayatımın bir sonraki evresine geçebilmem için desteğe ihtiyacım olduğunu biliyordu. Tekrar âşık olmam için beni özgür bırakmak la kalmamış, bir adım daha öteye geçmişti. Beni Macy'ye yönlendirdiği için ona minnet duyuyordum.

“Haftaya cuma bir ödöl töreni gecesi var,” dedim. “Yı-

lın çocuk doktoru adaylarından biriym ve benimle gelirsen çok sevinirim.” Macy’nin bana eşlik etmesini istemeden önce bu gece beni çok ürkütüyordu. Oysa bu önemli akşamda onun yanımda olması, kazansam da kaybetsem de, benim için dünyaya bedeldi.

“Bu resmi bir yemek mi?” diye sordu. Çok gergin görünüyordu.

“Ne yazık ki evet.”

“Seni utandırmayacak mıyım?”

“Hayır,” dedim bu düşüncesine gülerek. Macy, Macy idi. Eğer üstüne pembe bir tafta elbise ve ayaklarına sandalet giyecek bile olsa, bana uyardı. Hatta palyaço kıyafetiyle bile gelse yanımda olduğu sürece rahatsızlık duymazdım.

“Michael, bunun olduğuna inanamıyorum. Gerçekten bana âşık mı oluyorsun?”

“Evet Macy.”

Bakışları, korkuyla karışık ciddileşmişti. “Kazadan sonra burada kaldığın gece ben sana âşık oldum. Bana, kedilerime ve Harvey’ye katlanabilen bir adam, benim kitabımda bir prenstir. *Benim prensim.*”

Sırıttım. “Bir prensin aradığı prensesi bulabileceği en doğru yer bu ev,” dedim. Kılık değiştirmiş bir prenses. Kaza, benim için de bir dönüm noktası olmuştu. Macy’nin yaralandığını bildiren telefon geldiğinde hissettiğim korkuyu gayet iyi hatırlıyordum. Onu kaybetme korkusu her şeyi netleştirmişti. O kaza, bana kalbimin ilk günden beri ne söylemeye çalıştığını göstermişti.

İnatçı ve bencil bir adam olduğum için Macy'ye âşık olduğumu kabul etmeye hazır değıldim. Onu aklımdan, hayatımdan çıkarmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Oysa şimdi, bu saçma sapan çabamın başarısız olmasından mutluydum.

Benim asıl sorunum, acı çekmeyi, Hannah'yı kaybettiğim için öfkelenmeyi giderek daha fazla rahatlatıcı bulmaktı. Kederim bana huzur veriyordu. Oysa Macy bunu değıştirmişti. Ona âşık olmak kederimden kurtulmak anlamına geliyordu ve bu, kanımı donduracak kadar zordu. Hayata uzanmak zorundaydım ve samimi olmak gerekirse, bunu son derece ürkütücü buluyordum.

Birlikte akşam yemeği yedik. Macy, yardımım eşliğinde yemek pişirmek konusunda ısrar etti. Gülererek, birbirimizle dalga geçerek, işimizi sık sık öpüşmelerle bölerek mutfakta yan yana çalıştık. Radyoda yetmişlerin ve seksenlerin popüler olmuş rock parçaları çalıyordu, somon güveç malzemelerini bir araya getirirken şarkı söyleyip dans etmeyi de ihmal etmedik. Anladığım kadarıyla tarifiñ kedilerin mama tarifinden pek farkı yoktu, çünkü Lovie, Peace ve Snowball üçlü bir koro halinde bize miyavlıyorlardı. Macy salata görevini bana verdi. Marul, Harvey'nin bahçesinin ürünüydü.

“Masayı hazırlayayım mı?” diye sordum, malzemeleri büyük bir seramik salata kâsesinde karıştırma işim bittikten sonra. Masayı göremiyordum çünkü Macy üstünde gazete, kitap ve eline geçen çeşitli malzemelerden bir yığın oluşturmuştu. Hepsini alıp yerde yeni bir yığın yapmaya başladım.

Bunu yaparken yüzümü buruşturmamaya çalışıyor ve yerlerin temiz olduğu konusunda kendimi teselli ediyordum.

Fırının zamanlayıcısı sustu, Macy güveci içinden çıkardı ve kitaplarla gazeteleri düzenleme işini benden devraldı.

İşi bittikten sonra somonun tadına bakıp gözlerini kırıştırdı. “Tanrım, tarifleri karıştırmış olmalıyım.”

Bu beni hiç şaşırtmazdı, yemeği hazırlarken o kadar çok ara verip öpüşmüştük ki.

“Korkarım bu kedi maması tarifi. Şey, nasılsa ilk kez başıma gelmiyor.” Sonra güldü. “Şaka yapıyorum.”

“Benim de ilk kez başıma gelmiyor,” dedim kuru bir sesle. “En azından gırtlığımızı yıkayacak bir şarap var.”

Biri akşam yemeğinin tadı nasıldı diye soracak olsa pek bir şey söyleyemezdim, ama kedi mamasından daha iyiydi. En iyi hatırladığım şey, Macy’yle bir arada olmaktan aldığım keyifti. Yemekten sonra bulaşıkları yıkamasına yardım ettim ve ardından, kucağımızda kedilerle kanepeye oturup televizyon seyrettik. Sammy’nin görevi Harvey’ye göz kulak olmaktı. Televizyondaki dizi film yerine daha çok birbirimizle ilgilendiğimizi söylemeye gerek yok.

İlerleyen saatlerde evime dönerken, bütün gecelerimin böyle geçmesini istediğimi fark ettim. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi beni şok ediyordu. Yine de bütün farklılıklarımıza, *her şeye* rağmen duygularımdan emindim.

Ertesi gün öğleden sonra, poker için Steve, Patrick ve Ritchie’ye katılmadan önce kuyumcuya uğrayıp bir nişan yü-

züğü beğendim. Ödül töreni gecesinde Macy'ye evlenme teklif etmeyi düşünüyordum.

Kuyumcuda o kadar çok zaman kaybetmiştim ki pokere geç kaldım.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Ritchie eve ulaştığımda. Diğerleri çoktan gelmişlerdi.

“Geç kalmak sana göre bir şey değil,” dedi Patrick.

“Yapmam gereken bir şey vardı,” dedim.

“Ne?”

İtiraf edebilirdim. “Macy'ye evlenme teklif etmeye karar verdim.”

Ritchie'nin gözleri açıldı ve hemen sol elime baktı. Günün ilk saatlerinde alyansımı –Hannah'nın parmağıma geçirdiği alyansı– çıkarmıştım. Benim açımdan o yüzüğü çıkarmak çok önemli bir olaydı, kolayca yapabileceğim bir şey değildi. Yine de Ritchie'nin bana henüz erken olduğunu, biraz daha düşünmem gerektiğini söyleyeceğini biliyordum.

Yapmadı. “Emin misin?” dedi sadece.

“Hannah'ya sorduğum gün kadar eminim.”

“Sana söylememiş miydin?” diye sırtıttı. “Daha ilk günden bunun olacağını biliyordum.”

Sanırım Hannah da biliyordu.

Winter, Pierre'in bilgisayar ekranındaki e-postasını tekrar tekrar okudu. Üç aylık sürelerinin dolmak üzere olduğunu, seçenekleri görüşmek üzere hâlâ 1 Temmuz'da buluşmak isteyip istemediğini soruyordu. Tabii söz konusu doktorla yeni bir ilişkiye başlamadıysa.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Winter, Doktor Michael Everett'le sadece kısa bir konuşma yapmıştı. İkisi de çaba gösterdiği halde iyi bir çift olamayacakları çok açıktı. Winter kendini suçluyordu. Pierre'i seviyordu ve bu yüzden yeni bir ilişki için yeterince açık, gerçek anlamda kabullenici olamıyordu. Olamazdı. Farklılıklarına sürekli tartışmalarına ve ayrılımlarına rağmen hâlâ Pierre'e âşıktı. Michael'la bir araya gelip ona yemek pişirdiği pazar günü Pierre'le birlikte mutfakta geçirdiği saatlerden başka bir şey düşünememişti. Dönüp bakınca, aynı şeyleri yaşamaya çalıştığını biliyordu, ama

işe yaramamıştı. Michael, Pierre değildi. Kendisi ise... Hannah değildi.

Pierre ile aralarında hiçbir şey değişmemişti. Son karşılaşmalarından bu yana görüşmemişlerdi, ama aklından hiç çıkmamıştı. Birbirini bu kadar seven iki insan bir araya geldiğinde nasıl bu kadar mutsuz, ayrıldıklarında da aynı ölçüde perişan olabilirlerdi?

İkisi de yenilgiyi kabul edemiyordu ve ne hüznölüdür ki durumları çözümsüz gibi görünüyordu. Âşık insanlar, birbirlerindeki iyi yönleri ortaya çıkarmalıydı, ama ikisi için tam tersi söz konusuydu. Onunla birlikteyken dönüştüğü kaddından tiksiniyordu.

Fransız Kafesi'ndeki küçük ofisinde otururken artık karar zamanı dedi kendi kendine. Böyle devam edemezdi. Ya sonsuza kadar bu işi bitirecekler ya da nasıl yürütebileceklerini düşüneceklerdi. Winter ne gerekirse yapmaya hazırды. Tek sorun, ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilememesiydi. Ne yazık ki ikisi de aynı şeyleri yapmaya, aynı konular üstünde tartışmaya devam ediyorlardı. Bir yerlerde, sadece akli dengesi yerinde olmayan insanların aynı şeyleri yapmaya devam edip farklı sonuçlar bekleyebileceğini okumuştı. Bu durumda ikisi de kaçık oluyordu.

Evet, karar zamanıydı. Ya şimdi ya da hiç zamanı.

Pierre'in mesajı açık ve netti, duygularıyla ilgili hiçbir ima yoktu.

Winter nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Görüşmeleri *gerekiyordu*. Konuşmaları, tekrar deneyecekler mi, yoksa ta-

mamen bitirecekler mi karar vermeleri gerekiyordu.

Derin düşüncelere dalınca, Alix'in yarı açık kapıyı vurduğunu hemen fark etmedi. Bir kez daha tıklatınca Winter dönüp baktı ve Alix'in elinde bir fincanla kapının önünde dikildiğini gördü. Eliyle onu içeri çağırdı. Alix'in hareketleri iyice ağırlaşmıştı, bu Winter'a doğuma sadece birkaç hafta kaldığını hatırlattı. Winter, Alix ve Jordan'la hem gurur duyuyor hem de onları kıskanıyordu. Bir önceki sene yaşadıkları düşük olayını umutsuzluğa kapılmadan atlattmışlardı ve şimdi ilk bebekleri yoldaydı.

Jordan geçen hafta kullanılmış bir beşiğı yenilemiş ve bebek odasına yerleştirmişti. Alix ise, Bir Yumak Mutluluk'taki herkesin yaptığı gibi hiç durmadan örmeye devam ediyordu.

"Winter?" dedi Alix tereddütle. "İşine yarayabileceğini düşündüm," diyerek kahve fincanını ona uzattı.

"Çok incesin. Teşekkürler." Fincanı almak için uzandı ve yarım yamalak gülümsemeye çalıştı.

Alix kapıya doğru yürürken sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Neden sordun?" dedi zorlama bir tebessümle.

"Şey... çünkü son yarım saattir kıpırdamadan burada oturuyorsun ve hiçbir şey yapmadan sadece bilgisayar ekranına bakıyorsun."

"Ya."

"İşler iyi gitmiyor mu?"

"Aslında geçen yıla kıyasla kârımız yüzde on beş artmış

durumda.” Kruvasanlar her zaman çok popülerdi ve mayıstan itibaren ev yapımı çorba ile sebze pideden oluşan ve on dakikada hazırlanıp dışarı servis yapılan yeni bir öğle yemeği mönüsü eklemişlerdi. Proje çok başarılı olmuştu, pek çok işyeri ve personel öğle yemeklerini bir parkta yiyebiliyor, arkadaşlarıyla vakit geçirebiliyorlardı. Winter bu hızlı servisi bütün seneye yaymayı düşünüyordu.

“Pierre mi?” diye sordu Alix yumuşak bir sesle.

Winter istemeden de olsa başıyla onayladı ve zorlukla yutkunarak boğazındaki düğümden kurtulmaya çalıştı. “Onu seviyorum, ama... ne kadar uğraşırsak uğraşalım ilişkimizi sürdürmeyi başaramıyoruz.”

Alix içeri girdi. “İlk evlendiğimiz yıllarda Jordan ve benim ne kadar zor bir süreçten geçtiğimizi fark ettin mi bilmiyorum.”

Winter fark etmemişti, ama etmiş gibi yaptı.

“Ailem, evli çiftlerin nasıl iletişim kuracağına dair fazla olumlu bir katkıda bulunmadı ve korkarım, olmak istediğim kadar iyi bir eş değildim,” diye itiraf etti Alix mahcup bir ifadeyle.

Winter, hamileliğinden önce Alix’in çok pahalıya mal olabilecek hatalar yaptığını hatırlıyordu; örneğin bir tarfin içindeki en önemli malzemeyi eklemeyi unutmak gibi. Winter onunla konuşmuş, Alix onu can kulağıyla dinlemiş ve kendini geliştirmek için elinden geleni yapmıştı. Winter onu personeli arasında tutmaktan asla pişman olmamıştı.

Alix bakışlarını yere çevirdi. “Bunu söylemekten nefret

ediyorum ama tam bir cadalozdum. Jordan'a ne istediğimi söylememek gibi bir alışkanlık edinmişim, çünkü zaten hissetmesi gerektiğini düşünüyordum. O benim kocamdı, beni yeterince sevseydi ihtiyaçlarımın ne olduğunu tahmin edebilirdi. Ne yazık ki bu tavrım hiç işe yaramadı.”

Winter düşünceli bir şekilde ona baktı. Onun da Pierre'le iletişim sorunları vardı. *Jordan bir papazdı, acaba bu durumun evliliğindeki zorlukları atlatma konusunda onu daha sabırlı –ya da daha becerikli– kılma ihtimali olabilir mi*, diye düşündü.

“Bu hamilelik de hiç kolay olmadı, özellikle ilk bebeğimizi kaybettikten sonra. Nasıl bir anne olacağım konusunda hâlâ şüphelerim var. Bütün korkularım, Jordan'a karşı takındığım kötü tavırla birleşiyor. Onun bana nasıl katlandığını hâlâ anlayamıyorum.”

Gülümseyerek bakışlarını yukarı kaldırdı. “Beni yanlış anlama. Jordan bir aziz değil ve bütün tartışmalarımızda onun da katkısı vardı, ama hiçbir zaman çıkırından çıkmasına izin vermedi. Ne kadar saçmalarsam saçmalayayım.”

“Ne değişti?” Winter bütün bunları yeni duyuyordu. Alix ketum bir kadındı ve sorunlarını genellikle kendine saklardı. Winter, onun böyle kişisel bir konuyu açmasının bir sebebi olduğunu düşündü.

“Mükemmel bir anne olamayabilirim, bunun farkındayım, ama olmak için elimden geleni yapmaya kararlıyım. Bebeğimi seviyorum. Onu henüz doğmadan bu kadar sevebilmem çok şaşırtıcı. Jordan da benim gibi hissediyor. Her gece

ellerini karnıma koyup bebek için dua ediyor ve sonra onu öpüyor.”

“Bu çok hoş.” Winter, Alix’in daha önce hiç bilinmeyen bir yanını açığa çıkardığının farkındaydı. “Deneyimlerinizin Pierre ve bana faydası olacağım düşündüğün için mi bunları anlatıyorsun?”

Alix bir sandalye çekip oturdu. “Sabah bulantıları geçtikten sonra, Jordan’a davranış biçimim yüzünden kendimi berbat hissettim. Bütün kaprislerime katlanmış, işin kötüsü daima nazik ve şefkatli davranmıştı.” Utandığını açıkça belli ederek kaşlarını çattı. “Bir sabah kustuktan sonra, her şey için onu suçladım. Ağza alınmayacak hakaretler edip aşk hayatımızın sona erdiğini söyledim. Aslında hiçbirini inanarak söylememiştim ve işe geldikten sonra kendimi çok kötü hissettim.”

Winter hafifçe gülüp arkasına yaslandı.

“Jordan’ı aradım ama babasıyla birlikte çıkmıştı. Buradaki işim bittikten sonra ailesinin evine gittim ve Susan’la –kayınvalidem– uzun uzun konuştuk. Susan kendi annem gibidir. Bütün anlattıklarımı dinledi. Bana verdiği öğüt, senin ve Pierre’in de işine yarayabilir.”

Bu aşamada Winter her şeyi duymaya hazırdı. Oturduğu yerde doğruldu, ilgisi zirveye çıkmıştı. “Tamam, hadi anlat.”

“Önümüzdeki hafta Pierre’le buluşacağını biliyorum.”

Winter kaşlarını çattı. “Sana bunu kim söyledi?”

Alix ofis kapısını işaret etti. “Temmuz iş ajandanla birlikte takviminde işaretli.”

“Ya.” Winter onu üç ay önce oraya işaretlemiş olmalıydı.

“Ne söyleyeceğini düşündün mü?” diye sordu Alix.

Winter başını iki yana salladı. “Görevimiz tehlike gibi bir şey. Onu seviyorum, ama aynı zamanda beni Pierre’den daha hızlı çileden çıkaracak birini düşünemiyorum. Bir dakika muhteşem biri, bir sonrakinde tamamen mantıksız.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” diye sordu Alix ve güldü.

Winter kabul etti, ama ne kadar doğru olursa olsun, duruma bir katkı sağlamıyordu.

“Kötü davranışlarım ve Jordan’ın beni sürekli hayal kırıklığına uğratmasıyla ilgili Susan’la konuştuğumda,” diye devam etti Alix, “Genç bir evli kadinken bana ne yaptığını anlattı. Bize çok faydası oldu.”

“Öyleyse bana da söyle,” diye ısrar etti Winter. “Lütfen. Çok umutsuzum.”

Alix başıyla onayladı. “Tamam. Bir defter almış ve kocasının onu rahatsız eden bütün davranışlarını sayfanın bir yanına sıralamış. Diğer yanı boş bırakmış. Oraya birazdan geleceğim.”

“Bir liste.” Winter konunun nereye varacağını tahmin etmişti, ama bir fark yaratacağından emin değildi. İyisi ve kötüsüyle Pierre’in her şeyini biliyordu. Neredeyse eşit durumdaydılar.

“Pierre’in en çok hangi davranışı seni rahatsız ediyor?”

Kötü huyları gözünün önündeydi. Bunları zihninde o kadar çok etüt etmişti ki unutmamasına imkân yoktu. “Şey, ön-

celikle iş sonrası tavrı. Eğer kötü bir gün geçirmişse acısını benden çıkarır. En basit bir yoruma bile tepki gösterir ve sonunda tamamen laf anlamaz bir adam olur. İstedliğini elde edemeyen küçük bir çocuktan farkı kalmaz.” Sadece düşüncesi bile Winter’ı üzdü. “On dakika sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi davranır ve benden yaptığı, söylediği her şeyi unutmamı ister.”

“Benim dengesiz davranışlarıma çok benziyor,” dedi Alix. “Yaz,” diye talimat verdi Winter’ın önündeki not defterini işaret ederek. “Ama önce sayfanın ortasına bir çizgi çek.”

Winter boş bir sayfa açıp ortadan böldü ve uysalca şikâyetini yazdı. “Önemsiz olabilir ama ayakta yemesi beni sinirlendiriyor. Ona muhteşem bir masa hazırlıyorum, en azından benimle birlikte oturup yemeğin tadını çıkarabilir. Gerçekten. Bu istediğim çok mu fazla?”

“Bunu da yaz. Başka var mı?”

Daha yeni başlamıştım. “Aslında çok var. Hayatımda tanıdığım en dağınık insan. Her şeyi olduğu yerde bırakır ve sonra onları sakladığım için beni suçlar.”

“Bu iyi. Listeye koy.”

Winter kendini iyice kaptırmıştı. “Benden daha iyi bir aşçı olduğumu iddia eder.”

“Mümkün değil!” Alix dehşet içinde itiraz etmişti.

“Tamam, çok havalı bir aşçılık okuluna gitmiş, ama ben de mükemmel bir eğitim aldım. Yerel bir okul olsa da.”

Alix defteri işaret etti ve Winter bunu büyük harflerle not aldı.

“Başka?”

“Tabii ki.” Üç ya da dört dakika boyunca listeye maddeler eklemeye devam etti.

“Bitti mi?” diye sordu Alix.

“Yetmez mi?”

“Her şeyi yazdığından emin olmanı istiyorum.”

Kalemin ucunu kemiren Winter başını salladı. “Hayır, hepsi bu.”

Listesine baktı. Pierre’in yanlışlarını tek tek ifade etmek, ne kadar uyumsuz olduklarını bir kez daha anlamasını sağlamıştı. Durum umutsuz görünüyordu, cesareti iyice kırıldı.

“Sanırım şimdi de iyi yönlerini yazmamı isteyeceksin.” O an için Winter’ın aklına tek bir tane bile gelmedi. Upuzun yanlışlar listesi her şeyden ağır basıyordu. Tamamen mantıksız, sinirli, düşüncesiz ve züppe bir adama nasıl âşık olabilmişti?

“İyi yönlerini yazmanı istemiyorum, çünkü aklına bir tane bile gelmeyeceğinden eminim,” dedi Alix. “Jordan’ın annesiyle konuşurken ben de aynı durumdaydım.”

Winter neredeyse kahkaha atacaktı. “Kesinlikle haklısın.”

“Onun yerine Susan’ın dediğini yap ve Pierre sana öyle davrandığında nasıl tepki verdiğini yaz. İlk maddeyle başla. Günün sonunda huysuz ve mantıksız davrandığında ne oluyor?”

Winter arkadaşını süzdü. “Ne mi oluyor?” diye tekrarladı. “Ne demek istediğinden emin değilim.”

“Sen de huysuz ve mantıksız davranmaya başlıyor musun?”

“Sanırım. O beni terslerse ben de onu terslerim. Onun huysuzluğunun ceremesini ben çekecek değilim. Kimse değil.”

“Ondaki bu duygu dalgalanmalarını kendi görüş açından yaz.”

Winter öyle yaptı ve şu an ayrılıklarına sebep olan mart ayındaki kavgalarını hatırladı. Pierre, çalıştığı restoranda olan bir olay yüzünden sinirliydi. Winter ne olduğunu bile hatırlamıyordu. O akşam Winter’ın evine gelmiş ve ona homurdanmıştı. Winter da aynı şekilde karşılık vermişti. Anlaşmazlıkları genellikle böyle başlardı. Bütün gün onun yolunu gözledikten sonra beş dakika geçmeden bağırışmaya başlıyorlardı.

“Senin hazırladığın bir yemeği ayakta yediğinde ne yapıyorsun?”

“Ben...” Winter yavaşça not almaya başladı. “Oturması için ısrar ediyorum.”

“Ortalığı dağıttığı zaman?”

“Rüşvet veriyorum, rica ediyorum ve kendi dağınıklığını toparlaması için yalvarıyorum. Onun hizmetçisi değilim, annesi de değilim.”

“Kesinlikle.”

Winter defterin karşı bölümüne notunu aldı.

“Pekâlâ, şimdi Pierre konusunda seni rahatsız eden ilk şeylere bakıp karşısına ne yazdığını bana oku.”

“Tamam.” Winter yüksek sesle okumaya başladı. “Ben de ona kızıyorum. Oturmasını istiyorum. Rüşvet veriyor, yalvarıyorum.”

Alix kollarını kavuşturup başıyla onayladı. “Tamam, Pierre seni sinirlendiriyor ve öfken kabarıyor, zorlayıcı ve manipülatif. Doğru anlamış mıyım?”

Durumun böyle ortaya konması Winter’ın tamamen farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Birdenbire yaşadıkları zorluklarda *kendi* üstlendiği rolü fark etmişti. “Evet, doğru.” İtiraf etmek zordu ama kabul etmek zorundaydı. “Sorun şu, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.” İçini çekti. “Beni çıldırtıyor. Belki duruma katkıda bulunmuyorum ama...”

“Eğer Pierre huysuz ve sinirliyse,” dedi Alix, “Onun bağırıp çağırmasına ve öfkesinden kurtulmasına izin vermelisin. Jordan öyle yaptı. Beni şefkatle dinledi ve sesim kısıldığında bana sımsıkı sarıldı.” Sırıttı. “Tamam, her zaman öyle olmadı. İkimiz de çaba gösterdik. Jordan’ın annesiyle konuştuğundan sonra, verdiğim tepkilerin durumu sadece daha da kötüleştirdiğini gördüm. O günkü konuşma evliliğimizi değiştirdi. Susan’a her zaman minnettar kalacağım.”

“Kayınvaliden zeki bir kadınmış,” dedi Winter. Pierre ondan bu kadar kolay kurtulamazdı. Winter bastırır, somurtur, misilleme yapardı. Hoş bir manzara değildi.

Pierre’in öfke patlamaları asla uzun sürmezdi. Bir kez dışa vurduktan sonra sakinleşirdi, kendisi öyle değildi. Belki Pierre’e gösterdiği tepkileri değiştirirse, bazı şeyler düzelebilirdi.

“Alışkanlıkla ayakta yiyor,” diye mırıldandı Winter. “Çalışırken yemeklerin tadına ayakta bakıyor, o yüzden evde de aynısını yapıyor.”

“Oturmasını sağlamak için ne yapabilirsin?”

“Şey, öfkelenmenin işe yaramadığını biliyorum. Belki de kibarca yemeğin hazır olduğunu ve masaya oturmasını söyleyebilirim.”

“Bunu denemelisin. Ya da sen de ayağa kalk ve ona katıl,” diye önerdi Alix.

Winter güldü ve ayrıldıklarından beri ilk defa içi umutla doldu.

“Kayınvaliden bütün bunları nasıl düşünmüş?”

Alix omuz silkti. “Tecrübe. Ayrıca benzer sorunu yaşayan pek çok genç çiftle karşılaşmış.”

“Harika bir aileye gelin gitmişsin.”

Alix başıyla onaylayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. “Jordan iyi bir eş ve harika bir baba olacak.” Alix oturduğu yerde biraz gevşedi ve ellerini karnının altına koydu. “Susan’la konuşmak, annelikle ilgili korkularımla yüzleşmemi de sağladı. Daha önce dediğim gibi, mükemmel bir anne olmayabilirim ama en iyisi olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Sevgi dolu bir anne ve babası olduğu için bebeğin çok şanslı.”

Winter’ın bu iltifatı karşısında Alix içtenlikle gülümsedi. “Teşekkürler Winter.”

“Akıl verdiğin için ben *sana* teşekkür ederim. Eğer ka-

riyerinde değişiklik yapmak istersen –yapmanı istediğim için değil– psikolojik danışman olabilirsin.”

Gülümsemeye devam eden Alix ofisten ıktı, Winter kalkıp arkasından kapıyı kapadı. Bilgisayarının başına dönüp, Pierre’e buluşmalarını dört gözle beklediğini bildiren kısa bir mesaj gönderdi.

Ardından Pierre’le ayakta yiyecekleri ilk akşam yemeğini planlamaya başladı.

İki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Oldukça yoğundum, Macy de öyle. Seslendirdiği birkaç radyo spotu sayesinde hayvanlarının aşı faturalarını ödeyebilmişti. Ayrıca yerel bir el sanatları dükkânında arkadaşı Sherry Franklin'e yardım ediyordu. Sher, bu tür etkinliklerde Macy'ye güvenen bir seramik sanatçısıydı; yakın bir tarihte onu çalışırken ve insanların Sher'in yaptığı kedi formundaki fincanları almasını sağılarken izlemek istiyordum. Macy müral üstünde de biraz çalışmıştı, ama bu tür taahhütler yüzünden hâlâ bitmemiş olmasını umursamıyordum. Böylece kliniğe gelmeye devam edecekti. Her koşulda, her gün konuşmak için fırsat buluyorduk ve üç gece görüşebilmiştik. Perşembe günü, yani ödül töreninden bir gün önce Macy bana giymeyi düşündüğü elbiseyi gösterdi. Etrafımda kedilerle birlikte kanepeye oturdum. İki kedi birer yanımda, Snowball ise arkamda, ka-

nepenin sırtındaydı. Bu büyük sır perdesinin açılması için sabırla bekliyordum. Sammy ayakucuma uzanmış, burnunu ayaklarıma dayamıştı. Bu karakteristik yatış pozisyonuydu ve Macy'ye göre beni onayladığını gösteriyordu.

Macy görüldüğünde neredeyse kanepeden aşağı düşecektim. Elbisesi tek kelimeyle baş döndürücüydü. Modadan anlamazdım ve tek bir tasarımcının bile adını bilmezdim, ama bu elbise kesinlikle sıra dışıydı. Modellik yaptığı bir katalog çekimi sırasında çok indirimli bir fiyata satın almıştı.

Macy'yi o elbise içinde görmek soluğumu kesmişti. "Oradaki bütün erkekler kıskançlıktan çatlayacak," dedim. "Oscar Töreni'nde kırmızı halıda yürüyebilir ve kesinlikle sırtmazsın.

Macy'nin zevkten yanakları pembeleşti.

Daha önce beni ürküten bu olay keyifli bir beklentiye dönüşmüştü. O gece Macy'yi yanımda gururla taşıyacaktım. Ritchie kendisi ve Steph için bilet almıştı, Patrick ise eşi Melanie'yle birlikte benim masamda olacaktı; üçüncü ortağımız Yvette Schauer ve eşi de öyle. Bu, Macy'yi tanıştırmak için ideal bir ortamdı ve kuşkusuz, yüzüğü ilerleyen saatler için saklıyordum. Parmağına pırlanta yüzüğünü geçirirken Macy'yle şampanya kadehlerimizi tokuşturduğumuzu hayal ediyordum.

Macy elbiseyi okşadı. "Bana çok ucuza mal oldu ve alırken çok özel bir günde giyeceğime inancım tamdı."

Göründüğü kadarıyla inanç doğrultusunda bir şeyler satın almayı alışkanlık haline getirmişti. "İnanç mı, güven mi?" diye sordum."

“Hayır, inanç,” diye ısrar etti. “Bu elbise dikkatimi bu kadar çok çektiyse, mutlaka onu giymem gereken bir ortam olacaktır diye düşündüm.” İki yanına dökülen eteği yelpaze gibi salladı. “Şimdi, onu giymem gereken bir ortam *var*. Tıpkı köpek maması gibi.”

“Köpek maması mı? Köpek mamasıyla bu elbisenin ne ilgisi var?”

“Yok. Ancak gördüğün gibi, Sammy’yi bulmadan bir ay önce bir zararına satıştan on kiloluk köpek maması almıştım. Doğal olarak o zaman karşıma Sammy’nin çıkacağını bilmiyordum, ama çıktığında hazırlıklıydım. Yani o anlamda.”

“Ne anlamda?” Bu cevabın konuşmamızı nereye götüreceğini merak ediyordum. Macy tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu ve dünyayı, sadece ona özel diye tanımlayabileceğim bir biçimde görüyordu. Onunla daha sık beraber oldukça, daha da büyüleniyordum. Hannah için o kadar uzun ve o kadar derinden yas tutmuştum ki, neşenin nasıl bağımlılık yaptığını unutmuştum.

“Şey,” diye devam etti. “Sammy’yi bulduğum akşam, köpek maması aldığımı unutmuş ve ona kedilerin mamasından vermiştim. Seçici olamayacak kadar açtı, oysa verandada on kiloluk köpek maması duruyordu. Mamayı ancak ertesi gün öğleden sonra hatırladım ve Sammy çok mutlu oldu.”

Gülmek elde değildi. “Şimdi anlıyorum.”

“Elbise işe yarar mı?” diye sordu son bir gösteri için kendi etrafında dönerek.

“Mükemmel,” dedim. Gerçekten öyleydi.

Karşılığında küçük, zarif bir reverans yaptı.

“Seni beş buçukta alayım mı?” diye sordum, Sammy’nin başını okşamak için eğilirken. “Yemek saat yedide başlıyor, ama öncesinde kokteyl var.”

“Beş kırk beş olabilir mi?” diye sordu.

Şüpheyle kaşlarımı çattım. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Göz temasından kaçındı. “Televizyon reklamının çekimleri yarın.”

Soluğumu yavaşça bıraktım. Şimdi hatırlıyordum. Bu yeni iş kuşkusuz onun için çok önemliydi, ama yarınki yemek de benim için çok önemliydi. Henüz onun haberi olmasa da ikimiz için de önemliydi. “Kayıt sarkabilir diye mi endişeleniyorsun?”

Başıyla onayladı. “Beşte işimizin bitmiş olması gerekiyor, ama garantisi yok.”

Uzun uzun düşündüm ve sonra gülümsedim. “Hallederiz.”

“Nasıl?”

“Ben önce giderim, işin bitince bana katılırsın. Saat kaç olursa olsun.” Bu mantıklı bir çözüm gibi görünüyordu. Oraya Macy’yle beraber gitmeyi tercih ederdim ama yapacak bir şey yoktu. Daha sonra onu ilk kez evime –Hannah’nın evine– getirirdim çünkü yakında Macy’nin de evi olacaktı.

“Sorun olmaz mı?” diyerek derin bir soluk aldı.

“Olmaz.” Yüzünde gördüğüm rahatlatma ihtiyacım olan tek şeydi. Tabii minnetini farklı yollardan göstermek isterse itirazım olmazdı...

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi kollarını boynuma doladı, dudaklarını ağzıma yaklaştırdı. Onu kucağıma çekip öperken elbisesinin arkasındaki fermuarı açmaya başladım. Ellerim onun incecik vücudunda gezinirken, Macy gülümseyerek yüzüme mutlu öpücükler kondurmaya başladı. Onunla geçireceğim hayat çılgın bir yolculuk olacaktı, bu deneyimi yaşamak için sabırsızlanıyordum.

Cuma akşamı, otele belirlenen saatte ulaştım ve Macy için mazeretimi bildirdim. Kokteyl boyunca umutla bekledim. TV çekimlerinin beklenenden daha fazla uzadığı açıktı. Şu an sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu tahmin edebiliyordum.

Salon kapıları açıldığında Macy hâlâ ortalıkta yoktu, kalabalık içeri akmaya başladığı halde henüz fazla meraklanmıyordum.

“Geleceğinden emin misin?” diye mırıldandı Ritchie, arkamdan salona girerken. Aynı soruyu sorup duruyordu.

“Burada olacak,” dedim emin bir şekilde. Hızla dolmaya başlayan salonda, adımızın yazılı olduğu masaları araştırmaya başladık.

Bu ödüle aday gösterilenlerden biri olduğum için bana devasa salonun önlerinde bir masa ayrılmıştı. Macy’ye masa numarasının davetiyenin üstünde yazdığını söylemiştim, umarım hatırlardı.

“Her zaman geç kalır mı?” diye sordu Ritchie masamızı bulduğumuzda.

“Bir reklam çekiminde rol alıyor,” dedim. Bunu defa-

larca söylemiştim. Masamıza geçtik, yanımdaki sandalye boştu. Salatalar masaya getirilmişti bile. Çatal bıçak sesleri sohbe başlayanların uğultusuna karışıyordu. Yerimi kapıyı görecektir şekilde ayarlamıştım. İçeri girer girmez Macy'yi görmek istiyordum.

Beyaz üniformalı bir garson ordusu, kuşkonmazlı somon ve pilav servisine başladı. Salon boyunca sessizce çalışırken, geri planda bir arbede hissettim ve karışıklığın nedenini anlayabilmek için o tarafa döndüm.

Zorlukla yutkundum, daha görmeden bunun Macy'yle bir ilgisi olabileceğini hissedebiliyordum.

"Müsadenizle," dedim arkadaşlarıma. Keten peçetemi tabağın yanına bırakıp ayağa kalktım.

Tahmin ettiğim gibi Macy idi. Salonun girişinde güvenlik elemanlarından biriyle tartışıyordu. Onu görünce gözlerimi kırıştırdım. Dün gece bana gösterdiği elbise görünürde yoktu. Onun yerine büyükannemin giydiği tarzda gündelik bir elbise vardı üzerinde. Sanki içinde çok değerli şeyler varmış gibi kocaman bir çantayı göğsüne bastırmıştı.

"Macy," dedim. "Bir sorun mu var?" Bu soruyu güvenliğe sormuştum.

"Michael! Tanrı'ya şükür buradasın. Lütfen bu... beyefendiye söyler misin," dedi gayet düzgün bir tonda, "Sokaktan geçerken yemeğe girmeye çalışan biri *olmadığını*, senin davetlin olduğumu."

Otelin güvenlik görevlisi şüpheyle bana baktı. "Sizinle mi beraber?"

“Öyle.” Koruma amacıyla kolumu Macy’nin omzuna doladım. “Davetiyen yanında mı?”

“Ben... ben bulamadım.” Tekrar çantasını eşelemeye başladı.

“Sorun değil,” dedim güvenliğe kaşlarını çatarak. “Gerekirse bir tane daha alırım.”

“Gerek yok,” diyen adam yanımdan uzaklaştı.

Macy’nin ne kadar üzgün olduğunu ve bütün dikkatlerin üstümüzde toplandığını görünce onu yavaşça salondan uzaklaştırıp lobiye doğru götürdüm.

“Of Michael, çok üzgünüm.”

“Ne oldu?” diye sordum ona sarılarak.

Kollarımda titriyordu. “Kayıt umduğumdan uzun sürdü,” diye fısıldadı.

O kadarını ben de anlamıştım.

“Sanırım üstünü değiştirecek vakit bulamadın.” Reklam çekiminde giydiği kıyafetle gelmiş olmalıydı.

Macy başıyla onayladı. Yüzünü omzuma gömmüştü. “İki sahne çekileceğini bilmiyordum. İlki günümüzün marketinde, diğeri 1960’larda. Eve gidip değişmeye kalksam töreni tamamen kaçırıacaktım.”

“Sorun değil.”

“Evet, sorun,” dedi. Ağlamak üzereydi. “Bütün yaptığım seni utandırmak. Burada kalamam.”

“Elbette kalırsın. Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum. Senden utanmıyorum, seninle gurur duyuyorum.”

Başını salladı. “Ben... kalamam. Üzgünüm. Her şeyi

berbat ettim.”

Omuzlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım. “Saçmalama,” dedim ve ellerini tuttum. “İçeri gel ve bir şeyler ye. Kendini daha iyi hissedersin.”

“Yapamam... hiç gelmemeliydim, ama seni yüzüstü bırakamadım... yapamadım.” Yüzünü avuçlarına gömdü. Ne kadar perişan olduğunu görünce, onu herkesin gözü önünde içeri götürmenin daha üzücü olacağını düşündüm.

“Eve mi gitmek istiyorsun?”

“Evet,” dedi tiz bir çığlıkla.

İstemesem de başımla onayladım. Rahatlatmak gayretiyle ona sımsıkı sarıldım.

Öylece bir dakika kadar durmuş olmalıyız, Ritchie koşarak salondan çıkıp araya girene kadar. “Michael! Ödülleri açıklamaya hazırlanıyorlar.”

“Tamam. Geliyorum.”

Macy benden uzaklaşıp gülümsemeye çalıştı. “Ben iyiyim. İçeri gir.”

Ritchie önce Macy’ye, sonra bana ve tekrar Macy’ye baktı. Beni kenara çekti. “Macy *bu mu*?” diye sordu, gözlerine inanamamış gibi.

“Reklam çekiminden doğruca buraya gelmiş,” dedim.

“Ya,” dedi düşünceli bir halde. Sonra sesini alçaltarak sordu. “Bu Hannah’nın Macy’si mi?”

“Hayır,” dedim. “Benim Macy’m.”

“Ya.”

Kayınbiraderimi ilk kez ne diyeceğini bilemez halde görü-

yordum, ama Ritchie gerçekten ne söyleyeceğinden emin değildi. Ağzını açtı, tekrar kapadı, sonra dönüp salona doğru gitti.

“Kayınbiraderimdi,” dedim. “Henüz tanışmak istemeyeceğini düşündüm.”

Sessizce onayladı.

“Buradaki işim bitince eve uğrayacağım,” diye ona söz verdim. Teklifim biraz daha bekleyebilirdi.

Macy bana baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sonra kollarını boynuma doladı, dudaklarıma sert bir öpücük kondu. Uzaklaştığında gözyaşları yağmur gibi iniyordu. Bir şey söylememe fırsat vermeden döndü ve koridorda gözden kayboldu.

Gözyaşları ve beni umutsuzca pş bir terslik olduğu duygusu uyandırdı. Hoparlörden adımı duymamış olsaydım peşinden giderdim. Salona döndüğümde herkesin gözü sttmdeydi, dl kazandığımı tahmin ettim.

Gecenin kalan kısmı kötü bir rüya gibiydi. Ayrılmak için mazeret arıyordum, ama ne tarafa dönsem önüme bir engel çıkıyordu. dl kazandığım için, ziyafet sonrası *Seattle Times* için küçük bir röportaj vermek zorundaydım. Sonra fotoğrafçı ortaya ıktı. Otelden ayrılmayı başardığımda saat neredeyse on bir olmuştu.

Ne kadar geç olduğu umurumda değildi. Macy’nin evine gidiyordum.

Gecenin tüm olumlu yönlerine rağmen Macy konusunda endişeleniyordum. Masal evinin önüne park ettiğimde bütün ışıkların snk olduğunu gördüm. Sadece veranda aydınlıktı.

Cesaretimi kırmadan arabadan inip hızla kaldırımı geçtim. Ön kapıya geldiğimde tel kapıya iliştirilmiş üstünde adımın yazdığı bir zarfla karşılaştım.

Macy'yle olan beraberliğimin bir başka mektupla başladığını unutmam mümkün değildi. Hannah'mn mektubuyla.

Veranda ışığının altında durup zarfı açtım ve içindeki tek parça kâğıdı çıkardım.

2 Temmuz

Michael,
Yapamayacağım. Üzgünüm.

Neyi yapamayacaktı? Merak etmiştim.

Hannah yanılmış. Ben sana uygun bir kadın değilim. Bu akşam olduğu gibi seni utandıracak ve küçük düşüreceğim.

Beni utandırmamıştı. Macy'ye âşık olduğumu anladığımda onu olduğu gibi kabul etmişim; tuhaf, çılgın, bağımsız... Bu özellikleri yüzünden onu çok cazip ve çekici buluyordum. Benden tamamen farklıydı.

Seni bir daha görmek istemiyorum. Muhtemelen aşırı duygusal davrandığımı ve anlık bir karar olduğumu düşüneceksin. Öyle değil. Kedilerimi de alıp bir süre gidiyorum. En doğrusu bu.

Kim için en doğrusu? Benim için değildi. İlk tepkim tartışmak oldu, ama tartışacak kimse yoktu.

Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, ama yakında olmayacağını söyleyebilirim. Beni aklından çıkar ve kendi dünyana uygun bir kadın bul. Teşekkür ederim, beni sevdiğin için çok teşekkür ederim. Keşke farklı biri olabilseydim.

Macy.

Not: Sammy'yi Harvey'ye bıraktım. Umarım ikisine de göz kulak olursun.

Mektubu bir kez daha okudum, dönüp uzaklaşmadan önce buruşturup verandaya attım.

Macy hayatımdan çıkmak istiyordu. O gün ofisimden kaçtığında bundan şüphelenmiştim, sadece iki hafta önce miydi? Bu onun tarzıydı. Bitmemiş tablolar ve sonu gelmeyen ilişkiler.

Hannah gerçekten çok yanılmıştı.

Mark'm kız kardeşi, Lancaster'ların mutfağında Leanne'in karşısında oturuyordu. Saat gece yarısını geçmişti. Anne ve baba yatak odalarına çekilmişti ama Leanne onların uyuyabildiğinden şüpheliydi.

Mark bir haftadır Afganistan'da kayıptı; Leanne'in hayatındaki en uzun bir hafta. Bir gün önce ülkede 4 Temmuz' kutlanmıştı ve havai fişekler karanlık gökyüzünü ıslıl ıslıl aydınlatmıştı. Lancaster ailesinin kutlayacak fazla bir şeyi yoktu. Yine de henüz ne olup bittiğini anlamayan Denise'in çocuklarını alıp onların hatırına küçük bir vatanperverlik gösterisi yapmışlardı.

İki Amerikalının Afganistan'da kaybolduğı haberi henüz basına duyurulmamıştı. Leanne bunun için şükrediyordu, yine de McPherson'ın bu olayı ne kadar süre gizli tutabile-

* Amerika'nın Bağımsızlık Günü.

ceğinden emin değildi. Çok geçmeden haberin basına sızacağından endişeleniyordu. Böylece mahremiyet ihlal edilecek ve adamların güvenliği riske atılmış olacaktı.

Bir gece önce yaşanan havai fişek gürültüsünün ardından, bu akşamın karanlığında tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. İki kadın orada otururken mutfak adeta gerilim dalgaları yayıyordu.

Denise, bayramdan önceki cuma Spokane'e gelmişti. O ve kızlar misafir odasında kalıyorlardı. Onlar gelmeden önce aynı odada Leanne kalıyordu, ama orayı kızlara ve görüncesine bırakmıştı. Son üç gecedir salondaki kanepede uyuyordu.

Seattle'a geri dönmesi gerekiyordu. Hayatını bu şekilde askıya alamazdı. Şirket aileyi sürekli bilgilendirse de, gerçek bir haber yoktu. Gelen her telefonla umutlar yükseliyor, ardından aynı hızla tepetaklak oluyordu. Hiçbiri birkaç saatten fazla uyuyamıyordu. Tek olumlu işaret, bir arada olduklarında birbirlerinin moralini yüksek tutmalarıydı.

"Sanırım konuşsak iyi olur... anlarsın ya," dedi Denise, istemeden de olsa. Kahve fincanını elinde döndürüp duruyordu.

"Sanırım," dedi Leanne, aslında öyle düşünmese de. Ancak bütün bu olanlar dönüp dolaşıp Denise'e varıyordu. İki kadın bu konuda hiç konuşmamışlardı ve Leanne şu an bunu gündeme getirmenin ne işe yarayacağını bilmiyordu. Yine de itiraz etmedi.

Denise oturduğu yerde kıpırdanıp duruyor, gözlerini Le-

anne'den kaçırıyordu. Birkaç huzursuz saniyenin ardından içindekileri döktü. "Mark'ın ne yaptığından haberim yoktu!"

"Bunun farkındayım," dedi Leanne sakince.

"Eğer kaçmasaydım, Darrin'in korkunç şeyler yapacağını, bize zarar vereceğini biliyordum. O... o daha önce de yapmıştı. Mark dışında kimse bilmiyordu. Anneme ve babama söyleyemedim, yardım isteyemedim. Başka kimsem yoktu. Ailem Darrin'le evlenmemem için yalvarmıştı, haklıymışlar."

Leanne, Denise'in parmaklarını birbirine kenetlediğini ve eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini gördü. "İsyankâr tavrım yüzünden binlerce kez pişmanım. Sadece aşırı korumacı davrandıklarını düşünüyordum. Babam, Darrin'i ilk gördüğü andan itibaren sevmemişti."

Leanne de öyle. Adam kafasız, bencil, sadece kendi çıkarlarını düşünen zorba biriydi. Denise'in kocasıyla bir kez karşılaşmış ve adamın notunu anında vermişti. Karasevda Mark'm kız kardeşinin gözlerini kör etmişti ya da ima ettiği gibi henüz toydu. Mark da kız kardeşinin kocasını fazla sevmemişti, ama Denise'e olan bağlılığı yüzünden onun tercihini desteklemek zorunda kalmıştı.

"O zaman," dedi Denise, "babamın küçük kızı için hiç bir adam yeterince uygun değildi, o yüzden onun uyarılarını duymazdan geldim." Başını eğdi, düz ve upuzun kahverengi saçları önüne düştü. "Bunun bedelini çok pahalı ödedim."

Mark da öyle, ama Denise bunu söylemekten kaçınıyordu. Denise'in ağabeyine yaptığı tek iyilik, ceza indirimi

için yalvarmak olmuştu. Bu sayede Mark beş yıl yerine bir yıl hapiste yatmıştı. Yine de bedel öylesine yüksekti ki, Mark hâlâ ödemeye devam ediyordu.

“Bana istediğin kadar kızmaya hakkın var,” dedi Denise.

“Kızgınım,” dedi Leanne samimiyetle, “Ama seni bağışlamaya çalışıyorum.” Kolay değildi, ama muhtemelen Denise bunu anlıyordu.

“Ben kendimi bağışlamadım. Emin ol, geçmişi değiştirme şansım olsa hiç düşünmezdim.” Başını salladı. “Eğer Mark...”

“Sakın bunu söyleme...” diye dayattı Leanne.

“Tamam,” dedi Denise. “Yaşadığına inanıyorum. Bunu hissedebiliyorum, ya sen?”

Ne yazık ki Leanne hissedemiyordu. Bütün hissettiği göğüs kafesine baskı yapan korku ve dehşetti.

Denise ona yan gözle baktı. “Sana söyleyen oldu mu bilmiyorum ama Darrin şu an hapiste. Boşandıktan sonra flört ettiği bir kadını tartakladığı için.”

Leanne ona baktı. “Bilmiyordum.” Bu geçmişi değiştirmezdi, ama Denise’in kocasını terk ettiğinde içinde bulunduğu durumu açıklardı.

“Mark olmasa ondan kaçamazdım.” Ağlamaya başladı, Leanne onun ne kadar acı çektiğini fark etti. Kız kardeşinin yaptığı hataların bedelini Mark ve Leanne’in ödemesi haksızlıktı, ama geri dönüş imkânsızdı.

Denise, Leanne’in elini tutmak için masanın üstünden uzandı ama sonra geri çekildi. “Her kuruşu sonunu kadar

ödeyeceğim. Yemin ederim yapacağım. Bunu düzeltebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Bu bedeli ödemek için tek başına para yeterli değildi. Bunu Denise de biliyordu, ama şu an bunu söylemenin kimseye faydası yoktu.

“Yapacağım,” diye tekrarladı Denise.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Leanne. Bunu söylemesinin Denise için önemli olduğunun farkındaydı.

“Üzgünüm, çok üzgünüm.” Denise artık açıkça ağlıyor, hıçkırıklarıyla omuzları sarsılıyordu. “Lütfen, lütfen beni bağışlayabileceğimi söyle.”

Leanne masanın üstünden uzanıp onun kolunu kavradı. “Seni bağışlıyorum...”

Denise gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp ona baktı. “Hiç bitmeyecek gibi. Mark, benim yüzümden Afganistan’daki işi kabul etti... ve şimdi... şimdi...” Sözlerini tamamlamadı.

Sandalyesinden kalkan Leanne masanın çevresinden dolayıp onun yanına gitti, kollarını omuzlarına doladı. Denise acı içinde gözyaşları dökerken, genç kadını rahatlatacak bir şeyler mırıldanmaya çalıştı.

Denise uzun süre ağladı. Denise’in evliliği ile Mark’ın ailesinin üstüne çöken acı Leanne’in yüreğini parçalıyordu. Küçücük de olsa tek güzel haber, Darrin’in hapiste olmasıydı.

“Eğer Mark’ı kaybettiysek...”

“Kes şunu!” diye bağırdı Leanne. Mark’ı kaybedemezdi. Yaşamak zorundaydı. Bir şekilde bu badireyi atlatacağına

inanıyordu. Şirket ve ordu, onu kurtarmak için elinden geleni yapıyordu.

“Mark’ın kurtulacağına inanmak *zorundayız*,” dedi. Güvenerek, umarak ve dua ederek; şimdilik yapabilecekleri başka bir şey yoktu.

“Biliyorum... biliyorum.” Denise cesaretini biraz da olsa toplamış gibi görünüyordu. Gözyaşlarını silip oturduğu yerde doğruldu. En azından annemin ve babamın moralini yüksek tutmak için inanmak zorundayız; ama ben zaten inanıyorum, gerçekten inanıyorum.”

Birbirlerine sarıldılar, kısa süre sonra Leanne kanepesine çekildi ve huzursuz bir uykuya daldı. Ertesi sabah, Seattle’a ve işine geri dönmeye karar vermişti. Vedalaşmak zordu, dakikalarca birbirlerine sarıldılar.

“Seni daima, hiç sahip olmadığım kız kardeşimin yerine koyacağım,” diye fısıldadı Denise kucaklaşırlarken. Bagajını yükledikten sonra Leanne yaşlı gözlerle Seattle’a doğru yola koyuldu.

Mark’m kurtarıldığı haberi iki gün sonra geldi. Muriel Lancaster mutluluk gözyaşları dökerek, özel timin iki adamı da mucize eseri kurtardığını müjdeledi. Öylesine bir duygu patlaması yaşıyordu ki Muriel sorduğu soruların hiçbirine cevap veremedi.

O gece Leanne hiç uyanmadan tam on bir saat uyudu. Mark’m onu aramasını beklemiyordu. Ona karşı tavrını değiştirmesi için bir sebep yoktu, ancak bunların hepsi önemsizdi. Önemli olan tek bir şey vardı, Mark *hayattaydı*.

Yaklaşık iki hafta geçmişti. Muriel düzenli olarak Mark'ın durumuyla ilgili onu bilgilendiriyordu. Ölesiye dövülmüş-tü ve kurtarıldığında durumu çok kötüydü. Doktorlar durumunu stabilize ettikten sonra Mark, Birleşik Devletler'e geri uçmuştu. McPherson, ailesini Mark'ın tedavi gördüğü hastanenin bulunduğu Washington DC'ye getirtmişti. Bir süre sonra Mark taburcu oldu. Muriel onu haberdar etmeye devam ediyordu, ancak Leanne kayınvalidesinin bunu Mark'm bilgisi ve onayı dışında yaptığının farkındaydı.

Mark'm kurtarılmasının üstünden yaklaşık üç hafta geçmişti. Bir salı günü Leanne öğle yemeği için kafeteryadan çorba ve sandviç aldı. Yemeğini genellikle hastanenin avlusunda yedi. Ağustos başıydı, bulutsuz gökyüzü pırl pırlı ve Puget Sound'dan hafif bir meltem esiyordu.

En sevdiği köşe olan, bir yabani kızılcığın altındaki beton bankın kenarına oturdu. Bazen arkadaşları ona katılırdı ve itiraz etmezdi, ama yalnız yemekten büyük keyif alırdı.

Yerleştikten sonra, çorba kâsesini açarken ilerde tekerlekli sandalyede oturan, arkası dönük bir adam fark etti. Sırtı ürperdi, kaşığını bıraktı.

Adam ona Mark'ı hatırlatmıştı.

Omuzlarının genişliği, parmaklarını arasından geçirmeyi sevdiği geriye taranmış saçları... ancak Leanne'in onunla ilgili aldığı son habere göre Mark doğu kıyısındaki bir rehabilitasyon merkezine gönderilmişti.

Mümkün müydü? Mark *olabilir miydi*? Eğer eski kocası bu hastanedeyse, belki de ona yakın olmayı istediği içindi.

Belki Leanne'in avluya çıktığını görmemişti. Belki onu bekliyordu.

Leanne, zihninin ona oynadığı bu oyundan ürktü. Mark sürekli aklında olduğundan çevresinde gördüğü her adamda ondan izler arıyordu.

Yine de...

Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı, yemeğinden artakalanları çöpe atıp üstünde güneşten rengi ağarmış kocaman bir şemsiye olan masaya doğru ilerledi.

Mark oradaydı.

Yüzü, esir düştüğünü çok açık gösteriyordu. Çenesi kırıldı –ağız tamamen kapanmıyordu– yüzünün bir yanı ise yaralıydı ve şişmişti. Sol kolu alçıdaydı. Onu böyle yaralı görmek bile içindeki bütün kederi açığa çıkardı. Sevdiği adamın acı çekmesine dayanamıyordu.

Mark ona bakıp çarpık bir ağızla gülümsedi. “Bana katılır mıydın?” diye sordu, eliyle masanın karşısını işaret ederek. Sesi boğuk çıkıyordu, konuşmakta zorlandığı belliydi.

Leanne cevap vermek istedi ama beceremedi. Birkaç denemeden sonra nihayet sorabildi, “Burada ne işin var?”

Amacı soğuk davranmak değildi, neyse ki Mark kızmamıştı.

“Seni görmeye geldim.”

Tek mantıklı açıklama buydu, ama yine de anlamıyordu. Aklından yüzlerce soru geçiyor, ama hangisini soracağına bir türlü karar veremiyordu.

Birdenbire, ona basit bir gerçeği söylemek, sormak is-

tediği bütün sorulardan daha önemli gibi geldi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, kırık dökük. “Seni sevmekten hiç vazgeçemedim. İkimiz de hatalar yaptık...”

“Yaptık,” dedi ve sağlam eliyle uzanıp Leanne’in elini tuttu. Yeniyetmeler gibi parmaklarını birbirine geçirip el ele tutuştular.

Uzun süre ikisi de konuşmadı.

“Ailemin yanına gitmişsin,” dedi sonunda.

Leanne’in boğazına kocaman bir yumru oturmuştu, sadece başıyla evet diyebilirdi.

“Babamın dediğine göre Denise gidene kadar onların moralini yüksek tutmayı başarmışsın.”

“Denedim,” dedi zorlukla.

“Esirken senden başka bir şey düşünemedim,” dedi Mark. Başparmağıyla elinin üstünü okşuyordu. “Beni ne kadar döverlerse dövsünler, kendime hep aynı şeyi tekrarlıyordum. Yaşamak ve sana geri dönmek zorundaydım.”

“Döndün işte.” Diğer elini onun elinin üstüne kapadı.

“Senden başka kimse olmadı Leanne. Asla da olmayacak.”

“Neden aksini söyledin?” Mark sözlerini geri aldığı halde bu yalan hâlâ onu üzüyordu.

“Tekrar gelmeden korktum. İkinci kez seni gönderecek gücü bulamazdım.”

“Of, Mark.”

“Hata ettiğimi biliyorum. Gözlerindeki keder günlerce bana acı çektirdi. Mektubu o yüzden gönderdim. Sana hep sadık kaldım, Leanne. O zaman ve şimdi.”

Leanne uzanıp onun alnına dokundu.

“Doktorlar eve gitmemem gerektiğini söyledi, ama daha fazla uzak kalamazdım.”

Leanne elini onun şişmiş çenesine hafifçe bastırdı. “Mark.” Nasıl acı çektiğini düşününce bir kez daha ürperdi.

Mark, Leanne’in elini kavradı, yanağındaki gözyaşlarını sildi. “Çok güzelsin.”

Leanne gülmeyi başarabildi. “Elbette öyleyim. Gözlerim kıpkırmızı, yüzüm ıslak ve korkarım burnum akıyor.” “Güzelsin,” dedi ısrarla.

Leanne birden arkasında birinin durduğunu hissetti. Döndüğünde Denise’i gördü.

“Ortadan kaybolayım mı, yoksa çifte kumrular katılmama izin verirler mi?”

Leanne ayağa kalkıp Denise’e sarıldı.

“Beni Spokane’den buraya o getirdi,” diye açıkladı Mark. “Eve dün döndüm,” diye ekledi.

“Ben olsam da, olmasam da sana ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. Hiç değilse bu kadarını yapayım dedim.” Sırayla onlara baktı. “İkinizi de çok seviyorum. Sizin için her şeyi yoluna koymak istiyorum.” Belli belirsiz gülümsedi. “Pek yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünmüyorsunuz gerçi.”

“Kızlar nerede?” diye sordu Leanne.

“Annem ve babamla Spokane’de bıraktım.”

Leanne oturdu, tekrar Mark’ın elini tuttu. Gerçekten orada –onun yanında– olduğuna inanmak için ona yakın olmak, dokunmak istiyordu.

“Ona sordun mu?” diye Mark’a baktı Denise. Sonra cevabı beklemeden devam etti. “Sen de fark etmişsindir, biraz konuşma özörlü.”

“Denise,” diye bir uyarı hırıltısı geldi Mark’tan.

Kız kardeşı onu umursamadı. “Seninle tekrar evlenmek istiyor, ama önce şu sözünü ettiğın doktorla ilgilenip ilgilenmediğini bilmesi gerekiyor. İlgilenmediğini söyledim, ama senden duymak zorunda.”

“Denise!” Mark bu kez gürlemişti.

“Öf, kapa çenenı. Sana kalsa her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracaksın.” Denise, Leanne’e göz kırptı. “Ağabeyimi seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Leanne gülümseyerek.

“Sana söylemişim,” dedi Denise bilmiş bir tavırla. Sonra Leanne’e döndü. “Ve onunla hemen evlenirsin, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi yüksek sesle soluğunu koyverirken. “Pekâlâ, benim buradaki işim bitti. Ah, bir şey daha.”

“Ne?” dedi Mark sabırsızlıkla.

“Kızlarım kuzen istiyor. Fazla bekletmeyin.”

Mark boğulurmuş gibi güldü. “Bir çaresine bakarız.”

“Bakarız,” diye söz verdi Leanne.

Müstakbel kocası elini tutup dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu.

Leanne eşine kavuşmuştu ve dünya artık daha güzel bir yerdı. Artık hiçbir şeyi hafife almayacaktı. Bu kez yemin ettiklerinde, bu yemin sonsuza dek sürecekti.

Macy'nin kasabayı terk ettiği ilk hafta boyunca her gün evine gittim. Hafta sonları iki ya da üç kez oradaydım. Uzun bir süreliğine gittiğini söylerken haklı olduğu çok açıktı, o yüzden ziyaret sayılarımı azalttım.

 kinci hafta iki kez uğradım. Bir ak am, mahalledeki çok meraklı kom ulardan biri beni sorguladı. Ondan sonra biraz daha seyrek görünmenin daha iyi olacağına karar verdim.

   nc  hafta sadece bir kez gittim ve ondan sonra bir ay boyunca hiç uğramadım. Evet, Macy söylediğini yapmıştı. Yüzüğü bir çekmecenin dibine atıp onu unutmaya çalıştım. Aslında iade etmeliydim, nasılsa er ya da geç edecektim.

Tek tesellim Harvey'ydi. İlk hafta, pek i e yaramasa da onunla her gün konu uyordum. Macy'yi kaybetmenin kede-riyle karşılıklı ağla ıyorduk.  tiraf etmeliyim ki temmuz sonunda gerçekten i ler acısı durumdaydım.

“Daha önce böyle bir şey yaptı mı?” diye huysuz kapı komşusuna ilk hafta boyunca sordum. Ortadan yok olup geceye kadar eve dönmediği haziran ortasındaki günü hatırlıyordum.

“Şey, keyfi olmadığı zamanlarda birkaç saat geç kalırdı. Sanırım düşünmek için gittiği bir yer vardı, ama hiç bu kadar uzun kaybolmamıştı. Benim tahminim başka bir yere gitti,” dedi Harvey.

“Nereye gitmiş olabilir?”

“Keşke bilsem,” diye bağırdı. “Peşinden ben de giderdim!”

“Ya ailesi?”

Harvey omuz silkti. “Şüpheliyim. Eğer New Mexico’da yaşayan ailesinin yanına gitmiş olsaydı annesi onu anında geri postalardı.”

Harvey’nin şüpheleri doğru çıktı. Ailesini aradığımda, Macy’nin onlarla da haftalardır görüşmediğini öğrendim. Onlara kim olduğumu ve Macy’yi sevdiğimi söyledim. Annesine benden söz etmemişti. Bu, gururumu inciten bir başka konu olmuştu. Artık kendimi sürekli darbe almış ve hurdalığa terk edilmiş hasarlı bir araba gibi hissediyordum. Bayan Roth’dan, kızından haber alırsa beni bilgilendirmesini rica ettim. Aramadı. Macy, teselli bulmak için ailesinin yanına gitmemişti.

“Macy’nin yokluğunda Sammy ne yapıyor?” diye sordum Harvey’ye, ikinci haftanın sonunda. Her nereye gittiyse kedilerini de yanına almıştı.

“En az senin ve benim kadar onu özleyiyor,” dedi ihtiyar sert bir sesle.

Üçüncü hafta, bir gece saat onda Harvey beni aradı. O kadar heyecanlıydı ki onu anlamakta güçlük çektim. Zor öğrenen bir öğrenciymişim gibi tek tek heceleyerek, “Kanal 13’ü aç,” diyebilirdi sonunda.

Televizyonum zaten açıktı ve doğru kanalı bulup son anda Macy’nin başını derde sokan market reklamına yetiştim. Onu tekrar 1960’ların kıyafeti içinde görünce kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

“Onu gördün mü?” diye sordu Harvey.

“Evet.”

“Güzel görünüyor, değil mi?”

Harvey’nin görmediğini bildiğim halde sadece başımla onayladım. Sorun değildi, zaten ne hissettiğimi biliyordu. Macy’yi görmeye öyle hasret kalmıştım ki yapabilsem televizyonun içine daldardım.

“Onu özölüyorsun, değil mi?” diye sordu beklenmedik bir nezaketle.

“Kendim bile bu kadarını tahmin edemezdim. Ya sen?”

“O tam bir baş belası.” İçini çekti. “Bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım, ama o yokken burası ıpıssız.”

“Hiç değilse Sammy var.”

“İstersen gelip onu alabilirsin,” diye cevabı yaptırdı Harvey. “Senin olsun.”

Duyduğum en boş laftı. “Hayır, sende kalsın,” dedim.

“Tamam, Sammy bana eşlik ediyor,” dedi Harvey. “Ama

vaktinin çoğunu Macy'nin kapısında inleyerek geçiriyor, çünkü onu ve kahrolası kedilerini özlüyor. Yemin ederim hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Bende kendi adıma inliyordum.

“Yarın gelecek misin?” diye sordu Harvey.

Omuzlarımı düzelttim, kesin kararımı vermiştim. “Hayır.”

“Neden?”

“Macy orada yok, değil mi?”

“Henüz yok.”

“O halde gelmeme gerek yok.” Harvey ile olan dostluğum gitmek için yeterli bir sebepti ama onunla telefonda görüşmeyi tercih ederdim. Macy'nin evini, mahallesini görmek çok acı veriyordu.

“Dönerse aramamı ister misin?”

Bunu biraz düşünmem gerekti. “Hayır, sanmıyorum.” Yenilgiyi kabullenen biri gibi davranmak istemiyordum, ama elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bundan sonrası Macy'ye kalmıştı.

“Hayır mı?” diye çınladı Harvey, inanmayan bir sesle. “Senin derdin ne evlat?”

Öncelikle bana *evlat* denmesinden hoşlanmıyordum, ikincisi ise, Macy ne istediğini yeterince açık ortaya koymuştu. Gördüğüm kadarıyla, eğer aramızdaki farklılıkları görmezden gelecek kadar beni sevmiyorsa zaten birlikteliğimiz bir yere varamazdı.

“Elimden geleni yaptım Harvey,” dedim. “Macy haya-

tımın bir parçası olmak istemiyorsa, bu kararı ona bırakmak gerekiyor.”

“Sana âşık,” diye üsteledi. “Ama korkuyor. Daha önce hiç böyle âşık olmamıştı.”

“Ben oldum,” diye hatırlattım. Birini deli gibi sevmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum, Hannah’nın beni nasıl sevdiğini de. Bu öyle bir şey değildi. Macy bana âşık olduğunu *sanabilirdi*, ama davranışları aksini gösteriyordu.

“Kıza bir şans daha ver,” dedi Harvey.

Ara bulmaya çalışan bu çabasına gülümsedim. İstedigini söyleyebilirdi ama hiçbir anlamı olmazdı, çünkü Macy ortada yoktu.

Macy ile işim bittiğı konusunda ısrar ettim. Yine de saatlerce televizyon karşısında oturup kanal kanal gezerek, onu bir daha görebilmek için Safeway reklamının tekrarlarına denk gelmeye çalıştım.

Ancak benim de bir gururum vardı. Onu aklımdan çıkardığımı ispatlamak için Patrick’in eşi Melanie’nin bir arkadaşıyla körü körüne buluşmaya gittim. Fena bir akşam değildi, Carrie çok hoş bir kadındı, ama Macy değildi. Çok rahat gülüyordu ama beni *güldüremiyordu*. Düşündürmüyor, meydan okumuyordu. Üstelik bana kedi maması yedirmeye çalışmamış ya da sevip korumam için başıma bir sokak köpeğı sarmamıştı.

Tek bir buluşma yeterliydi. Sandığım gibi henüz Macy’yi kafamdan atamamıştım.

Beni rahatsız eden şeylerden biri de Macy’nin müralı

bitirmemiş olmasıydı. Üçte ikisi tamamlanmış olarak duruyordu. Ne zaman önünden geçsem cangıldaki papağanlara ve yavru zürafaya bakıyor, Macy'yi düşünüyordum.

Hayatındaki neredeyse her şey, bu yarım kalmış orman resmi gibiydi. İyi niyetliydi, ama onu başladığı işi bitirmekten alıkoyacak bir şey mutlaka çıkıyordu. Görünen o ki aynı şey ilişkilerine de yansımıştı. Duvarımdaki müral gibi ben de sonu gelmemiş bir proje olarak ıskartaya çıkarılmışımdım.

Tahminime göre başladığı hiçbir şeyi bitirememesinin sebebi çocukluğuna kadar gidiyordu. Üç ya da dört saat boyunca çene çaldığımız uzun telefon konuşmalarımızdan birinde, Macy'nin ailede her zaman tuhaf karşılandığını öğrenmiştim. Onun dolambaçlı yaklaşımlarına ve kendine has görüşlerine pek tahammüllü değillerdi. Yaptığı işlere de nadiren ilgi gösteriyorlardı. Onu anlayıp takdir eden tek kişi büyükannesiydi. Onun bu uçarı tarzını sevmeye başlamıştım, ama insanlardan ve başladığı işlerden kaçmasını hoş karşılamam imkânsızdı.

Ağustosun ilk haftası Linda beni müralı seyrederken yakaladı. "Bitirmesi için birini bulmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Komik, değil mi? Yani böyle kolayca ortadan yok oluvermesi?"

Komik, benim aklımdaki sözcük değildi. "Öyle," dedim ve bir sonraki hastama doğru ilerledim.

"İçeri girmeden önce, bu yeni hastayla ilgili söylemek

istediğim bir şey var. Kendisi alışılmışın dışında bir vaka.”

Başımila onayladım. “Uyardığın için teşekkürler.” Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve bu yeni hastanın farkının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Nasılsa şimdi öğrenecektim.

İçeri girdiğimde Harvey’yi muayene masasının üstünde otururken buldum. Aşağı sallandığı ayakları neredeyse yere değiyordu. “Harvey,” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

“Herkes gibi randevu aldım,” diye homurdandı, savunmaya geçer gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Çocuk doktoru olduğumu hatırlatmak isterim.”

“Bende sana tam randevu saatinde geldiğimi hatırlatmak isterim. Beni tedavi etmeyi reddedeceğini söyleme.”

“Hayır.” Eğer Harvey tıbbi yardım istiyorsa elimden gelen her şeyi yapardım, onu doğru uzmana yönlendirmek dahil. Gerekirse bütün randevulara bizzat götürürdüm. Bu ihtiyar keçiyi en az Macy kadar sevmeye başlamıştım, hatta belki daha çok. Macy’nin yaptığı gibi ona sırtımı dönemezdin.

“Otursan iyi olur,” dedi.

“O kadar kötü mü?” diye dalga geçtim. Sık sık şikâyet ettiği göğüs ağrıları yüzünden, sorunun kalbinde olabileceğini düşünüyordum, yine de ilk karşılaştığımız günden daha kötü görünmüyordu.

Stetoskobumu kulaklarıma taktım. “Kalbini dinlemekle başlayalım.”

“Kalbim yüzünden burada değilim.”

“Pekâlâ,” dedim stetoskobu çıkararak. “Neden buradasın?”

Harvey cevap vermeden önce bir süre sustu. Delici bakışlarıyla beni oturduğum yere mıhladı, sonra, “Macy geri döndü,” dedi.

Oturduğum iyi olmuştu. Yine de sormak istediğim soruları bir anda toparlayamadım. “Ne zaman?” diye sorabildim sonunda.

“Birkaç gün önce. Pek iyi görünmüyor.”

“Ya.” Fazla ilgilenmiş gibi görünmek istemiyor, ama bir yandan da meraktan çatlıyordum. Sadece bunu Harvey’nin bilmesini istemiyordum.

Yaşlı adam kaşlarını çattı, ama bu beni sindirmedi. Bütün kükremesinin göstermelik olduğunu aylar önce öğrenmiştim.

“Çok zayıflamış, üstünde kaybedecek başka et kalmamış.” Dudaklarını sıkıp başını iki yana salladı. “Bir deri bir kemik kalmış.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim. Gerçekten de üzülmüştüm. “Nereye gitmiş?”

“Dağın öbür yanında, Wenatchee’de bir arkadaşının yanına.”

Wenatchee’deki arkadaşından hiç söz etmemişti. Bu arkadaşın bayan mı, erkek mi olduğunu merak ettim.

“Ona, bir ay boyunca evin etrafından ayrılmadığını söyledim,” dedi.

Keşke söylemeseydi, ama yine de tepkisini merak etmiştim.

“Ee?” diye sordum sıkkın bir sesle. Harvey’yi kandırabildiğimden emin değildim, ama gururum başka türlü davranmamı engelliyordu.

“Hiçbir şey söylemedi.”

Bu yeterince anlamlıydı. “Eminim Sammy çok mutlu olmuştur.”

“Macy de öyle. Bütün gün yapışık ikiz gibi birbirlerine sarıldılar. Hiç anlayamıyorum.”

“Macy onun hayatını kurtardı. Sammy ona borçlu. Bunda anlamayacak ne var?”

“Ben Sammy ile Macy’den söz etmiyorum,” diye terslendi. “Sammy ve öbür kedilerden söz ediyorum. Sanki ezeli dostlar gibi sarmaş dolaş oldular. Sammy kendini gelgite bırakmış bir yengeç gibi mutluydu, kediler ya bacaklarının arasında dolanıyor ya da tepesine çıkıyordu. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım.”

Yapmayacağıma söz verdiğim halde gülümsedim. Macy yokken her şeyin düzeni bozulmuştu. Oysa şimdi geri dönmüştü ama fark etmezdi. Fark etmemeliydi.

“Ya şimdi?” dedi Harvey, pek nazik olmayan bir tonda.

“Ya şimdi, *ne*?”

“Onu görmeye gidecek misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Kaçıp giden ben değildim.”

“Bu gerçek ilk hafta seni durdurmadı. Neredeyse benim evimde yaşamaya başlamıştın. Birkaç gece sana kapıyı gösterdiğimi hatırlıyorum, çünkü yatma zamanı çoktan geçmişti.”

“O dediğın ncedendi.”

Gözlerini kıstı. “Neyden nce?”

“Şeyden nce...” İmalı bir şekilde yüzüne baktım. “Aklım başıma gelmeden önce.”

Harvey yavaşça başını iki yana salladı. “Duyularını *kaybetmişsin* gibi geliyor.”

“Macy’nin ne zaman zoru görse, canı sıkılsa ya da üzölse kaçmak gibi bir alışkanlığı var. Peşinden kovalayacak değilim. Beni seviyorsa o gelsin.”

Kaşlarını daha da çattı.

“Ona biraz anlayış göster.”

“Yaptım. Tam bir ay süre tanıdım. Gerisi ona kalmış.”

Harvey bundan hoşlanmadı, ama tartışmayacağı belli oluyordu. Onun Macy’yle konuştuğunu ve benim zaten bildiğim bir şeyi öğrendiğini tahmin ediyordum. Macy enerjik, beklenmedik fikirlere sahip, deli dolu biri olabilirdi, ama aşktan ve bağlanmaktan korkuyordu. Eğer ona olan duygularım Macy’ye benimle yüzleşecek cesareti veremiyorsa, benim yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şeyin anlamı yoktu.

“Siz ikiniz var ya, attığınız taş ürküttüğünüz kurbağaya değmez,” dedi kaba bir gülüşle.

“Ne demezsin.” Harvey için bu randevuyu almanın ne büyük bir şey olduğunu biliyordum. Telefon etmiş olsaydı

konuşmamızı kısa kesecektim. Oysa bu şekilde tepkimi kendi gözleriyle görecek ve Macy ile beni bir araya getirme çabasının işe yarayıp yaramayacağını anlayacaktı.

“Seni muayene etmemi istiyor musun?” diye sordum ve cevabını beklemeden stetoskobu tekrar kulaklarıma geçirdim. “Randevu için para ödediğine göre karşılığını almalısın.”

“Benden para mı alacaksın?” diye sordu öfkeyle.

Belli ki şu ana kadar bu hiç aklına gelmemişti. “Çalışma saatleri içinde alman randevuların ücretli olması iş politikamızda yer alıyor. O yüzden, evet, senden para alacağım. Ya da duruma göre sağlık sigortandan.”

“Dalga geçiyor olmalısın! Boşuna dememişler hiçbir iyilik cezasız kalmaz diye.”

Kalbini dinledim. “Çok kötü değil,” dedim. Düzenli ve güçlü atıyordu. Tekrar dinledim ve stetoskobu sırtına kaydurdım. “Derin bir nefes al.” Ciğerleri de gayet iyi görünüyordu.

“Ben gayet iyiyim,” diye mırıldandı reflekslerini kontrol ederken. “Ölmemeye karar verdim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Şey, en azından şimdilik. şu göğüs ağrıları, yok oldu. Belki de kedi maması hazımsızlık yapıyordu.”

Kahkaha atmamak mümkün değildi.

“Birkaç kan tahlili yapmak istiyorum,” dedim. “Sadece teşhisi doğrulamak için.” Fenalaşmalarının hipoglisemiden kaynaklandığını düşünüyordum.

“Asla.”

“Bir damlacık kan vermekten mi korkuyorsun, Harvey? Bunu yaparsan alnına çıkartma yapıştırıp eline de bir lolipop vereceğim.”

Harvey bir süre cevap vermedi, sonra içini çekti. “Neden daha önce söylemedin?”

“Aferin evlat.” Daha önce bana “evlat” diye hitap ettiğini ve bu konuda ne hissettiğimi unutmuş değildim.

“Evlat yaşıım çok gerilerde kaldı,” diye homurdandı.

“Hı-hı.” Muayene masasından inerken ona yardım edip dengesini bulmasını sağladım. “Macy’ye ikinci çocukluğunu yaşadığını söylememiş miydin? Ergenliğe ulaşmadan önce, bunun son muayene olduğunu düşün.”

Tekrar homurdandı, ama eğlendiğine bahse girebilirdim. Sorun çıkarmadan Linda’nın kan almasına izin verdi.

Ertesi sabah spor salonunda Ritchie’yle karşılaştığımda Macy’yle ilgili bir şey söylemenin hata olacağını biliyordum. Fakat iyi uyuyamamıştım ve beni kışkırtınca çenemi tutamadım.

“Geri mi dönmüş?” dedi kayınbiraderim, koşu bandının üstünde hafif koşu yaparken.

Onu duymamış gibi davranarak tempomu bozmadan devam ettim. Koşu bantlarımız yan yanaydı.

“Onunla konuştun mu?”

“Hayır, konuşmayı da düşünmüyorum.”

Ritchie hızını düşürdü. “Gerçekten uzak durmayı mı düşünüyorsun?”

“Evet.”

Hemen cevap vermemesi beni şaşırtmıştı. Dönüp ona baktım, beni süzüyordu.

“Anlamıyorum ahbap.”

“Anlamadığın nedir?” Soracak kadar aptaldım.

“Seni. Macy ortadan kayboldu ve haftalarca kendinde değildin. Farkında değilsen söyleyeyim, çok mutsuzdun ve herkesi de mutsuz ediyordun.”

“Bunun için özür dilerim.” Ne yazık ki Ritchie bu kötü döneme sürekli maruz kalan en yakınımdeki kişiydi. Neyse ki çok iyi bir dosttu ve bana katlanabiliyordu.

“Evet,  z r diledin, ama bu yeterli değil.”

“Daha ne istiyorsun?” diye sordum. Bu soru bana pahalıya mal olabilirdi.

“Tek bir şey.”

“Tamam, söyle.”

“Kendine Hannah ne isterdi diye sor.”

Birden koşmayı bırakınca dengemi kaybettim, neredeyse düşüyordum. En azından son anda kollara tutunmayı akıl edebildim.

“Belden aşağı vuruyorsun,” diye mırıldandım.

“Bunu bir düşün,” dedi Ritchie.

Hannah ne yapmamı *isterdi*? İyi soru.

Pek l , bunu bana söylemesi gerekirdi.

Winter ile Pierre, Winter'ın küçük dairesindeki deri kanepe'nin karşılıklı kenarlarına oturmuşlardı. Ayakları ortada buluşmuştu ve ikisinin de kucağında tarif kitapları vardı.

Winter kitabını sertçe yere fırlattı. “Öğle yemeği için soğuk avokado çorbasına ne dersin?” Günlerden pazardı ve öğle vakti henüz geçmişti. Tembellik etmek için mükemmel bir ağustos pazarıydı.

“Biraz krema katacak mısın?”

“Ve taze misket limonu suyu,” diye ekledi Winter. “Çok az da tuz ve o-la-la!”

“Sanırım *délicieux*, ama...” kaşlarını kaldırdı “...çorba fazla kıvamlı olabilir, tabii kullandığın avokado miktarına bağlı olarak.”

“Aha,” dedi Winter başıyla onaylayarak. “Bunun için gizli bir formülüm var.”

Telefonu çalınca Pierre cebine uzandı.

Winter, konuşurken gerilmesinden kötü bir haber olduğunu anladı. Birkaç dakika dinledi, sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ardından odanın içinde volta atmaya başladı.

Winter ayağa kalkıp onu izledi.

Kaşlarını çatan Pierre cep telefonunu kapatıp cebine koymadan önce küfrederek söylendi.

“Sorun nedir?” diye sordu Winter.

“Bir *imbéciles* sürüsüyle çalışıyorum,” diye bağırdı Pierre. “Bu insanları nereden buluyorlar? Bir gün izin yapabileceğimi umuyordum ama ne mümkün!” Fırtına gibi mutfağa dalarak, “Kitabım nerede?” diye sordu. “*Mon cahier?*”

“Ne kitabı?”

“Daha önce elimde olan kitap tabii ki. Benim tarif *kitabım*.”

Winter onun kitabının bekçisi değildi. Ayrıca kitap değildi, sürekli yanında taşıdığı bir not defteriydi.

“Pierre.”

“Görmüyor musun, acelem var.”

Winter derin bir soluk alıp gözlerini kapadı. Bu çarpıcı bir andı. Ya öfkeyle karşılık verecek ya da sükûnetini koruyacaktı. İçgüdüleri ağzının payını vermesini söylüyordu, ama deneyimlerinden bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Mutfağa girdi, etrafa saçtığı kâğıtlar arasında “kitabını” aramaya başladı.

“Yardım edeyim,” dedi ararken.

“Yoksa sakladın mı?”

Normal koşullarda bu saçma sapan suçlama yüzünden küplere binerdi, ama bu kez sadece güldü.

Pierre döndü, şüpheyle onu süzdü.

“Aradığın bu mu?” diye sordu not defterini elinde tutarak. Pierre onu masanın üstünde, gayet görünür bir yere bırakmıştı. Sırtarak elini uzattı. Winter defteri uzaklaştırdı. “Bu sana pahalıya mal olacak.”

Pierre’in göz kenarları bir gülümsemeye kırıştı ve sonra birden yok oldu. “Pazar günümüz mahvoldu.”

“Başka pazar günlerimiz olacak.”

Pierre kollarıyla onu sardı. “Teşekkür ederim.”

“Hayır, Alix’in kayınvalidesine teşekkür et.”

“Kayınvalidesine mi?”

“Boş ver,” dedi Winter onun dudaklarına dokunarak.

Pierre çıkınca Winter kanepeye geri döndü. Altı haftadır tekrar çıkmaya başlamışlardı. Bu kez hiçbir şeyi aceleye getirmemeye çalışıyorlardı.

Üç aylık ayrılıktan sonraki ilk buluşmalarında Pierre temkinli ve kaba davranmıştı. Beraberliklerini sona erdirmeye kararlı görünüyordu, ama Winter, Alix’in ona öğrettiklerini uygulamadan bu işi bitirmeye niyetli değildi. Pierre, Winter’m hoşlanmadığı yönlerine gösterdiği tepkiyle yüzleşince gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aradan geçen bir aydan sonra ilişkilerinde hâlâ sorun yaşıyorlardı, çünkü eski alışkanlıklar sık sık depreşiyordu. Yine de işe yaramıştı.

Kanepede uyuyakalan Winter, bir saat sonra Pierre'in öpücüğüyle uyandı. Kollarını onun boynuna dolayıp her şeyini içine çekti; güçlü ve formda bedenini, tertemiz kokusunu, düzenli kalp atışlarını.

"Mmm. Böyle uyanmak harika."

Pierre kıkırdadı.

Arkalarda bir yerde Winter'ın telefonu çalmaya başladı.

"Olamaz," diye inledi Pierre. "Cevap verme."

"Pierre, mecburum. Önemli olabilir." Daha önce kendisinin telefona bakmamasını söylememişti, ama bunu hatırlatma gereği duymadı.

Pierre isteksizce onu bıraktı, sesli mesaj devreye girmeden önce Winter telefonu açtı.

"Alix doğuruyor!" dedi heyecanla, Bir Yumak Mutluluk'tan Lydia. "Birkaç dakika önce aradı, doğum başlamış."

"Jordan'ın haber vermesi gerekiyordu."

"Vermedi ama bebek söz konusu olduğunda Jordan'ı bilirsin, düzgün düşünemez. Alix'in sesi Jordan'dan daha sakin geliyordu." Lydia güldü. "Arkada telefonu kapatıp hemen hastaneye yetişmeleri için bağırdiğini duyuyordum."

"Çok şımarık bir velet olacak." Winter onu şımartma konusunda her türlü katkıda bulunacağını biliyordu.

"Şu an Jordan'ın sinirleri laçka durumda," dedi Lydia.

"Elbette öyle. İlk kez baba oluyor ve daha önce olanları düşününce... neyse, gayet anlaşılabilir bir durum." Bir süre daha konuştular, ardından Winter sohbeti bitirdi. "Aradığın için teşekkürler. Yeni bir şey duyarsan ara. Ben de seni arırım."

Winter ile Pierre avokado orbası yaptılar ve Winter'ın tahmin ettiği gibi lezzeti muhteşemdi. Pierre onun buz parçalarından oluşan “gizli formül”ne güldü. Tarife on adet buz parçası eklemişti; hem çorbayı soğutmak, hem de karışımın kıvamını inceltmek için. Ayrıca fazladan bir fincan süt ilave etmiş ve servisi ufalanmış rokforla yapmıştı.

Pierre, çorbayı tamamlaması için krili tavuk sandviç hazırlamıştı. Yemeğin ortasına geldiklerinde Winter kaşığını kenara koyup yarısı yenmiş sandviğini tabağa bıraktı.

“Sorun ne?” diye sordu Pierre. “Krisi fazla mı kaçmış?”

“Hayır. Mükemmel.” Pierre, baharatların efendisiydi.

“O halde ne?”

“Alix için endişeleniyorum,” dedi Winter.

“Kadınlar her gün doğuruyor. Endişelenecek bir şey yok.”

Winter bunun doğru olması için dua ediyordu. “Sadece... Öyle bir duygu.” Kalkıp amaçsızca mutfakta dolaşmaya başladı. Bir dakika sonra kararını vermişti. “Hastaneye gitmek istiyorum.”

“*Mais, ce temps – c'est pour la famille.* Böyle anlar aileler içindir,” diye açıkladı Pierre.

“Alix'in ailesi *benim*. Bizden başka kimsesi yok, Blossom Sokağı'nda onu seven insanlar dışında.”

Pierre bir süre onun söylediklerini düşündü, sonra başıyla onayladı. “Sana eşlik etmemi ister misin?”

Winter rahatlayarak başıyla onayladı. “Teklif etmeni umuyordum.”

“Yeter ki sen iste, aşkım.”

Pierre yemekten artakalanlarla ilgilenirken Winter bu-
laşıkları evyeye koydu. Çantasını aldı ve birlikte yola çıktılar.

Hastaneye ulaştıklarında Winter kendini biraz daha iyi
hissediyordu. Belki de *şu an* doğru şeyi yaptığı içindi, bütün
yaptığı farklı bir yerde beklemek bile olsa. Bekleme odasının
dolu olması onu şaşırttı. Larry ve Susan Turner, Lydia Goetz
ve on üç yaşındaki kızı Casey’nin karşısında oturuyordu.

“Selam Winter,” diye gülümseyerek el salladı Lydia onu
görünce. Duygusal anlamdaki gücünü yalanlarcasına minyon
ve zarif olan bu harika kadın, tam iki kez kanseri dize getir-
mişti. “Casey’ye senin gelmeden duramayacağını söylemiş-
tim. Haklı çıktım.”

“Annem hep haklıdır,” dedi Casey dalga geçerek.

“Bunu her zaman aklında tut.”

Winter, Lydia ile kocası Brad’in kızı önceki yıl evlat
edindiklerini biliyordu. Aileye üvey çocuk olarak girse de,
daha bir yaz geçmeden herkes onu çok sevmiştir. Kız Alix’le
samimi olmuştu ve sık sık kafeye onunla çene çalmaya gidi-
yordu. Casey, bebeğin doğum haberini merakla bekliyor ol-
malıydı.

“Hepiniz Pierre’i tanıyorsunuz, değil mi?” diye sordu,
Turner ailesinin toplandığı yöne dönerek.

Larry ayağa kalktı, Pierre ile Jordan’ın babası tokalaştı.
“Düğünde tanışmıştık,” dedi Larry ve, “Bu bizim ilk torunu-
muz,” diye ekledi gergin bir tonda.

“*Bonne chance*,” dedi Pierre. “Sizin için en iyisini dili-
yorum.”

“Kesin şunu,” dedi Susan gülerek. “Her şey yolunda.” Kucağındaki tığ işi dantelle uğraşıyordu. Winter, Casey’nin de kendi örgüsünü getirdiğini fark etti.

Casey, Winter’ın bakışlarını yakaladı. “Bir bebek battaniyesi örüyorum,” dedi. “Annem yardım ediyor.” Sonra dışlarının arasından mırıldandı. “Ben tığ işinde örgüden daha iyiyim. Margaret teyzem bile öyle diyor.”

“Alix nasıl?” diye sordu Winter, Susan’a dönerek.

“Yaklaşık yarım saat önce, Jordan bize rapor verdi. Alix iyi, bebek şu sıralar doğmak üzeredir.”

Tam o sırada, sanki çağrılmış gibi Jordan kanatlı kapılara çarparak dışarı çıktı ve kollarını havaya kaldırdı. “Bir oğlumuz oldu!”

“Bir oğlan,” diye tekrarladı Susan. Elleriyle ağzını kapadı ve gözyaşlarına engel olamadı.

“Bir torun,” dedi Larry. Henüz şoku atlatamamıştı.

“Üstelik böğürmesine bakılırsa bir aygır kadar sağlıklı,” dedi Jordan. “Tam üç kilo sekiz yüz elli gram.”

“Sekiz Ağustos, doğmak için harika bir gün,” dedi Casey.

“O gün doğmuş tanıdığın biri mi var?” diye sordu Winter.

“Alix’in bebeği.”

“Doğru,” diyerek sırtıttı Winter.

“Bir isim verdiniz mi?” diye sordu Susan. Winter, Alix ve Jordan’ın bebeğin ismini sır gibi sakladıklarını biliyordu, en yakınlarından bile bu konuda baskı görmek istememişlerdi.

Jordan gülümsedi. “Thomas Lawrence.”

“Thomas Lawrence,” diye tekrarladı Winter.

“Alix’in ağabeyinin hatırasına,” dedi Lydia sessizce.

Winter açıklama ister gibi ona baktı.

“Alix’in ölen bir ağabeyi vardı,” dedi Lydia. “Bebeğe onun adını verdi.”

Jordan başıyla onayladı. “Ve babamın.”

“Onur duydum,” diye fısıldadı Larry. Çok duygulandığı ve ağlamak üzere olduğu belliydi.

“Alix ve bebeğini ne zaman görebiliriz?” diye sordu sandalyesinin ucunda oturan Casey. “Ona battaniyeyi göstermek istiyorum.”

“Sanırım hemen değil,” dedi Lydia. “Bebeği yıkamaları ve bazı tahliller yapmaları gerekiyor.”

“Ya.”

“Alix’i ziyaret etmek için daha sonra çok vaktin olacak,” dedi Lydia.

Ayağa kalktılar, onları Winter izledi. Önce Susan ve Larry, ardından Casey ve Lydia Jordan’ı kucakladı.

Jordan, Winter’a dönüp kollarını açtı. “Geldiğin için çok teşekkürler.”

“Alix’i severim,” dedi Winter.

“Biliyorum, ona ne kadar iyi davrandığını da biliyorum. O da seni çok seviyor.” Jordan, Winter’ı tutup kendine doğru çekti. “Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Alix’e söyleyeceğimden şüpheniz olmasın.”

“Lütfen sevgilerimi de ilet.” Jordan’ın yanağını öptü, sonra dönüp Pierre’e katıldı.

Pierre onun elini tuttu ve birlikte asansöre doğru yürüdüler.

Ayrılmak zordu, Winter dönüp omzunun üstünden hâlâ oğullarını kutlayan Susan ve Larry'ye baktı.

Hastaneden çıkarken Winter yerinde duramıyordu. Pierre kolunu onun beline doladı, otoparka doğru yürümeye başladılar.

“Alix ve Jordan adına çok mutluyum,” dedi Winter. “Çok mutluyum.”

“Ben de öyle.” Pierre birden durdu ve onu da durdurdu. “Bizim de bebek yapmamız gerek,” dedi.

“Ne?” diye kıkırdadı Winter. “Pierre, önce evlenmemiz gerek, değil mi?”

“Elbette.”

“Ve bu çocuğun doğru bir ilişkinin ürünü olduğundan emin olmalıyız. Bir aşk bebeği olduğundan.”

“Doğal olarak,” diye kabullendi.

Winter, çılgınca bir aşkla sevdiği adama baktı. “Bir dakika... Pierre, sen bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Oui. Yani evet, *mon amour Américaine*.”

Winter onu dirseğiyle dürttü. “O kadar Fransızca biliyorum. Pierre, bunu gerçekten istiyor musun?”

“Tahmin bile edemeyeceğim kadar. Senden çocuklarım olsun istiyorum, Winter ve seni o genç babanın gözlerinde gördüğüm gibi bir aşkla sevmek istiyorum. Hâlâ kat etmemiz gereken bir mesafe var, ama sen ve ben... şey, başaracağımıza inanıyorum. Altı ay önce, hatta altı hafta önce bunu söy-

leyemezdin, ama artık eminim.”

Winter kollarını Pierre’in boynuna doladı. “Evet, *mon amour Français*, başaracağımıza ben de inanıyorum.”

“O geldi!” dedi ofisimden içeri giren Linda Barclay. Harvey’nin bana Macy’nin döndüğünü haber vermesinin üstünden bir hafta geçmişti. Yedi uzun gün. Hemşirem kapıyı arkasından kapadı ve sanki *o kişi* hakkında bilgiye ihtiyacım varmış gibi ekledi: “Macy burada.”

“Ya?” Yarısını yediğim öğle yemeğinden başımı kaldırdım, ilgilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. “Ne istiyor-muş?”

Bu soru Linda’yı şaşırtmış gibi görünüyordu. “Bir şey istediğini sanmıyorum.”

“Öyleyse neden burada?”

Linda umutsuzca bir hareket yaptı. “Müralı bitirmeye gelmiş. Boyalarını aldı. Şu an herkesle selamlaşmakla meşgul. Ben... bilmek istersin diye düşünmüştüm.”

“Beni ilgilendirmiyor,” dedim soğuk bir sesle. Mürala

gelince, bitmemiş halini görmeye alışmıştım. O haliyle bile cazip bir tarafı vardı ve öyle kalması benim için uygundu. Artık Macy'nin başladığı herhangi bir şeyi bitireceğine inan-cım yoktu. Buna müral ve *ben de* dahildim. Tarzı buydu, ge-rildiğini veya tedirgin olduğunu hissedince, kaçırıyordu.

Neden döndüğü sorusu geriye kalıyordu, ki birden ce-vabı bildiğimi fark ettim. İçgüdüsel olarak beni görmeye gel-mediğini hissediyordum. Aradan geçen bunca haftadan sonra muhtemelen faturalarını ödemek için paraya ihtiyacı vardı. Bunun en mantıklı açıklama olduğunu kabul ederek çekme-cemi açıp çek defterimi çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Linda şüpheyle.

“Neye benziyor? Ona olan borcumun kalanını ödemek üzere bir çek yazıyorum.” İmzamı atıp çekin yaprağını ko-pardım ve masanın üstüne koydum. “İşi bittiğinde verirsen sevinirim.”

“Michael!” diye bağırdı Linda, ellerini beline dayaya-rak.

Bana hiç bu tonda hitap etmezdi, otomatik olarak bakış-larımı ona çevirdim. “Ne?” diye sordum. Alınan hizmetin be-delini ödemek tuhaf bir durum değildi.

“Meraklıysan kendin ver.”

“Öğleden sonra çok yoğunum.”

“Her zamankinden daha yoğun değilsin.”

“Tamam, kendin bilirsin,” dedim. Tartışmaya niyetim yoktu. “Sen vermezsen, verecek birini nasılsa bulurum.” Ne bu tepkiye pabuç bırakmaya, ne de Macy’yi görüp konuş-

maya niyetliydim.

“Buraya mral için gelmedi,” dedi Linda.

Ben yle düşünmüyordum. Macy’nin ekonomik anlamda sürekli sınırda olduğunu bildiğimden, geçtiğimiz altı haftanın banka hesabına büyük hasar verdiğini tahmin ediyordum. Alacağı ek, gururunu ayaklar altına alıp bugün buraya gelmesinin tek sebebiydi. Eğer ortaya çıkmamı bekliyorsa ne yazık ki hayal kırıklığına uğrayacaktı. Belki de rahatlayacaktı. Her koşulda, umurumda değildi. Benim gözümde artık o görünmez biriydi.

Tartışmayı srdrmektense masamın arkasından çıkıp resepsiyoniste gittim. “Lütfen bu ekin Bayan Roth’un eline geçmesini sağlar mısınız?”

“şey... elbette.” Gözleri arkamda duran birine takılmıştı. Hiç kuşkusuz Linda’ydı.

İkisini de umursamamayı tercih ettim ve başka bir şey söylemeden Macy’nin yanından geçip ofisime geri döndüm. Elinde fırçasıyla, yere çömelmiş halde bana baktı. Bakışları kucaklaması kadar güçlüydü. Benim için bir anlam ifade etmediğine kendimi ikna etmekte hayli zorlandım ve ofisime girer girmez kapıyı kapadım.

Öğleden sonra ilk randevum, başparmağı enfeksiyon kapıp kocaman şişen Ryan Clawson’laydı. Parmağı temizleyip antibiyotik yazdım ve ardından ayağını sardım. Kalemini alıp boşta kalan parmaklarına glen yüzler çizdim ve onu eğlendirmek için bir “ayak parmağı ailesi” öyküsü uydurdum. Altı yaşındaki Ryan, korktuğu ve gergin olduğu

halde gayet cesur davrandı, hatta saçmalıklarına gülmeyi başardı. Ayağının bakımıyla ilgili annesini bilgilendirdikten sonra, Ryan'ın muayene masasından inmesine yardım ettim.

“Dışardaki bayan kim?” diye sordu bana bakarak.

“Hemşire Linda mı?”

“Hayır, duvara resim yapan?”

“O Macy,” dedim dişlerimi gıcırdatmamaya gayret ederek. Ondan kurtulmanın bir yolu yok muydu?

“Çok tatlı.”

Bir cevap vermek yerine gülümsemeyi tercih ettim.

“Bana, ayağımın daha iyi hissetmesini sağlayacağınızı söyledi. Cesur olmam gerektiğini de söyledi. Öyleydim, değil mi?”

“Evet, kesinlikle.” Macy'nin bana mesaj göndermeye çalıştığından emindim. İsteddiği kadar şifreli mesaj gönderebilirdi, karşılık vermeyecektim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

“Ona ne kadar cesur olduğumu söyleyebilir miyim?”

“Şüphesiz.” Ryan ve annesinin çıkması için kapıyı açtım, Macy'nin olduğu tarafa bakmadan sarmaşık zehirlenmesi şüphesiyle gelen hastamı kontrol etmek üzere diğer muayene odasına geçtim.

Öğleden sonranın bütün randevulu hastalarını bitirdiğimde, tam düşündüğüm gibi Macy resmini tamamlayıp ortadan yok olmuştu. Haklıydım. Parasını alıp sıvışmıştı. Şaşıracak bir şey yoktu.

Talihsiz bir karşılaşma ihtimaline karşı, ne olur ne olmaz diyerek ofisime dönüp tekrar kapıyı kapadım. Saat beşi geç-

mişti, laboratuvar sonuçlarını tetkik ediyordum ki kapı vuruldu. Linda olduğunu düşünerek seslendim. “Gel.”

Kapı açıldı ve Macy içeri girdi.

Demek ki en azından sıvışmamıştı. Koltuğuma yaslanıp rahatsız olmuş numarası yaptım. “Evet?” dedim kısaca. Onu görmekten hoşlanmadığımı bilmesini istiyordum.

İlerleyip ona verdiğim çeki masaya bıraktı. “Bana borcun yok.”

Bir tartışmaya sürüklenmek istemiyor, ama o parayı vermek zorunda olduğumu hissediyordum. Çeki alıp geri uzattım. “Müral için yediz yüz dolara anlaşmamış mıydık?”

“Öyle.”

“Öyleyse sorun nedir?” Ofisimden bir an önce çıkmasını istiyor, almayı reddettiği çeki ona doğru uzatmaya devam ediyordum.

“Müralı zamanında bitiremedim.”

“Ama sonuçta bitirdin.”

“Ayrıca Harvey’yi evde muayene etmiştin, unuttun mu?”

“Ev muayenesi değildi,” dedim bastırarak. Sigorta şirketimin en önemli kurallardan birini ihlal ettiğimi duyması işime gelmezdi. Görevi kötüye kullanma kesintilerim, üniversite masraflarımı zaten aşmıştı. Sırf Macy çenesini tutamayacağı için faiz artırımına ihtiyacım yoktu.

“Sen üstüne düşeni yaptın. Ben de aynısını yapıyorum.”

Çek hâlâ elimde olduğü halde, önemsemez gibi bir jest yaptım. “Sorun değil. Bunu al ve iyi günlerde kullan.”

“Bunu yapamam.”

“İyi öyleyse,” dedim ve iyice sıkılmış gibi çeki yırtıp çöp kutusuna attım.

Macy hâlâ gitmiyordu. Ben orada değilmiş gibi davranmaya çalışırken, Macy sinirle ikide bir ayaklarını değiştirerek masanın öbür yanında dikiliyordu. Daha fazla dayanamadım.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordum, sesimin yeterince ruhsuz çıkmasına gayret ederek.

“Şey... Harvey ilk hafta boyunca sürekli uğradığını söyledi.”

İnkâr edecek durumum yoktu. “Aptallıklarımın biri daha.”

“Ne kadar üzgün olduğumu söylesem işe yarar mı?” Altdudağım ısırıldı. Ne zaman böyle yapsa onu rahatlatmak, endişelerini gidermek için karşı konulmaz bir öpme isteği duyardım. Bu kez dikkatimi masamdaki laboratuvar sonuçlarına verdim.

“Michael, gerçekten çok üzgünüm.”

Bakışlarımı kaldırdım, bana bakarken sessizce yalvaran kocaman gözlerini gördüm. Soluğumu yavaşça bıraktım. “Eminim öylesindir,” dedim.

“Özür dilersem işe yarar mı?”

“Hayır.”

“Ya.”

Bu konu artık çok uzamıştı. Kalkıp kapıya yürüdüm ve gitmesi için açtım. Kapının arkasında Linda, resepsiyonist ve iki personelim daha konuşmalarımızı dinlediğini görmek beni şok etti. Hepsi yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle da-

ğıldı. Bu kadar hazırlıksız olmasam gülerdim, ya da belki gülmeyebilirdim.

“Hannah’yı hatırlıyorum,” dedi Macy.

Sırtım Macy’ye dönük, elim kapının koluna yapışık kalakaldım. Hannah’nın ismini anmaya hakkı yoktu! “Sanırım gitsen iyi olacak.”

Macy gitmiyordu. “Pek fazla arkadaşım yok.” Tereddüt etti, sonra cümlemin sonunu getirdi. “Demek istediğim o değil, tabii ki pek çok arkadaşım var ama onların çoğu... meslektaş. Hannah benim arkadaşımdı, gerçek arkadaşım. Onunla ilgili her şeyi severdim. Kimse onun güldüğü gibi gülmezdi. Öyle ki o gülüşü duyabilmek için her şeyi yapabiliyordum.”

“Gerçekten gitme zamanı,” dedim bir kez daha. Sesim bu kez daha sert çıkmıştı.

“Biliyorum. Belki de gitmeliyim, ama bir türlü yapamıyorum.”

“Güvenliğı çağırmamı ister misin?”

“Çağırabilirsin ama hatırlatayım, Larry beni sever.”

Eli hızla güçleniyordu ve buna içerliyordum. Tam başkasını çağıracağımı söyleyecekken beni durdurdu.

“Hiç kimse beni senin sevdiğin gibi... yani eskiden sevdiğin gibi, sevmedi.”

Beni terk etmesinin sebebi bu muydu? Hiç anlamı yoktu, hem de hiç.

“Ah, tabii büyükannem. Belki bir de Harvey, hiç söylemese de.”

“Neden bunları anlatıyorsun bana... Neden?”

“Çünkü sevgin beni korkuttu. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemedim. Beni aştı, tıpkı Hannah’ın dostluğu gibi.

“Ondan da mı kaçtın?”

“Hayır.”

Yalancı. Hannah’nın cenaze töreni dışında onu hiç görmemiştim. Tanışmamıştık bile. “Bir kez bile ziyaretine geldiğini hatırlamıyorum.”

“Gelmedim,” diye itiraf etti.

Bu her şeyi açıklıyordu.

“Onu, Hannah’yı ölüm döşeğinde görmeye asla dayanamazdım. O yüzden bir şeyler gönderiyordum.”

“Bir şeyler?”

“Ona şiirler yazardım. İçine Lovie ve Snowball’un resimlerini koyduğum mektuplar gönderirdim. Çoraplar örerdim. Bir de şal.”

Kaşlarımı çattım. Birdenbire o rengârenk çorapları ve mektupları hatırladım; asla mümkün olmadığını düşündüğüm anlarda bile Hannah’yı gülümsetirdi. Haberim bile olmadan, Macy bana hiç ummadığım bir armağan vermişti.

Zorlukla yutkundum ve ona döndüm. “Teşekkür ederim.”

Minnettarlığıma omuz silkti. “Artık beni görmek istemiyorsan bunu anlarım. Gerçekten. Yine de bana bir şans daha vermeni umuyorum.”

“Tekrar kaçıp gitmen için mi? İlk sorunda sıvışman için mi? Hayatında bir konuyu daha çözümsüz bırakman için mi? Hayır Macy, teşekkürler. Ben dersimi aldım.”

Üzüntüyle başını salladı. “Kısacık süre için bile olsa, beni sevdiğin için teşekkürler Michael,” dedi. “Benim için anlamını tahmin bile edemezsin.”

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü.

Yapmak istediğim şeyin bu olduğunun farkına bile varmadan uzanıp eline dokundum. Macy’nin tekrar gitmesine izin verdiğim anda kalan hayatımda bundan pişman olacağımı ve hep merak içinde yaşayacağımı biliyordum.

Bir an yüzünü bana döndü, gözleri umutla ışıldadı. Bakışlarımdaki sevgiyi yakalamış olmalıydı çünkü ağlamaya başladı ve sanki ait olduğu yer orasıymış gibi kendini kollarıma bıraktı.

Bluzunun sırtını kavrayıp ellerimin arasında buruşturdum. Onu kendime bastırıp kokusunu içime çektim. Sonra gözlerimi kapadım ve kollarımda olmasının tadını çıkarmaya çalıştım.

“Sana ihtiyacım var, Macy.” *Hannah ne isterdi?* Ritchie bana bunu sormuştu. Artık cevabı biliyordum. Hannah, Macy’ye âşık olacağımı biliyordu. Onun beni çok iyi dengeleyeceğini biliyordu. Macy’nin bana tekrar gülmeyi öğreteceğini biliyordu.

“Benim de sana ihtiyacım var.”

İkimizi de tüketeceğinden korktuğumuz bir açlıkla

öpüşmeye başladık. Saçlarımı kavrayan ellerini önce enseme, sonra sırtıma kaydırды. Onu oracıkta kanepeye yatırıp ofiste sevişmek vardı ama neyse ki sağduyu ağır bastı.

Bir kez daha kendimi toparladım ve birkaç şeyi netleştirme gereği duydum. “Evlendiğimizde o masal evinde yaşamayacağım. Çok güzel bir evim var ve...”

“Yo, yo! Harvey’yi bırakamayız,” dedi çok net ve açık bir şekilde. Kollarımdan kurtuldu ve beni süzecek kadar geri çekildi. “Evi beyaz dışında istediğin renge boyarım.”

“Ben beyaz severim,” diye itiraz ettim. “Ancak Harvey konusunda haklısın.”

“Öyleyse yeşil.”

“Yeşil bir evde asla yaşamam.”

“Sarı ve kırmızıya bir şans vermelisin. Alışırısın.”

“Hayır, alışmayacağım.” Sınırlarım olduğunu bilmesini istiyordum.

“Pekâlâ, beyaza boyayacağım, ama evi hiç sevmeyeceğim. Kediler de sevmeyecek. Bu arada, seni özlediler.”

“Tabii özleyecekler.” Özledikleri bir şey varsa, göğsümde uyuyup gece yarısı tırnaklarını etime geçirerek nasıl ciyakladığını duymaktı.

“Bebek istiyorum,” dedi. “Bir sürü bebek.”

“Bunu konuşuruz.”

“Önce kızlar. İki tane, sanırım. Sonra oğlanlar.”

“Genellikle, hangisinin önce olacağı –kız mı, oğlan mı– konusunda sipariş veremiyoruz.”

“Of, doğru.”

Gölümsedim. Hannah’nın listesi beni buralara getirmişti. Macy’ye ve birlikte yaşayacağımız hayata.

Hannah muhtemelen yukarıdan bize bakıyor ve o meşhur gülüşüyle bizi kutsuyordu.

Hasret's Sisters Planet